

Giới thiệu Đứng Treo Đau Thương Trước Cửa

Truyện Đứng Treo Đau Thương Trước Cửa của tác giả Cao Thụy Phong là câu chuyện ngôn tình hiện đại xoay quanh cuộc sống hôn nhân.

Hai con người đều bướng bỉnh không chịu chấp nhận mà mình thích đối phương. Hay nói những lời dối lòng. Nhưng cả hai đều xác định sẽ không để cho người khác có cơ hội theo đuổi đối phương.

Liệu câu chuyện này sẽ diễn biến tiếp theo như thế nào mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đứng treo đau thương trước cửa vì mỗi người đều có bí mật riêng, cũng đừng yêu cầu người khác quá nhiều, đừng để những người yêu thương bạn dần dần biến mất khỏi cuộc sống của bạn, vì cho dù là tình yêu, tình bạn hay tình thân cũng cần chúng ta nâng niu, trân trọng.

Ngày đi và người chồng ngoại quốc ly hôn cũng là ngày mà Lâm Thâm Thâm nhận được giấy báo kiểm tra sức khỏe khiến cô đau đớn, tuyệt vọng.

Lái xe từ bệnh viện đến tòa án vốn chỉ mất mười lăm phút nhưng cô đã đi mất hơn một tiếng. Lúc đến đó, người chồng ngoại quốc của cô đang dựa người vào chiếc xe Jeep hút thuốc, nền đất vương vãi vô số mẩu thuốc lá, còn cô đứng bên cạnh liên tục liếc nhìn đồng hồ. Khi xe của Lâm Thâm Thâm bò vào trong xe của tòa án, cô lập tức bước lên, không quay đầu lại.

Lâm Thâm Thâm định chào chồng đi nhưng cô đã ngược về mặt khó chịu như sắp đến thời tiền mãn kinh, nói: “Lái xe đi ngay đi, nếu không đi bắt taxi đấy!”

Bàn tay đang nắm vô lăng của Lâm Thâm Thâm hơi xiết lại, cô thờ dãi: “Mấy năm trước, ai giữ bó tất cả để đi theo người đàn ông ấy? Ai còn dùng tiếng Anh để nói với ông ta rằng sáng chưa cạn, nủi chưa mòn, trời đất hợp lại thiếp mới xa chàng?”

Di nhếch môi giải thích: “Đó là vì đi ít tuổi, chưa hiểu chuyện.”

Nghe cô nói, cô không nhịn nổi bật cười: “Đi bao nhiêu tuổi rồi mà còn nói ít tuổi?”

“Lâm Thâm Thâm, chuyện của cô có thể tạm thời đừng nhắc đến được không?” Dù lừa cô, sau đó lấy trong túi ra hộp trang điểm, soi vào trong gương chiếu hậu rồi bắt đầu tân trang lại nhan sắc, hình như vừa nãy cô đã khóc nên phấn son bị trôi đi chút ít.”

Động tác thoa phấn, tô son của cô rất nhanh, trong lúc đang kẻ lại mí mắt, cô nói: “Bên thám tử tư đã gửi thư đến, giờ chúng ta đi thôi, dù sao sớm muộn gì con cũng cần phải biết, theo đi thì nên dứt khoát cho xong, đau một lần còn hơn đau cả đời!”

Xe vừa đi được khoảng một kilômét thì Lâm Thâm Thâm đã phanh lại bên lề đường. Cô đưa tay vén tóc, mái tóc đen luồn qua kẽ tay giống như cuộc đời cô, muốn giữ lấy mà không giữ được. Thấy cháu gái không nói gì, cô có vẻ sốt ruột. “Rốt cuộc con định thế nào? Con cũng phải nói rõ ràng ra chứ?”

Thành phố New York dạo này hình như rất ít tắc đường, vì lúc nào xe xộ cũng thông suốt, như bắt Lâm Thâm Thâm phải đi xem thứ mà cô không muốn xem chút nào, ngay cả thời gian trì hoãn việc đó cũng không có.

“Khách sạn Sofitel ở trung tâm Manhattan.” Di nhẹ nhàng nói. Trái tim của Lâm Thâm Thâm bỗng rung lên một nhịp, lễ kết hôn của cô và Cố Trạch Nặc cũng đã từng diễn ra ở đó.

“Cũng tốt, bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó, như người Trung Quốc thường hay nói câu “có đầu có cuối”, Lâm Thâm Thâm thầm nghĩ, gạt đầu rồi lại khởi động xe.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Lâm Thâm Thâm hạ cửa kính xuống, làn gió mát lùa vào thổi tung mái tóc dài của cô. Không biết vì sao, cô bỗng nhớ tới lần đầu tiên Cố Trạch Nặc hôn cô. Lúc đó cô cũng để tóc dài, họ ngồi dưới gốc cây táo trong khu tập thể ăn kem. Lâm Thâm Thâm mãi ăn đến nỗi không biết rằng quanh miệng mình dính đầy kem. Lúc đó, Cố Trạch Nặc hôn cô ba tuổi, đưa một tay lên vén những lọn tóc dài của cô ra sau tai, một tay dịu dàng lau miệng cho cô, rồi dần dần, bàn tay ấy bỗng thay bằng khuôn mặt càng lúc càng lại sát lại gần cô, và khuôn mặt ấy lại được thay bằng đôi môi nóng ấm của anh...

Sau khi vào đại học, mấy đứa bạn trong ký túc lúc ngồi buồn đùa lê đùa chuột kể cho nhau nghe vụ hôn đầu tiên của bản thân. Lâm Thâm Thâm cũng kể cho các bạn nghe về vụ hôn năm mười hai tuổi của cô. Bọn họ không tin, họ nghĩ con gái Trung Quốc không thể nào “cởi mở” như vậy. Sau khi cô khẳng định với vẻ chắc chắn và kiên quyết, bọn họ mới tạm thời tin. Tuy “cưới ngửa xem hoa” như thế thì không tính, phải là vụ hôn thật sâu, sâu đến độ lười chạm vào cổ họng đối phương mới được tính.

Nụ hôn đó sâu đến mức nào, bây giờ Lâm Thâm Thâm cũng không thể nào nhớ nổi, nhưng cô luôn cảm thấy nụ hôn đó rất nồng nàn, vì Cố Trạch Nặc hôn cô lâu đến nỗi cô không thể thở nổi mới buông ra. Cũng từ đó, cô và anh đã cùng nắm tay sánh bước bên nhau.

Mười hai tuổi có nụ hôn đầu đời, đến khi cô mười lăm tuổi thì họ phải xa nhau. Anh đến Mỹ, tuy nhiên chỉ ba tháng sau, cô đã đi theo anh. Mười bảy tuổi, cô vừa đỗ đại học thì anh đi làm. Anh làm cho công ty của gia đình, phụ trách việc mở rộng thị trường trong và ngoài nước. Hai mươi tuổi, cô vào công ty anh và làm trợ lý cho anh. Hai mươi hai tuổi, họ kết hôn, cưới xong, cô kiên quyết không làm trợ lý cho anh nữa, cô nghỉ việc và mở một cửa hàng bán hoa.

Cửa hàng bán hoa của cô có hàng trăm loại hoa khác nhau, sau cô, anh cũng đổi hơn chục trợ lý, nhưng cô chưa bao giờ quản chuyện của anh. Anh ngày càng bận rộn, hai người ít nói chuyện với nhau hơn, cảm giác ngày càng xa cách. Nhưng Lâm Thâm Thâm không thể ngờ rằng, hai mươi tư tuổi, quen biết Cố Trạch Nặc tròn mười ba năm, ở bên cạnh anh mười hai năm, vậy mà hôm nay, sau gần hai năm làm vợ anh, cô lại dần đi cô đi bắt quả tang cặp gian phu dâm phụ trong buổi chiều nắng vàng rực rỡ thế này.

Chuyện của Cố Trạch Nặc với cô trợ lý mới của anh đã không còn là bí mật đối với Lâm Thâm Thâm nữa. Cô gái vừa tốt nghiệp đại học đó cũng có mái tóc dài giống cô, điều khác biệt là cô ta có ánh mắt đờ đẫn, có mái tóc vàng óng, gương mặt sắc nét, thứ mà cô không có.

Cô còn nhớ, lúc Cố Trạch Nặc xem lý lịch của cô trợ lý mới, anh chỉ vào bức ảnh của cô ta và nói với cô: “Em xem này, cô ấy rất giống em hồi học đại học!” Lúc đó cô đang mãi chăm sóc đám cỏ huyền cạnh cửa sổ, chỉ hơi ngẩng lên, liếc nhìn anh và nói: “Giống ở điểm nào? Em khẳng định là em xinh đẹp hơn cô ta nhiều!”

Một gương mặt Á Đông và một gương mặt Tây, vậy mà Cố Trạch Nặc lại nói họ có điểm giống nhau, lẽ nào dung mạo con người không phân biệt biên giới? Hay thực ra, vì cô đã trở thành hình ảnh khắc sâu trong tâm trí anh nên những gì anh nhớ đều là phiên bản diện mạo của cô, ví dụ như mái tóc dài, nụ cười rạng rỡ hay chiếc váy trắng tinh khôi thời cấp sách đến trường?

Sau đó, cô gái ấy thật sự trở thành trợ lý của Cố Trạch Nặc. Cô ta cũng là người con gái duy nhất sau Lâm Thâm Thâm trở thành trợ lý chính thức của anh sau khi thông qua một cuộc sát hạch nghiêm ngặt.

Tên cô gái đó là Joanna, mặc dù Lâm Thâm Thâm không làm việc ở công ty của anh nữa nhưng qua một số đồng nghiệp cũ và bạn bè, cô vẫn nghe thấy vài lời đàm tiếu về họ. Cô tuyệt đối không tin, tuy nhiên trên đời này có những chuyện không phải bạn không tin là sẽ không xảy ra. Sau khi Joanna trở thành trợ lý chính thức của Cố Trạch Nặc, lần đầu tiên cô ta xuất hiện trong nhà cô là cách đây ba tháng. Lúc đó, Lâm Thâm Thâm đi Thụy Sĩ đặt mua giống hoa tươi cho cửa hàng, lúc về nhà, người mở cửa cho cô không phải là Cố Trạch Nặc.

Người mở cửa cho cô chính là Joanna, cô ta còn đi dép lê, đeo tạp dề, trên tay cầm chiếc cốc sứ đẹp nhất trong nhà cô, trong cốc đựng sữa nóng, còn Cố Trạch Nặc bị sốt nằm trên giường.

Thời khắc ấy, không nổi cơn tam bành, cũng không chửi thề, cô giống như một người phụ nữ nhỏ bé giữ lại tất cả những hờn ghen, bức bối đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng, lặng lẽ bước ra khỏi phòng ngủ vốn thuộc về cô và Cố Trạch Nặc, để mặc nhiệm vụ chăm sóc anh cho Joanna. Cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng lao ra khỏi nhà, đi tìm người thân duy nhất của cô ở Mỹ là đi cô để trút bức. Nghe cô kể hết mọi chuyện, đi cô lập tức nêu sáng kiến: “Nếu con không chắc chắn, đi giúp con tìm thám tử điều tra, Thâm Thâm, có một số chuyện phải dừng cảm đối mặt mới được.”

Cô nuốt ực một ngụm to rượu Mionetto – một loại rượu mạnh có cho thêm nhiều lá bạc hà và đường viên – cười khổ. “Sao đi nói dễ dàng thế? Lại còn thuê cả thám tử tư nữa ư?”

“Tiện thì làm thôi, vì lão chồng của di cũng đang bị đi bí mật điều tra.” Di cũng uống một ngụm Mionetto.

Cho đến bây giờ, Lâm Thâm Thâm đã vô số lần nhìn thấy những tấm ảnh không thể thân mật hơn giữa Cố Trạch Nặc và Joanna, và hôm nay, lần đầu tiên sau ba tháng, bọn họ đã đi thuê phòng khách sạn. Quả thực, cô không muốn đi chút nào nhưng trong hoàn cảnh này, cô có cảm giác mình đã đâm lao thì phải theo lao.

Lái xe đến khách sạn Sofitel, tên thám tử tư ăn mặc như diễn viên trong phim Ma trận bước đến, sau khi hỏi số phòng, đi cô đưa cho anh ta vài trăm đô la. Anh ta cười hi hi, nói bằng tiếng Anh: “Hợp tác vui vẻ!”

Tuy nhiên, đi cô lại dùng tiếng Trung để chửi anh ta: “Lũ khốn nạn, bọn chó chết! Chuyện này vui vẻ cái nỗi gì chứ?”

Họ đi thang máy lên tầng hai mươi hai, phòng số mười tám chính là điểm mục kích của họ. Ánh nắng chiều chiếu xiên vào hành lang giữa hai dãy phòng khách sạn, Lâm Thâm Thâm đang đứng giữa giữa ánh nắng vàng óng ả đó, cảm thấy tiền thoát lương nan. Cuối cùng đi cô phải kéo tay cô đến trước cửa phòng rồi nhanh chóng lấy máy quay ra. “Gõ cửa đi chứ, còn chần chờ gì nữa? Di chuẩn bị xong rồi, còn không mau lên!”

Lâm Thâm Thâm đứng ngẩn ra đó, còn đi giống như mụ đàn bà chua ngoa đánh đá, dùng đầu đập vào cánh cửa gỗ thay tay. Nhanh như chớp cô ôm lấy đi, trước khi để nước mắt trào ra, cô đã kịp kéo đi vào thang máy. Khi cánh cửa thang máy “ting” một tiếng và đóng lại, khuôn mặt cô đã nhoe nhoẹt nước mắt.

Thang máy bắt đầu đi xuống, đến tầng thứ mười tám, cô cố hết sức để nuốt tiếng khóc nức nghẹn cuối cùng, đến tầng thứ mười hai, cô dùng khăn giấy lau sạch nước mắt trên mặt, đến tầng thứ tám, khuôn mặt của cô đã không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, cô bình tĩnh nhìn đi, bật cười.

Họ coi như không có chuyện gì xảy ra, chậm chậm bước ra khỏi đại sảnh, rồi đến vườn hoa bên ngoài khách sạn, cuối cùng đi cô cũng bộc phát cơn tức giận cố kìm nén, nói như bắn súng: “Con sợ cái gì chứ? Người phải hổ thẹn không phải là con, mà là thằng ranh ấy. Con quen nó đã mười ba năm, mười hai tuổi con và nó đã yêu nhau, nói thẳng ra, nếu hai đứa dậy thì sớm thì bây giờ đã có một đứa con biết làm việc nhà rồi đấy, là nó có lỗi với con chứ

không phải con có lỗi với nó!”

“Đi đừng nói nữa, có được không?” Lâm Thâm Thâm gần như dùng hai tay bịt chặt tai lại.

“Không được, sao lại không nói? Đi phải nói.” Di khoanh tay, đi đi lại lại giống như đang chửi đồng giữa chợ. “Trên đời này thiếu gì đàn ông tốt, việc gì con phải sống khổ sở như thế? Hay là con cam tâm để cho nó đối xử với con như vậy?”

Nhìn vẻ mặt tức tối, muốn dồn người khác vào thế bí của di, Lâm Thâm Thâm không chịu nổi gào lên: “Con cam tâm thì sao? Di và chồng di ly hôn rồi, di thấy người khác sống hạnh phúc hơn thì không chịu nổi à? Di hy vọng tất cả mọi người đều ly hôn, di không muốn ai hạnh phúc hơn di, đúng không? Di đã già rồi, di tưởng di còn trẻ trung xinh đẹp như mười năm trước à? Con nói cho di nghe, di nhầm rồi, di hoàn toàn nhầm rồi. Không có gì thì chồng di có thể kiếm một đứa con gái xinh đẹp, trẻ trung, đàn ông bốn mươi tuổi là một cành hoa, còn đàn bà qua ba mươi tuổi chỉ là bã chè nát, con nói cho di hay...” Cô còn chưa nói hết câu, di cô đã tức đến run người, dang tay tát bốp vào mặt cô một cái. Cái tát này khiến cô trong những năm tháng khốn đốn sau này, chột tính nết. Cô bỗng không thể hiểu nổi, cuộc sống thuần khiết giống như toà tháp ngà mà cô hằng mong ước sao lại trở nên hèn hạ, bần thiêu dưới bàn tay của thế gian này?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Thực ra, cuộc sống của cô vốn không hề thuần khiết, đó là từ sau vụ hoả hoạn, khi cô bỏ lại Quách Thiên Thiên để ra đi. Cô cứ nghĩ rằng, nếu cao chạy xa bay thì có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn bề ngoài, cô đến Mỹ là để đi tìm tình yêu, nhưng thực tế là cô đang chạy trốn, chạy trốn khỏi quá khứ ảm đạm và đau buồn.

“Lâm Thâm Thâm, sau này cô có quỳ xuống trước mặt cầu xin tôi thì tôi cũng mặc kệ, đó là do cô tự chuốc lấy.” Di cô buông một câu phũ phàng rồi bỏ đi. Hôm đó di bỏ đi trong nước mắt, để lại Lâm Thâm Thâm cô đơn ngồi trong xe. Nhìn vào cửa khách sạn qua cửa kính xe, cô đợi hình bóng của Cố Trạch Nặc xuất hiện. Khi anh sánh bước cùng Joanna đi ra thì đã là hơn tám giờ tối. Thành phố đã lên đèn từ lâu và toà ra thứ ánh sáng rực rỡ.

Thấy họ bước ra, Lâm Thâm Thâm cầm di động bấm số gọi Cố Trạch Nặc. Từ xa, cô nhìn thấy anh nhanh chóng bắt máy, nói với giọng dừng dừng quen thuộc: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Thâm Thâm nói nhỏ: “Hôm nay di và chú ly hôn, thế mà chúng ta vẫn còn ở bên nhau, anh nói xem, có nên chúc mừng một chút không?”

Cố Trạch Nặc hít một hơi thật sâu. “Em có bị bệnh không đây?”

Cô bật cười. “Phải, tôi đang bị bệnh đây, ở chỗ anh có thuốc không? Tôi đến gặp anh lấy thuốc nhé! Về nhà đi, tôi cho anh nửa tiếng đồng hồ, không được sớm quá, cũng không được muộn quá. Thế nhé!” Không đợi anh đáp lại, cô vội vàng ngắt điện thoại. Sau đó, cả người cô rúm lại, cô khóc nức lên thành tiếng, bỗng dưng thấy sợ hãi khi phải một mình đối diện với tất cả. Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô muốn được trở về ngày xưa, lúc đó di cô là cô gái xinh đẹp nhất khu tập thể, gia đình Cố Trạch Nặc cũng rất sung túc, anh lại học rất giỏi. Anh là chàng trai vừa đẹp trai vừa học giỏi mà nhiều cô gái mơ ước. Đường Minh Hồng là chàng trai chơi bóng rổ giỏi nhất. Tôn Diễm là cô gái có cái miệng “loa phóng thanh” trong số các bạn nữ nhưng lại là người bạn tốt nhất của cô, còn em gái cô là Quách Thiên Thiên luôn thích chạy vào phòng cô lúc đêm khuya, nằng nặc đòi ngủ chung với chị...

Khi đã khóc đến sưng mắt, Lâm Thâm Thâm mới lái xe rời khỏi khách sạn Sofitel, sau đó rẽ vào siêu thị gần nhà, mua một ít rau, trứng gà, thịt bò, còn tiện tay chọn hai quả cà chua. Cô nhớ đến những quả cà chua bi cô hay ăn hồi nhỏ, chắc mùi vị cũng tương tự như quả cà chua này, em gái cô là Quách Thiên Thiên cũng rất thích ăn. Rồi như một bộ phim quay chậm, cô nhớ lại đến mùa hè năm đó, mùa hè năm cô tròn mười lăm tuổi.

Cố Trạch Nặc hơn cô ba tuổi nhưng chỉ học sớm hơn cô hai năm. Bọn họ học cùng trường từ cấp hai tới cấp ba, anh học lớp tám thì cô học lớp sáu, anh học lớp mười hai thì cô học lớp mười. Sáng nào anh cũng đứng dưới tầng đợi cô, gọi to tên cô, rồi sau đó cô nhanh chóng nhô cái đầu bé xíu ra cửa sổ đáp lại anh: “Đợi em chút, xong ngay đây, chỉ ba phút thôi!” Nhưng lúc nào anh cũng phải đợi năm phút trở lên, vì anh không biết rằng Lâm Thâm Thâm và Quách Thiên Thiên, hai chị em song sinh cùng trứng đó không phân biệt đâu là quần áo, giày dép của mình nên cứ đứng tần ngần để chọn ra chọn vào, chỉ vì lý do đỡ rắc rối và để hai chị em cảm thấy được yêu thương, đối xử công bằng nên bố mẹ đã mua sắm cho hai chị em mọi thứ giống hệt nhau.

“Lâm Thâm Thâm, em mà không ra là anh không đợi nữa đâu, ngày nào cũng chậm như con rùa thế!” Mặc dù Cố Trạch Nặc nói thế nhưng chưa lần nào anh không đợi cô.

“Anh đừng cầu nhàu nữa, người muốn chờ em nhiều lắm đấy nhé!” Cô nói không sai, vì ngoài Cố Trạch Nặc, cô còn có Đường Minh Hồng, một người bạn trai khác của cô, đương nhiên ngoài cô ra, chỉ có em gái Quách Thiên Thiên biết chuyện này mà thôi.

“Em á?” Cố Trạch Nặc vừa cầu nhàu vừa chống chân xuống đất, đợi cô nhảy lên xe đạp mới nói tiếp: “Em nghĩ em giống bà di xinh đẹp của em đấy à? Hành động của em làm hồng không biết bao nhiêu nan hoa của anh rồi, biết không hả?”

Lâm Thâm Thâm chỉ nhảy một cái đã tót lên ngồi chễm chệ trên xe đạp của anh, chỉ vậy thôi cũng đủ thấy “công phu” này của cô không thể luyện trong mấy ngày. Chiếc xe đạp của anh vốn là chiếc xe đua chuyên nghiệp, phía sau không có yên nhưng anh lại lắp một cái yên dành riêng cho cô ngồi, làm

mất hẳn dáng thể thao uốn lượn của chiếc xe.

Chiếc xe bon bon chạy, cô ngoan ngoãn ngồi sau lưng anh, lấy ra bức thư tình Đường Minh Hồng gửi cho mình, yên lặng đọc hết rồi ngay lập tức xé vụn và tung lên theo gió. Những mảnh giấy như hoa tuyết bay lả tả trong không trung, trông rất đẹp mắt. Còn Cố Trạch Nặc chỉ nhìn về phía trước, đạp xe, nhăn mày, cất giọng ồn ào: “Đừng vứt giấy vụn lung tung nữa!”

Cô bật cười, đắc ý cãi lại: “Không phải giấy vụn đâu, đó là những mảnh trái tim tan vỡ đấy.”

Được bao nhiêu chàng trai thương thầm nhớ trộm, yêu mến nâng niu là cảm giác tự hào, thích thú của mọi đứa con gái, kể cả cô. Bọn con trai bình thường thì không nói làm gì, nhưng một chàng trai vô cùng đẹp trai như Đường Minh Hồng, lại là niềm tự hào của đội thể thao trong trường thì cho dù đã có một Cố Trạch Nặc xuất sắc tuyệt đỉnh, cô vẫn không thể kiềm chế được sự tham lam của mình. Như lời người đi hơn cô mười tuổi đã nói: “Con có thể từ chối hay khẳng khái không yêu người nào khác, nhưng không thể từ chối người khác yêu con vô điều kiện.”

Thực ra, Lâm Thâm Thâm vô cùng yêu quý dì của cô, đơn giản vì họ đều rất xinh đẹp. Tình cảm giữa họ cực kỳ thân thiết, không giống quan hệ giữa dì và cháu gái mà giống như hai chị em ruột. Cũng có thể là bởi vì dì có mái tóc dài đen mượt và đôi môi hồng xinh xắn, người dì lại luôn toả ra mùi thơm thoang thoang, thêm nữa, dì luôn mặc những chiếc váy và đi đôi giày cao gót rất xinh, thế nên cứ có thời gian là cô lại chạy đi gặp dì, vừa để ngắm vừa để trò chuyện.

Từ nhỏ, Lâm Thâm Thâm đã thấy dì hẹn hò với vô số các chàng trai ưu tú, cũng chứng kiến dì thay đổi nhiều kiểu tóc và cách trang điểm khác nhau khi gặp những người khác nhau. Dì thường nói với Lâm Thâm Thâm: “Đừng vì một cái cây mà cả khu rừng, người con gái phải đợi giá hời mới bán được.” Cho dù như vậy, cũng có lúc dì thấy rằng, dì không có thuật phân thân, trong lúc không thể không chọn lựa, dì đã chọn kết hôn. Hôm ấy dì nói với cô: “Đã chọn rồi thì không hối hận, cho dù đúng hay sai, sớm muộn gì chúng ta cũng phải chọn một con đường, đó là số phận. Điều đáng tiếc là chúng ta không thể phóng hoả đốt trụi cây, để những người con gái khác không được đi vào con đường đó nữa.” Rồi dì thờ dãi nói tiếp: “Nếu dì cũng như con, có một cô em gái giống hệt mình thì tốt biết mấy!”

Đúng vậy, dì nói không sai, dì không làm được, nhưng Lâm Thâm Thâm làm được, vì cô có thể ở bên cả cạnh hai chàng trai tuấn tú là Cố Trạch Nặc và Đường Minh Hồng, vì cô còn có Quách Thiên Thiên thể thân lúc cần thiết, mà cách hồi lộ em gái thì quá đơn giản, chỉ cần nhỏ vài giọt nước mắt, nói những lời đường mật, hay là mua cho em cô một con búp bê, vài cuốn truyện tranh hoặc một ít kẹo là được.

Cũng đúng vào mùa hè năm cô mười lăm tuổi ấy, Cố Trạch Nặc mua được hai chiếc vé xem phim nhưng lúc chuẩn bị đi thì anh lại có việc đột xuất, thế nên cô muốn về nhà rủ Quách Thiên Thiên đi cùng. Nhưng vừa bước vào cổng khu tập thể, cô nhìn thấy bóng em gái và Đường Minh Hồng vụt qua. Cô đi theo họ và nhìn thấy hai người ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn hoa, anh ấy say đắm hôn lên má của Quách Thiên Thiên.

Đã xem không ít bộ phim điện ảnh, đọc không ít tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, lần đầu tiên trong đời, Lâm Thâm Thâm có cảm giác, hoá ra trong cuộc sống, nơi đâu cũng có phân chó, mà chính cô đang giẫm lên đồng phân ấy.

Cô vô nhàu tấm vé xem phim, lặng lẽ quay người bỏ đi, một mình lang thang trên đường rất lâu, cho đến khi thời gian chiếu phim kết thúc. Cô trở về nhà, chẳng nói chẳng rằng, nằm vật ra giường, kéo chăn che kín mặt. Cảnh tượng vừa xảy ra khiến cô vô cùng kích động, cảm giác bị phản bội, bị lừa dối, cho dù có điên cuồng dùng tất cả các từ vựng cũng không diễn tả được tâm trạng của cô lúc này. Thế nên, sau khi lăn lộn trên giường đến tận nửa đêm, cô bật dậy gọi điện cho Cố Trạch Nặc. Cô nói dối anh: “Em có đứa bạn thân vừa bị thất tình.”

Cố Trạch Nặc chân thành an ủi: “Thâm Thâm, chuyện tình yêu là như vậy đấy, có hợp có tan, nếu cứ miễn cưỡng làm tổn thương nhau sẽ làm cả hai cùng đau khổ.”

“Thế anh có vì thích người con gái khác mà chia tay với em không?” Bàn tay cô siết chặt chiếc điện thoại để bàn.

“Không thể nào.” Cố Trạch Nặc trả lời rất nhanh.

“Nhưng nếu như người đó xinh đẹp hơn em thì sao?” Cô lại hỏi.

Anh thờ dãi. “Cho dù người ta có là tiên nữ thì anh cũng không cần, anh chỉ thích em như thế này thôi.”

Trong lòng Lâm Thâm Thâm càng bất an. “Vậy nếu người đó giống hệt em thì sao?”

Cố Trạch Nặc dịu dàng nói: “Sao có thể thế được, em là người con gái đặc biệt duy nhất của anh.”

Cô vội vàng nói: “Em nói là nếu như.”

Anh cười, có điều giọng điệu vẫn rất nghiêm túc: “Có một nhà triết học từng nói, trên đời này không có phiên lá nào giống nhau, vì thế không thể có hai người hoàn toàn giống nhau được. Em đừng nghĩ nhiều nữa, anh hứa với em, cả đời này anh sẽ không nói với em hai từ chia tay, bây giờ em yên tâm ngủ đi, hơn một giờ đêm rồi đấy!”

Bây giờ nghĩ lại, Lâm Thâm Thâm mới thấy đúng là Cố Trạch Nặc không bao giờ chủ động nói ra hai từ chia tay, cho dù có cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, cho dù cô khoá cửa nhốt anh ở bên ngoài cả đêm, cho dù trước khi đi Mỹ anh đã từng nói với cô hãy đợi anh quay về, ai ngờ cô lại làm trái ý anh và theo anh qua đây. Cho dù trong những năm tháng tuổi trẻ của cô, anh phát hiện ra sự tồn tại của Đường Minh Hồng, anh cũng không hề nói câu gì, chỉ là lời hứa và lời thể có sâu sắc thế nào cũng không thể sánh với thời gian vô tình như nước chảy mây trôi.

Về nhà, cô nấu mấy món ăn đơn giản, món trứng cà chua cũng đã nấu xong mà Cố Trạch Nặc vẫn chưa về. Lúc cô gọi điện thoại cho anh thì người nghe

mấy không phải là anh, mà là Joanna.

Cô liền hỏi: “Hai người bao lâu nữa mới về?”

Trong giọng nói của Joanna toát ra ý ngại ngùng: “Em không đến đâu ạ. Tổng giám đốc Cổ nói, anh ấy sẽ đưa em về nhà trước.”

“Sao lại không đến? Đến đây đi, tôi mời cô mà, tôi làm nhiều món ăn Trung Quốc lắm, tôi nghĩ cô chắc chắn sẽ thích!”

Ngắt điện thoại, Lâm Thâm Thâm đi rửa mặt. Lúc cầm chiếc khăn mặt trắng muốt trên tay, cô lại nhớ đến trận đấu bóng rổ ở trường. Hồi đó, cô cũng cầm chiếc khăn thể này và đưa cho Đường Minh Hồng vừa chơi xong hiệp một trận đấu bóng rổ. Cô còn đưa cho anh một chai nước, rồi khen: “Anh chơi bóng giỏi quá, đặc biệt là cú ném bóng vừa nảy, đẹp tuyệt vời!”

Đường Minh Hồng nghe thấy thế thì tỏ ra vô cùng sung sướng, uống ừng ực hết chai nước cô đưa, kiêu hãnh nói: “Vì có em đến xem mà!”

Sau đó, anh phải nhanh chóng chạy vào sân. Người đi bị Lâm Thâm Thâm kéo đến, đứng bên cạnh từ này thì nhếch miệng cười rồi nhận xét: “Đẹp trai thì cũng đẹp trai đấy, nếu so sánh về ngoại hình thì Cổ Trạch Nặc kém chút xíu, nhưng so về gia thế, địa vị thì rõ ràng không bằng được.”

Lâm Thâm Thâm không nói gì, cô đang mãi nhìn ngắm chiếc áo thể thao màu trắng Đường Minh Hồng đang mặc, nhìn anh chạy đi chạy lại dưới ánh nắng trông vừa rực rỡ chói sáng vừa khỏe mạnh.

Thấy cô ngây người, di cô giơ tay đập đập vào vai cô. “Đang nghĩ gì thế? Mặc dù con còn ít tuổi nhưng cũng đừng để một bước sa chân muôn kiếp hận đấy nhé!” Nói xong, di xách chiếc túi mới mua, giẫm lên đôi giày cao gót mười mấy phân, bước lộp cộp rồi đi trước.

Chỉ còn Lâm Thâm Thâm kiên trì ngồi xem hết trận bóng. Trong ánh nắng vàng rực rỡ, trên thảm cỏ xanh mướt là những chàng trai cao to đang chơi bóng. Khi trận đấu kết thúc, đội của Đường Minh Hồng giành chiến thắng. Cô trông thấy đám con gái chạy theo anh, và anh không từ chối bất cứ cái ôm hôn nào của bất cứ ai, niềm vui được viết đầy trên khuôn mặt của anh.

Một mình dạo bước trên đường trở về nhà, cô biết mình và Đường Minh Hồng không thể đi đến đâu. Cô đã có bạn trai, thế nên không thể có bất cứ mối quan hệ gì với anh, từ lúc bắt đầu quen nhau, cô đã hiểu rõ điều đó. Nhưng cô không hiểu tại sao lúc này mình lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Hoàng hôn, gió nhẹ thổi trên đường, bỗng có chiếc xe buýt đi lướt qua, một chàng trai ngồi trên xe nhô đầu ra ngoài cửa kính, gọi to tên cô. Anh khoa tay múa chân, nói: “Thâm Thâm, đợi anh với!” Nhưng cô không đợi anh mà cứ thế bước men theo con đường quen thuộc về nhà, cho đến khi anh từ phía sau chạy đến.

Đường Minh Hồng thờ hồn hển. “Anh bảo em đợi anh, sao em cứ đi lung tung thế?”

Anh cao hơn cô nửa cái đầu nên cô phải ngẩng lên để nhìn anh. Lúc đó trời đã sẩm tối, cô cảm thấy như vậy rất tốt, trời tối thì cô có thể nói nhanh hơn và không cần lo lắng người khác đoán ra khuôn mặt của mình đang biểu lộ điều gì. Cô nói: “Đường Minh Hồng, bọn mình chia tay nhé! Chúng ta không hợp nhau, không nên ở bên nhau.”

“Em nói cái gì?” Anh bước đến gần cô hơn, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Chúng ta chia tay thôi.” Lâm Thâm Thâm cố gắng dứt khoát nói hết câu. Cô biết mặt mình đang nóng bừng. Trước mặt Đường Minh Hồng mà cô lại nóng bừng, đó là chuyện chưa từng xảy ra.

“Em thích anh, anh cũng thích em, tại sao lại không thể ở bên nhau? Tại sao lại phải chia tay?” Nói xong, anh hằm hằm bỏ đi, để lại một cái bóng dài cao gầy in trên mặt đường.

Lâm Thâm Thâm về nhà, lăn lộn trên giường mà chẳng thể nào chợp mắt. Cô biết cô làm như vậy không sai, bản thân cô chọn Cổ Trạch Nặc rồi, thế nên không thể tiếp tục tham lam như vậy. Cô vốn định “chuyển nhượng” Đường Minh Hồng cho Quách Thiển Thiển, dù sao Quách Thiển Thiển đóng giả là cô, đi hẹn hò với Đường Minh Hồng cũng không phải chỉ một lần. Có điều, sau khi nhìn thấy cảnh hai người họ hôn nhau, cô không còn ý định đó nữa. Cô cảm thấy hành động của em gái cô giống như phản bội, bị chính em gái lừa dối khiến cô không thể chấp nhận.

Cứ miên man suy nghĩ, trời sáng lúc nào không hay, Lâm Thâm Thâm dậy mở cửa sổ, nhìn thấy cạnh vườn hoa dưới nhà có một bóng dáng quen thuộc.

Cô xò dép lê, vẫn mặc áo ngủ chạy xuống, quả nhiên là anh, Đường Minh Hồng.

“Anh tới đây lúc nào? Sao tới sớm thế? Không phải anh đã đứng đây cả đêm qua đấy chứ?” Cô hỏi anh, nhưng anh vẫn lặng thinh và cô còn ngủ gật thấy

mùi rượu trên người anh, rồi anh đột nhiên ôm chầm lấy cô.

Anh để cô dựa sát vào người mình, giọng nói ngập tràn đau khổ: “Sao bỗng dung em lại nói chia tay? Có phải anh đã làm gì sai không? Em nói cho anh biết đi, anh sẽ sửa mà.”

Hơi thở của anh phả vào mặt cô ấm áp, cái ôm của anh cũng thật ấm áp.

Lâm Thâm Thâm nhắm mắt lại, để mặc anh ôm mình, một lúc lâu sau, khi mở mắt ra, cô nhìn thấy Cố Trạch Nặc đang ngồi trên chiếc xe đạp đến đón cô đi học và cả đôi mắt vẫn đỏ của anh.

Lâm Thâm Thâm chưa từng thấy Cố Trạch Nặc tức giận như thế bao giờ. Anh vứt chiếc xe đạp đổ sông soài rồi lao đến, tung một cú đấm mạnh khiến Đường Minh Hồng ngã vật xuống đất. Đường Minh Hồng vốn không phải là đối thủ của Cố Trạch Nặc, cộng thêm cả đêm hôm qua không ngủ nên bị Cố Trạch Nặc đánh cho thảm hại, không bò dậy nổi. Cho dù đánh như vậy, Cố Trạch Nặc vẫn chưa thoả cơn giận, tiếp tục tay đấm chân đạp. Cuối cùng, Lâm Thâm Thâm phải ngăn anh lại và bảo Đường Minh Hồng mau chạy đi, cô nói như van xin với Cố Trạch Nặc: “Em xin anh đấy, đừng đánh nữa!”

Mấy ngày sau đó, Lâm Thâm Thâm chẳng gặp lại ai trong hai người họ. Cô cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào để nhìn hai người bọn họ. Cuối cùng, Cố Trạch Nặc chủ động chặn cô ở trước cổng trường, nói với cô như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Anh sẽ đi học đại học bên Mỹ, vì còn phải học khoa học dự bị nữa nên anh không muốn lãng phí thời gian, vài hôm nữa anh bay rồi.”

Cô hỏi anh: “Anh có thể không đi không?”

Anh liền nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Đừng nói ngốc thế!”

Lâm Thâm Thâm liền bật khóc nức nở. Cố Trạch Nặc nắm tay cô, an ủi: “Có phải anh không trở về nữa đâu.”

“Em xin lỗi, em xin lỗi!” Đây là lần nói chuyện nhiều nhất của Lâm Thâm Thâm sau vài ngày không gặp anh. Cô ôm chặt lấy anh và hứa: “Sau này em sẽ không như vậy nữa, em thật sự chỉ thích mỗi mình anh thôi, em không thể không có anh.”

Thời gian không vì lời xin lỗi của cô mà ngừng lại, ngược lại còn trôi nhanh như bay.

Lâm Thâm Thâm trốn học tiễn anh ra sân bay. Vì an ủi cô, trước khi máy bay cất cánh mười lăm phút, Cố Trạch Nặc mới bước qua cửa an ninh. Trước khi đi, anh dịu dàng nói với cô: “Đợi anh trở về, đợi anh trở về hãy nói nhé! Được không?” Lâm Thâm Thâm cảm thấy bất an, cô thực sự không tin lời hứa của anh, nhất là sau khi xảy ra chuyện đó. Nhưng cô biết cô sẽ đợi anh, vì cô thật sự yêu anh. Cô cảm thấy qua một đêm, mình đã trưởng thành hơn nhiều, gọi là trưởng thành hơn nhưng thực ra, đó là coi nhẹ thứ vốn đang coi trọng và coi trọng thứ vốn đang coi nhẹ.

Cuối cùng, họ cũng về nhà. Cố Trạch Nặc vừa bước vào nhà, Lâm Thâm Thâm chỉ cần nhìn qua cũng phát hiện ra, hôm nay anh mặc bộ com lê màu xanh lam, là bộ cô đã chọn cho anh từ tuần trước, chiếc cà vạt là món quà sinh nhật cô đã tặng anh, ngay cả móc chìa khoá bằng thủy tinh có chữ chia khoá phòng cũng giống hệt cô, thứ mà cô phải vừa nhõng nhẽo vừa làm mặt lạnh để bắt anh mang theo. Anh đang mang theo những thứ cô tặng để hẹn hò với một cô gái khác, Lâm Thâm Thâm nghĩ thế và cảm thấy nực cười.

Nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, Cố Trạch Nặc cảm thấy rất vui, nhưng trước khi ăn cơm, anh phải vào nhà vệ sinh đã. Lâm Thâm Thâm đã quá quen với thói quen này của anh, bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn có thói quen “ngủ” trong nhà vệ sinh trước giờ ăn.

Anh vừa rời đi, Lâm Thâm Thâm liền chủ động hỏi Joanna: “Hai người bên nhau bao lâu rồi?”

Cô ta nhìn cô, bộ dạng rất kinh ngạc. “Em? Chúng em...”

“Không cần phải giải thích, tôi hiểu cả!” Lâm Thâm Thâm không đợi cô ta nói hết đã cắt ngang. “Nam nữ với nhau, lửa gần rơm mà, đó là chuyện thường tình, cho dù ở đất nước nào cũng vậy. Huống hồ, tôi ở cùng Cố Trạch Nặc bao năm, nhìn nhau đã thấy chán rồi, cho dù có cô hay không có cô thì tôi nghĩ chúng tôi cũng sẽ kết thúc thôi.”

“Chị Cố, chị thật sự muốn ly hôn với Tổng giám đốc Cố sao?” Joanna hỏi.

Bản thân cô thực sự muốn ly hôn với Cố Trạch Nặc sao?

Lâm Thâm Thâm đang tự hỏi mình. Cô nhớ lần đầu tiên đối diện với vấn đề ly hôn cũng là lúc cô mười lăm tuổi. Năm đó, Cố Trạch Nặc đi chưa được hai tháng, đi cô yêu một lão già người nước ngoài và muốn sang Mỹ với ông ta. Do vậy, đi bắt buộc phải làm thủ tục ly hôn với ông chồng hiện tại. Hai vợ chồng đã từng gắn bó với nhau, vậy mà vì vấn đề tài sản sau ly hôn mà cãi nhau kịch liệt. Người chồng cũ của đi trách móc đi quá tham lam, cô phiêu, nhà, xe, không chịu từ bỏ thứ gì. Còn đi thì khẳng khái nói rằng, đi đã phải hy sinh rất nhiều, ít nhất là mấy năm thanh xuân của mình, mà người con gái có bao nhiêu năm tháng tuổi trẻ để mà lãng phí chứ? Thế nên một đồng một cắc đi cũng phải đòi.

Lúc Cố Trạch Nặc trở lại bàn ăn, Lâm Thâm Thâm và Joanna đang nói đến vấn đề phân chia tài sản.

Anh ngồi xuống, tò mò hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Lâm Thâm Thâm vừa gấp thức ăn vào bát anh vừa bình thản nói: “Nói về chuyện anh có bao nhiêu tiền, chiếm bao nhiêu cổ phần trong công ty, anh có bao nhiêu cô phiêu, số vốn cha anh để lại mỗi năm đem lại cho anh bao nhiêu lãi, mỗi năm vào dịp tết, mẹ anh tặng anh đồ trang sức vàng bạc châu báu

giá trị bao nhiêu...”

“Lâm Thâm Thâm, em bị bệnh thần kinh à?”

Joanna thấy Cố Trạch Nặc nổi cáu, vẻ mặt ánh lên sự tức giận, vội nói chen vào: “Tổng giám đốc Cố, chị nhà đã muốn ly hôn như vậy thì anh hãy đồng ý đi, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được đâu...”

“Shut up!” Những lời nói như đổ thêm dầu vào lửa của cô ta bị Lâm Thâm Thâm và Cố Trạch Nặc đồng thanh cắt ngang. Sau đó, họ nhìn nhau cười nhạt. Thực ra, khi tình cảm của hai người có vẻ như đã cạn, cho dù trong lòng họ có hiểu nhau thế nào thì cũng chỉ là vô ích.

Ở New York bây giờ đã là mười một giờ đêm, còn quê hương Trung Quốc xa xôi đã đón bình minh rạng rỡ của ngày mới.

Lâm Thâm Thâm không phải loại đàn bà đánh đá, cô biết mình có lỗi với Cố Trạch Nặc trước nên bây giờ anh muốn trả thù thế nào cũng được. Có điều, cô cũng không phải là người đại lượng, có thể bỏ qua chuyện cũ như anh, nên trước khi Cố Trạch Nặc và Joanna về nhà, cô đã vạch sẵn những điều cần nói trong đầu, cô muốn đề nghị ly hôn với anh trước khi anh nói ra từ đó, cô không muốn bị anh bỏ rơi, mà phải chính là cô đá anh.

Nhưng cô chưa kịp mở miệng, Cố Trạch Nặc đã dịu dàng nói với cô: “Thâm Thâm, chúng ta sinh em bé nhé!”

Em bé... Hai từ này khiến Lâm Thâm Thâm bỗng đưa tay sờ bụng mình và nghĩ đến tờ giấy kiểm tra sức khỏe, trong đó nói xác suất sinh con của cô rất thấp, khiến cô kinh ngạc không thốt được lời nào.

Nhìn dáng vẻ của cô, Joanna nước mắt lưng tròng, tủi thân nói: “Chị Cố, Tổng giám đốc thật sự rất yêu chị. Hôm nay, tôi cùng anh ấy đặt phòng ở khách sạn, cũng chỉ vì tôi quá yêu anh ấy, tôi không biết mình có điểm nào không bằng chị, nhưng cả buổi chiều anh ấy đã kể với tôi về chuyện của hai người hồi nhỏ, về những năm tháng hai người ở bên nhau. Anh ấy còn nói rằng chuyện tình cảm của hai người, tôi không thể hiểu được. Anh ấy khuyên tôi không nên lãng phí thời gian của mình cho anh ấy. Lúc đó, tôi đã hiểu rằng, dù tôi có tìm cách chia rẽ thế nào, hai người cũng không xa nhau. Thực ra, lần trước, lúc anh ấy bị ốm, chị gọi điện về nhà nhưng tôi đã không nói cho anh ấy biết. Cũng vừa nãy thôi, chị nói chị muốn ly hôn, tôi khuyên hai người ly hôn chỉ vì tôi ích kỷ. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu, cho dù tôi làm thế nào, người mà anh ấy yêu cũng chỉ có mình chị, thế nên việc gì tôi phải để mình sống thảm hại như thế này chứ!”

Lời vừa dứt, Joanna liền đứng dậy xin phép về. Trước khi đi, cô ta còn nói thêm: “Chị nấu các món Trung Quốc rất ngon, cảm ơn chị rất nhiều. Ngoài ra, tôi cũng muốn nói thêm với chị, nếu tôi là chị, là một người đàn bà, cho dù Cố Trạch Nặc có phản bội tôi, tôi cũng sẽ tìm cách cướp lại anh ấy từ những người đàn bà khác. Không vì điều gì khác, chỉ vì hai người đã ở bên nhau mười mấy năm rồi, cuộc đời này có bao nhiêu cái mười mấy năm để hai người có thể gặp được một nửa của mình?”

Đúng vậy, cuộc đời này có bao nhiêu cái mười mấy năm để bản thân có thể tìm được một nửa của mình?

Lâm Thâm Thâm nhìn Cố Trạch Nặc rồi bật khóc nức nở. Cô vốn nghĩ rằng mình đã đánh mất tất cả, nhưng không ngờ, Cố Trạch Nặc vẫn luôn ở bên cô, nhất nhạnh mạng về tất cả những thứ cô đánh mất, sau đó lần lượt trả lại cho cô những thứ mà cô tưởng đã chẳng còn.

Nhưng cho dù cô có khóc to như thế nào, Cố Trạch Nặc vẫn không bận tâm, chỉ mãi miết ăn những món cô nấu. Ăn xong, anh lau miệng, thông thả nói: “Khóc mệt chưa? Mệt thì lên tầng ngủ đi.”

Lâm Thâm Thâm gạt đầu, cô thực sự đã khóc nhiều đến nỗi mặt mũi, thế nên cố để mặc cho Cố Trạch Nặc cồng lên tầng. Cô vùi đầu vào gáy anh, ngửi mùi sữa tắm hương chanh bao nhiêu năm không thay đổi của anh, rồi thủ thỉ: “Em nghĩ là chúng ta vẫn nên ly hôn thì hơn, em không muốn sinh con cho anh.”

Anh đặt cô xuống giường, sắc mặt tái xanh, bức bối hỏi: “Rốt cuộc là vì sao? Hôm nay em vẫn chưa phát điên đủ hay sao?”

Cô nhìn anh cười khê. “Em rất tỉnh táo và cũng biết mình đang nói gì, mặc dù anh không phản bội em nhưng em đã thay đổi rồi, lý do đơn giản như vậy thôi.”

“Được rồi.” Cố Trạch Nặc đang giận điên người cũng bật cười. “Anh đồng ý với em, nhưng em cũng phải hứa với anh, cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ tiếp tục hơn nửa năm nữa, vì theo di chúc bố anh để lại, sau hai năm kết hôn anh mới có thể hoàn toàn nắm giữ cổ phần của công ty. Hơn nữa, tháng sau chúng ta sẽ phải về nước một chuyến.”

“Được, em đồng ý.” Lâm Thâm Thâm gạt đầu. “Có điều, em muốn biết em làm như vậy thì có lợi gì?”

Cố Trạch Nặc thờ dãi, kiên nhẫn nói: “Em muốn bao nhiêu, có thể ra giá.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Chương 1.4

“Em mệt rồi, muốn ngủ một lát, để em suy nghĩ kỹ đã, ngày mai sẽ nói với anh.” Lâm Thâm Thâm ngả đầu lên gối, nhắm mắt lại, nước mắt từ khoé mí tiếp tục lăn dài. Cô nghĩ, làm như thế cũng tốt, cô sẽ có thêm thời gian ở bên anh, sắp xếp chu đáo một số thứ và làm những việc mình muốn làm.

Có Trạch Nặc về nước trước, Lâm Thâm Thâm cũng thu dọn xong một số đồ đạc của cô ở nước ngoài, cái nào nên đóng gói và giữ lại, cái nào nên đem cho, có mấy cái túi xách cô nhớ đi cô rất thích nên mang tất cả đến cho đi. Khi nhìn thấy đi, cô phát hiện ra mới mấy ngày không gặp mà đi như biến thành một con người khác, không đánh phấn, không tô son, mái tóc xơ xác, gương mặt hốc hác, thần thái mệt mỏi, nhưng ánh mắt chưa bao giờ chan chứa niềm phấn khởi như vậy.

Giọng đi hôn dỗi: “Con tặng đi mấy thứ này làm gì? Đưa tiền mặt có hơn không?”

Lâm Thâm Thâm lườm đi một cái. “Đi còn thiếu tiền à, đi cần nhiều tiền như thế làm gì? Không tiêu hết, đi muốn đem xuống âm phủ dùng à?”

“Đi thấy cái tát hôm đó còn quá nhẹ cho con đấy!” Nói xong, đi giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt má của Lâm Thâm Thâm. “Thâm Thâm, đi không phải loại người đó đâu, đi thật sự hy vọng con sống tốt hơn đi.” Đi nói xong, hai đi chầu ôm nhau oà khóc. Thời khắc đó, Lâm Thâm Thâm bỗng hiểu rằng, bất cứ thứ tình cảm nào trên thế giới này đều không thể miễn cưỡng, một chàng trai không yêu một cô gái đã yêu anh ta thì mãi mãi không thể hiểu được cảm xúc của cô gái ấy, thế nên chẳng ai có tư cách ghét bỏ ai.

Sau đó, Lâm Thâm Thâm được đi cô kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Tên thám tử tư sau khi nhận được một món tiền lớn của đi, mới nói cho đi biết sự thật. Hoá ra, những người tình của chồng đi đều do chính ông ấy cố ý sắp xếp như thế. Ông ấy muốn ly hôn với đi vì công ty của ông ấy sắp phá sản và đang nợ một món tiền lớn. Ông ấy cảm thấy có lỗi với đi, không muốn để đi sống cùng ông ấy mà phải vất vả, khổ cực. Ông ấy nghĩ, đi không thích hợp sống một cuộc sống nghèo khổ.

Nhưng ông ấy đã sai, đi đã bán tất cả số trang sức, nhà cửa, những bộ quần áo, túi xách hàng hiệu yêu thích của mình để giúp ông ấy trả nợ, đi yêu cầu được tái hôn với ông ấy, cho dù phải sống những ngày tháng gian khổ, đi cũng muốn được sống cùng ông ấy.

Đi nói với cô: “Thực ra, nếu con cảm thấy cuộc sống thật khó khăn và đúng là như thế thì con nên bình thản, như thế con mới có thể sống vui vẻ mỗi ngày. Có lúc tưởng rằng đã nghĩ thông suốt rất nhiều việc, nghĩ rằng mình phải sống nhẫn tâm một chút, tuyệt tình một chút, nhưng khi việc đó thực sự xảy đến, một số người thực sự xuất hiện, con sẽ thấy rằng, hoá ra, tất cả những dự định, suy tính của mình đều chẳng là gì cả, đường đời nhìn thì tưởng rất ngắn, nhưng đi rồi lại thấy quá xa, người thiếu kiên nhẫn sẽ không bao giờ đến đích, cuộc đời cứ nửa thực nửa mơ như vậy đó.”

Lâm Thâm Thâm ngồi ở khoang hạng nhất dãy ghế đầu tiên gần lối đi, máy bay đã hạ cánh an toàn. Khi khoang máy bay mở cửa, cô vừa nhắm mắt lại vừa hít hà mùi vị của quê hương. Cô có thể cảm nhận rõ ràng những vị khách ngồi cùng khoang lần lượt đi qua cô, chậm chậm, khoang máy bay càng lúc càng trống, những người cuối cùng ở khoang dành cho thương gia nhìn một cô gái trẻ vẫn đang ngồi yên ở chỗ của mình bằng một ánh mắt kỳ lạ. Bọn họ không biết rằng, trong lúc cô nhắm mắt, ánh sáng của ngọn lửa rực rỡ đang nhảy nhót hoà cùng những suy nghĩ hỗn loạn của cô, thấp lènh những kỷ niệm xưa.

“Cô Lâm, chuyến bay đã hạ cánh, xin hỏi cô có cần giúp gì không ạ?” Đến lúc này, Lâm Thâm Thâm mới mở mắt, hình ảnh đập vào mắt cô là nụ cười “đạt chuẩn” của nữ tiếp viên hàng không. Cô không thể không đứng dậy, bình ổn tâm trạng, mỉm cười với đối phương. “Không, cảm ơn, tôi đi ngay đây!”

Từ cửa máy bay, bước qua chiếc cầu bắc dài cho đến khi chạm đất, đột nhiên cô thấy hoa mắt chóng mặt, tim đập thình thịch, cảm giác buồn nôn trào lên tận cổ. Cô vội vàng đưa tay bịt miệng, lao đến nhà vệ sinh gần lối ra, nôn thốc nôn tháo, cả người mềm nhũn trước bồn rửa tay, cảm giác tay chân không còn chút sức lực nào nữa.

Đến khi cảm giác khó chịu đó kết thúc, cô vẫn thờ hồn hèn, giữ trạng thái chống hai tay, ngẩng đầu, sau đó nhìn vào chiếc gương bóng lộn phía trước, cô phát hiện ngoài khuôn mặt trắng bệch như xác chết của mình thì sau lưng cô còn có một người đàn ông với đôi mắt tròn tròn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Ồi!” Lâm Thâm Thâm định thần lại, đột nhiên hét lên, đồng thời túm lấy chiếc túi rồi dùng sức ném thật mạnh vào đối phương. “Ban ngày ban mặt mà anh dám vào nhà vệ sinh nữ giờ trò lưu manh?” Cô ngẩng cao đầu, ưỡn ngực như một nữ dân quân đang bảo vệ sự tôn nghiêm và quyền lực của nữ giới. Đương nhiên, cô cũng không quên liếc nhìn xung quanh, hy vọng sẽ nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của các đồng chí phái nữ.

Cùng với tiếng hét, bên tay phải của cô, trước bồn tiểu tiện có một, hai, ba, bốn, năm chỗ đã không còn trống, những người đàn ông đang xếp hàng thẳng tắp đã bị cô quét mắt nhìn một lượt, ghi nhớ không sót một chi tiết nào...

Không hổ danh là nơi trọng điểm giao thông, khu vực trọng điểm an ninh của hàng không nội địa, cảnh sát tuần tra xuất hiện còn nhanh hơn tốc độ kéo khoá quần của những “quý ông” đang hoảng loạn. Lâm Thâm Thâm nhanh chóng bị cảnh sát dẫn ra xe, trước khi xe khởi động, kẻ bị hại – người bị cô ném túi xách vào đầu – cũng bị dẫn lên xe.

Có thể nói rằng, nếu muốn hâm nóng tình cảm giữa người với người thì chỉ cần thời gian một phút, vì thế, Lâm Thâm Thâm bắt đầu khóc lóc trước mặt anh ta, giống như kẻ bị ức hiếp là cô chứ không phải là anh ta. Người đàn ông đó lập tức mềm lòng, tinh thần bán loạn, đưa một tờ khăn giấy cho cô, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Đừng khóc nữa, có ai làm gì cô đâu, tôi không tố cáo cô là được chứ gì?”

“Thật chứ?” Khi Lâm Thâm Thâm hét “hối hận” và ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một gương mặt đẹp trai đến say đắm lòng người, chẳng khác Cố Trạch Nặc chút nào.

“Đương nhiên.” Anh ta gạt đầu mỉm cười, vẻ mặt rất chân thành.

“Anh tốt thật đấy! Cảm ơn anh!” Cô nhanh chóng lau những giọt nước mắt còn vương trên má. Những ai oán trên gương mặt này giờ đã bay biến sạch,

cô lấy hộp mỹ phẩm từ trong túi ra và bắt đầu trang điểm lại.

Lần này về nước, Lâm Thâm Thâm đi chuyến bay thẳng từ San Francisco đến sân bay nội địa nên cô chỉ nhận một tin nhắn, mục đích là bảo Cố Trạch Nặc không cần đến đón, vì thế nếu không gặp sự cố ngoài ý muốn trong nhà vệ sinh nam khiến cô không thể đi ra cửa dành cho hành khách xuống máy bay thì cô cũng phải đối mặt với sự thật đã biết trước là sẽ chẳng có ai đến đón mình. Nhưng đối với một người tám năm rồi chưa về nước, trong lòng cô khó tránh khỏi có hai phần thất vọng, nhưng trên hết, tám phần còn lại là sự nhẹ nhõm, thư thái.

Lâm Thâm Thâm nhìn qua cửa kính xe, thấy thành phố chìm trong màn đêm đã không còn giống như ngày xưa nữa. Mỗi cảnh tượng xa lạ vụt qua trong mắt cô đều không ngừng nhắc nhở, tám năm trôi qua như mũi tên ánh sáng.

Tám năm rồi! Hai lần thế vận hội rồi ư?

Thời gian dường như có thể thay đổi mọi thứ, năm tháng dần dần xóa bỏ mọi ký ức đau khổ nhất của con người, phải chăng đó là lý do lớn nhất thuyết phục cô quay trở về?

Mở túi xách nhét bừa hộp trang điểm vào, tay đụng phải chiếc di động mát lạnh, cô mới sực nhớ và lấy ra xem. Không ngoài dự đoán, chỉ có một tin nhắn, còn lại là vô số cuộc gọi nhỡ. Cố Trạch Nặc từ trước đến nay vẫn vậy, muốn mắng ai thì nhất định phải gọi cho người ta bằng được. Anh phải truyền trực tiếp ngôn ngữ với văn bằng trắc, ngữ điệu lên xuống trầm bổng đến lỗ tai của đối phương, làm nhức thính giác của đối phương. Anh nghĩ không cần lãng phí thời gian vào những dấu chấm phẩy cho mỗi tay, hơn nữa có khi đó còn là chứng cứ xác thực như giấy trắng mực đen đối với người khác, thế chẳng hay ho chút nào.

Điện thoại vừa được kết nối mạng, màn hình hiển thị hình ảnh cuộc gọi đến cùng với tiếng chuông kêu vang. Lâm Thâm Thâm nhìn màn hình nhấp nháy nhưng không vội vã, thoải mái ngả người trên lưng ghế, tự ra lệnh cho bản thân hít thở sâu vài lần rồi mới chậm chậm ấn nút nghe.

“Em ở đâu đấy? Anh ở bãi đậu xe của sân bay từ lâu lắm rồi.” Là giọng nói quen thuộc của Cố Trạch Nặc. Anh chán nản gãi tay nhìn đồng hồ, từ lúc máy bay hạ cánh đến bây giờ đã hơn một tiếng. “Tại sao bây giờ mới mở máy? Em đã đọc tin nhắn của anh chưa? Bây giờ em đang ở đâu? Làm cái trò gì thế hả?”

Lâm Thâm Thâm lại hít một hơi thật sâu, phản bác: “Em mới là người không biết anh đang làm cái trò gì đấy. Tại sao anh lại đến sân bay? Chẳng phải là em đã nói là không cần đến đón, em không muốn nhìn thấy mặt anh rồi sao?”

“Em có nói. Có điều anh có đồng ý với em đâu.” Giọng anh gấp gáp.

Rõ ràng anh đã mặc nhận rồi.” Cô cắn răng.

“Có chứng cứ không? Có chụp ảnh hay ghi âm lại không? Chắc tại lúc đó anh mất tập trung đấy mà, dù sao em muốn nói gì cũng được, anh không kêu ca, không trách móc gì cả.” Chẳng lẽ anh không cảm thấy một người đàn ông nói những câu đó là rất mất mặt ư? Cô nghĩ thầm. Còn anh tiếp tục hỏi cô: “Rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Em xuống máy bay rồi, giờ đang trên xe vào thành phố. Em nghĩ em nên ở khách sạn thì tốt hơn, có thể ngày mai em sẽ chính thức gặp mẹ anh, tức mẹ chồng của em.” Thực ra, Lâm Thâm Thâm không còn sức lực để đôi co với anh, thậm chí cô cũng không trả lời hàng loạt câu chất vấn của anh, vì câu nói khẳng định đó đã là câu trả lời rõ ràng nhất với anh rồi. Ở đầu máy bên kia, Cố Trạch Nặc lặng thinh, không đáp lại lời nào. Còn cô lại vui sướng thở phào một cái, vì cô biết lúc này anh đang cố gắng kìm nén cơn tức giận nghẹn ứ trong cổ họng.

Cô ngừng một lát, thường thức vài giây khoái cảm vì chọc tức được anh rồi bình thần nói tiếp: “Anh xem, em làm vậy là vì anh mà. Em là con nhà có giáo dục, sao có thể vừa bay về, bụi đất đầy người đã xông đến nhà anh gặp mẹ anh được chứ?”

“Ừ.” Cố Trạch Nặc nghiêng răng đáp. “Em nói cũng đúng, có điều, anh đến sân bay đón em là do mẹ yêu cầu.”

“Đương nhiên em biết, anh vất vả đến đón em thế này chắc chắn không phải là ý của anh rồi.” Lâm Thâm Thâm nhếch khoé môi, gật đầu: “Có điều, em vốn là người thận trọng nên đành từ chối ý tốt của mẹ anh vậy.”

“Không thể thương lượng sao?” Cố Trạch Nặc cười lạnh, siết chặt vô lăng, trong giọng nói đầy mùi thuốc súng. “Những ngày tháng sau này của chúng ta còn dài mà, vợ à, anh yêu em!”

“Không thương lượng được, cứ làm như vậy nhé! Em cũng yêu anh, chồng của em.” Lâm Thâm Thâm nhiệt tình tiếp lời, trước khi ngắt điện thoại còn nhắc nhở anh lần nữa: “Hãy nhớ bài học lần này, không phải em không phối hợp với anh, mà là anh đã thay đổi quy định của chúng ta, cho dù là việc lớn hay việc nhỏ, em hy vọng sau này khi chúng ta đã thống nhất với nhau thì không bên nào được tự ý hành động nếu chưa thông báo trước tình hình cho đối phương!”

Lúc này, chiếc xe cảnh sát từ sân bay đã đi qua cầu vượt vào thành phố. Mặc dù bây giờ đã rất muộn nhưng những con đường rực rỡ ánh đèn vẫn còn rất nhộn nhịp. Lâm Thâm Thâm cất điện thoại vào trong túi xách, tựa đầu vào cửa sổ xe ngắm nghía, trong mắt cô hiện lên những ánh đèn đường kéo dài vô tận, tựa như sẽ không bao giờ đến đích.

Lúc quyết tâm rời bỏ đất nước này, cô chẳng qua cũng chỉ là cắn răng chịu một vết khứa vào tim, nhưng không ngờ, lúc trở về lại cần nhiều nghị lực đến thế, nhưng cô nghĩ dù sao cũng có một ngày trở về như hôm nay. Chỉ là cô không biết, liệu thời gian tám năm đó đã đủ cho cô hay chưa?

Lần này trở về, chắc chắn cô sẽ nhớ lại những chuyện mà cô không muốn nhớ đến nhất, tuy nhiên phải nhớ đến thì mới có thể hoàn toàn buông bỏ được.

Chương 5: Chương 1.5

Ánh đèn trong sở cảnh sát sáng choang, vì không thể lập biên bản ngay nên nữ cảnh sát đành dẫn Lâm Thâm Thâm vào phòng tạm giam, giới thiệu ngắn gọn cho cô những điều cần chú ý, để cốc nước lạnh trên bàn rồi khoá cửa lại. Tuy không khát nhưng cô vẫn cầm cốc nước uống từng ngụm một cho đến khi cạn sạch.

Vì sự việc không có gì to tát, cộng thêm người bị hại không truy cứu trách nhiệm nên nữ cảnh sát chỉ yêu cầu cô trả lời một vài câu hỏi đơn giản.

“Chị đã kết hôn? Có thể cho chúng tôi biết cách thức liên hệ với chồng chị không?” Nữ cảnh sát ngẩng đầu, tay vẫn cầm chiếc bút chờ cô đọc ra những con số. Thực ra cô chỉ cần cung cấp số điện thoại liên hệ khẩn cấp, sau đó thì có thể gọi người nhà đến đón, nhưng cô lại lắc lắc điện thoại, hỏi nhỏ: “Người liên hệ khẩn cấp là tôi, tôi là người thân của chính mình, có thể ghi lại số điện thoại của tôi được không?”

“Người thân, bạn bè, đồng nghiệp, bạn học đều được.” Nữ cảnh sát gõ bút xuống mặt bàn nhắc nhở cô.

Lâm Thâm Thâm nhìn nữ cảnh sát, mỉm cười chua xót. “Bố mẹ tôi đã qua đời, chồng đã có người khác, bạn bè thì xa lánh, người thân thì mỗi người một nơi, quả thực tôi không có ai để liên hệ khẩn cấp cả.”

Về mặt của Lâm Thâm Thâm vẫn bình tĩnh như thường, cô xua xua tay, tỏ ý rằng mình không còn cách nào khác, giọng điệu cũng rất kiên quyết: “Tình trạng thực tế của tôi như vậy, tôi cũng chỉ có thể phối hợp như vậy thôi.” Sau đó, cô không nói bất cứ một lời nào nữa.

Đến lúc này, Lâm Thâm Thâm đã ở phòng tạm giam mấy tiếng đồng hồ. Cô luôn cảm thấy đầu óc trống rỗng, không hiểu mình đang nghĩ gì, không hiểu là vì sao, chỉ cảm thấy pháp phòng bất an. Lúc đầu cô còn nghe thấy ở hành lang bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói vọng lại, cô đoán là cảnh sát đang giao ban, còn có cả cảnh sát đang tuần tra. Nhưng khi đêm đã khuya, ngoài tiếng muỗi vo ve thì thỉnh thoảng lần mới nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng đến.

Mồ hôi làm tóc mai dính bết vào má, Lâm Thâm Thâm lắc cổ, vрон vai cho bớt mỏi, vì động tác khá mạnh nên tay cô vô tình va vào bức tường lạnh lẽo làm lớp vôi vữa trên tường bung ra. Thực ra, lúc đầu cô ngồi thẳng đơ cạnh mép giường, tay khua khoắng loạn xạ để xua những con muỗi đang lao vào cô như thiêu thân lao vào lửa, nhưng một vài tiếng trôi qua, cô không thể ngăn được con mọt mồi xâm chiếm toàn thân, cả người co rúm lại, cô nằm xuống và thiếp đi.

Trong giấc ngủ ngắn ngủi, cô lại mơ màng nghĩ đến thời gian tám năm trước, khi cô rời đi. Cô từng băn khoăn tự hỏi, nếu mỗi tối không nghe thấy tiếng Quách Thiên Thiên thở nhẹ bên cạnh, không biết cả đời này cô có thể ngủ ngon hay không? Hai chị em luôn nằm tựa lưng vào nhau, thì thầm nói chuyện, lúc thì nói đến ước mơ, kể chuyện cười, lúc thì nói đến tương lai và chuyện hàng ngày... Có phải chị em song sinh nào cũng lớn lên trong vui buồn, sướng khổ như vậy không?

Mỗi lần nhớ lại cảm thấy thật buồn, ký ức ngày xưa giữa Quách Thiên Thiên và cô giống như những thước phim với vô số hình ảnh lần lượt tái hiện trong đầu. Cô vẫn còn nhớ, ngày nào cô cũng đi qua phòng bảo vệ và hỏi ông lão bảo vệ xem có thư của Quách Thiên Thiên không? Nhưng ông lão chẳng bao giờ trả lời cô, thậm chí còn chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Chắc ông lão cảm thấy phiền lảm vì làm gì có ai ngày nào cũng đến hỏi ông chuyện thư từ những hai lần? Chắc hẳn mắt ông lão đã mờ nên không thể phân biệt được hai chị em song sinh họ.

Quách Thiên Thiên thậm chí còn biếu ông cả kẹo và hoa quả, dặn ông nếu có thư của cô bé thì lập tức báo cho cô bé biết. Ông lão nhận được “quà hồi lộ” của Quách Thiên Thiên nhưng lại không giúp cô bé, chuyện này khiến Lâm Thâm Thâm cảm thấy xót xa, phiền muộn.

Thực ra, có một số lá thư không đưa qua phòng bảo vệ, chúng đã nằm trong ngăn kéo của Lâm Thâm Thâm và chờ đợi may mắn. Em gái cô lúc đó có nghĩ nát óc vẫn không hiểu tại sao những nam sinh kia luôn theo đuổi Lâm Thâm Thâm. Chẳng phải Thiên Thiên cũng giống hệt chị hay sao? Thế nên, Quách Thiên Thiên vô số lần quan sát kỹ khuôn mặt của chị và so sánh.

Cũng vì chuyện này, Quách Thiên Thiên có lần bức bối đến mức lén đưa mấy lá thư tình đó cho mẹ, nhờ mẹ đánh giá với góc độ người lớn xem bản thân cô có điểm gì không bằng chị.

Nhưng chính việc này khiến cho mẹ nghĩ Lâm Thâm Thâm đã làm một chuyện đại nghịch bất đạo. Mẹ nổi giận và đánh người luôn ngoan ngoãn, hiểu chuyện như cô một trận rất đau. Đó là lần đầu tiên Lâm Thâm Thâm bị đánh nên cô nhớ rất lâu. Cô bị phạt quỳ dưới nền nhà lạnh lẽo trong phòng khách – hình phạt mà Quách Thiên Thiên đã từng phải thực hiện nhiều lần- và chỉ nhẫn nhịn cúi đầu chứ không giống như em gái cô, mỗi lần bị mẹ phạt như vậy thì khóc lóc kêu gào hoặc tỏ vẻ đáng thương xin được tha thứ.

Quách Thiên Thiên muốn ngăn mẹ lại thì chính cô bé cũng bị nhốt vào phòng ngủ. Cô ấy đã áp tai vào cánh cửa một cách tuyệt vọng, tiếng đấm vào cửa của cô bé vang lên cùng với tiếng của chiếc thước nhỏ trong tay mẹ giáng xuống lòng bàn tay của Lâm Thâm Thâm.

Sau đó, Thiên Thiên vừa khóc vừa ôm chầm lấy cô và nói rằng, chiếc thước đó như đang đánh vào tim cô bé, không chỉ làm đau cô, mà cô bé cũng cảm thấy đau đớn.

Tối hôm đó, hai chị em, một đứa thì quỳ ở phòng khách, một đứa thì quỳ trong phòng ngủ. Họ chưa bao giờ nhớ những cơn đau hay những trận đánh, nhưng lần này, Quách Thiên Thiên phạm hết lỗi này đến lỗi khác, đã hạ quyết tâm phải ghi nhớ sâu sắc bài học này, cô bé sẽ học cách bảo vệ những bí mật của bản thân và chị gái, sẽ học cách giữ im lặng trước bố mẹ.

Lâm Thâm Thâm luôn cho rằng, cô và Quách Thiên Thiên sẽ mãi mãi yêu thương nhau, cho dù cô không biết mãi mãi là bao lâu. Hơn nữa, thời gian không thể chứng minh tất cả, trong nháy mắt cũng có thể trở thành vĩnh cửu. Giống như Quách Thiên Thiên đã từng tỏ ý cam chịu khi nói rằng, dù là song sinh nhưng vẫn có sinh ra trước sinh ra sau, cho dù chỉ sớm hơn một giây thì cũng là do ông trời đã sắp đặt vị trí ai là chị, ai là em rồi.

Phá vỡ mạch suy nghĩ hỗn loạn của cô trong phòng tạm giam chính là tiếng bước chân và tiếng nói chuyện bên ngoài hành lang. Khi tiếng nói dần dần rõ hơn, Lâm Thâm Thâm đang nghĩ ngợi vẩn vơ cũng miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, sau đó chậm rãi cời dây buộc tóc, mái tóc dầu mượt như thác xoã xuống, cô luồn ngón tay vào cào tóc vài lượt cho đến khi mái tóc đã mượt hơn mới buộc lại và búi sau đầu. Người đang đến thật sự khiến cô bất ngờ và kinh ngạc.

Nếu không phải nhận lầm Lâm Thâm Thâm là Quách Thiên Thiên, Tôn Diễm sẽ không kêu lên kinh ngạc như thế khi đi ngang qua phòng tạm giam. Nếu không có sự xuất hiện đột ngột của Tôn Diễm, có lẽ cô sẽ ở lại cả đêm trong cái phòng tạm giam bẩn thỉu, đầy muỗi này.

Gặp lại cô bạn sau bao năm xa cách khiến trái tim Lâm Thâm Thâm đập loạn lên, suy nghĩ cũng rời rạc, cảm giác trống rỗng như vừa được lấp đầy. Cho đến lúc ra khỏi sở cảnh sát về khách sạn, cô mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, và trời thì đã gần sáng. Lúc này, Lâm Thâm Thâm mới nhớ ra nên dành tặng cho người bạn thân lâu ngày không gặp một tiếng kêu kinh ngạc và cái ôm ấm áp, sau đó họ mới bắt đầu hàn huyên tâm sự.

“Tôn Diễm, sao cậu biết tớ ở đây?” Lâm Thâm Thâm kim nén tâm trạng bằng cách cắn chặt môi, thực ra cô không thích thể hiện cảm xúc của mình, nhưng lúc này từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống chiếc thảm trong phòng khách sạn.

“May mà có tớ ở đó, cậu trở về sao không nói với tớ một tiếng? Nếu không phải cơ duyên may mắn gặp nhau, có phải cậu định ở trong phòng tạm giam đó cả đời?” Tôn Diễm chớp chớp mắt, oán trách bạn.

Lâm Thâm Thâm nghe thấy thế thì không nhịn được phì cười. “Cậu nói xem cơ duyên may mắn thế nào mà cậu lại bị một đám bà thím dẫn vào sở cảnh sát thế hả? Hơn nữa, hình như còn liên quan đến nhân cách. Tớ cực kỳ tò mò đấy!”

“Không phải tớ bị oan sao? Cậu nhìn tờ thể này có giống người làm việc bất lương không hả?” Tôn Diễm vừa thờ dãi vừa nghiêm túc gật gật đầu, rồi cô bỗng sán lại gần Lâm Thâm Thâm, quan sát cô bạn một cách nghiêm túc, sau đó thể hiện vẻ mặt đánh giá và khẳng định. “Có điều, nói thật nhé, cậu và Quách Thiên Thiên đúng là giống nhau như hai giọt nước.”

“Ừ...” Tôn Diễm nhắc đến Quách Thiên Thiên, Lâm Thâm Thâm cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Cô không lừa lại hay chế giễu bạn rằng những lời nói của bạn thật thừa thãi, chị em song sinh sao lại không giống nhau được chứ, mà cô chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Con bé thế nào? Nó có biết tớ về không?”

“Cậu ấy sống rất tốt, cậu có nói gì đâu, làm sao chúng tớ biết cậu trở về?” Tôn Diễm cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt bạn. “Cậu đi bao nhiêu năm như vậy nhưng mỗi lần tớ nhắc đến cậu, cậu ấy luôn lảng sang chuyện khác.”

“Lúc đó tớ bỏ đi quá vô tình, cương quyết, làm con bé bị tổn thương.” Lâm Thâm Thâm nói khẽ, niềm vui tình cờ gặp lại giữa hai người bạn bỗng chốc chìm vào yên lặng.

“Sao có thể? Thiên Thiên không trách cậu đâu!” Tôn Diễm vội vàng lên tiếng an ủi bạn.

“Sao lại không thể? Lúc đó, dĩ nhiên có thể đưa một trong hai chị em tớ đi Mỹ, mà con bé chưa nghĩ ngợi gì đã từ chối, tớ biết, nó nghĩ rằng cho dù thế nào cũng sẽ ở bên cạnh tớ, còn tớ, sau khi nó từ chối thì nhận lời đi ngay, một mình theo đi bỏ đi, lại còn mang họ của đi.” Sự áy náy không ngừng gặm nhấm trái tim Lâm Thâm Thâm, nhưng cô vẫn cố gắng giữ khuôn mặt bình thản với nụ cười nhàn nhạt. “Con bé hận tớ cũng đáng lắm! Thật sự, tớ nghĩ con bé nên hận tớ, ngày nào cũng nên nguyện rửa tớ!”

“Thâm Thâm, cậu đừng... đừng nói như vậy, mấy năm qua, cậu đều gửi tiền cho tớ để tớ giúp đỡ Thiên Thiên, thực ra, cậu có thể nói với cô ấy chuyện này mà.” Tôn Diễm thực sự không biết nên khuyên bạn thế nào.

“Đừng nói với con bé!” Lâm Thâm Thâm nghiêm túc đề nghị, sau đó cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng buồn bã. “Tôn Diễm, cảm ơn cậu vì tớ mà làm tất cả cho Thiên Thiên, còn nữa, cảm ơn cậu đã gặp lại tớ trong hoàn cảnh này, gặp cậu, tớ thực sự rất vui, rất vui.” Lâm Thâm Thâm cuối cùng đã quyết định, trước khi gói ghém lại những hồi ức không mấy tốt đẹp, cần phải chuyển sự tập trung của mọi người vào những chuyện vui vẻ mới được.

Trong khi cô đang nói thì điện thoại của Tôn Diễm đổ chuông mấy hồi, nhưng Tôn Diễm chỉ nghe Lâm Thâm Thâm nói, để mặc chiếc điện thoại trong túi áo rung mãi, điều này khiến Lâm Thâm Thâm thắc mắc. “Ai đấy? Sao muộn thế này rồi mà còn điện thoại cho cậu?”

“Cũng chẳng phải người quan trọng hay chuyện gấp gì!” Tôn Diễm cười lấp liếm.

“Thế để tớ nghe hộ cho! Nếu không phải là đòi nợ, thúc nợ thì chắc hẳn là một anh chàng đẹp trai nào đó đúng không?” Lâm Thâm Thâm trêu bạn.

“Cậu tha cho tớ đi mà!” Tôn Diễm buồn ngủ đến nỗi vừa ngáp vừa cười, bàn tay tóm chặt lấy túi áo để điện thoại.

“Cậu đấy, chẳng lẽ còn sợ tớ cướp người đàn ông của cậu?” Lâm Thâm Thâm giơ ngón tay vào trán bạn. “Cậu đừng quên, tớ là phụ nữ đã có chồng rồi đấy nhé!”

“Tớ bảo này, Thâm Thâm, khách sạn này ở phía bắc thành phố, còn tớ và Thiên Thiên lại ở phía đông. Chúng ta đã lớn lên ở đó từ nhỏ, khách sạn ở phía đông thành phố đẹp hơn và lớn hơn ở đây rất nhiều, tại sao cậu cứ muốn ở đây thế?” Tôn Diễm “có tật giật mình”, vội vã chuyển chủ đề nhưng cũng là muốn giải đáp thắc mắc trong lòng của cô. Dù Lâm Thâm Thâm đã bao nhiêu năm không về nước, cho dù thành phố có thay đổi nhiều như thế nào thì cô ấy cũng không đến nỗi quên mất khái niệm về vị trí địa lý chứ? Chẳng hiểu tại sao cô ấy lại chọn một nơi vắng vẻ, heo hút như thế này.

“Cậu buồn ngủ à, nhà cậu cách đây xa như vậy, hãy ở lại với tớ đi, hay cậu định thế nào?” Lâm Thâm Thâm nhất thời cũng không biết trả lời bạn ra sao.

“Còn ngủ gì nữa, trời sắp sáng rồi.” Tôn Diễm nhanh nhẹn bước xuống giường rồi đứng dậy, vươn vai đi ra ngoài và thở dài một cái.

Tiền Tôn Diễm ra cửa rồi đóng cửa phòng lại, Lâm Thâm Thâm vội ấn vào nút đèn hiển thị xin đừng làm phiền của khách sạn, sau đó mở chiếc va li to ra, buông xoã mái tóc dài, ngẩn ngơ quỳ trên chiếc giường mềm mại. Cô đột nhiên trở nên trầm mặc và mông lung nghĩ, từ San Francisco đến Bắc Kinh là 9436 kilômét.

Hoá ra, từ trong sâu thẳm trái tim, cô vẫn đang chạy trốn, cảm giác sợ hãi với trận hoả hoạn đó khiến cô không muốn nhắc đến. Có lẽ giống với việc bỏ đi Mỹ, cô thuê khách sạn này thực ra rất bất tiện về giao thông và nhiều mặt khác, ưu điểm duy nhất của nó là ở phía bắc thành phố, cách xa ngôi nhà bị lửa thiêu rụi – ngôi nhà của bố mẹ và hai chị em cô.

Rời bỏ thành phố quen thuộc cũng cần phải có dũng khí, nếu ở đó không có người mà ta yêu thương thì thành phố nào mà chẳng giống nhau?

Thực ra, Lâm Thâm Thâm không thích nhiệt độ quá chênh lệch giữa ngày và đêm ở San Francisco, ban ngày thì nóng bức đến khó chịu, ban đêm thì lạnh thấu xương, cho nên trong giây phút mấy bay hạ cánh, cô cảm thấy chỉ có mảnh đất quê hương mới thực sự dung nạp được linh hồn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 1.6

Tôn Diễm đi được vài phút đã quay trở lại gõ cửa, cắt đứt dòng suy tư của cô. Cô điều chỉnh tâm trạng rồi bước ra mở cửa. Tôn Diễm ào vào như một cơn gió, trèo lên giữa chiếc giường to, sau đó quay đầu lại, tò vò về khó xử, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Thâm Thâm rồi cố ý thấp giọng nói: “Thâm Thâm, Thâm Thâm, cậu lại đây!”

“Làm gì đấy? Trong phòng chỉ có hai chúng ta, cậu nói đi, không phải sợ vách tường có tai đâu!” Chẳng còn sớm nữa, Lâm Thâm Thâm quả thật không có thời gian để hưởng ứng trò thần bí của cô bạn.

“Ồ.” Tôn Diễm ép chặt tay vào chiếc túi xách to, từ lúc gặp mặt, Lâm Thâm Thâm đã chú ý đến chiếc túi căng phồng của cô bạn, dường như bên trong đựng thứ gì đó rất nặng. “Rốt cuộc là cái gì? Cậu đừng giấu giếm nữa được không?”

“Trong này có một ít đồ dùng vệ sinh, nhưng tớ không biết cậu có cần dùng không?” Tôn Diễm cố gắng nuốt nước miếng. “Cậu xem cậu kia, liệu có cần dùng không đấy?”

“Đợi một chút.” Thâm Thâm giơ tay ngắt lời cô bạn. “Cậu nói là đồ dùng vệ sinh gì cơ?” Vừa nói, cô vừa bước về phía bạn rồi kéo khoá chiếc túi. Tôn Diễm cũng phối hợp dốc hết đồ trong túi ra ngoài. Bao cao su, Durex, Jissbon, Okamoto, đĩa phim sex, tạp chí Playboy... với màu sắc lòe loẹt và cả những sản phẩm, nhãn hiệu mà Lâm Thâm Thâm không biết rơi vãi tung toé xuống giường. Cô chú ý đến ngay lập tức, sau đó kinh ngạc và hoảng hốt rút tay lại như phải bỏng. “Cậu nói đây là đồ dùng vệ sinh?”

“Đây là những phụ kiện cần thiết cho những người du lịch tại nhà!” Tôn Diễm cười nham hiểm như Tú Bà, khoanh hai tay trước ngực, chậm chậm tiến sát vào Lâm Thâm Thâm. “Đàn bà ấy mà, ai chẳng có lúc cô đơn, ai chẳng có lúc cảm thấy lạnh lẽo, nhưng cũng cần phải chú ý an toàn.”

“Hả?” Lâm Thâm Thâm không thể không than thở. “Cậu giỏi thật đấy, có phải những thứ này là nguyên nhân khiến cậu bị dẫn đến sở cảnh sát không?” Cô cúi đầu, quan sát kỹ những nhãn hiệu lưu hành trong nước, sau đó giơ ngón cái về phía Tôn Diễm. “Xem ra cậu đúng là cao thủ đấy nhỉ? Những nhãn hiệu này cậu đều dùng qua rồi à? Dùng thành thạo hết à?”

“Mấy thứ đó không may bị rơi ra ngoài, đúng lúc mấy bà thím trong tổ dân phố nhìn thấy, chuyện bé xé ra to, cứ một mực cho rằng tớ làm bại hoại văn hoá truyền thống, phá hoại sự đoàn kết xã hội.” Tôn Diễm lấy tay che gần kín mặt, hai chân khép lại như con chim cun cút, ra vẻ xấu hổ. “Có điều, mấy nhãn hiệu này tớ đã dùng đâu, mới chỉ đọc qua thôi, hy vọng tăng thêm sự hiểu biết ấy mà, hơn nữa có thể kiếm thêm tiền tiêu vặt, những bảo bối này bán rất chạy trong cửa hàng của tớ đấy nhé!”

“Muốn biết thêm một vài tư thế chứ gì?” Lâm Thâm Thâm chỉ biết lác đầu cười khở, sau đó vội vàng nhét mấy thứ đó vào túi xách của cô bạn. “Tám lòng của cậu tớ xin nhận, còn mấy thứ này, cậu mang về nhà mà dùng hoặc có thể bán đi!”

Nhưng Tôn Diễm lại hiểu sai hoàn toàn ý của cô, cho rằng cô mắc bệnh sạch sẽ nên vội vàng giải thích: “Thâm Thâm, những cái này đều là hàng mới, tớ vừa mua về, chưa sử dụng đâu.”

Lâm Thâm Thâm hết chịu nổi, đẩy cô bạn ra ngoài cửa. “Được rồi, được rồi! Mới tớ cũng không dùng, cậu mau về đi!”

“Cậu thật sự không cần dùng à?” Tôn Diễm vừa đi vừa quay đầu lại xác nhận lần nữa, cô nghĩ rằng bạn mình phải cần đến chứ, đặc biệt lúc Lâm Thâm Thâm ở nước ngoài, cái nơi mà tư tưởng vô cùng phóng khoáng.

“Thật sự không cần mà!” Lâm Thâm Thâm vội vàng nghiêm mặt, gật đầu, đồng thời bảo đảm mình nói thật, không hề “phản bội” suy nghĩ thực sự trong lòng. “Tạm biệt!” Cô nhanh chóng chào Tôn Diễm, sau đó đóng cửa lại, áp sát tai vào cánh cửa, nghe tiếng bước chân của cô bạn ngày càng xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tôn Diễm mới đi chưa được vài phút, Lâm Thâm Thâm lại nghe thấy tiếng gõ cửa, đèn hiển thị không làm phiền vẫn sáng thì chắc chắn không phải nhân viên phục vụ phòng của khách sạn, không biết Tôn Diễm lại định giờ trở gì nữa đây.

Với bộ dạng không thể chịu đựng nổi nữa, cô mỉm cười khổ não bước ra cửa. “Bà chị ơi, bà chị định lằng nhằng đến bao giờ?”

Lâm Thâm Thâm mở cửa, một tay chống hông, khuôn mặt tràn ngập ý cười, đến nỗi Cố Trạch Nặc đứng ngoài cửa nhìn bộ dạng tươi tỉnh, niềm nở của cô, ngẩn ngơ giây lát, sau đó mới buông hai tay xuống, đôi hàng lông mày đen rậm đang nhăn lại cũng dần ra. Anh cười, nói: “Sao vậy? Mong anh đến thế cơ à?”

Cố Trạch Nặc đứng ngoài cửa phòng, nói tiếp: “Lúc em đăng ký ở khách sạn này, tin nhắn hiển thị thanh toán qua thẻ đã gửi đến di động của anh. Anh thì ngốc nghếch đứng chờ em cả đêm ở sân bay, em nói xem, từ lúc xuống máy bay, em đã ở xó xỉnh nào thế? Gặp tình nhân à? Có thằng đàn ông nào đẹp trai, nho nhã hơn anh không?”

“Anh chặn thẻ lại đi!” Thẻ tín dụng của cô bị liên kết với số điện thoại của anh khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào. Với ánh mắt khinh bỉ, bàn tay trắng muốt của cô chỉ thẳng vào mặt anh. “Đừng có nịnh nọt nữa, anh ở đâu chờ tôi cơ? Anh nhìn đi! Anh đang xâm phạm sự riêng tư của tôi đấy! Còn đẹp trai nho nhã cái nổi gì! Tôi không thèm! Anh nên tự xem lại bản thân mình thì hơn!”

“Đừng nói những lời làm tổn thương nhau thế mà! Anh thì làm sao? Chê anh không đẹp trai hả, vậy em tìm thằng nào đẹp trai hơn cho anh xem!” Cố Trạch Nặc luôn rất tự tin về ngoại hình của mình, thế mà cô lại dám chê, đó quả là điều không thể chấp nhận, cuối cùng anh cũng thu lại nụ cười, vẻ mặt bắt đầu nghiêm túc.

“Anh nghĩ tôi không thể sao? Nếu tôi đa sầu đa cảm, đã đá anh như người ta vắt nước mũi rồi.” Lâm Thâm Thâm đứng khuyếch tay chặn trước cửa, giọng nói không hề có ý muốn “hạ hỏa”.

Chẳng biết nói thế nào, đã đến lúc này rồi, Cố Trạch Nặc phát hiện mình không còn muốn tiếp tục cãi cọ với cô nữa, với lại anh vốn đẹp trai bẩm sinh, chẳng cần thiết phải đi đôi co với cô làm gì, thế nên chỉ thờ dãi, đưa tay ta, nói: “Đi thôi, theo anh về.”

“Về? Về đâu?” Lâm Thâm Thâm nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài đang giờ ra, biết rõ mà vẫn cố tình hỏi.

Còn anh, đương nhiên không thích vòng vo, chỉ điềm đạm nói: “Về nhà, em thu dọn hành lý đi! Mẹ bảo anh đến đón em, không phải em định để anh đi về một mình đấy chứ?”

Lâm Thâm Thâm nói bằng giọng xa cách: “Anh không cần đến tận đây để nói với tôi những lời này, cũng không cần giải thích với tôi.”

“Em lại thế rồi!” Cố Trạch Nặc uể oải thốt ra câu đó rồi đi đi lại lại hai vòng, liếc nhìn bộ dạng ngốc nghếch, bất cần của cô, sau đó lấy lại sự đại lượng của mình, cố gắng nhẫn nhịn, không tranh cãi với cô nữa. “Đừng là anh không đẹp bằng em, em đẹp... giống hệt người mẫu trong tranh của danh họa Picasso! Anh cứ thắc mắc không hiểu sao khi mới nhìn thấy em đã cảm thấy em rất quen, hoá ra là anh đã từng được nhìn thấy trong tranh của danh họa Picasso!” Nói xong những lời này, Cố Trạch Nặc lại thờ dãi, bỗng nhận ra một người đàn ông như anh đứng ở hành lang cãi nhau với một người phụ nữ thật chẳng ra sao, thế nên muốn bước lên một bước, hy vọng có thể vào trong phòng nói chuyện, dù gì thì chuyện trong nhà cũng không thể để người ngoài biết được. Nhưng ngón tay của Lâm Thâm Thâm vẫn đang giữ chặt khung cửa gỗ, như thể muốn giết ngay kẻ nào muốn bước vào phòng, còn miệng cô vẫn tích cực đối đáp lại: “Thế vẫn chưa bằng anh! Leonardo da Vinci luyện vẽ tranh, những bức tranh đó không phải vẽ anh đấy chứ? Tôi quả thật cảm thấy rất khó hiểu, sao Leonardo da Vinci có thể vẽ anh giống như vậy khi anh còn ở trong bụng mẹ chứ?”

Cố Trạch Nặc không lùi lại mà đứng yên, neho mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt đen láy của cô. “Sao vậy? Leonardo da Vinci vẽ trứng gà mà chọc giận em à? Đồ kỳ rồi hả? Ai bảo ngực em không to bằng lòng đỏ trứng gà! Nói thật nhé, nếu ban ngày đứng trước mặt em mà em không mặc áo ngực, anh cũng không phân biệt được đâu là ngực, đâu là lưng em nữa!”

Lâm Thâm Thâm tức đến độ bật cười. “Anh thì tốt rồi, cái ấy bé như que tăm, bình thường đắp đống một chỗ không nói làm gì, nhưng đến lúc cần dùng đến...” Cô đang nói dờ liền cười to, lưng cúi xuống như cảnh liễu rủ, xấp lại gần anh.

Cố Trạch Nặc tức đến tái mặt, nghiêng người tránh sang một bên, tỏ ý căm ghét, nhưng cuối cùng vẫn bình thản như không.

Lâm Thâm Thâm ghé sát vào tai anh thì thầm: “...Tôi lại thấy giống chiếc kim khâu quần áo của bà tôi.”

Cố Trạch Nặc ngẩn ngơ, nếm trải lời xúc phạm không giới hạn của cô, ngực anh phập phồng, còn cả người anh vẫn bị cánh tay của Lâm Thâm Thâm

chặn ở ngoài cửa. Anh cố ý nhìn gương mặt đang dương dương tự đắc của cô bằng ánh mắt sắc lạnh, nói bằng giọng bình thản: “Kim khâu quần áo? Nhà em có kim khâu quần áo dài thế à?” Sau đó, anh đẩy mạnh một cái, giống như phía trước là một vật chướng ngại vô cùng đáng ghét.

Cú đẩy của anh không chút thương hoa tiếc ngọc, Lâm Thâm Thâm lập tức lao đảo, loạng choạng lui về phía sau hai bước, lưng đập vào góc tủ.

“Anh là đồ khốn kiếp!” Con đau cùng với sự giận dữ đỉnh điểm khiến Lâm Thâm Thâm cũng bất chấp tất cả chửi mắng anh. Cổ Trạch Nặc nhân lúc đó đã lách người, đường hoàng bước vào phòng. Anh tiến lại gần Lâm Thâm Thâm đang ngồi xồm vì đau, giơ tay kéo cô dậy.

“Anh... anh bỏ ra!” Cho đến khi đứng dậy được, Lâm Thâm Thâm mới phát hiện tay mình đã bị những ngón tay thuôn dài của anh nắm chặt rất lâu. “Anh còn không bỏ tay ra là tôi kêu lên đây, đồ lưu manh đáng ghét!”

“Em cứ kêu lên đi, cùng lắm thì anh cũng giống như chiếc kim khâu quần áo của bà em chứ mấy.” Cổ Trạch Nặc cười nhạt, bỏ tay cô ra rồi giờ chân đóng cửa lại.

“Không phải anh nói tôi giống lòng đỏ trứng gà sao? Sao lại có hứng thú bất thường thế?” Lâm Thâm Thâm khoanh tay, lưng dựa sát vào tủ, nhưng rồi bỗng phát hiện ở góc giường còn sót lại “vũ khí” mà Tôn Diễm mang đến. Nếu cái này mà bị Cổ Trạch Nặc nhìn thấy thì cô đúng là chẳng còn gì để nói nữa. Cô lặng lẽ bước qua, dùng mũi chân đá thứ đó vào sâu trong gầm giường, trong ánh đèn vàng mờ mờ, Cổ Trạch Nặc không hề chú ý đến việc này nhưng tai cô lại nóng ran lên.

“Vậy thì chúng ta không về nữa, tránh để mẹ nghi ngờ, không khéo bà còn nghĩ là chúng ra thèm khát đến mức phải đi thuê phòng khách sạn ấy chứ!” Anh vừa nói vừa nằm vật xuống giường, rồi cứ thế cời gãi gần như bằng sạch, chỉ chừa lại một chiếc quần lót cotton màu trắng, sau đó chui vào chăn, rất tự giác và biết điều chỉ chiếm một phần ba cái giường.

Nhắm mắt lại, anh vẫn tiếp tục lải nhải đáp lại câu nói cuối cùng của cô: “Thực ra, anh cũng thích những thứ nhỏ nhỏ, bằng chứng là kim cương châu báu đều đựng trong hộp nhỏ đó thôi, chỉ có rác rưởi mới dùng thùng to để đựng...” Mặc dù miệng nói nhưng chỉ vài phút sau, hơi thở của anh đã đều đều, dần dần chìm vào giấc ngủ, xem ra anh quả thực rất mệt.

Hai người cãi nhau đến lúc trời sáng hẳn, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng, làm bừng sáng khuôn mặt dịu dàng của anh. Lúc này, Lâm Thâm Thâm đang đứng ở một góc giường, kiễng chân ngắm anh ngủ say, nửa khuôn mặt góc cạnh tuấn tú và một phần cơ thể với làn da bóng mịn, khỏe mạnh lộ ra ngoài tấm chăn cùng với cánh tay săn chắc, đôi chân thẳng dài, bất giác, tim cô đập loạn nhịp, mặt nóng bừng lên.

Cô vội vàng lấy tay che mắt, cứng ngắc quay người đi rồi bước vào phòng tắm, mở vòi hoa sen. Trong làn hơi nước lan toả, cô nhìn thấy cơ thể trắng nõn nà, trẻ trung của mình, cơ thể này cũng giống hệt như Quách Thiên Thiên, đều do cha mẹ cô sinh ra, nhưng ấn tượng về cha mẹ đã nhanh chóng bị dập tắt trong biển lửa.

Cô nhắm mắt lại, một tay cầm vòi hoa sen, một tay chỉnh sang phần nước nóng nhất, ra sức xả lên người như muốn biến mình thành con tôm luộc. Sau đó, cô cố gắng nghĩ về cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa mình và Cổ Trạch Nặc. Thực ra, cuộc gặp gỡ này chỉ là vở kịch nực cười đan xem cả bi lẫn hài, có mở màn và cũng có kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 2 (1)

Nếu không phải tuổi thanh xuân ngắn ngủi và đau khổ thì ai sẽ nghĩ đến tương lai dài lâu. Chúng ta thường lo lắng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì mà quên sống chậm lại để hưởng thụ hiện tại và đừng cảm đối mặt với quá khứ.

Trong cuộc sống của mỗi người, dù ít hay nhiều cũng sẽ xuất hiện những kẻ đáng ghét, hơn nữa còn vô tình gây ra những rắc rối cho bạn, cho dù bạn muốn hay không, thì bạn cũng đã bị coi là kẻ phạm tội!

Giống như bây giờ, cụ thể hơn là ba giờ mười phút chiều, Quách Thiên Thiên đang làm thêm ở tiệm cà phê và lần đầu tiên thấy tiệm vắng vẻ khác thường thế này. Do vậy, cho dù cảnh tượng trước mắt có thảm hại thế nào cũng không bị người ta vây quanh chỉ trò bàn tán, nghĩ vậy nên Quách Thiên Thiên cảm thấy được an ủi phần nào.

Xét về lý thì dù thế nào, Quách Thiên Thiên cũng phải công nhận cô gái trước mặt là một nhân tài, từ việc hát cà phê đến việc không chế lượng nước hắt ra, cô ta ngắm chuẩn xác đến mức có thể đánh bại bất cứ một người bình thường nào. Điều quan trọng là, dáng điệu của người hát nước diêm lệ đến mức, ngay cả người bị hát cà phê là Quách Thiên Thiên cũng chẳng sánh nổi.

Cô gái đó dẫu cái môi xinh đẹp lên một cách khoa trương, rồi lại nhún bờ vai gầy, dường như đang dùng toàn bộ sức lực để nói với Quách Thiên Thiên, thế nhưng người ngoài nhìn vào sẽ có cảm tưởng cô ta đang thân thiết chào hỏi cha mẹ mình: “Cô ăn mặc diêm dúa, điệu đà để cho ai ngắm hả? Tại sao bạn trai tôi lại cứ nhìn chằm chằm vào cô thế?”

Quách Thiên Thiên đang mặc một cái áo sơ mi trắng, phía dưới quần tạp dề màu xanh tím than, lời nói của cô ta khiến cô kinh ngạc đến nỗi miệng há

hốc, thật sự không hiểu bộ đồng phục đang mặc trên người có liên quan gì đến sự điệu đà, diêm dúa, và trong lúc cô còn chưa biết trả lời như thế nào thì đã bị hắt cả phê vào mặt, kèm theo là tiếng nói như hét của cô ta: “Anh không yêu em đúng không? Anh dám giúp con ranh đó sao!” Hiển nhiên, câu này là nói với người bạn trai đang đứng bên cạnh ra sức khuyên nhủ cô ta. Cuối cùng, cô ta liếc nhìn Quách Thiện Thiện với ánh mắt lạnh lùng, giận dữ. “Cô là đồ cặn bã, đồ hồ ly tinh, đồ mặt dày, đồ yêu quái!” Nói xong, không đợi Quách Thiện Thiện trả lời cô ta đã ôm mặt khóc nức nở rồi chạy ra ngoài, để lại người bạn trai với vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, hai tay cứ đan vào nhau đứng chôn chân tại chỗ. Anh ta mấp máy bờ môi mỏng, không biết nên nói gì, má anh ta đỏ bừng như người uống rượu, kèm theo đó là sự ngại ngùng, rụt rè.

Quách Thiện Thiện đặt ngón tay lên môi, gật đầu, mỉm cười với anh ta, sau đó bỏ tay xuống, cầm tờ giấy ăn lên lau vết cà phê trên mặt.

“Tôi không sao đâu.” Cô xua tay, nói với anh ta, nhưng anh ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngập ngừng.

Quách Thiện Thiện đưa mắt nhìn cô gái trẻ hắt cả phê vào mặt cô đang đứng ngoài cửa kính của tiệm, chắc chắn cô ta đang rất sốt ruột, làm sao cô ta có thể để bạn trai ở một mình với hồ ly tinh được chứ!

“Tôi không sao thật mà, anh đi nhanh đi!” Quách Thiện Thiện một lần nữa trình trọng gật đầu.

“Ồ, vâng!” chàng trai ngoan ngoãn đáp lại, anh ta cũng biết bạn gái mình không có tính kiên nhẫn. “Xin lỗi cô!” Anh ta nói xong thì quay người, nhanh chóng bước ra ngoài.

Nhìn bóng dáng anh chàng, Quách Thiện Thiện lắc đầu, thờ dài. Khoảng mười mấy giây sau, cô mới phát hiện mình thực sự mình rất cần kêu lên những tiếng ai oán, không chỉ ai oán cho chàng trai này, nếu lấy phải cô gái kia thì cuộc sống sau này của anh ta sẽ phải khó khăn như thế nào, mà điều quan trọng là cô đã quên không báo họ thanh toán hoá đơn. Cuối cùng, cô chỉ biết thầm mắng cô ta: “Cô mới là đồ cặn bã, yêu quái, cả nhà cô đều là khách VIP của đám cặn bã, yêu quái của đám biến thái! Hắt cả phê vào mặt tôi, tôi có thể bỏ qua, nhưng lần sau các người tự giác rút hầu bao thanh toán có được không?”

Lau chỗ cà phê bị người ta hắt vào mặt mình như thiên nữ* rải hoa, Quách Thiện Thiện biết, cho dù trong lòng cô có trăm ngàn đám lửa giận dữ bùng lên thì cũng chẳng thể già quyết được vấn đề gì, thế nên cô đành lặng lẽ móc ví ra tra tiền. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, đám bạn đồng nghiệp trong tiệm cà phê vẫn đang bàn tán sôi nổi. Giọng nói ẻo lả của Vương Chuẩn vang lên: “Quách tiểu thư, Quách nữ sĩ, Quách bà bà, di Quách, mẹ Quách ơi...” Ngay cả cách gọi của cô ta cũng khiến Quách Thiện Thiện nổi da gà.

* “Thiên nữ rải hoa” là một câu chuyện của Phật giáo. Thiên nữ rải hoa để thử đạo hạnh của Bồ Tát và các đệ tử. Trong chuyện có ý chỉ chiếc áo của Thiện Thiện bị hắt rất nhiều cà phê.

“Đủ rồi, đủ rồi đấy, hiện tại tôi chưa có ý định sinh con đâu.” Quách Thiện Thiện cố gắng nuốt nước miếng, cô và Đường Minh Hồng còn chưa kết hôn, sao trở thành mẹ được chứ?

“Bà chị ơi, sao chị lại đắc tội với những vị khách đáng kính của chúng ta thế?” Vương Chuẩn ngừng một lát rồi lại bổ xung thêm: “Cảnh vừa rồi mới đúng là cao trào đấy!”

“Các người xem có thấy thích không?” Quách Thiện Thiện tròn mắt, nhìn khuôn mặt tươi như hoa cười cợt trước nỗi đau khổ của người khác của Vương Chuẩn.

“Cũng bình thường thôi, “ Vương Chuẩn gơ tay phui nhẹ trên vai của Quách Thiện Thiện. “Bà chị yên tâm, chuyện này em sẽ xử lý nghiêm túc, em sẽ báo cáo với sếp, bà chị nói xem phải trừ bao nhiêu lương đây nhỉ?”

“Cũng được thôi.” Quách Thiện Thiện ung dung đáp lại. “Nhân tiện báo cáo luôn chuyện hai chiếc cốc cậu làm vỡ hôm qua, và cả chuyện trả lại nhầm tiền hôm kia, lại còn chuyện hôm kia cậu ăn nhầm nút lò vi sóng, rồi chuyện cách đây ba hôm cậu tưới chết cây xanh mới trồng bằng nước sôi, cách đây bốn hôm...” Cô càng nói, giọng càng như loa phóng thanh.

“Thiện Thiện!” Vương Chuẩn xấu hổ cắt ngang lời cô, cười giả lả. “Sao tớ lại không nể mặt cậu được chứ? Cậu nói có đúng không?” Vì liên quan đến vấn đề “com áo gạo tiền” nên Vương Chuẩn ngay lập tức đổi giọng, thân thiết ôm ghì lấy cánh tay của Quách Thiện Thiện.

Ngay cả Tôn Diễm đang đứng ở quầy bar, ghim mười bảy hoá đơn cần thiết và chuyển cốc Cappuccino bơ cho khách xong cũng chủ động bước đến. “Này! Rốt cuộc cậu đã đắc tội với khách hàng đó thế nào? Tớ mới quay người đi thôi mà cô ta đã gây chuyện rồi.”

“Thực ra chúng ta quen bọn họ đấy.” Quách Thiện Thiện nhìn ánh mắt lo lắng, quan tâm của Tôn Diễm, nhẹ nhàng vén lọn tóc mai đang xoã xuống. “Nhưng chuyện này nói ra dài lắm.”

“Dài cũng phải nói, có ai tính phí nói chuyện như gọi điện thoại đâu mà lo.” Vương Chuẩn nở nụ cười ngốc nghếch đầy ý vị. Còn Tôn Diễm ở bên cạnh chỉ chớp chớp mắt, ôm chặt lấy cánh tay cô, thúc giục: “Tớ đang rửa tai lắng nghe đây.”

“Tình địch.” Không còn cách nào khác, Quách Thiện Thiện đảo mắt, hồi lâu mới nghĩ ra một từ gần nghĩa, vì cô gái đó coi cô là tình địch, thực ra cô và bạn trai của cô ta cũng chỉ có quan hệ bạn bè đơn thuần khi còn đi học, điều bất ngờ duy nhất là, người con trai đó chẳng hiểu sao đã từng theo trào lưu, tỏ tình với cô.

“Oa! Thật hay giả đấy?” Tân trạng của Vương Chuẩn bỗng hào hứng hẳn lên. “Chàng trai vừa nãy à? Phải không, phải không, phải không?”

“À, tớ có cuộc điện thoại, tạm thời không nói được!” Quách Thiện Thiện cố kìm nén để không nhét cái giẻ đang cầm trong tay vào miệng của Vương

Chuẩn và Tôn Diễm, ngón tay ấn mở điện thoại, cuộc gọi đến là của Đường Minh Hồng. Anh đang ngồi ở nơi nào đó rất ồn ào nên phải cố nói to: “A lô, Quách Thiên Thiên, anh là Đường Minh Hồng, Đường Minh Hồng đây...”

“Ặc, em biết rồi.” Quách Thiên Thiên để di động ra xa tai một chút, nói liến thoắng. “Điện thoại của em có hiển thị mà! Hơn nữa, giọng của anh khó nghe một cách bất thường đấy!”

“Có muốn đến xem anh biểu diễn không?” Đường Minh Hồng bỏ qua câu mĩa mai, châm chọc của cô. “Có trai đẹp để xem, có nhiều rượu để uống, còn có rất nhiều hoa quả, bánh ngọt, còn được hát hò miễn phí, nếu em chống đỡ được, có lẽ còn miễn phí bữa sáng đấy, có đến không?”

Quách Thiên Thiên định mở miệng nói gì đó nhưng anh không đợi cô giải thích, nói to: “Được rồi, sự kiện hấp dẫn như thế em không thể không đến, nói cho anh em đang ở đâu, anh sẽ đến đón.”

Quách Thiên Thiên liền nói chỗ cô đang làm rồi cúp điện thoại, sau đó cời tạp dề ấn vào tay Tôn Diễm. “Mấy phút nữa tớ phải ra ngoài.” Nói xong, cô liếc về phía Vương Chuẩn, mắt sáng lấp lánh. “Không vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên.” Giọng nói của Vương Chuẩn trở nên du dương trầm bổng, cô bạn cười giả lả đặt hai tay lên má. “Tạm biệt!” Trước khi bước ra khỏi tiệm cà phê. Quách Thiên Thiên giờ tay xem thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, phải nói thật là Đường Minh Hồng đã bắt ép cô đi rất đúng lúc.

Từ tiệm cà phê bước ra, Quách Thiên Thiên như thường lệ đứng cạnh thân cây già cỗi ở ngã ba đường, nhìn dòng người lẫn xe cộ qua lại đông đúc, tấp nập. Gương mặt cô bắt đầu đỏ hồng lên vì nắng. Ánh mặt trời lúc chiều tà chụm thành chùm xuyên qua cây ngô đồng, nhảy nhót trên đôi mắt đang mỉm cười của cô, in chiếc bóng mờ mờ và mềm mại của cô xuống mặt đường.

Đường Minh Hồng nhìn thấy cô, bớt cười cợt nhả và tăng thêm phần thận trọng, lo lắng, vì anh nhìn thấy vết cà phê trên áo sơ mi trắng và nét mặt mệt mỏi trên khuôn mặt của cô. Thực ra anh không cần thiết phải làm như vậy vì anh không có lỗi trong chuyện này, nhưng anh vẫn phóng khoáng cời chiếc áo sơ mi của mình đưa cho cô, trên người chỉ mặc độc chiếc áo ba lỗ màu xám nhạt.

Quách Thiên Thiên ngồi ở ghế sau trên chiếc xe điện của Đường Minh Hồng. Chiếc xe bon bon chạy về phía trước, những cơn gió nhẹ thổi qua, cô áp sát vào lưng anh. Hơi ấm từ làn da anh truyền sang má cô. “Đường Minh Hồng, anh lớn từng này rồi mà sao lúc nào cũng ba lẳng nhăng như thế chứ!”

“Ai bảo anh ba lẳng nhăng, anh lúc nào cũng chân tình với em, vô cùng nghiêm túc đấy.” Anh trêu chọc cô rồi cười, sau đó ngoái đầu lại. “Nhóc con, lại đây, để anh thơm cái nào!”

“Anh nhìn đường đi, em chưa mua bảo hiểm thân thể đâu đấy!” Ngón tay Quách Thiên Thiên chọc chọc vào cánh tay anh, rồi cô ngẩng lên ngắm ánh nắng đang hắt vô số quang sáng bên ngoài bức tường kính trên toà nhà cao tầng.

“Đau, đau đau anh!” Đường Minh Hồng kêu lên một cách khoa trương rồi hít sâu một hơi, chiếc xe đạp điện tăng tốc. Gió mát bắt đầu thổi ù ù bên tai, anh ngửa cổ lên để tận hưởng. Khi mọi âm thanh xung quanh đã trở nên yên ắng, anh nói: “Quách Thiên Thiên, chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, anh thật sự thích em, em có thể chấp nhận anh không?”

“Hôm khác gặp nhau, nhé!” Quách Thiên Thiên vỗ lưng anh rồi nhảy từ trên xe xuống. Chiếc xe điện của Đường Minh Hồng lao về phía trước mấy trăm mét rồi đột ngột dừng lại. Anh vội vàng quay lại, cười hi hi với người đang khoanh tay, vẻ mặt nghiêm nghị. “Bà chị ơi, em sai rồi. Đùng giờ trò nữa có được không?”

“Gọi là mỹ nữ em mới tha!” Trước mặt Đường Minh Hồng, Quách Thiên Thiên luôn dễ dàng giành thắng lợi.

“Ừm, được rồi, đại mỹ nữ!” Anh ngồi lên yên xe, hai chân chống xuống đất rồi ra sức đẩy xe về phía sau.

Trong quán bar tối mờ mờ, nhấp nháy ánh đèn màu, Quách Thiên Thiên lọt thỏm trong chiếc áo cánh rộng thùng thình của Đường Minh Hồng, áo anh thoang thoảng mùi xà phòng mà cô quen thuộc. Xung quanh toàn người là người, tiếng nhạc xập xình, đỉnh tai nhức óc, tưởng như có thể làm thùng màng nhĩ của bất cứ ai.

Đường Minh Hồng là DJ* ở đây, ánh sáng tối mờ khiến gương mặt anh càng trở nên góc cạnh, rõ nét. Anh chọn và chơi những ca khúc đang thịnh hành, những ca khúc hay và kinh điển nên mọi người rất thích. Điều quan trọng là, khi đứng trong đám người ồn ào này, Quách Thiên Thiên cảm thấy chỉ cần nhắm mắt lại là cô có thể tìm lại những phút giây thư thái.

*. DJ là viết tắt của “Disc Jockey”, là người chọn và chơi nhạc trong những buổi tiệc, sự kiện.

Nhưng hôm nay cô không hề nhắm mắt.

Bởi vì mấy hôm trước, Đường Minh Hồng trong lúc uống say đã tru lên những câu quỷ khóc sói gào bên tai cô: “Quách Thiên Thiên, em chẳng bao giờ nhìn anh trên sân khấu! Em chẳng bao giờ biết anh đẹp trai như thế nào!” Nói xong, anh ợ lên một tiếng rõ to, mùi rượu nồng nặc rồi những món sơn hào hải vị trong dạ dày phun ra như sóng biển khiến cho Quách Thiên Thiên không thể chịu nổi phải bịt mũi lại. “Quách Thiên Thiên, em chẳng bao giờ nhìn anh trên sân khấu... thế nên em không thể biết... anh đứng trên sân khấu nhìn em trông mới thảm hại biết bao!” Đường Minh Hồng vừa nói vừa cười, nhưng chưa cười được mấy tiếng đã bám chặt lấy góc bàn, nôn thốc nôn tháo.

Quách Thiên Thiên vỗ lưng cho anh, cô biết, những lời anh nói đều là rượu nói, đến khi tỉnh rượu rồi, anh lại hoạt bát, vui vẻ đứng trên sân khấu làm DJ. Như lúc này đây, nhưng chiếc đĩa đang chao liệng dưới ngón tay thon dài của anh, anh đeo tai nghe, chìm đắm trong thế giới âm nhạc. Đường như anh đã

quên hết sự yếu đuối nhất thời để lộ trong con say rượu đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 2.2

Quách Thiển Thiển giấu ngón tay vào trong chiếc túi xách đang đeo trên người, ngẩng cao đầu. Cô nghĩ, nhìn thì nhìn, dù sao giữa họ cũng cách cả biển người, có đeo thêm đôi kính cận hai trăm độ ộp thì cũng chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt đang mỉm cười của Đường Minh Hồng.

Thế nên, một lẽ đương nhiên, cô chẳng nhìn thấy gì, khi đang loay hoay giữa đám đông náo nhiệt thì cô bị một cánh tay kéo đi khiến cả người dúi dụi về phía trước. Đường Minh Hồng đứng trên sân khấu đột nhiên dừng ngón tay đang xoay đĩa nhạc, viền mắt anh vẫn đỏ, điệu nhạc bắt đầu trở nên lộn xộn trong ánh sáng lung linh muôn màu.

Nhìn từ xa, Đường Minh Hồng thấy hai khuôn mặt giống hệt nhau trong đám đông, có phải anh bị hoa mắt không? Cặp mắt đen thẫm của anh từ từ sụp xuống, không hề do dự, anh nhảy phắt từ trên sân khấu xuống.

Đương nhiên, Quách Thiển Thiển đang trong trạng thái mơ hồ nên không biết được tất cả những việc này. Cô chỉ biết người con gái đứng trước mặt cô đang ra sức kéo tay cô, cảm giác mong mỏi sự bình yên xâm chiếm toàn thân. Người ấy kéo tay cô chạy rất nhanh, sai những bước dài, cô theo không kịp nên có phần lao đảo. Có điều họ không đi xa, chỉ ra khỏi quán bar, rẽ ngoặt hai lần là dừng lại.

“Lâu lắm rồi không gặp.” Lâm Thâm Thâm cuối cùng cũng lên tiếng, kèm theo vẻ mặt khá tức giận, vì trên đường chạy đến đây, móng tay của Quách Thiển Thiển để lại trên cánh tay cô vô số vết lằn đỏ. Lúc buông tay em gái ra, cô cau mày, ra sức xoa xoa tay.

“Chị về rồi à?” Ngay cả Quách Thiển Thiển cũng không hiểu tại sao mình lại bước lùi về phía sau mấy bước, giữ một khoảng cách nhất định với Lâm Thâm Thâm.

“Sao? Không nhận ra chị à?” Lâm Thâm Thâm mỉm cười, tiện tay xoa đầu Quách Thiển Thiển làm mái tóc em cô rối tung, đôi môi hồng nhạt khẽ thốt ra tiếng: “Chị nhớ em lắm!”

“Thế à? Thật vậy sao? Thế thì cảm ơn chị!” Quách Thiển Thiển vẫn giữ nụ cười xa cách, nghiêm túc nhìn ngắm khuôn mặt quen thuộc tưởng không thể quen thuộc hơn. Thời gian và không gian đều không làm thay đổi gương mặt giống cô gần như hoàn toàn đó, vì tất cả đều được quyết định bởi thời khắc họ cùng sinh ra.

“Em vẫn ổn chứ?” Lâm Thâm Thâm cố gắng nói chuyện nhiệt tình, khoé miệng hơi mỉm cười. Cô đứng yên tại chỗ, nhìn Quách Thiển Thiển há tập vuốt lại mái tóc dài bị cô làm cho rối tung. “Chúng ta đúng là rất giống nhau, như hai giọt nước vậy.” Cô không thể cưỡng lại ngón tay nâng cằm Quách Thiển Thiển, nhẹ nhàng gật gật đầu. Quách Thiển Thiển để mặc ngón tay thon nhỏ của chị chạm vào cằm mình, ngẩng đầu chăm chú nhìn chị dưới ánh đèn tối mờ có dáng vẻ đặc biệt dịu dàng, đôi mắt, cái mũi, làn môi... Thật tình, cô rất muốn gờ tay chạm vào.

“Chẳng phải từ nhỏ đã như thế sao?” Dường như đang suy nghĩ điều gì, cô gật gật đầu hơn nữa, trước khi chị cô mở miệng, cô nhanh nhẩu nói tiếp: “Thời gian chị đi lâu quá, đến nỗi tôi đã quên mình có một người chị.”

“Ừ...” Lâm Thâm Thâm định mở miệng, nhưng chưa kịp nói câu gì đã bị tiếng cười khe khẽ của Quách Thiển Thiển cắt ngang. “Hình như, tôi thật sự sắp quên mùi của chị rồi.”

“Ồ.” Lâm Thâm Thâm hít sâu một hơi, dang rộng cánh tay ôm Quách Thiển Thiển vào lòng. Cô lặng lẽ áp sát vào tai em, ngửi mùi thơm từ mái tóc em, ánh mắt chìm lấp vào trong màn đêm nhạt nhòa phía sau lưng, thì thầm: “Vậy thì hãy cố gắng hít lấy, từ từ nhớ lại nhé!”

Ánh đèn đường mờ mờ chiếu trên đỉnh đầu hai người, bóng đêm quán dưới chân hai người, cảm giác trên thế gian này chỉ còn lại hai chị em bọn họ mà thôi.

Trên thế giới này thứ gì đáng quý nhất? Có phải là mạch máu đang từng ngày từng giờ chảy trong cơ thể của chúng ta, nhắc nhở chúng ta yêu thương những người xung quanh mình? Quách Thiển Thiển khóc nức lên như một đứa trẻ trong vòng tay của Lâm Thâm Thâm, thực ra, hai người họ đều cảm thấy rằng, hoá ra đó chính là máu chảy ruột mềm. Họ có thể mấy năm, hoặc mười mấy năm không gặp lại nhau, nhưng tình cảm này luôn ẩn sâu trong lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể dâng lên ào ạt, ngốc nghếch, vừa ấm áp vừa khó chịu, như để nhắc nhở bản thân, thực ra họ chưa bao giờ lạc mất nhau.

Có phải con người ta khi xảy ra một số chuyện quan trọng thì ký ức sẽ xuất hiện hiện tượng “đoạn mạch” tạm thời, ví dụ như chuyện gặp lại Lâm Thâm Thâm ngày hôm qua, hay là chuyện Đường Minh Hồng nhảy từ sân khấu cao như thế xuống, cho đến bây giờ, Quách Thiển Thiển vẫn chưa thể định thần lại. Cô cũng không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào, sau đó làm thế nào mà nằm vắt ngang trên chiếc giường rộng trong căn phòng thuê chung với Tôn Diễm, cho đến lúc Tôn Diễm đẩy cánh cửa vào và gõ to, cô mới từ từ động dậy mí mắt.

Tôn Diễm mở rèm cửa để ánh nắng tràn ngập khắp phòng. Quách Thiển Thiển liền nằm nghiêng về một phía. Lúc Tôn Diễm lay mạnh người cô, cô cũng chỉ ừ ừ vài tiếng, đến khi Tôn Diễm lật tung chiếc chăn lên, cô bèn cuộn lại như cục bông, nằm yên ngủ tiếp.

Tôn Diễm nghiêng răng nghiêng lợi quát to: “Cậu làm sao đấy? Rốt cuộc có dậy không thì bảo?”

“Hôm nay là cuối tuần, dậy làm gì chứ?” Quách Thiên Thiên nheo mắt vào nhìn cô bạn đang ngồi ở đầu giường, lải nhải như người bị tâm thần: “Quách Thiên Thiên, cậu có phải là người không đấy? Đường Minh Hồng ngã từ trên sân khấu cao như thế xuống, chẳng biết sống chết thế nào, cậu còn ở đây mà ngáy khò khò được! Anh ta là bạn trai cậu, sao cậu có thể giả寐 ập lên tình cảm mà anh ta dành cho cậu như thế?” Vừa mới ngủ dậy, thật không biết cô bạn lấy đâu ra lòng sục sôi căm hận như vậy.

“Không phải chỉ bị trọ chân thôi sao? Có gì nghiêm trọng lắm đâu!” Quách Thiên Thiên mở to mắt, vén mấy sợi tóc loà xoà trước mặt, cô còn nhớ hôm qua lúc đưa anh lên taxi, anh vẫn còn lú lo vui vẻ cơ mà.

“Anh ta nhập viện rồi!” Vừa nãy Đường Minh Hồng gọi điện thông báo cho Tôn Diễm. Nhưng ngay cả Tôn Diễm cũng cảm thấy anh đang quan trọng hoá vấn đề, thế nên cô vội tìm lý do biện bạch. “Trẹo chân cũng có năm, bảy loại, ít nhất là sinh hoạt cũng bất tiện, chẳng có ai chăm sóc anh ta. Bây giờ sắp chiều đến nơi rồi, có khi anh ta còn chưa ăn trưa ấy chứ!”

Quách Thiên Thiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm đầu gối với vẻ thất thần. “Ăn nói oai phong, hùng hổ như vậy, sao cậu không đi chăm sóc anh ấy?”

“Anh ta bị ngã cũng chẳng phải vì tớ, việc gì tớ phải đi!” Tôn Diễm lập tức chối đây đẩy.

“Thế tại sao cậu không gọi tớ dậy sớm một chút?” Quách Thiên Thiên ngáp dài, chảy cả nước mắt.

“Tớ cũng vừa mới dậy!” Tôn Diễm đáp như một lẽ đương nhiên. “Đi thăm anh ấy đi!” Cô thấp giọng nhắc nhở rồi đắm nhẹ vào lưng bạn.

Quách Thiên Thiên chẳng nói gì, cô vừa mới tỉnh ngủ, đầu còn hơi ong ong. Cô lại nhắm mắt, để ánh nắng ảm áp bao phủ toàn thân, hơn một phút sau, cô mới mở mắt, định thần lại, mặc quần áo, buộc tóc gọn lại sau gáy, trước khi bước ra khỏi cửa, cô không quên để lại cho Tôn Diễm một ánh mắt đầy hàm ý.

Đường Minh Hồng từ nhỏ đã là cậu bé được cưng chiều, chỉ hơi nhức đầu, sổ mũi cũng phải đến bệnh viện kiểm tra, lần trẹo chân này, anh không chiếm giường trong bệnh viện mới lạ!

Tặng hoa quả, hoa tươi hình như có chút quê mùa, mua sâm, sữa bổ sung canxi thì lại quá tầm thường, mà các cửa hàng trước cổng bệnh viện chắc gì đã bán hàng thật, thế nên Quách Thiên Thiên liền chọn mua một suất KFC, hơn nữa còn đang có chương trình khuyến mãi tăng số lượng mà không tăng giá, cơ hội hiếm có thế này mà không mua thì thật uổng phí.

Trên đường từ cổng bệnh viện vào, Quách Thiên Thiên thấy màu sắc chủ đạo ở đây là màu trắng, quần áo và giày dép mà các bác sĩ, y tá mặc trông đơn giản như những bức tường không được trang trí, rồi nền nhà cũng bóng lộn như được phủ bởi ánh sáng trắng. Ngay cả cửa chính, cửa sổ, giường ở các phòng bệnh cũng đều có màu trắng. Thậm chí khi đẩy cửa phòng bệnh dành riêng cho Đường Minh Hồng, Quách Thiên Thiên cũng thấy bàn chân anh đang được bó bột một cách khoa trương cũng là thạch cao màu trắng. Lúc đó, Đường Minh Hồng đang nằm ngủ vô cùng thoải mái, ánh nắng chiều dịu nhẹ xuyên qua khe hở của ô cửa sổ được phủ mát bởi cây bách điệp đang hắt tia nắng ảm áp lên vầng trán đầy đặn và sống mũi cao thẳng của anh.

Có lẽ anh không biết rằng, lúc anh ngủ trông thật đáng yêu, giống như một đứa trẻ với làn môi đỏ và đôi hàng mi đen sẫm đang mỉm cười.

Quách Thiên Thiên rón rén đi vào, bước đến bên giường bệnh, cúi xuống nhìn anh. Anh đang ngủ rất say, hơi thở đều đều, lông mày hơi nhăn lại.

Chàng trai này khi đối diện với vấn đề tình cảm thật sự không suy nghĩ gì, ngốc đến mức khiến cho người ta đau lòng, không biết rốt cuộc anh ngã xuống sân khấu do thất thần hay là muốn nhảy xuống để xem cho rõ mình có hoa mắt không, chắc chắn anh đã nhận thấy điều gì đó rồi. Nhưng trong quá trình này, Quách Thiên Thiên hình như chẳng nhớ gì cả.

Rốt cuộc là do tình cảm của Đường Minh Hồng là thật, hay là do Quách Thiên Thiên đã quá suy tính thiệt hơn, nói cách khác là quá bạc bẽo, vô tình?

Trên đời này, chỉ có tình cảm là không thể tính toán và cân đo, chỉ có tình cảm là không thể nói đến bình đẳng và báo đáp, nếu không, hoặc là sẽ ép bản thân phát điên, hoặc là sẽ khiến cho đối phương phát điên, điều đó chẳng có lợi cho bất cứ ai.

Quách Thiên Thiên đặt suất KFC trên chiếc tủ đầu giường rồi nhẹ nhàng ngồi xuống giường bệnh, tự gọt táo cho mình, vỏ táo dài từng vòng, từng vòng rời khỏi cùi, cuộn lại trong bàn tay cô.

Gọt xong một quả, cô lại gọt quả nữa, không phải cô muốn ăn táo, mà là muốn tìm việc gì đó để làm. Khi gọt xong quả táo thứ ba, Đường Minh Hồng vẫn chưa tỉnh dậy.

Mùi hương của táo cùng mùi vị vừa KFC ngày càng nồng đậm, cộng với mùi thuốc sát trùng lan toả khắp phòng khiến cho Quách Thiên Thiên bỗng cảm thấy ngạt thở. Cô định đứng dậy đi ra ngoài thì nghe thấy Đường Minh Hồng nói mơ câu gì đó, phòng bệnh rất yên tĩnh nhưng cô không thể nghe rõ anh nói gì.

“Anh nói gì vậy?” Quách Thiên Thiên ngồi cạnh giường, bất giác cúi xuống, ghé sát tai vào miệng anh.

Đường Minh Hồng đang nằm trên giường bệnh bỗng mở to mắt, nụ cười rạng rỡ, khi Quách Thiên Thiên nhận ra và trở về tư thế cũ thì tên lưu manh này đã đặt một nụ hôn lên má cô.

Đường Minh Hồng vốn nghĩ rằng cô sẽ bị nộ hôn chân thành và bất ngờ của anh làm cho hoảng hốt, kinh ngạc, mặt đỏ lựng lên và tim đập thình thịch, nhưng anh không ngờ Quách Thiển Thiển lại nhủ mảy, sau đó khóc oà lên, nước mắt cứ thi nhau rơi tí tách xuống nền nhà.

Trong màn nước mắt nhạt nhòa ấy, dường như Quách Thiển Thiển nhìn thấy Tôn Diễm của nhiều năm về trước. Cô nhớ Tôn Diễm đã đứng trước cổng trường, gơ tay vẫy chào cô, mặc kệ những giọt máu nhỏ xuống đất như những cánh hoa đang nở. Cô ấy đã dùng con dao thủ công khắc ba chữ lên cánh tay mình. Khi mũi dao nhọn đó vạch lên da thịt, cô ấy vẫn mỉm cười, sau đó là tiếng cười khô khốc, hoá thành những giọt nước mắt đọng trên khoé mắt.

“Tôn Diễm, sao cậu lại ngốc thế?” Giọng nói của Quách Thiển Thiển vang lên nghẹn ngào.

Tôn Diễm im lặng không nói, chỉ mỉm cười. Cho đến bây giờ, Quách Thiển Thiển vẫn nhớ rõ như in, hôm đó cô bước đến bên cạnh Tôn Diễm mà lòng trống rỗng, nhẹ nhàng nhắc cánh tay của Tôn Diễm lên. Cô đã nhìn thấy những dòng chữ trên cánh tay đó, trong ánh mắt thoáng có sự xao động, nhưng giây phút đó, cô chỉ biết nói với Tôn Diễm “Mau đến phòng y tế thôi!”

“Không cần đâu, vết thương nhỏ này đâu có đáng gì!” Tôn Diễm gạt tay cô ra và nhếch miệng cười.

Quách Thiển Thiển nhìn vào mắt Tôn Diễm, biểu cảm chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy, giọng nói mang ý năn nỉ: “Đi thôi, cùng tớ đi tới phòng y tế nhé!”

“Tớ nói rồi, không cần đâu!” Tôn Diễm chăm chú nhìn vào cánh tay mình, nước mắt rơi trên vết thương hoà trộn với màu lấp loáng dưới ánh mặt trời.

Còn lúc này, tiếng khóc sụt sịt của Quách Thiển Thiển lại khiến Đường Minh Hồng hoảng hốt, chân tay long ngóng không biết làm thế nào. Ba chữ đó chính là tên của anh, được Tôn Diễm khắc sâu mãi mãi, vết thương dù đã lành nhưng vẫn để lại sẹo mờ, cả đời không thể xoá và cũng không thể quên.

Cố gắng để không khóc tiếp, Quách Thiển Thiển ngẩng đầu, đưa tay cốc nhẹ lên trán Đường Minh Hồng một cái, cắn chặt môi, nói: “Tại sao anh cứ thích đùa như vậy?”

“Đùa như thế thích mà!” Đường Minh Hồng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô, cười đáp.

“Đùa như thế thật đáng ghét!” Quách Thiển Thiển khịt khịt mũi, đưa tay lên lau sạch những giọt nước mắt còn vương trên má.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 2.3

Cuộc sống chính là không thể thay đổi, không thể làm lại, cũng chẳng thể diễn tập trước được. Đương nhiên, nhân vật chính trong cuộc sống chính là bản thân chúng ta, vì thế chúng ta luôn tự hỏi tại sao đường đời long đong, lận đận dài dài dằng dặc, nỗi buồn sao cứ triền miên và hình như chưa bao giờ xuất hiện điểm sáng trong cuộc sống. Chúng ta có những suy nghĩ thế này thế kia là vì chúng ta không đứng ở vị trí người thứ ba để nhìn nhận cuộc sống của mình. Những long đong lận đận sẽ tô điểm thêm cho điểm sáng đó, nếu ngăn ngui quá sẽ không tốt vì sẽ có ít điều kỳ diệu xảy ra... Cuộc đời luôn có những sự lựa chọn, sự lựa chọn của chúng ta có lúc rất tùy tiện, có lẽ vì chúng ta hiểu rằng, lựa chọn không quan trọng, điều quan trọng là chúng ta đã làm gì cho sự lựa chọn của mình.

Chúng ta biết rất rõ rằng bản thân mình có làm bao nhiêu việc vẫn không đủ, nhưng vẫn cảm thấy hoang mang, vì ai biết tương lai sẽ như thế nào, ai biết kết cục của mình sẽ là niềm vui hay sự bi thương?

Ở bệnh viện đến chiều tối, qua tấm kính cửa sổ, Quách Thiển Thiển có thể nhìn thấy sự thay đổi từng chút một của sắc trời. Chẳng hiểu vì sao rang chiều hôm nay lại đẹp đến kỳ lạ, cảm giác chẳng chân thực chút nào, màu xanh lam thẫm, màu nhàn nhạt, màu đỏ cam, vàng nhạt, tầng tầng lớp lớp đan xen, in trên nền trời. Trước khi bóng đêm hoàn toàn bao trùm, cô chào tạm biệt Đường Minh Hồng nhưng anh nặng nề đòi tiền cô ra ngoài.

Quách Thiển Thiển đứng ở đại sảnh bệnh viện, nhìn chằm chằm vào dáng đi tập tễnh của Đường Minh Hồng, lo lắng hỏi: “Anh chắc chắn rằng với bộ dạng này, anh có thể đi ra đường được?”

Không vấn đề gì, bác sĩ nói ngày mai có thể tháo bột rồi, hơn nữa, anh cũng nên vận động nhiều một chút để nhanh hồi phục mà.” Đường Minh Hồng lao đảo bước đến phía cô, khuỷu tay đặt trên chiếc nạng, bàn tay vò đầu bứt tóc loạn xạ.

“Em thật sự không cần anh tiền đâu, anh quay về nghỉ ngơi đi.” Nhìn mái tóc rối như tổ chim của anh, Quách Thiển Thiển bất giác cúi đầu cười khẽ.

“Em quan tâm đến anh như vậy, anh càng phải tiền em về nhà, cảm ơn em đã ở bệnh viện với anh cả ngày hôm nay, cảm ơn em đã quan tâm đến anh!” Anh cười hớn hở, để lộ hàm răng trắng bóng, đều tăm tắp.

“Anh nghĩ quá nhiều rồi đấy!” Quách Thiển Thiển lườm anh rồi quay đầu đi thẳng ra cổng bệnh viện. “Em chỉ sợ anh ra đường với bộ dạng này sẽ làm người đi đường sợ chết khiếp, cuối cùng thì chỉ làm em mất mặt thôi!”

Cô ngẩng đầu nhìn trời, những vì sao luôn bị mờ nhạt trước sự lung linh, rực rỡ của ánh đèn thành phố, tưởng như mắt thường không nhìn thấy được. Cô cố tình bước thật chậm để Đường Minh Hồng đang cả nhắc ở phía sau có thể theo kịp. Chậm như hai chú rùa, đoạn đường đi chỉ có nửa tiếng đồng hồ nhưng hai người phải đi mất hai tiếng mới tới nơi. Về đến nhà cô nhưng cô vẫn dẫn Đường Minh Hồng đi về phía trước. Cô luôn muốn kể cho anh nghe một câu chuyện, đại khái là có một cậu bé trốn trong chiếc tủ tường của nhà cô bé, kết quả là bị cô em gái song sinh của cô bé đó phát hiện ra. Tuy nhiên, cô đã nghiêm túc suy nghĩ rất nhiều lần và cuối cùng không kể.

Cô đột nhiên dừng bước, sau đó ngoái lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Đường Minh Hồng, chỉ vào một toà nhà tối đen và nói: “Trước đây, em đã từng học ở trường này, cánh cổng sau kia là nơi ngày nào chúng em cũng lên trốn học chạy ra, sau đó chạy đi chơi khắp nơi trong thành phố.” Cuối cùng Quách Thiên Thiên cũng bắt đầu kể chuyện, nhưng lại cách rất xa chuyện cô vốn định kể. Lúc cô kể chuyện, Đường Minh Hồng bắt đầu nhớ lại những gương mặt khác nhau, anh đang nghĩ xem đó là giai đoạn nào, năm nào, câu chuyện cô kể xảy ra ở ngôi trường nào trong thành phố.

Trong lúc đang ngẩn ngơ thì Quách Thiên Thiên đã chỉ tay về một hướng khác, đó là một dãy nhà cao tầng được bao xung quang bởi những ngọn đèn lung linh, rực rỡ. “Trước đây, nơi này toàn là những ngôi nhà thấp bé, nằm kề sát nhau, có thể chỉ có một mình em đã đếm chúng.”

“Tổng cộng có một trăm sáu mươi ba nhà, đúng không?” Đường Minh Hồng ngắt lời cô, vui sướng bẻ ngón tay.

“Sao cơ? Anh cũng đếm rồi à?” Quách Thiên Thiên lẩm bẩm một câu: “Có thật là cái gì anh cũng rõ không nhỉ?”

“Rõ cái gì cơ?” Đường Minh Hồng liếc mắt.

“Không có gì.” Quách Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô thật sự không muốn biết hay không muốn tìm hiểu về chuyện này.

“Ừ, thôi được rồi!” Anh không tiếp tục vặn hỏi nữa, nhưng lại bắt đầu đưa tay lên vò đầu. Con người này khiến Quách Thiên Thiên cảm thấy thoải mái nhất ở một điểm là, cho dù anh có tò mò như thế nào cũng không bao giờ sốt ruột. Anh có thể kìm nén sự tò mò của mình và từng chút, từng chút dò xét bí mật của bạn. Nhưng Đường Minh Hồng không ngờ được rằng, nếu không phải vì Lâm Thâm Thâm về nước, có lẽ Quách Thiên Thiên sẽ chẳng bao giờ nói ra chuyện này, mặc dù nó giống như một chiếc gai ngày càng vùi sâu trong trái tim cô.

Trong phòng thi giữa kỳ năm mười lăm tuổi, sau khi Quách Thiên Thiên mút bút xong bài văn, cô còn viết thêm một bức thư tình nồng nàn xúc động và đưa cho Tôn Diễm trước giờ thi buổi chiều. Cô nhờ Tôn Diễm gửi cho một chàng trai, người mà chị gái Lâm Thâm Thâm của cô sống chết không chịu thừa nhận chị ấy thích người ta, nhưng lại lên dẫn người ta về nhà mình. Khi anh đang trốn trong tủ tường, cô vô tình mở cửa tủ và cũng từ đó, trái tim cô đập lỡ một nhịp.

Nói đúng hơn, Tôn Diễm hoàn toàn không bận tâm đến kỳ thi giữa kỳ này, vì trong suốt thời gian làm bài, cô chỉ nằm bò trên bàn ngủ, còn chảy cả nước miếng. Tôn Diễm biết rõ mình không phải là một học sinh chăm chỉ. Cô bước lang thang giữa hai ranh giới xấu - tốt, học sinh giỏi và học sinh dốt đều là bạn của cô. Điều đáng nhắc đến và quan trọng hơn cả là, cô chơi với cả hai chị em song sinh giống nhau y đúc bọn họ.

Cho đến khi tiếng chuông kêu vang báo hiệu giờ làm bài thi kết thúc, Tôn Diễm từ từ mở mắt, sau đó lấy trong cặp ra bức thư tình, trên phong thư màu hồng là nét chữ mềm mại, thanh thoát - Gửi anh Đường Minh Hồng.

Tôn Diễm vò đầu, lẩm bẩm: “Không biết là cô em hay cô chị bảo mình đưa nhỉ?” Nói xong, cô lắc đầu. “Thôi mặc kệ, đúng là có nhiều lúc hai chị em Thiên Thiên và Thâm Thâm bọn họ chẳng dễ phân biệt chút nào!”

Thực ra việc này không quan trọng, mà quan trọng là Tôn Diễm bóc ngay bì thư ra rồi ngang nhiên đọc trộm thư bạn, tự nhận thấy lá thư đó viết rất hay. Thế nên, cô cũng tự viết một bức với câu cú cực kỳ lung củng, rối rắm, sau cùng còn nhấn mạnh thêm câu: Tớ yêu cậu, yêu cậu, yêu cậu vô cùng!

Đối tượng mà Tôn Diễm thích lại chính là Đường Minh Hồng ngồi cùng bàn với cô ấy. Cô thấy cậu ấy có đôi mắt dài giống như nhân vật trong truyện tranh, và trên hết, khi tất cả bọn con trai còn như cây giá đỗ chưa mọc thì cậu ấy đã có một thân hình cao lớn, khoẻ mạnh, vô cùng nam tính.

Đường Minh Hồng vốn tình thật thà đương nhiên không hề phát hiện ra tình yêu thầm kín của Tôn Diễm. Anh còn nhiều lần nói với Tôn Diễm rằng, anh thích cô gái có làn môi đỏ mọng, hàm răng trắng muốt, dịu dàng thực nữ, tuyệt vời hơn nếu cô gái đó có đôi mắt to, tình lạng như nước hồ thu.

Tôn Diễm nghe anh nói xong, vội vàng vỗ ngực, trang trọng khẳng định: “Mắt của tớ cũng to mà!”

Đường Minh Hồng bĩu môi, nói: “Nhưng mà cậu ngốc, còn ánh mắt cậu trông gian gian thế nào ấy!”

Được thôi, Tôn Diễm cô là ai chứ? Là người ở giữa ranh giới tốt xấu, cô còn sợ ai!

Đường Minh Hồng không lập tức đưa tay ra cầm bức thư tình mà Tôn Diễm đang trao bằng cả hai tay, mà nhìn bì thư màu hồng có vẽ hình con bướm với vẽ kính ngac. “Ai gửi cho tớ cái này?”

“Ừm.” Câu hỏi hướng về phía Tôn Diễm khiến ánh mắt đang hoảng hốt của cô bỗng bừng sáng, vì thật may mắn cô nhìn thấy ở đầu đường, dưới gốc cây to kia là hình bóng của một trong hai chị em song sinh nhà họ. “Đó!” Cô vui vẻ và mạnh dạn chỉ tay về phía ấy.

“Ồ, là cô ấy à?” Mặc dù đứng ở khoảng cách rất xa nhưng Đường Minh Hồng nhanh chóng nhận ra hình dáng của người đó. “Tớ biết bạn ấy, chỉ không biết tên bạn ấy là gì”, rồi anh mỉm cười rạng rỡ nhận lá thư.

Nhưng chẳng bao lâu, Tôn Diễm cảm nhận một cách chính xác sự kinh ngạc, run run khi Đường Minh Hồng đọc xong lá thư.

Anh gấp lại lá thư như cũ rồi đút vào túi áo ngực, ngẩng đầu lên, cảm khái nói: “Đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong, văn phong quá ấn tượng!”

Nhớ lại những kỷ niệm này, Đường Minh Hồng cười nhiều đến nỗi cúi gập cả người. Tôn Diễm không ở bên cạnh nên Quách Thiên Thiên chỉ biết đâm thùm thụp vào lưng anh để trút hết nỗi bức dọc trong lòng. Cô giậm chân bình bịch, nghiêng răng trèo trẹo. “Chiều này của Tôn Diễm đúng thật là quá thâm độc!”

Đường Minh Hồng đag cố né tránh những quả đâm, cười tủm tỉm và chăm chú ngắm nhìn dáng vẻ của cô. “Đến bây giờ anh vẫn còn giữ lá thư đó đấy, em thì sao? Vẫn giữ thư trả lời của anh chứ?”

“Vâng, vẫn giữ.” Quách Thiên Thiên cứng miệng nói dối, gật đầu mỉm cười với Đường Minh Hồng, thầm nghĩ, nếu không ngoài dự đoán, những lá thư trả lời của anh một trăm phần trăm là nằm trong tay của chị gái Lâm Thâm Thâm. Còn Đường Minh Hồng thì không thể biết được rằng, người con gái mà anh quen thực ra là hai người. Họ là chị em song sinh, giống nhau như hai giọt nước và đều có tình cảm với anh. Thế nên đến bây giờ anh vẫn không hiểu, tại sao cô gái mấy phút trước nói với anh rằng cô ấy thích kem có vị dâu tây, bảo anh trốn trong tủ tường đợi cô chạy về phòng lấy tiền, nhưng khi cô ấy quay trở lại mở tủ ra và cùng nhau đến cửa hàng kem, cô ấy lại nói thích ăn kem có hương vani nhất.

Có những ký ức giống như bị đóng băng, cho đến khi bắt buộc phải xử lý mới phải nhìn rõ hình dáng của nó. Có những ký ức như một thứ quả bị hỏng, nhưng khi đã đóng đá, chúng ta lại không nỡ vứt đi, và chẳng thể nói rõ tại sao lại giữ lại nó, có thể là do lúc đó không biết xử lý thế nào.

Cuối cùng cũng cần lấy thứ đó ra để xử lý rồi, chỉ có điều thời gian giờ đã là tám năm. Chúng ta chẳng thể biết được những thứ đã đóng băng này rốt cuộc là đã sống tám năm hay đã chết tám năm? Sau khi để nó tan chảy dưới ánh mặt trời, chúng ta mới phát hiện ra những thứ ấy lại không hề thối hỏng biến mùi, sức sống của nó vẫn vô cùng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 2.4

“Chị, em rất muốn xem lá thư trả lời của Đường Minh Hồng, em biết có thể chị đã đánh mất rồi, em cũng biết có thể chị quên đưa nó cho em, nhưng chị có thể nhớ lại một chút nội dung lá thư, để sau này em còn biết mà ăn nói trước mặt anh ấy không?” Quách Thiên Thiên đưa ra lời đề nghị khéo léo và chân thành.

Sau khi nghe em gái kể hết toàn bộ câu chuyện và cũng đưa ra yêu cầu, cả người Lâm Thâm Thâm bỗng đông cứng trên chiếc ghế xô pha rộng rãi trong phòng bao quán bar. “Thư gì cơ? Chị chưa nhìn thấy bao giờ!” Cuối cùng, cô đã trở về quê hương, trước mặt cô là thứ nước cocktail đỏ đỏ xanh xanh quen thuộc, và ngồi bên cạnh cô là người em gái máu mủ ruột rà mà cô ngày đêm thương nhớ.

“Đường Minh Hồng nói rằng anh ấy gửi thư đến trường, nhưng ông lão ở phòng ký nhận lại không hề đưa cho em.” Quách Thiên Thiên vội vàng nói tiếp, ngón tay cô lỏng ngóng nắn mê ly rượu, nhưng sau khi cảm nhận sự lạnh buốt, cô nhanh chóng rút tay lại và lau vào tờ giấy đặt dưới ly.

“Thật không?” Lâm Thâm Thâm ngược mắt lên. “Hay là ông ta làm mất lá thư đó rồi?”

Quách Thiên Thiên chậm rãi nhả từng chữ: “Cũng có thể vì ông ấy nghĩ em là chị.”

“Chị không cảm.” Lâm Thâm Thâm lạnh lùng khoanh tay, từ đầu đến cuối không chịu thừa nhận. “Thật sự là chị không cảm.”

“Thế lá thư đó ở đâu nhỉ?” Quách Thiên Thiên bấm môi.

“Em hỏi chị à?” Lâm Thâm Thâm nghiêm túc hỏi. “Làm sao mà chị biết được?”

“Ồ, được rồi.” Có lẽ do nói quá nhiều nên mồm miệng khô khốc, Quách Thiên Thiên cầm ly rượu Mionetto trên bàn uống mấy hơi cạn sạch, sau đó nhai mấy lá bạc hà lẫn trong rượu. Cô luôn cảm thấy chị mình đang không nói thật. Còn Lâm Thâm Thâm vì uống quá nhiều rượu nên cũng hơi say, bắt đầu chửi bới bằng giọng trầm thấp, từ tiếng Anh đến tiếng Trung, từ những câu hay dùng đến những câu xa lạ, sau đó hét từ để mắng, cô ném ly, thực sự không thể bình tĩnh được nữa. Cô vẫn là cô của ngày xưa, bị hiện thực làm hiện nguyên hình, cho dù cô trốn đến chân trời góc bể thì cũng có tác dụng gì chứ?

Những liên quan, những ràng buộc của tình thân và sự đưa đẩy của số phận có lẽ là duyên số. Nó sẽ không vì bạn lỡ đi mà biến mất, nó ở đó, trở lại nguyên hình khi đối diện với hiện thực và bắt bạn phải giải quyết. Trở về quá khứ, cho dù lăm chông gai cũng cần phải bước.

Trở về để chinh đón tình cảm, trở về để chuộc tội, trở về để bù đắp, trở về để sửa chữa những yếu đuối, hèn nhát, ích kỷ của bản thân trước kia. Nhưng cho dù bù đắp thế nào cũng vẫn để lại sẹo, điều đó có thể coi là sự bất lực của cô? Phải chăng, Thượng đế đang trừng phạt cô với cách làm cố định của Người?

Mặc dù nhất thời không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, nhưng Lâm Thâm Thâm biết rõ, cô không thể không quan tâm. Chợt nghĩ đến những ngày tháng sau này của mình, cô muốn tận dụng tất cả thời gian của hiện tại và tương lai để nhớ lại những kỷ niệm xưa, tuy biết rằng quá khứ chẳng thể quay lại được nữa.

“Thực ra, điều em quan tâm không phải là thứ đó.” Lâm Thâm Thâm cố gắng tỏ ra bình tĩnh và thản nhiên khi nói chuyện với em gái. “Điều em quan tâm là Đường Minh Hồng rốt cuộc thích em, hay là thích chị? Em luôn cảm thấy sợ, em sợ anh ấy coi em là chị, đúng không?”

“Sao có thể chứ?” Quách Thiên Thiên bỗng ngẩng đầu, căn môi không chịu thừa nhận. “Chị, dù sao chị cũng ở bên anh ấy hai tháng, còn em, đã ở bên anh ấy bảy, tám năm rồi.”

“Nếu em nghĩ được như vậy thì tốt.” Lâm Thâm Thâm dang tay ôm em vào lòng. “Chị nhớ Đường Minh Hồng đã từng nói với chị, anh ấy tin vào cảm giác tình yêu sét đánh, ngay từ đầu đã xác định người đó là một nửa của mình thì quyết sẽ không thay đổi!” Cô nói xong liếc nhìn về mặt đang tái đi của em gái, sau đó giống như bị điện giật, bàn tay em gái đang nằm trong tay cô rút về, ánh mắt lúc bùng sáng, lúc tối sầm khó đoán định.

Dáng vẻ thẫn thờ của em gái khiến Lâm Thâm Thâm có thể khẳng định, cô đã chỉ ra đúng trọng điểm.

Lâm Thâm Thâm cố ý vạch trần sự thật. Họ là chị em song sinh, cho dù sự thật có đau đớn thế nào thì trong huyết quản họ vẫn chảy chung dòng máu, vẫn là máu mủ ruột rà. Cô đoán Đường Minh Hồng chắc chắn đã lặp lại lời nói ấy với Quách Thiên Thiên, thế nên đến bây giờ em cô vẫn cảm thấy bồn chồn, khúc mắc.

“Em còn có điều gì không thể nói với chị? Em có thể đánh chị, mắng chị, giận chị, thế nào cũng được, nhưng đừng giấu giếm chị, đừng che giấu nỗi khổ trong lòng em.” Lâm Thâm Thâm nhìn Quách Thiên Thiên và thốt ra từng chữ.

Quách Thiên Thiên cúi đầu trầm mặc, cô không biết mình có thể nói gì nữa, nhưng ngoài cảm giác đắng chát trong lòng, có thêm phần ám áp của tình thân, đây là lần đầu tiên sau tám năm, cô cảm thấy hai chị em có thể trở về như lúc chưa xảy ra hoả hoạn - không giấu giếm nhau điều gì, thân thiết vô cùng.

“Chị, chị có thể giúp em một việc được không, chị giúp em thư giãn Đường Minh Hồng, nếu người trong trái tim anh ấy luôn nhớ đến là chị thì em sẽ dứt khoát từ bỏ, em không muốn làm cái bóng của chị.” Nói đến đây, Quách Thiên Thiên bỗng dừng lại, đỏ mặt. “Chị, em không giận đâu, em nói không muốn làm cái bóng của chị, thực ra không có ý gì cả!”

Lâm Thâm Thâm bật cười, hai tay cô giữ lấy đôi vai mảnh dẻ của em gái. “Em nói đúng, em vốn không phải là cái bóng của chị, em là em, em là Quách Thiên Thiên, tốt hơn Lâm Thâm Thâm một nghìn lần, một vạn lần, nếu Đường Minh Hồng không thích em thì anh ta quả là đồ ngốc, thật ngớ ngẩn khi đi vào núi tìm châu báu mà ra về tay không!”

“Chị, chị đừng nói những lời phủ phàng như vậy được không, thực ra em biết, từ nhỏ, từ việc học hành, nhận thức, đến sự thông minh lanh lợi, em đều kém chị rất nhiều.” Quách Thiên Thiên chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của chị.

Lâm Thâm Thâm thân thiết ôm cổ em, kề trán mình vào trán em gái. “Đừng so nhược điểm của mình với điểm bình thường của người khác, mỗi người đều có ưu nhược điểm riêng, em không nhất thiết phải quá để ý đến những cái đó!”

Quách Thiên Thiên nhắm mắt lại, thấp giọng hỏi: “Chị, chị giúp em nhé?”

“Chị sẽ giúp em, việc gì chị cũng sẽ giúp em.” Cánh tay của Lâm Thâm Thâm vẫn ôm cổ em gái, mặt hơi dịch ra xa rồi nhìn chăm chú vào gương mặt em. “Nhưng Thiên Thiên, em đã nghĩ kỹ chưa? Chuyện tình cảm, chị thật sự không thể cho ý kiến!”

“Vâng.” Quách Thiên Thiên vội vàng gật đầu khẳng định. “Em nghĩ kỹ rồi, em muốn chị giúp em!”

“Đừng vội, em hãy về nghĩ thật kỹ, cũng để chị suy nghĩ, cho chị, cũng như cho em một chút thời gian.” Lâm Thâm Thâm an ủi em gái, đúng là em gái cô quá sốt sắng, thế nên cô đành nói mình có việc phải đi trước, sau đó lập tức đứng dậy trả tiền rượu.

Đứng ở cửa quán bar, Lâm Thâm Thâm cảm thấy hơi chóng mặt, ngoài trời đang mưa, chẳng biết cơn mưa bắt đầu từ lúc nào.

Chiếc xe taxi chở cô không ngừng lượn vòng vòng trong màn đêm thành phố. Nhìn ngắm cảnh sắc của những toà nhà vừa thân thuộc vừa mơ hồ bên ngoài, cô phát hiện ra cô quả thực không còn nhận ra thành phố này nữa rồi. Công viên trước kia nay đã biến thành quảng trường, ao hồ thì biến thành vườn hoa, rồi những ánh mắt xa lạ của mọi người, những ngọn đèn sáng rực rỡ trong đêm, cả những âm thanh ồn ào, náo nhiệt...

Bước chân lao đảo, trong lòng tràn ngập nỗi buồn, cô thấp giọng lầm bầm, mắt tám năm mới làm ấm lại những ám ảnh xưa, nhưng cuộc sống giống như một bộ phim, đột ngột thay cảnh, thế giới trong phút chốc bỗng mất đi tất cả ánh sáng rực rỡ.

Đến khi mưa ngừng rơi, Lâm Thâm Thâm mới thật sự bình tĩnh trở lại. Cô ngồi bên vệ đường gọi điện, hẹn một người rất quen thuộc nhưng cũng như người xa lạ với cô tại khu náo nhiệt nhất thành phố. Sau đó, cô bước men theo con đường ướt nước mưa đến cạnh toà nhà của một công ty đã giải thể, đi đi lại lại chờ đợi.

Cả tuyến đường bốc lên hơi nước lạnh lẽo vì trời vừa tạnh mưa, Quách Thiên Thiên nhìn Lâm Thâm Thâm lên xe đi xa, chỉ còn lại chấm đen trong không khí ẩm ướt, sau đó cô mới quay đầu bước đi. Tuy nhiên, từ xa cô bỗng phát hiện một bóng hình quen thuộc khác đang đứng trước cửa quán bar. Cái dáng yêu kiều thướt tha đang đứng lắc lư, bên cạnh bóng dáng ấy là một đám đàn ông vừa huýt sáo vừa nhìn chằm chằm vào người đó như con hổ đói.

“Vương Chuẩn, sao cậu lại ở đây?” Quách Thiên Thiên vội vàng bước đến, giữ lấy cơ thể đang lao đảo của cô bạn.

Vương Chuẩn đang trong trạng thái lơ mơ, ngược lên nhìn Quách Thiên Thiên, những sợi tóc loà xoà trước mặt không che được nụ cười vui mừng và ngạc nhiên của cô. “Thiên Thiên, sao lại là cậu? Nào, cậu cũng uống chút nhé!” Vương Chuẩn ra sức lắc lắc chai rượu trong tay.

“Rốt cuộc cậu đã uống bao nhiêu rồi?” Quách Thiên Thiên thử vài lần nhưng không thể kéo Vương Chuẩn đứng thẳng người lên được.

“Chẳng bao nhiêu cả.” Vương Chuẩn vừa nói vừa ợ một cái, con người đảo loạn xạ. “Tớ không uống nhiều thật mà.”

Quách Thiên Thiên hơi chỉnh lại áo xống xộc xệch của bạn, nhìn ngó xung quanh tìm bóng dáng quen thuộc. “Sử Khải đâu?”

“Sử Khải là ai?” Vương Chuẩn mượn rượu giả vờ ngây ngốc.

“Bạn trai của cậu đâu?” Quách Thiên Thiên bóp chặt bả vai của cô bạn, nhăn mày. “Hai người cãi nhau à?”

“Cậu nói cái gì cơ? Cậu nói bạn trai nào?” Vương Chuẩn liếc nhìn Thiên Thiên.

Quách Thiên Thiên thở dài. “Vậy cậu đến đây một mình à?”

“Vớ vẩn! Tớ lúc nào chẳng một mình, có điều...” Cô ta cười hi hi, nói. “...nếu cậu ở lại với tớ cũng được, tớ mời!” Nói xong, Vương Chuẩn giơ chai rượu trong tay lên lắc lắc, làm sóng sánh thứ nước còn khoảng nửa chai bên trong.

“Được rồi, đi nào, chúng ta về thôi!” Quách Thiên Thiên giằng chai rượu trong tay bạn và để nó bên vệ đường.

Vương Chuẩn vung tay ra phản đối. “Rượu của tớ”, rồi cúi gập người xuống cười. Nhưng rồi cô ta không để ý đến chai rượu nữa vì cô ta vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên tay mình. “Thiên Thiên, nhìn thấy không? Hạt kim cương này to không? Sáng không?”

“Rất đẹp!” Quách Thiên Thiên gật đầu phụ họa. Thiên Thiên đâu biết rằng khi Vương Chuẩn đang chọn chiếc nhẫn này, Sử Khải bỗng gọi điện cho cô ta, nói với cô ta rằng, anh đã cắt kiểu đầu mới, mua chiếc áo phông màu trắng mới và đã cạo râu...

Sau đó, Vương Chuẩn đành nói với anh: “Được rồi, đừng nói nữa!” Cô ta lạnh lùng cắt ngang những lời anh lái nhài. Cô ta hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì không, hay là đợi lát nữa cô ta sẽ gọi lại cho anh nhưng anh lại bắt đầu sục sạo, nghẹn ngào hỏi cô ta rằng bọn họ có thể không chia tay không, cô ta có thể đừng rời xa anh không? Trong lúc họ đang nói chuyện, người đứng bên cạnh Vương Chuẩn chính là Phương Thạch - người sắp quét thẻ thanh toán chiếc nhẫn kim cương này - hỏi cô ta làm sao thế, có chuyện gì xảy ra không?

Vương Chuẩn quay lại, nở nụ cười xinh đẹp với anh ta và nói không có gì, rồi cô ta thản nhiên ngắt điện thoại của Sử Khải, nhẹ nhàng nhún vai như đang chứng minh với anh ta, đó chỉ là một người bạn cũ mà thôi.

Phương Thạch cười mỉm, bàn tay anh ta đặt trên tấm lưng thon thả của Vương Chuẩn rất tự nhiên, nhìn ngón tay mảnh dẻ của cô ta chỉ vào tấm hình trong suốt của quây hàng, nói với cô bán hàng là muốn lấy chiếc nhẫn to nhất.

Vương Chuẩn muốn đeo chiếc nhẫn kim cương 2,5 cara và lúc này nó đang sáng lấp lánh trên tay cô ta.

Quách Thiên Thiên liếc qua và tự nhận thấy chiếc nhẫn này không phù hợp với Vương Chuẩn, thực ra ngay cả Vương Chuẩn cũng biết nó quá to. Nhưng đó là nhẫn kim cương 2.5 cara cơ mà! Đây là loại kim cương rất đẹp ở Nam Phi, là mẫu mới nhất của Ý, trên thế giới chỉ có một chiếc duy nhất, Vương Chuẩn không thể, mà có lẽ là không cho phép mình bỏ lỡ cơ hội sở hữu vật hiếm này!

Hơn nữa, thích hợp hay không, đẹp hay không đâu có quan trọng, giống như chuyện tình cảm, dù sao cũng chỉ bản thân bạn mới biết rõ nhất. Vương Chuẩn không gọi điện lại cho Sử Khải, cô ta chưa bao giờ hối hận với lựa chọn của mình, vì cô ta không muốn nhớ nhung nữa. Anh cắt kiểu tóc thế nào, anh mặc áo phông mới có đẹp trai không, cuối cùng anh cũng chịu cạo sạch râu rồi, chúng mọc rất nhanh và cạo vào má cô ta khiến cô ta vừa nhột vừa đau... Nhưng cô ta không muốn nhớ đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 2.5

Ở đầu bên kia của thành phố, sau nửa giờ đồng hồ, Cố Trạch Nặc đã đến khu đô thị náo nhiệt để gặp Lâm Thâm Thâm như đã hẹn. Mặc dù trong lòng vô cùng buồn bực, chán nản, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu của Lâm Thâm Thâm, anh vẫn cố gắng khống chế tâm trạng của mình.

“Anh đến rồi à?” Bàn tay trắng muốt nhưng lạnh ngắt của Lâm Thâm Thâm đập đập vào chiếc ghế gỗ mà cô đang ngồi. “Anh lại đây ngồi đi!”

“Thần kinh!” Cố Trạch Nặc mặc dù nói thế song cũng miễn cưỡng bước đến bên cạnh cô, móc từ trong túi quần ra tờ giấy ăn, lau vài lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải cái chỗ sắp ngồi, sau đó mới yên tâm ngồi xuống.

Lâm Thâm Thâm nhếch miệng cười nhạt. “Thật khổ cho anh quá, Có đại thiếu gia!”

Cố Trạch Nặc nghe cô nói xong thì xua xua tay như đuổi con ruồi trước mặt. “Nói đi, muộn như vậy em không về nhà, lại lên con gì thế? Có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả, em chỉ cảm thấy gặp nhau vào lúc đêm khuya thế này lãng mạn đấy chứ.” Lâm Thâm Thâm nhìn anh với ánh mắt quyến rũ, hai tay đan vào nhau.

“Em đúng là có bệnh thật rồi!” Cố Trạch Nặc bắt chéo hai chân, cố ý ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Anh có thuốc chữa không?” Lâm Thâm Thâm cười nhạt, lấy từ trong túi xách ra một quả táo đỏ mọng, huych nhẹ khuỷu tay vào người đang ngồi nhìn đông nhìn tây bên cạnh và đưa cho anh. “Đây!”

Anh quay đầu, lặng lẽ nhìn quả táo trong tay cô.

Lâm Thâm Thâm cố ý dẩu miệng, mở to mắt, nói với giọng đáng thương: “Chẳng phải anh thích ăn táo nhất sao?”

“Lẽ nào em muốn mưu sát chồng à?”

Bất thành linh, Cố Trạch Nặc buông một câu khiến Lâm Thâm Thâm giật mình, không hiểu hỏi lại: “Anh nói thế là ý gì vậy?”

Cố Trạch Nặc cười lạnh mấy tiếng rồi hỏi bằng giọng hách dịch: “Tại sao táo không gọt vỏ? Em có biết táo không gọt vỏ có gì không? Thuốc trừ sâu đấy!”

“Ồ, hoá ra là vì vậy!” Lâm Thâm Thâm lục tìm trong túi, lấy ra chiếc khăn mùi xoa. “Lúc mua xong, em đã dùng nước ấm rửa rồi, còn dùng khăn ướt lau lại nhiều lần, thật mà, anh xem đi!” Cô vừa nói vừa nhanh chóng lau quả táo một cách cẩn thận bằng chiếc khăn mùi xoa cotton của mình. “Sạch lắm, thật mà!”

Anh không nhìn quả táo đã được lau đến sáng bóng, xua xua tay. “Em nghĩ như vậy mà được à? Thuốc trừ sâu là chất hoà tan nên không thể nào rửa sạch hết được.”

“Được rồi, vậy để em gọt vỏ.” Lâm Thâm Thâm áy náy gật đầu, luồn tay vào trong túi tìm con dao gọt hoa quả.

Cố Trạch Nặc cảm thán: “Em mang đồ cũng đầy đủ đấy chứ!”

“Không phải vì anh sao, lúc nào cũng đòi hỏi!” Cô nói xong liền cười, trước khi anh trở mặt đã kịp bổ xung thêm. “Là anh có yêu cầu cao, chuyện gì cũng phải muốn hoàn hảo!”

“Em nhanh lên được không!” Cố Trạch Nặc cười, để lộ hàm răng trắng bóng, không ngừng thúc giục Lâm Thâm Thâm đang cầm dao gọt táo. “Nhanh lên, nhanh lên!” Sau đó, anh móc gói thuốc lá trong túi áo khoác, lấy một điếu đưa lên miệng ngậm rồi châm lửa.

Lâm Thâm Thâm lặng lẽ gọt táo, bàn tay nhip nhàng, bình tĩnh, không hề vì Cố Trạch Nặc giục mà vội vã. Khói thuốc lá xông thẳng vào mũi khiến cô khó chịu. Cố kìm nén cơn ngứa đầu và ngứa mũi, cô miễn cưỡng ho vài tiếng. Cố Trạch Nặc lại càng hút thuốc nhanh hơn, từng hơi, từng hơi một không ngừng nghỉ.

Lâm Thâm Thâm liếc nhìn những đầu mẩu thuốc lá anh vứt dưới đất, chẳng trách anh hút nhanh và nhiều như vậy, hoá ra là vì điếu thuốc chưa hết đã bị vứt lẫn lộn dưới đất rồi, càng về sau, có những điếu hình như vừa châm lên đã bị vứt xuống, anh cũng chẳng buồn dập tắt, để mặc cho điếu thuốc cháy âm ỉ, bốc khói dưới đất.

“Xong rồi.” Cuối cùng, Lâm Thâm Thâm đưa quả táo được gọt vỏ cẩn thận cho anh.

Cố Trạch Nặc không cảm lấy mà nhìn cô, cố ý chọc tức: “Tại sao lại gọt vỏ táo? Em không biết là anh không thích ăn táo đã gọt vỏ à?”

“Không phải anh nói vỏ táo có nhiều thuốc sâu sao?” Lâm Thâm Thâm tỉ mỉ quan sát bộ dạng mặt dày, trở mặt như trở bàn tay của anh.

“Rửa sạch một chút không được à? Em có biết trong vỏ táo có bao nhiêu chất dinh dưỡng không?” Rồi Cố Trạch Nặc vung tay, bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải cho cô nghe những kiến thức dinh dưỡng khoa học.

“Ồ!” Lâm Thâm Thâm thấp giọng trả lời, với dáng vẻ là người tiếp thu bài học, cô nói: “Anh nói rất đúng”, rồi một tay cầm quả táo vừa gọt vỏ xong, một tay nhanh chóng lấy ra từ trong túi một quả táo chưa gọt vỏ, sau đó cùng giờ cao lên trước mặt của Cố Trạch Nặc.

“Em có ý gì?” Cố Trạch Nặc nói trong hơi thở tràn ngập mùi thuốc khó chịu.

Lâm Thâm Thâm bất chợt cúi đầu, xử lý sạch sẽ vỏ táo rơi trên đầu gối, sau đó trải chiếc khăn mùi xoa vừa lau táo lên đùi, để hai quả táo lên trên rồi ngẩng đầu nhìn anh, trên môi vẫn nở nụ cười âm ỉ, còn ngón tay chỉ vào đó và nói: “Táo gọt vỏ và không gọt vỏ đều có, anh muốn ăn quả nào?”

Cố Trạch Nặc nhìn cô chằm chằm ý thăm dò, rất lâu sau mới hít một hơi thật sâu, gật đầu cười. “Đúng, đúng là anh rất thích ăn táo.” Anh ngừng một lúc rồi chằm chằm tiến sát cô, khi hai cánh mũi sắp chạm nhau thì dừng lại. “Nhưng những thứ mà em đựng vào, anh cảm thấy buồn nôn, chẳng thể nào nuốt

nổi, nhìn đã thấy muốn ới rồi!”

“Bốp!” Lâm Thâm Thâm thẳng tay giáng một cái tát mạnh lên khuôn mặt tuấn tú của anh. Khi Cố Trạch Nặc đang trừng mắt lên kinh ngạc và trước khi con phần nộ trào lên thì cô đã nở nụ cười mê hồn, thân thiết nói: “Chồng ơi, táo gọt vỏ và táo chưa gọt vỏ đều có ở đây, rốt cuộc anh muốn ăn quả nào?”

Lâm Thâm Thâm ngồi ngay ngắn trên ghế, yên tĩnh chờ đợi, cho dù biết một giây sau đó, anh sẽ nhào đến “xé nát” cô thành trăm mảnh. Tình trạng này, cô lẽ đã quen từ lâu. Không phải từ trước đến nay họ đều như vậy sao?

Đối diện với những việc như thế này, dường như anh và cô đều là bác sĩ tâm lý xuất sắc nhất, dễ dàng hiểu được trạng thái bệnh lý của nhau, dù là lúc ngọt ngào nhất cũng vậy. Nếu có câu nói nào không hợp ý nhau, cả hai lập tức giống như “chó dại” lao vào cắn xé nhau, chẳng ai chịu nhường ai. Họ quá hiểu mỗi điểm yếu và tử huyệt của đối phương và sẽ phát huy ở mức cao nhất khả năng nói ra những lời độc ác của mình, để trong thời gian ngắn nhất sẽ làm cả hai bị tổn thương ở mức độ cao nhất, chỉ cần một cú “đốp” là đã “cẩn ngập hòng” đối phương.

Ánh nắng ban mai của ngày mới chậm chậm hắt vào phòng, hai cô gái đang nằm trên giường hình như ngủ không được ngon. Vương Chuẩn đưa tay chạm vào tay trái của Quách Thiên Thiên, hỏi nhỏ: “Thiên Thiên, cậu ngủ rồi à?”

Quách Thiên Thiên mở mắt, nhìn lên trần nhà màu trắng toát, lạnh lùng đáp: “Tôi không ngủ được.”

Vương Chuẩn áy náy hỏi lại: “Tôi làm cậu tỉnh à?”

“Không, không.” Quách Thiên Thiên lắc đầu giải thích. “Thực ra là do tôi thôi.”

“Ồ!” Vương Chuẩn đáp lại, quay người lại gần bạn, hỏi thăm dò: “Vậy tôi nói chuyện với cậu nhé?”

“Ừ!” Quách Thiên Thiên gật đầu, cảm thấy miệng khát khô, không muốn nói gì nhưng vẫn nói với Vương Chuẩn: “Cậu nói đi, tôi nghe đây.”

“Tôi có nhà rồi.” Vương Chuẩn nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ, giọng của cô ta rất thấp, giọng điệu không có vẻ gì là khoe khoang. Quách Thiên Thiên có thể cảm nhận được rằng Vương Chuẩn không muốn cô đáp lại, cô chỉ cần yên lặng lắng nghe là được.

Điều mà Vương Chuẩn muốn làm nhất bây giờ là tâm sự.

Quách Thiên Thiên đoán không sai, sau đó, Vương Chuẩn bắt đầu chậm rãi kể: “Hôm nay, lúc ở trung tâm mua bán nhà đất, tôi là người làm tất cả các loại thủ tục, điền các bảng biểu và cách thức liên hệ, nhưng lúc điền tên người chủ ngôi nhà, Phương Thạch lập tức bước đến ghi tên của anh ấy.” Nói đến đây, Vương Chuẩn cười hai tiếng khô khốc, tiếng cười ấy chắc chắn không phải là tiếng cười khiến cho người ta vui vẻ.

Quách Thiên Thiên chỉ xoè rộng bàn tay, đưa ra và khẽ nắm lấy những ngón tay lạnh lạnh của cô bạn.

“Lúc đó, tôi chẳng nói gì cả, tôi phát hiện con bé nhân viên ở trung tâm mua bán nhà đất nhìn tôi cười, nhưng tôi cảm thấy nụ cười đó có vẻ rất thông cảm, khó xử. Ừ thì viết tên anh ấy cũng tốt chứ sao, dù sao căn nhà cũng là của anh ấy mua mà!” Vương Chuẩn hít một hơi. “Có điều, tôi vẫn thấy rất vui, sao tôi lại không vui được cơ chứ? Mới hai mươi tư tuổi, tôi đã có một căn nhà với giá không hề rẻ trong thành phố sầm uất này. Nhiều năm trước, tôi đã từng nói với Sừ Khải, tôi mong muốn biết bao có một căn phòng của riêng mình, bây giờ thì ước mơ của tôi sắp thành hiện thực rồi, hơn nữa, Phương Thạch cũng đồng ý với tôi, sẽ mua xe cho tôi. Chúng tôi đã có nhà rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ có xe.” Vương Chuẩn nói xong, ngón tay xiết chặt lại. Cô đang nhớ lại, rất nhiều năm trước là cách đây bao nhiêu năm? Lúc đó, cô ta đang học đại học, cô ta mới hai mươi mốt tuổi, bạn trai của cô ta lúc đó không phải là Phương Thạch mà là Sừ Khải.

Hai mươi mốt tuổi, Vương Chuẩn luôn lẻo đẻo theo sau Sừ Khải, cô ta thích được anh kéo đi khắp nơi, bởi thực ra, bọn họ cũng chẳng biết làm gì khác.

Vương Chuẩn thường đến quán bar mà Sừ Khải hát để đợi anh. Cô ta nhìn anh dùng keo xịt tóc, vuốt mái tóc rối tung của mình, sau đó ngồi dưới ánh đèn tối gây đàn ghi ta và bắt đầu hát. Anh phải hát rất nhiều bài, cho đến khi những giọt mồ hôi trên mặt tứa ra lóng lánh.

Có rất nhiều cô gái trong quán bar kêu gào, đứng dưới sân khấu gọi tên Sừ Khải. Lúc đó, Vương Chuẩn đến quầy rượu, chọn một cốc soda, cho ống hút vào rồi hút ồm ồm, đương nhiên, tiền đồ uống sẽ tính sang cho Sừ Khải.

Rất muộn họ mới cùng nhau về phòng trọ. Sừ Khải đưa tất cả số tiền kiếm được cho Vương Chuẩn, thực ra cũng không nhiều lắm, mỗi bài hát chỉ được hai mươi tệ, mỗi ngày Sừ Khải chỉ hát được hơn mười bài.

Vương Chuẩn cầm lấy tiền, sau đó dịu dàng bóp vai cho anh, miệng thì cắn nhẹ vành tai anh, rồi nói trong hơi thở: “Sừ Khải, chúng mình kết hôn nhé!”

Sừ Khải quay đầu lại, ôm lấy đầu cô ta và hôn mạnh một cái, sau đó cười rạng rỡ, nói: “Em đúng là chẳng có tí sáng tạo nào cả!”

“Hừ, em chẳng có sáng tạo, chỉ trông vào anh thôi!” Vương Chuẩn đắm đắm vào bờ vai rắn chắc của anh. Cô ta thực sự không cần sáng tạo, cô ta sẽ cầm tiền mà Sừ Khải đưa cho, muốn cái gì thì mua cái đó.

Chỉ đến lúc này, Vương Chuẩn mới cảm thấy cô ta chẳng khác gì bọn con gái vẫn được những chiếc xe hơi đưa đón khi tan học ở cổng trường. Cô ta cũng giống như bọn họ, ôm một đồng tiền, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, có thể làm bất cứ điều gì.

Vương Chuẩn lúc đó có Sừ Khải là đã cảm thấy quá đủ, cô ta có thể lấy hết tiền của anh, như vậy anh sẽ không thể đi với đứa con gái nào khác.

Bọn họ đi ngủ rất muộn, rồi hôm nào tỉnh dậy cũng giống như thăm hoa. Vương Chuẩn dùng hết sức đẩy Sứ Khải đang ngủ ngon như heo ở bên cạnh, gào lên: “Đồ khốn, anh lại giấu em chính đồng hồ báo thức đúng không?”

“Chắc là thế.” Sứ Khải giờ tay dụi dụi mắt, sau đó mở to mắt nhìn cô ta về vô tội.

Vương Chuẩn chẳng hề tha thứ cho cái về mặt ấy, tiếp tục gào lên: “Dậy đi thôi! Muộn quá rồi!”

Sau đó bọn họ vội vàng thay quần áo, có lúc vì quá vội, Vương Chuẩn còn mặc nhầm áo phông của Sứ Khải. Những lúc cô ta đang đứng trong nhà vệ sinh, Sứ Khải ngoài cửa nhảy tung tung, “Vương Chuẩn, Em ngủ trong đây à? Rốt cuộc em có ra không đây? Anh sắp tè ra quần rồi đây này.”

Rồi tiếp tục cãi lộn rất lâu, hai người họ mới chính thức bước ra khỏi cửa. Sứ Khải kéo Vương Chuẩn chạy như bay đến trường, đến gốc cây ngân hạnh trước cửa lớp học, họ đứng lại thở hổn hển, sau khi nhịp thở bình ổn lại mới bước vào lớp, nhưng lúc đó cách thời gian tan học cũng chẳng còn mấy phút.

Tối về nhà, hôm nào Sứ Khải cũng nằm lăn ra giường, lười biếng kéo tay Vương Chuẩn như một đứa trẻ, giọng nũng nịu: “Em yêu, anh đói, đói, đói, em nấu cơm nhanh nhé!”

Vương Chuẩn đứng cạnh giường, xoa tay ra, nói: “Đưa tiền đây!”

Sứ Khải nửa ngồi nửa nằm trên giường, nhìn cô và nói với giọng đáng thương: “Nhưng anh không có tiền.”

“Không có tiền mà cũng đòi ăn cơm à?” Vương Chuẩn tròn mắt nhìn anh, rồi bỏ đi xem ti vi.

“Khốn kiếp, đúng là đồ đàn bà độc ác! Thấy tiền thì mắt sáng lên như cave!” Sứ Khải tức tối chửi bậy. Còn Vương Chuẩn lúc này lại chạy đến bên giường vuốt ve anh, dụi dụi mặt mình vào gương mặt góc cạnh của anh. “Cung ơi cung, chúng mình kết hôn nhé!”

Sứ Khải không nói không rằng, cũng không thèm nhìn mặt cô ta. Cô ta liền bước đến cái loa đặt cạnh máy vi tính, vặn nhạc lên thật to, sau đó nhìn Sứ Khải đang bịt chặt tai, mặt đảo lila lila, cuối cùng bật cười gian tà.

Vương Chuẩn vặn nước đầy bồn tắm, trong lúc cô ta đi tìm chiếc khăn to màu trắng thì phát hiện, Sứ Khải vừa nãy còn lim dim ngủ, giờ này đã nằm gọn trong bồn tắm như một chú cá, không một mảnh vải che thân, bắp thịt săn chắc dưới làn nước sóng sánh. Cô ta cũng lập tức bước vào, chơi trò vật lộn, đánh nhau với anh trong bồn tắm. Sau đó, mặt nước dập dờn theo cơ thể của họ...

Sau khi tốt nghiệp, lần nào họp lớp, Vương Chuẩn cũng đi một mình. Những người bạn cùng học với cô ta đều được bạn trai lái xe đưa đón. Lần đầu tiên, Vương Chuẩn phát hiện ra rằng, hoá ra người lớn hơn mình hai mươi tuổi cũng có thể tự hào gọi là bạn trai được.

Mặc dù Sứ Khải chắc chắn là chàng trai trẻ nhất, đẹp trai nhất so với đám bạn trai của các bạn cùng lớp, nhưng Vương Chuẩn chẳng lần nào để anh đưa đi.

Vì cô ta xấu hổ khi mở miệng nói với người khác là cô ta và anh còn ở trong một cái phòng trọ rộng chưa đến mười mét vuông, thêm nữa bạn trai cô ta để nay vẫn chưa tìm được công việc nào tốt, anh vẫn chỉ gầy đàn ghi ta và hát trong quán bar.

“Đương nhiên...” Vương Chuẩn gật gật đầu. “Tớ thấy điều duy nhất tớ có thể lấy ra khoe là bọn tớ thật sự rất, rất yêu nhau.” Mí mắt cô ta bắt đầu nặng trĩu. “Sau đó thì tớ quen Phương Thạch, tớ dùng số tiền mà Sứ Khải đi hát mỗi đêm, hát đến nổi khán giả giọng đề trang điểm thật đẹp đi gặp Phương Thạch.” Khoé mắt Vương Chuẩn bắt đầu ầng ầng nước, rồi nhanh chóng lăn xuống tai. “Phương Thạch rất bình thường, anh ấy hai mươi bảy tuổi, nhiều tuổi hơn Sứ Khải, nhưng so với những lão người yêu của lũ bạn tớ thì anh ấy trẻ hơn rất nhiều.” Vương Chuẩn thật sự không biết mình nên khóc hay nên cười. Cô ta nói ngày càng chậm: “Lúc Phương Thạch lái xe đưa tớ về nhà lấy đồ, Sứ Khải tát tớ một cái nôm đôm mắt, thực sự rất đau.”

“Đau vì đánh trúng tim cậu đấy!” Quách Thiển Thiển không kìm được, nói xem vào.

Vương Chuẩn kiêu ngạo nói: “Tớ có tình để anh ấy nhìn thấy đấy. Tớ đã làm quá nhiều việc xấu, tớ đúng là con cave sáng mắt vì tiền, sau khi đã có ngọn núi to hơn để dựa, tớ liền đá anh ấy!” Cô ta nhớ lại lúc thu dọn đồ đạc xuống dưới tầng, Sứ Khải đứng tựa cửa nhìn cô ta, đau đớn nói: “Nếu em cảm thấy nhớ anh, hoặc sống không tốt thì hãy mau trở về nhé!”

Cuối cùng, cô ta không chịu nổi mà chạy đến, sau đó kẻ sát khuôn mặt Sứ Khải hôn một cái, cái nữa và thêm một cái nữa.

Rồi cô ta nhanh chóng xách hành lý chạy xuống tầng, không hề quay đầu lại.

Có lẽ do nói quá nhiều, quá mệt, Vương Chuẩn dần dần ngủ thiếp đi, cô ta nằm trên giường của bạn và mơ một giấc mơ.

Cô ta mơ thấy mình và Sứ Khải ở bên nhau, mua một căn phòng thật to, thật đẹp, cô ta ở trong căn phòng đó, anh đứng ở bên cạnh vui mừng nhảy nhót và cười đùa. Anh còn để mình trần, ôm đàn ghi ta và hát. Ngón tay anh lướt trên phím đàn, còn ngón tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô ta nhẹ nhàng vuốt ve, sờ nắn sáu múi thịt săn chắc của anh.

Vương Chuẩn bật cười trong mơ, lúc mở mắt ra, hai tay của Quách Thiển Thiển đang chống má, bấu môi nhìn cô bạn, sau đó khoé môi hơi nhếch lên, nói: “Xả nước nóng vào bồn cho cậu rồi đấy, tắm một cái rồi chúng ta đi làm thôi!” Nói xong, Quách Thiển Thiển còn nheo mắt nhắc nhở. “Có điều, đừng để nước tràn ra sàn nhà đấy!”

Vương Chuẩn xấu hổ ngồi trên giường, đỏ mặt mỉm cười, miệng vẫn không quên thốt ra câu “cảm ơn”. Sau khi Quách Thiên Thiên quay người đi, cô ta cố một cái thật mạnh vào trán, nhớ lại giấc mơ vừa này, có phải là thật không nhỉ? Đừng là nghĩ thế nào, mơ thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 2.6

Không khí đã có nhiều hơn mùi vị của mùa hè, Đường Minh Hồng có thể dự đoán được những ngày nóng bức, khó chịu sắp đến. Anh nhớ còn vài ngày nữa thôi là đến sinh nhật của Vương Chuẩn, sau vài ngày nữa là đến sinh nhật của Quách Thiên Thiên.

Anh nhớ được sinh nhật của Vương Chuẩn là vì ngày này năm ngoái, thời tiết nóng đến khủng khiếp. Sứ Khải nhờ anh nói dối Vương Chuẩn rằng cậu ta xin nghỉ học, sau đó bắt chấp hậu quả, tiêu sạch số tiền mình có để mua một cái thùng đựng đầy những que kem mát lạnh. Sứ Khải còn cho thêm đá vào thùng, bọc số kem đó rất cẩn thận, đặt sau yên xe đạp của Đường Minh Hồng rồi đẩy thùng kem đến dưới toà nhà có căn phòng cậu ta thuê. Trên đường đi, Đường Minh Hồng còn giúp cậu ta đẩy thùng kem và nhìn thấy mồ hôi ướt đầm lưng áo cậu.

Sứ Khải quên mang chìa khoá, họ cùng nhau khiêng thùng kem vào rồi phải đứng bên ngoài gõ cửa thật lâu. Lúc Vương Chuẩn ra mở cửa, quần áo xộc xệch, phía sau còn có một người con trai trông rất quen đang hấp tấp trốn vào một góc, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Sứ Khải đang đứng ngoài cửa.

“Đây là thứ anh ấy tặng em làm quà sinh nhật.” Vương Chuẩn không chút liêm sỉ giơ cao chiếc chìa khoá trong tay ra trước mặt Sứ Khải, cùng với đó là một hình nộm vú bằng pha lê hiệu Swarovski.

Sứ Khải đứng bất động, sự im lặng bao trùm ngoài dự đoán của Đường Minh Hồng. Cậu ta đứng đó, mồ hôi không ngừng chảy xuống thành dòng.

“Khốn kiếp!” Đường Minh Hồng ngửa cổ gào lên rồi lôi gã đàn ông phía sau Vương Chuẩn ra, tay đánh chân đạp túi bụi.

Vương Chuẩn định kéo người đó đứng dậy vì anh ta đã bị Đường Minh Hồng đánh đến nằm nổi bẹn dí dưới đất, máu mũi chảy thành dòng, chẳng còn sức lực. “Đường Minh Hồng, dừng tay lại, chuyện của tôi và Sứ Khải không đến lượt anh xía vào.”

“Cô cút ra!” Đường Minh Hồng căm tức nhìn đáng về đầu bù tóc rối của Vương Chuẩn.

“Muốn đánh thì anh cứ đánh tôi chết trước đi!” Cô ta bất chấp tất cả, đổ ập người xuống che chở cho gã đàn ông đó.

“Khốn nạn, Sứ Khải! Cậu là thằng khốn!” Đường Minh Hồng gầm lên. Anh quay lại quát to vào mặt Sứ Khải. “Cậu có còn là thằng đàn ông không hả, còn muốn quần người phụ nữ của cậu không đấy?” Nhưng Sứ Khải lúc này chỉ chậm rãi nhặt những que kem đang chảy bị Đường Minh Hồng hất đổ văng vãi khắp hành lang.

“Sứ Khải, anh có muốn tôi chết cho anh xem không?” Vương Chuẩn biết không thể nào lay động được Đường Minh Hồng nên quay sang Sứ Khải nước mắt giàn giụa. “Hôm nay là sinh nhật của tôi đấy!”

“Đường Minh Hồng, cậu tha cho Ngô Vũ Tinh đi!” Anh đã nhận ra gã đàn ông này là người trọ ở dưới tầng ba, ngày nào cũng gặp mặt nhau, cũng từng chào hỏi vài lần.

“Khốn kiếp!” Chính vì Sứ Khải xin xỏ cho gã nên Đường Minh Hồng càng ra tay nặng hơn.

“Tôi xin cậu đấy!” Thấy anh không chịu dừng tay, Sứ Khải vẫn ôm lấy kem, quỳ xuống trước mặt Đường Minh Hồng, Vương Chuẩn và Ngô Vũ Tinh.

“Khốn kiếp!” Đường Minh Hồng nhỏ nước miếng trước khi đứng dậy, giơ tay định vung nắm đấm vào mặt Ngô Vũ Tinh.

Vương Chuẩn vội vàng nhắc nhở Ngô Vũ Tinh còn đang nằm bò dưới đất kêu rên: “Anh còn không chạy đi à?” Gã đó lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng bò dậy, một tay che mặt, một tay bóp chặt mũi đang chảy máu và bỏ chạy.

Chuyện cũ vẫn hiện lên như mới trong trí nhớ của anh, vì thế chuyện xảy ra hôm nay chẳng có gì bất ngờ.

Đường Minh Hồng ngồi trong căn phòng nhỏ ngăn cách với phòng làm việc lớn của công ty, anh đang viết từng email trả lời cấp trên, còn Sứ Khải kéo chiếc ghế đến ngồi cạnh anh rồi nói thao thao bất tuyệt. Sứ Khải nói rất trôi chảy, lưu loát giống như Đường Minh Hồng chuẩn bị đầy đủ tài liệu đọc trước một cuộc họp vậy.

Sứ Khải bây giờ chẳng tìm được người nào để nói chuyện, mà anh lại rất cần tâm sự. Anh rất muốn nói chuyện với Vương Chuẩn, nhưng cô ta đã chặn số của anh. Do vậy, những lời cần nói, Sứ Khải đành trút lên người anh em tốt của mình là Đường Minh Hồng. Nội dung chủ yếu xoay quanh Vương Chuẩn, anh trách mắng Vương Chuẩn là loại con gái chê nghèo tham giàu, có mối nói cũ. Anh than thở đồ ăn, đồ mặc và thói tiêu xài hoang phí của cô ta mấy năm nay đều là dùng tiền của anh. Khi kể chuyện khiến anh đau lòng, anh lại chuyển chủ đề, kể về Vương Chuẩn đã đối xử với anh tốt như thế nào, cô ta mua chân gà về, chỉ cần một miếng, còn để phần hết cho anh. Anh không nỡ ăn kem mà cô ta mua về nên cứ để nó tan chảy trên tay, cô ta thấy thế

mắng anh chẳng được tích sự gì. Nhưng khi thấy anh buồn, cô ta lại chạy đến dỗ dành anh...

“Ông anh ơi, em đang làm việc!” Toàn những chuyện cũ rích từ đời nào đời nọ, Đường Minh Hồng chán ngán đến mức gãi gãi đầu.

“Tớ biết.” Sứ Khải gật đầu, thực ra anh cố gắng nói thật nhỏ, bản thân cũng sợ làm phiền đến đồng nghiệp là Đường Minh Hồng, nhưng ánh mắt anh lúc này thật cô đơn, đáng thương.

Đường Minh Hồng chẳng biết làm thế nào, anh thật sự không nghe nổi nữa, muốn đẩy bàn đứng dậy bước ra ngoài nhưng tâm sự đang cuộn lên trong lòng như sóng biển khiến anh chẳng có cách nào tuyệt tình như thế. Có lúc, Đường Minh Hồng không dám nhìn thẳng vào thứ tình cảm này, vì thấy thật đáng thương. Anh cảm nhận sâu sắc rằng, một khi nảy sinh cảm giác thương hại người nào đó thì luôn kèm theo cả sự khinh thường, mà Đường Minh Hồng không muốn thương hại Sứ Khải, vì như thế có nghĩa là không tôn trọng bạn. Thật không ngờ, tình bạn của họ lại phát triển đến tình cảnh bi đát như thế này.

Trong lúc bị Sứ Khải làm cho chán ngán, não nề thì Đường Minh Hồng lại rất muốn gặp Quách Thiên Thiên. Cũng chẳng hiểu vì sao khi gặp cô ấy, anh luôn cảm thấy vui vẻ, tâm trạng cực kỳ thoải mái. Nhưng bây giờ anh đang làm việc, chẳng thể đi đâu được, may mà vẫn có thể gọi điện thoại cho cô, nghe thấy giọng nói của cô, thế cũng được rồi.

Lúc Đường Minh Hồng gọi điện thoại đến, Quách Thiên Thiên đang cho vào cốc cà phê của mình rất nhiều sữa và đường, nhiều gấp mấy lần bình thường, may mà Tôn Diễm thấy kịp thời kêu lên: “Cậu muốn trở nên béo ú đấy à?”

Thiên Thiên cực kỳ thích mấy chiếc bàn đặt sát cửa sổ nhìn ra đường phố trong quán cà phê nơi cô đang làm thêm, đương nhiên không chỉ vì mấy chiếc bàn đó đặt cạnh tấm rèm cửa màu xanh nhạt và cửa kính sáng bóng. Mỗi lần có khách đến, cô sẽ giới thiệu ngay với họ chỗ ngồi đó, sau buổi chiều, lúc ít khách, cô sẽ tự pha cho mình một cốc cà phê, áp sát cái trán của mình lên tấm kính, ngón tay mân mê cái bàn gỗ, để ánh sáng lung linh nhảy nhót trên cổ và đôi vai.

Đường Minh Hồng vừa hay nghe thấy giọng của Tôn Diễm và Quách Thiên Thiên vọng vào trong điện thoại. “Đạo này gầy đi nhiều, không tin ôm thử xem!”

“Em không có nói anh đâu.” Quách Thiên Thiên liếc nhìn chiếc điện thoại, sau đó nói với Tôn Diễm đang cắn một miếng bánh ngọt hương vani to tướng. “Tha cho tớ đi, tớ là kẻ hâm mộ đồ ngọt hết thuốc chữa mà.”

“Tuỳ cậu thôi.” Tôn Diễm háp háy mắt, quay người bỏ đi.

“Anh biết em không nói với anh.” Đường Minh Hồng ở đầu máy bên kia cười với giọng cung chiêu và dịu dàng. “Anh chỉ muốn nhắc nhở em, em làm như vậy sẽ phá hỏng hương vị cà phê nguyên chất đấy.”

Quách Thiên Thiên phản bác lại: “Nhưng em không thích vị đắng*!”

*. Trong tiếng Trung, “ăn đắng” còn đồng nghĩa với từ chịu khổ.

Anh vội vàng gật đầu, đáp: “Ừ, anh nhất định sẽ chiều chuộng em, yêu em, để em mãi mãi chìm đắm trong mật ngọt.”

“Buồn nôn!” Cả hai người đồng thanh kêu lên, nhưng một người là Sứ Khải đang ngồi cạnh Đường Minh Hồng, còn người kia là Quách Thiên Thiên nói qua điện thoại. Sứ Khải liên tục kéo tay của Đường Minh Hồng, có ý nhắc nhở anh, đừng quên mục đích chính của cuộc gọi này.

“Vương Chuẩn có ở đây không em?” Nghe Đường Minh Hồng nói vậy, Quách Thiên Thiên vội vàng lấy hai tay che điện thoại rồi quay đầu lại nhìn trước ngó sau như kẻ trộm thì thấy Vương Chuẩn đang ở quầy sắp xếp cốc chén. “Có chuyện gì à?” Giọng của cô có phần lạnh lùng, vì bản thân cô không thích bàn luận sau lưng người khác.

Đường Minh Hồng liền hỏi: “Cô ấy không nói gì với em à?”

“Anh biết cái gì à?” Quách Thiên Thiên để lộ ánh mắt cảnh giác. “Bọn em cũng chưa thân đến mức chuyện gì cũng nói với nhau, hơn nữa còn có lúc nhìn nhau thấy chướng mắt nữa là...”

“Cô ấy và Sứ Khải chia tay rồi, hơn nữa...”

“Hơn nữa chuyện này hình như không liên quan tới chúng ta.” Cô cắt ngang câu nói của Đường Minh Hồng rồi chỉnh âm lượng điện thoại xuống mức nhỏ nhất có thể, nhưng vẫn không dám nói điều gì quá đáng. “Em biết, anh và anh ấy rất thân thiết, là bạn thân của nhau, là cạ cứng trên sân bóng rổ, nhưng chuyện tình cảm, chúng ta không nên đưa ra quá nhiều ý kiến cho người khác.” Quách Thiên Thiên nói lưu loát câu nói mà chị cô Lâm Thâm Thâm đã nói với cô hôm qua.

Đường Minh Hồng thở dài, nói: “Vậy không thể giúp họ một chút sao? Chẳng hạn như nói những lời dễ nghe hay khuyên giải vài câu, ít nhất em cũng nên nói với bọn anh thời gian tan làm của Vương Chuẩn để Sứ Khải có thể tìm cơ hội nói với cô ấy vài câu!” Sứ Khải đứng bên cạnh gật gù, đồng ý với cách làm của Đường Minh Hồng, hai bàn tay anh còn chấp lại tỏ ý cảm ơn.

“Em không thể, em thật sự không thể.” Quách Thiên Thiên xấu hổ mấp máy môi, mỗi người đều có quyền chọn cách sống cho riêng mình, mặc dù bản thân cô có lẽ cũng không tán thành sự lựa chọn của Vương Chuẩn, nhưng điều cần làm là tôn trọng cô ấy.

“Thiên Thiện!” Giọng của Đường Minh Hồng dịu dàng pha chút bất lực. “Trước đây em không như vậy, sao em có thể ủng hộ Vương Chuẩn được chứ?” Những lời nói vốn vô tâm của anh dường như đánh trúng vào chỗ mềm yếu nhất của Quách Thiên Thiện.

“Vậy trước đây em là người thế nào?” Cô mở to mắt, thấp giọng hỏi, khoé môi run run.

“Là người thẳng thắn, không trốn tránh, giống như lần đầu tiên anh gặp em, cho dù có bao nhiêu người bốn cột, vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình, đấu tranh đến cùng.” Qua điện thoại, Đường Minh Hồng không thể nhận ra sự khác thường của cô, lúc này anh đang nghĩ đến dáng vẻ kiên cường của cô, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào. Còn Quách Thiên Thiện chỉ gập đùng đùng buông một câu: “Đó không phải là em!” Cảm giác như hai hàm răng đập vào nhau phát ra tiếng, đến nỗi cắn cả vào lưỡi, sau khi ngắt điện thoại, cô neoh mắt nhìn ánh nắng lấp lánh, thấy lòng mi ngra ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 3 (1)

Có những phút giây, bạn sẵn sàng đánh đổi bằng cả một năm. Có những giọt lệ, bạn sẵn sàng thay thế bằng tất cả lời hứa của mình. Có những tình huống, bạn muốn dùng toàn bộ sức lực của mình để khắc ghi. Có những lời nói, bạn muốn ghi sâu trong lòng vào lúc yên tĩnh nhất trước khi ngủ.

Có Trạch Nặc đi ngang qua chỗ ngồi của Lâm Thâm Thâm, tay trái cầm Haagen-Dazs*, tay phải... cũng cầm Haagen-Dazs, vẻ mặt như bị thiếu đòn, ánh mắt nhìn chăm chú với vẻ trầm tư. Tiếp đó, anh bước lùi lại, hai tay vẫn giữ ở trạng thái như cái cân, đầu hơi nghiêng về một bên, giọng không to không nhỏ nhưng mang ý đồ thách thức bất thường: “Anh trả lương cho em ít quá, không đủ mua áo à? Hay là mặc nhảm áo của bà ngoại đấy?”

* Haagen-Dazs: Một loại kem nổi tiếng ở Mỹ.

Mặc dù lửa giận bùng lên nhưng Lâm Thâm Thâm vẫn cố ý tỏ ra bình thản, giả vờ ngốc nghếch, ngẩng đầu lên với tốc độ của một con rùa, trả lời: “Tổng giám đốc Cố, anh đang điều tra mức lương của toàn bộ nhân viên đấy à?” Lẽ nào anh không biết, khi đánh giá phong cách ăn mặc của cô gái thời thượng có nghĩa là đã si nhục cô ấy, tương tự như việc dùng ánh mắt muốn lột sạch quần áo của cô giữa ban ngày ban mặt khiến cho người ta tức giận.

Ánh mắt liếc qua đôi đồng tử đen kịt của Lâm Thâm Thâm, anh nhún vai. “Đương nhiên là anh rất muốn nhưng việc này phải được Hội đồng quản trị đưa ra bàn bạc, có điều bây giờ anh hy vọng, trong phạm vi kinh tế hoàn toàn có thể cho phép, em có thể trang điểm cho thời thượng một chút.” Nói xong, anh nho nhã cầm hai cốc Haagen-Dazs bước vào văn phòng của Tổng giám đốc.

“Đồ không có mắt!” Lâm Thâm Thâm gõ lách tách lên bàn phím, miệng lẩm bẩm. “Lẽ nào ai cũng phải giống như anh, trên người toàn những logo, thương hiệu nổi tiếng thế giới rồi lượn lờ lang thang khắp nơi khoe khoang?” Cô vừa đánh máy vừa nghĩ nhưng chẳng thể hạ hỏa được, thế nên vội vã điều chỉnh nhiệt độ điều hoà xuống mức thấp nhất rồi nhìn vào cánh cửa văn phòng của anh, giọng gần như rít lên nhưng với âm lượng nhỏ nhất: “Đề kem Haagen-Dazs làm anh đóng băng luôn đi!” Không bao lâu sau, cô lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mặt không cảm xúc khi mang hộp đồng vào phòng anh xin chữ ký, nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu được hỏi anh: “Giống bà ngoại lắm à?”

“Sao thế? Bà ngoại em đến à?” Cố Trạch Nặc di chuyển cây bút máy bằng bạc trong tay, không buồn ngẩng đầu lên.

“Có bà ngoại anh đến ấy! Tất cả các bà ngoại của gia đình anh đều đến!” Trong phòng chỉ có hai người nên Lâm Thâm Thâm không cần che giấu sự kích động của mình.

“Nếu em gặp tất cả các bà ngoại của gia đình anh thì sẽ sợ chết khiếp đấy!” Cố Trạch Nặc tuy bận rộn nhưng phong thái vẫn ung dung, bình thản, dường như anh đã quên mất chuyện xảy ra vừa nãy, vậy mà kẻ đáng thương như cô vẫn còn để trong lòng.

“Đứng rồi.” Trước lúc quay người bước ra cửa, Lâm Thâm Thâm sực nhớ. “Mẹ anh vừa gọi điện thoại cho tôi, người bạn chơi bài thân thiết của mẹ anh là dì Mã rất muốn cùng anh ăn bữa cơm trưa. Nếu anh không đi, dì Mã bảo sẽ xông vào phòng anh và uống trà với anh cả buổi chiều.” Nhắc đến dì Mã, trong đầu Cố Trạch Nặc lập tức hiện lên cảnh tượng thất bại thảm hại của một người có chiều cao một mét rưỡi, với “trọng tải” một trăm sáu mươi kilogam. Anh toát mồ hôi lạnh, muốn khóc mà không có nước mắt. “Em không thể tìm ra lý do gì vừa chính đáng, thích hợp, lại vừa có thể làm tăng thêm tình cảm thân thiết để từ chối à?”

“Hôm nay tôi ăn mặc khiến anh cảm thấy mặt mặt thế này, sao có thể đi gặp mẹ chồng và dì Mã được?” Lâm Thâm Thâm chớp chớp mắt, vẻ mặt tủi thân. “Dì Mã là nữ hoàng thời trang đang bước trên đỉnh cao thời thượng, nếu tôi cứ đi như vậy, hậu quả thế nào, chắc anh cũng hiểu!”

Cố Trạch Nặc cố gắng chịu đựng, vẻ mặt anh giống như nuốt phải cả một tổ ong nhưng vẫn phải bình tĩnh một cách miễn cưỡng. “Em mặc cái gì không quan trọng, quan trọng là em phải ra mặt giúp anh.”

“Ồ...” Lâm Thâm Thâm kéo dài giọng, quay người lại, khoanh hai tay. “Sao tôi phải thay anh đi vào chỗ chết thế?”

Cố Trạch Nặc lặng lẽ cúi thấp đầu, tận tình thuyết phục: “Anh hiểu em không muốn đi, có điều em cũng thấy đấy, anh sẽ bị một đám khủng long giẫm đạp, mà dì Mã là đầu sỏ, em thật sự bỏ mặc sao?”

Lâm Thâm Thâm để lộ ánh mắt khinh thường. “Anh có thể đừng khước đại làm nghiêm trọng méo mó sự thật hoặc coi mình như kẻ bị xâm hại, có được không?”

“Được rồi.” Cố Trạch Nặc ngẩng đầu, ánh mắt như bị một màn sương bao phủ. “Anh biết, nhiều lúc anh vô cớ gây sự, ích kỷ, kiêu ngạo, mù quáng, sống với anh, em phải chịu thiệt thòi, ảm ức nhiều!”

Lâm Thâm Thâm bị lời nói của anh làm cho lung lay, cô siết tay thật chặt. “Thôi được rồi, kiểu giả nhân giả nghĩa của anh cũng có lúc phát huy tác dụng đấy.”

Khi Lâm Thâm Thâm còn đang phân vân thì Cố Trạch Nặc đã không kiên nhẫn nổi, để lộ bộ mặt thật. “Em còn suy nghĩ gì nữa? Em chỉ có hai lựa chọn thôi đấy!”

“Có hai lựa chọn cơ đấy?” Lâm Thâm Thâm chăm chọc, khuôn mặt thể hiện ý cười giả tạo đầy vẻ biết ơn.

Cố Trạch Nặc cười lạnh. “Một là nếu em chọn đi, anh sẽ nợ em món nợ tình cảm, anh có thể đồng ý một điều kiện của em hoặc giúp em làm một việc gì đó. Hai là chúng ta đều không đi, anh chắc chắn sẽ giữ em lại và ở trong văn phòng này cả buổi chiều để uống trà với dì Mã, hơn nữa sau này em sẽ biết tay anh.” Anh bộc lộ đáng vẻ đáng ghét, cố chấp và bất cần.

“Anh đang uy hiếp tôi đấy à, đúng là uy hiếp trắng trợn! Đồ mặt người dạ thú, lòng lang dạ sói!” lẽ nào anh ta cảm thấy gây phiền phức cho mình như thế còn ít? Mặc dù chưa gây rắc rối trong công việc lần nào nhưng bây giờ anh ta muốn phá cách, muốn làm loạn ư? Lâm Thâm Thâm giận đến nổi chỉ tay vào mặt anh.

“Được rồi, sắp đến giờ rồi, em mau đi đi!” Anh xua xua tay về phía cô, nói thêm câu “bảo trọng” rồi lại vui đầu vào đóng tài liệu, giấy tờ để trên bàn, không nhìn cô lần nào nữa.

Cả buổi trưa hôm đó, Lâm Thâm Thâm phải một mình đối diện với vẻ mặt từ thất vọng, vô vọng đến tuyệt vọng của người đàn bà goá chồng là dì Mã. Cô còn phải ngồi nghe bà dì này đánh giá, nhận xét hơn hai tiếng đồng hồ về phong cách thời trang và những lời châm chọc lạnh lùng về cách ăn mặc của cô. Cô như người bị rút hết xương sống, lê tấm thân mệt mỏi, lao đảo trở về văn phòng.

“Đề em làm trợ lý, thật sự là thiệt thòi cho em rồi!” Lúc cô khổ sở đến rơi nước mắt, chán nản khủng khiếp thì trên cửa sổ MSN ở bên góc phải màn hình máy tính xuất hiện cái mặt đáng ghét của Cố Trạch Nặc. Đúng là đồ mặt dày, hắn ta còn tưởng mình tốt đẹp lắm đấy.

“Không có gì!” Lâm Thâm Thâm nhanh chóng đáp lại anh bằng nụ cười kiên cường.

“Anh sắp xếp như vậy, ngoài lý do khả năng làm việc của em còn khá non kém, còn khiến mẹ anh tưởng rằng ngày nào chúng ta cũng ngọt ngào ân ái mãi!” Bất cứ lúc nào, Cố Trạch Nặc cũng không quên giễu vờ, chế nhạo cô.

“Đương nhiên!” Lâm Thâm Thâm cảm thấy cho dù cô nhắm mắt lại cũng vẫn tưởng tượng ra bộ mặt vong ân bội nghĩa, mặt dày mày dạn của anh. “Sự thật là, tôi nhìn thấy bộ dạng đáng ghét của anh thì chỉ buồn nôn và như vậy mới giữ được vóc dáng thanh mảnh, quyến rũ.”

“Quả thật rất quyến rũ.” Cố Trạch Nặc vội vàng gạt đầu tán thành. “Chắc chắn là em bị đột biến gen, nếu không làm sao giống người như thế này được?”

Lâm Thâm Thâm hít một hơi thật sâu, cắn răng cười. “Tôi nhìn thấy anh mới dám tin, hoá ra mông và đầu lại có thể đổi chỗ cho nhau được, không thể không thán phục sức mạnh kỳ diệu của khoa học!”

Tất cả đàn ông trên thế giới này đều là những kẻ lừa đảo, cho dù bạn là cô gái xinh đẹp hay xấu xí thì đều là nạn nhân của họ. Điều khác nhau là, cô gái may mắn sẽ tìm thấy một tên lừa đảo chuyên nghiệp, lừa cô ấy cả đời, còn cô gái bất hạnh thì tìm thấy một tên lừa đảo hạng xoàng, chỉ lừa cô ấy được một lúc mà thôi.

Lâm Thâm Thâm đi làm ở công ty chưa đầy một tháng mà đã nhanh chóng phát hiện ra, Cố Trạch Nặc là công tử phong lưu đa tình nổi tiếng, tai tiếng khắp nơi, không chỉ một ngày vài ba vụ bình thường mà toàn là những trò độc đáo. Ví dụ như lúc này, anh vừa bước từ văn phòng ra, đứng tựa cửa nói với Lâm Thâm Thâm: “Anh có nhiều tai tiếng lắm, vừa đi ra ngoài uống cà phê với đồng nghiệp A, chớp mắt đã có thể đi dạo phố với cô B, có người còn tận mắt nhìn thấy anh cùng với người đẹp C hôn nhau điên cuồng trong chiếc xe mui trần đấy.”

Lâm Thâm Thâm ngẩng đầu liếc nhìn anh, không nói gì.

Anh giờ tay, xắn tay áo lên tới quá khuỷu tay, giọng khuyên nhủ: “Đừng căng thẳng, cứ từ từ, còn phải vài phút nữa mới họp cơ.”

Cô chỉ “ừ” một tiếng rồi tiếp tục vui đầu vào làm việc, cẩn thận phân loại và in các tài liệu mà anh dặn dò chuẩn bị, rồi đóng thành tập.

Cái tên Cố Trạch Nặc thoitha, đáng nguyên rủa này đúng là biết làm bộ làm tịch. Anh đóng kịch giỏi đến nỗi cô cũng suýt quên ai vừa nói quát như sấm vào cô và Lý Mạn là: “Trong vòng ba mươi phút nữa, nếu hai cô không thông báo cho tất cả mọi người và chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp này thì tiền lương tháng này không cần nhận nữa!” Lâm Thâm Thâm hận không thể ném tập tài liệu dày cộp đang cầm trong tay vào cái bàn mặt làm điên đảo chúng sinh của anh, giống như việc anh không coi cô là con người và không hề giữ thể diện cho cô trước mặt các đồng nghiệp trong văn phòng này vậy.

“Thâm Thâm, chị phụ trách in tài liệu nhé, em gọi điện thông báo cho mọi người. Chị nhớ phân loại tài liệu cẩn thận, mỗi bản đều có số liệu cụ thể đấy.” Trái hẳn với cô, Lý Mạn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chấp nhận một cách thần nhiên, hơn nữa còn nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Theo lời dặn dò và yêu

cầu của anh, cô ấy bắt đầu thông báo đến tất cả các phòng ban chuẩn bị tham gia cuộc họp. Cô ấy chính là trợ lý mới tuyển về công ty sau khi Cố Trạch Nặc về nước. Khả năng làm việc của cô ấy không thua kém cô Joanna người Mỹ chút nào.

Lâm Thâm Thâm hít một hơi thật sâu rồi mới mở hòm thư, chỉnh lý một số tài liệu cần dùng trong cuộc họp, ngón tay vội vã kích chuột vào nút download, save và gửi đi, miệng vẫn không quên hỏi: “Cô làm trợ lý cho anh ấy, chắc có nhiều lúc anh ấy như vậy, lúc nổi giận đáng sợ như quái thú chín đuôi và không để cho người ta đường lui, đúng không?”

“Vâng, cũng gần như vậy.” Lý Mạn miễn cưỡng mỉm cười, ngón tay cô chậm chậm lướt trên phím điện thoại nội bộ, tìm được số máy phòng, cô nghiêng đầu, kẹp ống nghe vào tai. “Lúc Tổng giám đốc Cố làm việc thường say mê như vậy đấy, ngay cả họ hàng, người thân cũng không để ý đâu ạ. Chị Cố, chị không cảm thấy lấy người đàn ông câu tiến như vậy sẽ được dựa dẫm cả đời sao?”

“Thêm vào!” Lâm Thâm Thâm chỉ khẽ nói bằng khẩu hình, không phát ra tiếng, cô và Lý Mạn đều là trợ lý của Tổng giám đốc Cố Trạch Nặc, hai ghế ngồi quay lưng vào nhau nên cô không sợ Lý Mạn nhìn thấy.

Lý Mạn nhanh chóng kết nối với máy lẻ, giọng nói dứt khoát: “A lô, Tổng thanh tra Vương ạ, chào ông, Tổng giám đốc Cố thông báo ba giờ rưỡi sẽ mở cuộc họp về sản phẩm, bàn bạc về các phương án trong hai ngày vừa qua, tài liệu cuộc họp chúng tôi đã gửi email đến hòm thư của ông rồi ạ, mời ông đến tham dự đúng giờ.” Cô ngắt điện thoại, chân trước đẩy mạnh xuống đất, chiếc ghế xoay trượt về phía sau, đụng vào ghế của Lâm Thâm Thâm thì dừng lại. “Thực ra, chị chỉ cần để ý đến thái độ của anh ấy là được, chẳng cần để ý đến con người anh ấy làm gì, đàn ông mà, điều cần thiết là phải có năng lực.”

“Ừ, đúng vậy.” Lâm Thâm Thâm vẫn gõ bàn phím, không quay đầu. “Thế nên, phụ nữ ấy mà, thứ cần nhất là thân phận, có thân phận chính thức như chị đây, đừng nói là thái độ và cách cư xử của anh ấy thế nào, cho dù anh ấy có bao nhiêu phụ nữ thì chị cũng chẳng để ý đâu.”

Lý Mạn gật đầu đồng tình. “Chị Cố quả là người rất hiểu chuyện.”

Lâm Thâm Thâm nhìn cô mỉm cười, nghĩ thầm, làm người hiểu chuyện mới khó khăn làm sao. Nhưng có lẽ là phải như thế, sau khi bạn đã nhìn thấu đáo mọi thứ, người khác sẽ chẳng hiểu nổi bạn một số thứ, cần phải trưởng thành, không chỉ về tuổi tác mà còn cả vấn đề tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 3.2

Mọi người đến tham gia cuộc họp rất đầy đủ và ngồi ngay ngắn, nhưng trợ lý của Tổng giám đốc Cố Trạch Nặc là Lý Mạn lại không vào mà đứng ở ngoài cửa đợi.

“Được rồi, có thể bắt đầu rồi.” Cố Trạch Nặc ngẩng đầu ra hiệu cho Lâm Thâm Thâm, để cô phát tài liệu của cuộc họp cho từng người, đương nhiên, cô còn phụ trách cả việc làm trợ lý của cuộc họp, sắp xếp trà nước và tài liệu gọn gàng.

Ngoài việc trợ lý cuộc họp phụ trách rót trà, lấy thêm nước lọc, đặt máy chiếu, bật đèn, tắt đèn, điều chỉnh nhiệt độ điều hoà, còn sắp xếp một chiếc ghế đặt sát tường cho thư ký và chuẩn bị thêm một số thiết bị như bút ghi âm, giấy ghi nhớ... Điều đó có nghĩa là, Lâm Thâm Thâm lúc này là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc nhưng cũng kiểm luôn chân sai vặt.

Nửa tiếng đồng hồ đầu tiên dành cho việc tổng kết, báo cáo, Lâm Thâm Thâm phát hiện Cố Trạch Nặc cũng đang rất chán ngán với những bản báo cáo cứng nhắc này.

“Ok, rất tốt, tốt lắm!” Thậm chí anh không chỉ một lần tỏ ý khen ngợi giám đốc của các phòng ban, dù sao thì lãnh đạo cũng cần lời kéo nhân viên mà.

Cố Trạch Nặc bất giác đưa tay lên day day huyệt thái dương như để giảm bớt sự mệt mỏi. “Tôi rất hài lòng về công việc của quý này, đặc biệt là phòng kế hoạch và phòng kinh doanh làm rất tốt.” Vậy là mất xích cần thiết cuối cùng cũng có thể bắt đầu, anh lật giờ tài liệu, cười nhạt. “Tiếp sau đây, chúng ta sẽ bàn luận về những kế hoạch và đề án này.”

Lâm Thâm Thâm hứng háng ho, cô bắt đầu trình bày nội dung các tài liệu đã chuẩn bị sẵn: “Có quý khách đã phản hồi rằng, cách đóng gói sản phẩm của công ty chúng ta không hợp lý lắm, sau khi đã dùng một lượng nhất định thì không thể bóp ra dùng tiếp được. Bao bì ống nhựa mềm của các mặt hàng có giá cả thấp như ống đựng kem dưỡng mắt, kem dưỡng da, tinh dầu dưỡng da, sữa rửa mặt... sau khi dùng gần hết, ở miệng ống và thành ống còn khá nhiều kem mà không thể bóp ra hết. Ngay cả những mặt hàng cao cấp đựng bằng chai nhựa hay thủy tinh có nắp bơm thì khi dùng gần hết, dù có ấn cái bơm đó nhiều lần thì vẫn sẽ còn một lớp tinh dầu bên trong, không thể nào lấy ra hết được.”

“Thiếu phu nhân Cố à!” Người vừa lên tiếng là giám đốc phụ trách phòng kế hoạch – Nghiêm Lệ. Lâm Thâm Thâm ngẩng lên thì thấy bà ta đang cười rất nhã nhặn.

“Tổng giám đốc Cố, hình như hôm nay Chủ tịch Cố không tham gia cuộc họp?” Nghiêm Lệ tháo đôi kính gọng vàng xuống. Bà ta không mở những tài liệu cần thảo luận trong cuộc họp, nhưng với mười mấy năm kinh nghiệm làm việc và phục vụ cho công ty thì ngay cả Cố Trạch Nặc cũng không thể coi

nhẹ lời nói của bà ta.

“Thực ra...” Cô Trạch Nặc thở dài, xoa xoa hai tay giải thích. “Hôm nay mẹ cháu đi kiểm tra sức khoẻ nên không thể tham dự cuộc họp này.”

“Ồ, thảo nào không khí cuộc họp lại căng thẳng như vậy, nhỉ?” Giám đốc bộ phận PR lấy lòng bằng tiếng cười ha ha. Anh ta cho rằng điều đó sẽ làm giảm bớt bầu không khí căng thẳng của cuộc họp, còn bà Nghiêm Lệ định nói gì đó nhưng lại cười, xem ra, cho dù Cô Trạch Nặc có giải thích thế nào, bà ta cũng không có ý định mở tài liệu và thảo luận đề án.

“Thế nên các bạn trong phòng PR có phải nên kiểm điểm một chút về năng lực làm việc của mình trong những vấn đề cấp thiết thế này không? Mở cuộc họp đột xuất thế này mà cũng khiến cho mọi người cảm thấy căng thẳng, lo lắng không biết làm thế nào à?” Lâm Thâm Thâm nói chen vào, kết hợp với ánh mắt uy hiếp của Cô Trạch Nặc khiến giám đốc bộ phận PR sợ hãi, có cảm giác như ngay cả Nghiêm Lệ cũng phải giảm bớt khí thế chèn ép người khác và không thể không lật giờ các tài liệu đã chuẩn bị trong cuộc họp. Tuy nhiên, giọng điệu của bà ta đa phần là kiên nghị: “Chủ đề cuộc họp hôm nay hình như rất quan trọng, tôi nghĩ, tốt nhất chúng ta nên đợi Chủ tịch Cổ tham dự, sau đó mới thảo luận, được không?”

“Di Nghiêm à...” Cô Trạch Nặc thở dài định nói thì Lâm Thâm Thâm khẽ nắm tay anh dưới gầm bàn, cắt ngang lời anh, đồng thời lên tiếng với giọng lịch sự, nghiêm túc: “Thưa giám đốc phụ trách, theo tôi được biết, năm ngoái công ty đã hoàn toàn chinh bộ máy nhân sự, Tổng giám đốc Cổ mới là Tổng giám đốc đương nhiệm chính thức, là tượng trưng cho bộ đũa trong công ty chúng ta.”

“Phu nhân Cổ mới đến nên có lẽ chưa hiểu lắm, từ trước tới nay, chuyện lớn chuyện nhỏ trong công ty đều do Chủ tịch Cổ đồng ý, xem xét và quyết định.” Nghiêm Lệ nói chuyện với giọng điệu giễu cợt, chắc chắn bà ta nghĩ cô vợ trẻ của Tổng giám đốc chẳng hiểu cái gì và không biết mình đang đứng sai vị trí.

“Nhưng Chủ tịch cũng nói rằng, nhiều việc tôi có thể tự quyết định.” Cô Trạch Nặc đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua tất cả những người đang ngồi. Anh hiểu rất rõ, trong số những người ngồi đây, có không ít kẻ trung thành đến chết với mẹ anh như bà Nghiêm Lệ này. Họ coi thường anh, họ vẫn nghĩ anh “miệng còn hôi sữa”, trẻ người non dạ.

Khả năng ứng xử của người đàn bà tên Nghiêm Lệ này quá già dặn, bà ta thấy rằng không nên đối phó trực diện với một người có tính khí nóng nảy, trẻ tuổi như Cô Trạch Nặc, thế nên nhanh chóng đổi chủ đề, không còn là sự đối lập giữa cấp trên và cấp dưới nữa mà đổi thành mối quan hệ thân mật giữa những người thân trong gia đình.

“Trạch Nặc hình như lâu lắm rồi chưa gặp con đi nhỉ?”

“Vâng, đúng rồi ạ. Lâu lắm rồi đi Nghiêm không cùng Thâm Hiểu Bắc đến nhà cháu chơi.” Giọng nói uể oải, mệt mỏi của Cô Trạch Nặc nhanh chóng biến mất, thay vào đó là nụ cười tự tin, ngữ điệu cũng không còn nghiêm túc, cứng nhắc như vừa nãy nữa.

“Thằng bé đó à?” Bà Nghiêm Lệ bật cười. “Nó là con ngựa đứt cương. Nó có bao giờ muốn đi cùng bà mẹ cổ lỗ này đâu! Thanh niên mà, chỉ thích một mình trải nghiệm, thử sức với điều mới mẻ thôi. Đạo này nó còn chuyển ra ngoài sống một mình đấy! Đương nhiên đi cũng không ngăn cản nó, không thể làm sao mà trưởng thành được? Có điều, nói đi cũng phải nói lại, trong mắt của bố mẹ, con cái luôn là những đứa trẻ chưa lớn, thế nên đi phải cố gắng giám sát và điều khiển nó, không để nó gây họa, lỡ để xảy ra chuyện gì thì sau này cũng chẳng thể nào gánh vác nổi!”

“Đúng là suy nghĩ của hầu hết các bậc làm cha mẹ!” Cô Trạch Nặc khẽ thở dài, dù biết rõ rằng trong lời nói của bà ta có ám chỉ anh chỉ là một đứa trẻ, vẫn cần người quản thúc, nhưng lúc này anh không muốn đối co nhiều với bà ta.

“Cháu thấy Chủ tịch Cổ ngày càng lớn tuổi rồi, bậc làm con làm cháu, thực sự không muốn tạo sức ép quá lớn cho Chủ tịch, làm ảnh hưởng đến sức khoẻ của Chủ tịch. Anh Cổ thường xuyên phàn nàn với cháu rằng Chủ tịch Cổ vì gia đình và cái công ty này mà đã hao tâm tổn trí quá nhiều, thế nên cũng muốn sau này Chủ tịch Cổ được hưởng phúc tuổi già, nghỉ ngơi an dưỡng, đương nhiên đây cũng là một chút tấm lòng hiếu nghĩa của những người làm con như chúng cháu.” Lâm Thâm Thâm nói với giọng dịu dàng, khuôn mặt tràn đầy vẻ quan tâm, tiếp lời bà Nghiêm Lệ. “Nhưng đây vốn là việc gia đình, thật sự không nên bàn luận trong cuộc họp của công ty, Cô Trạch Nặc, anh không trách em chứ?”

“Thâm Thâm, em đứng là không nên nói, em xem, ở đây có bao nhiêu vị trưởng bối đang nhìn chúng ta cười đấy!” Cô Trạch Nặc nhìn sang Thâm Thâm với vẻ mặt cảm động, khoe miệng anh dần nhếch lên. Thực sự không thể ngờ được rằng những lời giả nhân giả nghĩa như vậy lại có thể khiến cho một số người không thể dùng những lời lẽ sắc bén phản bác lại. “Xin lỗi, chúng ta có thể tiếp tục cuộc họp được chưa ạ?”

Ánh đèn trong phòng họp chiếu sáng lên trên bàn, hắt ánh sáng xanh nhạt. Lâm Thâm Thâm khẽ thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cuộc họp cũng dần dần đi đúng hướng mà Cô Trạch Nặc đã định. Nhưng chính vào lúc này, ở ngoài cánh cửa phòng họp đột nhiên vang lên giọng nói khá to của Lý Mạn. Trong lúc cô ấy nói, cánh cửa phòng họp đột nhiên mở ra. “Chủ tịch Cổ, cô về lúc nào vậy ạ? Để cháu giúp cô mở cửa nhé!”

Lâm Thâm Thâm nhanh chóng nhìn thấy mẹ chồng, bà Trần Thục Dung đang nhìn Lý Mạn bằng ánh mắt sắc lạnh. Lý Mạn sợ hãi cúi đầu, có chút run rẩy khi đứng cạnh bà. Bà làm như không có chuyện gì xảy ra, lúc bước vào gặp mọi người trong cuộc họp, bà có vẻ mặt ôn hoà. Đương nhiên, bà cũng không thêm đề ý đến ánh mắt kinh ngạc của cậu con trai Cô Trạch Nặc, chỉ chậm rãi bước vào phòng với gương mặt rạng rỡ rồi ngồi ở trên chiếc ghế cuối cùng của bàn hội nghị.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng, còn Nghiêm Lệ dứt khoát đứng dậy, nói bằng giọng nửa như nhiệt tình chào đón, nửa như nhún nhường: “Chủ tịch Cổ, sao chị lại ngồi ghế phía sau thế, lại đây ngồi vào ghế của tôi chứ!”

“Xin cứ tiếp tục, tiếp tục đi!” Rồi bà xua tay cho bà Nghiêm Lệ ngồi xuống, nụ cười tươi trên khuôn mặt của bà hướng đến từng người, như muốn bảo họ cứ tự nhiên như trước. Bà nghĩ ngợi một lúc rồi nói với tất cả mọi người: “Hôm nay, lúc ở đại sảnh của trung tâm kiểm tra sức khoẻ, có một người đàn ông bước đến chỗ tôi. Ông ta tự giới thiệu bản thân và nói với tôi rằng, ông ta biết tôi và luôn nhớ đến tôi. Hồi đó, tôi còn trẻ, ai cũng khen tôi đẹp, thế

mà ông ta nhìn thấy tôi, lại nói với tôi là bây giờ tôi còn đẹp hơn và có sức cuốn hút hơn cả lúc còn trẻ. Tuy hồi đó tôi là một phụ nữ trẻ đẹp, nhưng so với trước kia, ông ta thích khuôn mặt luôn được chăm sóc kỹ càng và từng trải của tôi hiện nay hơn.”

Tất cả mọi người đều không biết nên đón nhận lời nói đầy ẩn ý của Chủ tịch như thế nào, nhưng ai cũng ngầm hiểu, Chủ tịch Cổ nói những câu này chắc chắn có dụng ý. Bà nói xong thì nhanh chóng cầm tài liệu mà Lâm Thâm Thâm chuyển đến với vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, rồi một tay chống cằm, nhìn Cổ Trạch Nặc với ánh mắt chờ đợi, đợi con trai bà tiếp tục cuộc họp vừa bị gián đoạn.

“Được rồi.” Cổ Trạch Nặc hít một hơi thật sâu, vẻ mặt bình tĩnh... Chúng ta tiếp tục nào!”

“Vừa nãy, chúng ta đã đề cập đến vấn đề bao bì sản phẩm mà khách hàng phản ánh, mọi người có ý kiến gì không?” Lâm Thâm Thâm nhanh chóng nói tiếp phương án đã bị bà Nghiêm Lệ làm gián đoạn của mình.

“Thực ra, tình trạng lãng phí sản phẩm khi đóng gói là quy tắc ngầm của ngành này. Chúng ta làm như vậy là vì giành được lợi nhuận từ khách hàng, thế nên tôi nghĩ không cần thay đổi gì hết.” Nghiêm Lệ đưa ra ý kiến “quý báu” của bà ta với vẻ mặt nghiêm túc, đương nhiên, có hành động này cũng là do “ngọn núi Thái Sơn” mà bà ta luôn dựa dẫm là Chủ tịch Cổ đang có mặt tại đây. Cuộc họp sau đó đương nhiên ở vào trạng thái hoàn toàn bất lợi đối với Cổ Trạch Nặc, vì anh đưa ra bất cứ phương án hay suy nghĩ táo bạo nào cũng hoàn toàn bị phủ quyết.

Những hoá mỹ phẩm chủ yếu của công ty hiện nay xuất sang thị trường Âu Mỹ, vì thế trong phương án mở rộng các nhãn hiệu sản phẩm, Cổ Trạch Nặc muốn phát triển thêm các đại lý hoá mỹ phẩm Hàn Quốc, bổ xung vào thị trường bình dân. Đương nhiên, phương án này của anh không được phê duyệt vì Chủ tịch suy tính rằng, không nên chọn thị trường bình dân, như vậy là quá mạo hiểm, mà nên chọn hoá mỹ phẩm Nhật Bản để tăng thêm lợi nhuận cho thị trường sản phẩm cao cấp.

Quy tắc ngầm trong nghề đương nhiên không thể nào xoá bỏ trong một thời gian ngắn, thực ra Cổ Trạch Nặc đã chuẩn bị một phương án khác, trên nguyên tắc tiết kiệm kinh phí và bảo vệ môi trường, tức là điều chỉnh bao bì đóng gói cầu kỳ, tinh tế hiện nay thành bao bì đơn giản, một mặt giảm lãng phí khi sử dụng hoá mỹ phẩm, mặt khác giảm giá thành sản phẩm, mang lại lợi ích cho cả công ty và người tiêu dùng. Nhưng Chủ tịch vẫn một mực duy trì nguyên tắc là sản phẩm phải có bao bì tinh tế, sang trọng, vẫn giữ những phương án cũ không thay đổi.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cổ Trạch Nặc ngồi một mình thần thờ trong văn phòng, rồi lặng lẽ gấp những tập tài liệu do chính anh đã chuẩn bị từ lâu nhưng hoàn toàn bị mọi người phản đối. Ai đúng, ai sai đây? Có lẽ anh không thể nói rõ ràng được, mà chẳng ai có thể nói rõ ràng được chuyện này, mâu thuẫn là không tránh khỏi, khoảng cách thế hệ luôn tồn tại. Thời gian dường như đang lênh đênh trên sông, chưa bao giờ ngừng trôi, chẳng bao giờ chờ đợi chúng ta chậm rãi tìm kiếm bảo bối mà chúng ta rơi xuống đó. Cũng không rảnh rỗi để bảo bối mà chúng ta tìm được ở đó mãi mãi, mà sẽ kêu gào thúc giục: “Này, những thứ mới lại đến rồi đây!” Thế nên chúng ta không bao giờ vớt kịp những bảo bối đó, chỉ có thể âm thầm lựa chọn từ bỏ hoặc lãng quên. So với việc thay đổi thời thế thì việc từ bỏ cái cũ để chào đón cái mới dường như là cách làm khó khăn hơn rất nhiều.

Tất cả mọi người đều muốn “từ bỏ cái cũ, đón chào cái mới”, nhưng điều mà họ cần đối diện đều là sự thật đằng sau chữ “nhưng”.

Cổ Trạch Nặc không thể không xót xa khi nhớ về ngày xưa, khi anh bắt đầu có ý thức ghi nhớ thì bố mẹ anh đã không sống hoà thuận với nhau và lúc ấy việc kinh doanh của gia đình anh cũng không phát triển như bây giờ. Tất cả thời gian của bố đều dành cho công việc, có lẽ vì cô đơn, cả ngày mẹ làm bạn với những phụ nữ đã kết hôn, đánh mặt chườm, xem phim, uống trà, tán gẫu... Lúc mẹ về nhà thì đã là nửa đêm, bố bực tức cãi nhau với mẹ, mẹ cũng không chịu thua, thế nên mỗi khi hai người ở nhà là nhà cửa không phút nào được yên tĩnh.

Anh nhớ nhất một lần anh cùng mẹ đi ăn cơm ở một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố. Trong đám phụ nữ cô đơn ấy bỗng xuất hiện một chàng thanh niên trẻ. Anh ta biết làm ảo thuật, từ sau lưng, anh ta chìa một bông hồng ra trước mặt mẹ. Mẹ cười vui sướng, đưa tay ra mặc cho anh ta nắm lấy. Những người ngồi quanh bàn đương nhiên không hề biết chuyện gì, chỉ khi chiếc khay trên ống tay áo của Cổ Trạch Nặc bị rơi xuống đất và anh phải cúi xuống găm bàn tìm kiếm, anh mới nhìn thấy mười ngón tay khốn kiếp của họ đang đan vào nhau. Lúc đó, anh chỉ ngây người, lòng chột chùng xuống.

Trước lúc đi, cái tên “ảo thuật gia” đó còn đưa danh thiếp của anh ta cho mẹ anh. Anh nhìn thấy hết nên khi vừa lên xe, anh giả vờ ngáp một cái rồi to rõ nũng nịu ngã trên đùi mẹ, nhân lúc mẹ không để ý, anh thò tay vào túi xách của bà, sờ thấy tấm danh thiếp đó và vỡ nát, lúc xuống xe liền vứt vào thùng rác.

Lúc đó, anh mới chín tuổi và đã hiểu được việc nào là việc tốt, việc nào là việc xấu.

Cũng trong năm đó, bố anh bị đổ bệnh vì lao lực rồi qua đời, ông cũng lập di chúc: Sau khi anh kết hôn hai năm, anh có thể điều hành công ty theo ý muốn. Đương nhiên, vì lúc đó anh còn nhỏ nên mẹ anh đã phải gánh vác công việc kinh doanh của gia đình. Với sự tháo vát, đánh đá của mình, bà đã góp phần giúp công ty phát triển thịnh vượng, trở thành công ty có quy mô lớn với số vốn lên đến vài nghìn vạn nhân dân tệ.

Mẹ anh có thể kiêu căng, ngạo mạn trước vẻ đẹp của mình, nhưng Cổ Trạch Nặc không bao giờ ngờ rằng, thứ mà bà trân trọng nhất, bức ảnh duy nhất bà cất ở nơi bí mật nhất trong số những đồ vật anh vô tình phát hiện ra không phải hình của bố hay của anh, mà là một người đàn ông xa lạ. Đây là điều mà anh không thể chấp nhận, anh không thể chịu đựng nổi chuyện một người phụ nữ có chồng, có con lại đi yêu thương người nào đó nhất, mà không phải là chồng, cũng chẳng phải là con ruột của mình.

Tình trạng hiện nay của anh đúng như dự đoán là anh chẳng có chút quyền lực thực tế nào. Mẹ anh luôn “buông rèm nhiếp chính*”, thế nên anh phải kết hôn nhằm mục đích hai năm sau, anh có thể tuyệt đối nắm giữ số cổ phần của bố và chính thức điều hành công ty, cũng làm chủ số phận của mình.

(*). “Buông rèm nhiếp chính”: Thay ai đó giải quyết những công việc quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 3.3

Từ công ty bước ra, Cố Trạch Nặc một mình dạo bước trên đường, không lái xe, cũng không có người đi cùng. Cuộc họp hôm nay anh đã thất bại thảm hại, và có lẽ hôm nay cũng là ngày anh gặp xui xẻo triệt để, vì không ngờ mây đen ở đâu ùn ùn kéo đến rồi cứ thế mưa như trút nước.

Đứng trú mưa dưới mái hiên một ngôi nhà, Cố Trạch Nặc nhìn dòng nước mưa tuôn xối xả. Anh vội vàng lấy di động trong túi ra xem rồi kinh ngạc phát hiện chẳng có còi sóng nào.

“Mẹ kiếp, đúng là nơi khi gió!” Cố Trạch Nặc đưa qua đưa lại chiếc điện thoại di động, nhưng màn hình điện thoại vẫn hiển thị trạng thái không có dịch vụ. Anh thở dài thườn thượt rồi thầm mắng mình dở hơi, sao lại đi đến chỗ khi ho còi gây này.

Dưới mái hiên ở một ngôi nhà khác cách đó mấy trăm mét, Lâm Thâm Thâm đi trên cùng một đoạn đường với anh, nghe rõ tiếng chửi rủa của anh, cô cười thầm rồi cầm ô bước đến, thế nên trong lúc gần như là tuyệt vọng, Cố Trạch Nặc nhìn thấy cô. Cô diện chiếc váy màu trắng, tay cầm ô màu tím, trông đẹp như một giấc mơ. Anh ngẩn ngơ đứng ngắm cô, có chút không tin vào mắt mình, hai người nhìn nhau qua màn mưa, một lúc lâu sau, cô mới bước lại gần anh.

Cố Trạch Nặc đợi cô đến gần mới hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Vi cảm thấy anh sẽ gặp rắc rối.” Lâm Thâm Thâm cười, nói với anh: “Không phải chúng ta hiểu quá rõ về nhau sao?”

“Anh biết nói gì đây nhỉ?” Anh vừa nói vừa bước đến, đứng dưới không gian nhỏ hẹp của chiếc ô, thầm hít hà mùi hương quen thuộc toả ra từ mái tóc cô.

“Anh có thể nói cảm ơn em.” Cô nhìn anh, thông thả nháy mắt. “Đây là phép lịch sự tối thiểu, em nghĩ, anh chắc chắn vận dụng rất tốt!”

“Nếu không phải ở cái nơi khi gió này, nếu không phải là thời tiết quái quỷ này thì em nghĩ, anh có cần sự giúp đỡ của em không?” Đầu của Cố Trạch Nặc đã chạm vào cái ô. “Được rồi, có điều rất đúng lúc, cảm ơn em, vậy bây giờ chúng ta đi được chưa?”

“Con người hình như đều có thói quen như vậy, quen thuận theo thế mạnh, luôn phản nản trách móc người khác nhưng không bao giờ nhìn lại mình, kiểm điểm xem mình có cần thay đổi hay không!” Lâm Thâm Thâm vừa nói vừa đẩy chiếc ô vào tay Cố Trạch Nặc. “Ví dụ như, nếu anh dùng một cái máy bộ đàm, anh sẽ ca thán về cuộc gọi kém chất lượng. Nếu anh sử dụng cái máy nhắn tin, anh sẽ ca thán về tín hiệu kém, và nếu anh sử dụng một chiếc điện thoại kết nối toàn cầu, anh sẽ ca thán về việc nơi này không có sóng.”

Cầm chiếc ô trong tay, Cố Trạch Nặc liếc nhìn Lâm Thâm Thâm, cuối cùng bần khoản hỏi lại: “Tại sao?”

Cô nhún vai cười khẽ. “Em nói không đúng sao? Đó không phải là chuyện thường tình của con người sao?”

Anh nhăn mày. “Điều anh muốn hỏi không phải là cái đó, ý anh là, em hà tất phải an ủi anh một cách vòng vo như vậy?”

“Thế ư? Thực ra, em giúp anh cũng là giúp em thôi.” Lâm Thâm Thâm gạt đầu nhưng không nhìn anh. “Nhiều chuyện chẳng có lý do gì mà vẫn xảy ra đấy thôi.”

“Mà vẫn xảy ra đấy thôi?” Cố Trạch Nặc cúi đầu lặp lại câu nói đó, lúc ngẩng lên, anh lại trở về là con người tự tin và bình thường như trước.

“Em thật sự muốn giúp anh, vậy hãy đưa ô cho anh, sau đó tránh xa anh ra.”

“Em có nên bịa một lời nói dối không nhỉ? Nói với mẹ anh là, em cùng anh đi gặp khách hàng nhưng em không cẩn thận làm ướt áo nên về nhà trước, còn anh về muộn một chút?” Nói xong, không đợi Cố Trạch Nặc nói thêm câu nào, cô cứ thế bước ra khỏi ô, đi dưới màn mưa trắng xóa, để nước mưa xối vào người, làm quần áo dính chặt vào da thịt, lạnh lạnh, khó chịu.

Những giọt mưa tí tách cũng đang rơi dưới mái hiên ở tiệm cà phê nơi Quách Thiển Thiển làm thêm, và cô đang ngồi lặng lẽ, ánh mắt nhìn ra màn mưa ngoài cửa kính, không phải để ngắm mưa, mà vì chán nản, phiền não vì những thứ lộn xộn không đáng có. Đáng lẽ cô có thể cùng Đường Minh Hồng sống vui vẻ bên nhau, đáng lẽ cô có thể quên đi người chị tên Lâm Thâm Thâm ấy, nhưng khi chị về nước, cô không thể không nhìn thẳng vào sự việc, đó là rốt cuộc Đường Minh Hồng thích cô hay thích chị cô.

Cô cảm thấy rất buồn khổ, không hiểu tại sao mà mình phải để tâm đến thế, trong khi cô hoàn toàn có thể không cần suy nghĩ đến vấn đề này. Nhưng cảm giác “đề bụng” giống như hạt cát nhỏ nằm trong lòng cô, khiến cô ngứa ngáy, khó chịu mà chẳng thể nói thành lời.

“Khiếm khuyết”, cái từ đáng hận biết bao, là từ cần tránh cho mọi tình yêu hoàn mỹ, thực ra nó không giống như sự tuyệt tình trong tình yêu của Vương Chuẩn, và ít ra đau khổ cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Vương Chuẩn đã không còn làm việc ở quán cà phê này nữa, cô ta bắt đầu hưởng thụ cuộc sống mà cô ta mong muốn, còn Sử Khải vẫn không chịu từ

bỏ, ngày nào cũng đứng cách quán cà phê khoảng năm trăm mét chờ đợi, ngóng trông. Anh thừa biết Vương Chuẩn không làm ở đây nữa nhưng vẫn cứ đến, dù bây giờ trời đang mưa.

Có lẽ vì trời mưa nên việc kinh doanh của quán hôm nay cũng không tốt lắm, công việc không đến nỗi bận rộn nên Quách Thiển Thiển ngồi thẩn thờ tới tận khi tan làm. Lúc cô bước ra khỏi quán thì nhìn thấy Sừ Khải đang rời đi.

Anh đi về hướng đông, rõ ràng ngược hướng về nhà, nhưng Quách Thiển Thiển cũng không biết vì sao mình lại đi theo sau anh.

Sừ Khải đi phía trước, Quách Thiển Thiển đi phía sau. Trên cùng quãng đường, kẻ trước người sau đã đi không biết bao lâu nhưng Quách Thiển Thiển không cảm thấy mệt. Họ rảo bước về phía Quảng trường Nhân Dân, không hiểu sao hôm nay ở quảng trường lại treo nhiều đèn kết hoa rực rỡ như vậy, ánh đèn lung linh rực rỡ qua màn mưa càng trở nên tuyệt đẹp. Quách Thiển Thiển nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cầm điện thoại gọi cho Sừ Khải. Đường Minh Hồng từng giới thiệu họ với nhau, cô đã lưu số điện thoại của Sừ Khải và chưa gọi cho anh cuộc nào.

Từ xa, cô nhìn thấy Sừ Khải bắt máy, liền nhanh chóng nói trước: “Sừ Khải, tôi là Quách Thiển Thiển.”

Rõ ràng anh hơi khựng lại, sau đó hỏi với giọng cảnh giác: “Là cô? Cô đang làm gì vậy?”

Quách Thiển Thiển nói khẽ: “Quảng trường Nhân Dân được trang trí đẹp quá, tâm trạng tôi đang không vui, nhìn ánh đèn ở đây bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Lúc nào tâm trạng tốt là tôi lại nghĩ đến những người mình thích, có phải anh cũng vậy không?”

Nghe cô nói như vậy, Sừ Khải bắt đầu nhìn ngó xung quanh, nói: “Cô đang ở đâu? Thực ra tâm trạng của tôi cũng không được tốt, tôi cũng đang ở Quảng trường Nhân Dân đây.”

Rồi anh nhanh chóng phát hiện ra cô, khi ánh mắt hai người gặp nhau, Quách Thiển Thiển gật đầu, đáp: “Tôi biết, tôi biết anh đang ở đây, tôi nhìn thấy anh không có ô và còn ướt lướt thướt như chuột.”

“Cô đang an ủi tôi đấy à?” Sừ Khải đứng nhìn cô từ xa, nhìn một người quen cũng không phải là quen, bạn cũng không phải là bạn, chỉ là bạn của người bạn thân nhất của anh, là bạn của người anh yêu nhất. Anh không biết nên nói gì vào lúc này, nhưng anh cảm thấy lời hỏi thăm của cô rất thiện chí và có chút ấm áp. Anh không kìm lòng được, bật khóc, phải, anh đang ngẩng mặt lên trời và âm thầm khóc, may thay, vì anh đang đứng dưới trời mưa nên Quách Thiển Thiển không nhìn thấy những giọt nước mắt của anh.

Họ lặng lẽ đứng đối diện nhau rất lâu, cuối cùng Quách Thiển Thiển cũng nở nụ cười thân thiện. Sừ Khải bước lại gần cô, cô chẳng nói chẳng rằng, cứ thế kéo anh tới siêu thị, mua cho anh một bộ trang phục đầy đủ từ quần áo, giày tất, sau đó họ cùng nhau đi chơi trò chơi ở khu vui chơi, rồi đi ăn lẩu.

Sừ Khải chưa gặp cô gái nào giỏi ăn cay như Quách Thiển Thiển. Quách Thiển Thiển cũng chưa từng nghe Đường Minh Hồng kể anh có người bạn có cái dạ dày vĩ đại như vậy, có thể ăn liền một mạch hết ba đĩa thịt bò nướng. Cô nói với Sừ Khải rằng lúc nào không vui, ăn đồ cay vào sẽ cảm thấy tâm trạng dễ chịu, thoải mái hơn. Sừ Khải thì nhắc nhở cô không nên ăn quá nhiều đồ chua cay vì nó hại cho sức khỏe. Hai con người đang buồn chán, cô đơn đã chia sẻ, an ủi nhau bên nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, vì họ đều cảm thấy rằng, tình yêu là thứ tình cảm gây vò con người ta biết bao nhiêu.

Con mưa như trút kéo dài cả buổi tối cuối cùng cũng tạnh hẳn vào sáng hôm sau. Khi ánh nắng len lỏi qua tấm rèm cửa chiếu vào phòng, Lâm Thâm Thâm mới tỉnh giấc, còn Cố Trạch Nặc nằm bên cạnh cô vẫn đang ngủ ngon lành. Tối qua, giữa cô và anh không xảy ra chuyện gì, chỉ là cô phải vất vả lao đến khách sạn, sau đó kéo Cố Trạch Nặc say khướt không còn biết gì nữa lên xe ô tô rồi lái về nhà.

Đương nhiên, với danh nghĩa vợ chồng yêu thương thấm thiết như bọn họ, có nằm trên giường với tư thế lộn xộn thế này cũng là lẽ thường tình, hiển nhiên và hoàn toàn logic.

Vài tiếng trước, một cô ả nào đó gọi điện vào máy của Lâm Thâm Thâm, một người đáng lẽ là “Alice lạc vào xứ sở thần tiên” như cô đang trần trọc khó ngủ nhưng vẫn giả vờ ấn nút nghe và nói với giọng ngái ngủ.

“A lô, chủ sở hữu chiếc điện thoại này đã uống rượu say đến nỗi chẳng biết gì cả, chị có thể đến đây không? Chị mau lên được không?” Một giọng nữ uốn éo vang lên trong điện thoại.

Lâm Thâm Thâm chăm chú lắng nghe, vô tình siết chặt chiếc điện thoại đang cầm, giọng nói nghèn nghẹn: “Nhưng... tại sao lại gọi cho tôi?”

Cô ả đáp một cách chóng vánh: “Vì trong danh bạ điện thoại của anh ấy, tên chị hiện đầu tiên.”

“Cô có nhầm không đấy? Tôi họ Lâm, sao có thể ở đầu danh bạ được?” Lâm Thâm Thâm lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, không thể tin đó là sự thật.

Người ở đầu máy bên kia nhanh chóng đáp lại: “Trên đó có lưu hai tên, hai số điện thoại, hay là tôi gọi thử số khác vậy?” Nghe cô ta nói xong, Lâm Thâm Thâm vùng dậy, nói nhỏ, ngữ điệu đầy vẻ thờ ơ, chán nản: “Cô không thể lôi anh ta ra đường à? Không thể mặc anh ta muốn ra sao thì ra à?”

“Đương nhiên tôi rất muốn thế, nhưng chúng tôi đang ở cùng phòng khách sạn, lại là phòng cao cấp chứ không phải ở ngoài đường, hơn nữa anh ấy còn chưa trả tiền cho tôi, trên người anh ấy chẳng có xu nào cả.” Nghe qua giọng nói cũng nhận ra sự trơ tráo của cô ả.

“Không thể thế được, ví của anh ta đâu?”

“Tôi không thấy ví của anh ấy, nhưng việc này không liên quan đến tôi đâu nhé!” Cô ả vội vàng phủ định rồi trở lại vẻ nghiêm túc. “Chị yên tâm, tôi là người làm việc có đạo đức nghề nghiệp, tôi không cầm ví của anh ấy, cũng không nhìn thấy nó đâu cả, chuyện này không liên quan tới tôi.”

“Được rồi.” Lâm Thâm Thâm nhanh chóng bước xuống giường. “Cho tôi hỏi một câu, chắc là cô chỉ nhận tiền mặt đúng không? Rốt cuộc cô đáng giá bao nhiêu? Hay nói cách khác, cô đã ra giá bao nhiêu với anh ta? Cô rất có đạo đức nghề nghiệp à, thế thì chắc không nói không giá cả lên đâu nhỉ?”

“Tôi không lấy của chị nhiều tiền đâu, giá cả thị trường thôi, chị mau đến đây đi!” Cô à đó đương nhiên nhận ra giọng nói đầy ý châm chọc, mỉa mai của Lâm Thâm Thâm nhưng vẫn giả vờ không nhận ra, nhanh chóng cúp điện thoại.

Từ tối hôm qua đến tận bây giờ, Cố Trạch Nặc vẫn ngủ, còn Lâm Thâm Thâm đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mắt anh đang nhắm lại rất đều đặn, chóp mũi cao, khuôn mặt trông đầy đặn hơn thường ngày rất nhiều. Anh mặc chiếc áo ba lỗ màu vàng tươi, chân vẫn đi đôi tất trắng nhưng khi ánh nắng hè chiếu lên người anh lại tạo ảo giác rất kỳ lạ khiến cảnh tượng bày ra trước mắt vô cùng cuốn hút.

Lâm Thâm Thâm cứ ngẩn ngơ ngắm thân hình của Cố Trạch Nặc, bất giác nhớ đến một bài hát và cao hứng ngâm nga: “Em nhớ nụ cười của anh, nhớ chiếc áo khoác của anh, nhớ đôi tất trắng của anh, và nhớ mùi...” Cô bỗng hát những nốt cao vút đến nỗi không thể hát tiếp được, chẳng hề gì, tạm thời dừng hát lại. “Và nhớ mùi... cơ thể anh!” Cuối cùng, cô cũng hát được một câu hoàn chỉnh, và Cố Trạch Nặc bị tiếng hát của cô làm cho tỉnh giấc. Ngay sau đó, anh tròn tròn mắt rồi lập tức vờ lấy cái chăn mỏng quấn chặt lấy người, cảnh giác nhìn cô, hỏi: “Anh... anh không sao đấy chứ?”

Trong ti vi hay trong các cuốn tiểu thuyết, mỗi lần gặp phải tình tiết như thế này, không phải nhân vật nam chính nên hỏi nữ chính là “Em không sao chứ” hay sao?

Lâm Thâm Thâm tối sầm mặt, không thèm trả lời anh, anh lại dè dặt hỏi: “Sao anh lại mặc như vậy?”

Lâm Thâm Thâm nghĩ, cô cần phải giải thích rõ ràng với anh chuyện này. “Tối qua, tôi nghe thấy tiếng động sột soạt bên cạnh, cứ nghĩ là tiếng chuột chạy hoặc mèo động tĩnh, hoá ra có người nào đó nóng bức, khó chịu tới mức cởi hết quần áo ra nhảy múa!”

“Hà? Tối qua em đưa anh về nhà ư? Lẽ nào anh bị thất thân rồi sao?” Cố Trạch Nặc giữ chặt chiếc chăn che trước ngực, giống như sắp bị ai đó điên cuồng giằng mất vậy.

Lâm Thâm Thâm chỉ xua xua tay. “Thất thân đã là gì? Tôi đã quá quen với kiểu của anh rồi, đàn ông ấy mà, chuyện như vậy cũng là điều hết sức bình thường thôi!”

“Đừng lầm! Đừng lầm!” Cố Trạch Nặc cười to, vui vẻ vỗ tay, vẻ mặt đắc ý. “Anh đi tắm một cái, vợ yêu của anh, chúng mình cùng thức dậy rồi đi ăn nhé!”

Tiếng nước róc rách trong phòng tắm dội vào tai, Lâm Thâm Thâm nửa nằm nửa ngồi ở đầu giường, ngẩn ngơ nghĩ ngợi. Cô đang nghĩ, có phải mình đã nghĩ ngợi quá nhiều không khi tưởng tượng đến chuyện anh đi chơi bởi gió trăng ở ngoài. Nhưng tối hôm qua, khi đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng bữa bãi, lộn xộn trong phòng khách sạn, cô mới phát hiện ra lực sát thương nơi trái tim lại có thể lớn đến mức không thể xoa dịu. Cô nhớ đến lúc mình đếm tiền trả cho cô à diêm dúa, loe loe tối qua, cô đã không nói nhiều, cũng không hỏi nhiều. Cô sợ, cô không muốn biết và tìm hiểu quá nhiều, quá chi tiết, vì cuối cùng cô cũng hiểu rằng, hoá ra sự đồng cảm mới chính là cực điểm của việc ngược đãi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 3.4

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ, có nhiều khi, Quách Thiên Thiên cảm thấy giữa cô và Đường Minh Hồng thì cảm giác lực bất tòng tâm hình như chiếm quá nhiều. Gửi tin nhắn cho anh, nhưng không thấy anh trả lời, cô cảm thấy chán nản, chẳng biết làm thế nào, cũng chẳng thể ngồi yên, thế là cô gọi điện cho anh. Nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, cô lại không biết nên nói gì, thế là sau hai, ba câu đã cúp máy.

Nơi làm việc của Đường Minh Hồng là CDB* ở phía đông thành phố. Sàn nhà lát những tấm đá lớn màu trắng xám phối hợp với đại sảnh cao, rộng mang lại cảm giác rất sang trọng, trang nghiêm. Trong toà nhà có khoảng hơn mười thang máy lúc nào cũng hoạt động, “nhả ra” những nhóm người sống nghiêm túc hoặc hồ đồ trong cái xã hội phức tạp, xô bồ.

(*). CBD là viết tắt của Central business development – Trung tâm tài chính và kinh doanh.

Quách Thiên Thiên gửi tin nhắn, chỉ vài phút nữa thôi là anh lên đến tầng cao nhất. Bước đi khá gấp gáp, hơi thở hổn hển, ánh mắt anh không giấu được niềm hân hoan. “Sao em lại đến đây? Sao nói đến là đến thế?” Bây giờ đang giờ làm việc, Đường Minh Hồng mặc bộ com lê màu xanh tối phối với chiếc áo sơ mi trắng muốt và chiếc cà vạt màu xanh thẫm.

Rất ít khi nhìn thấy anh ăn mặc lịch sự như thế này, Quách Thiên Thiên nghĩ, Đường Minh Hồng mặc com lê quả là đẹp trai, trong phút chốc, hình như tim cô đập nhanh hơn. Anh đang toát mồ hôi, vạt vàng nói lỏng cổ áo, để lộ cái cổ đang đỏ lên, khuôn mặt cũng ửng đỏ. “Thời tiết hôm nay nóng thật đấy!”

Quách Thiển Thiển nhìn anh, không nói gì mà chỉ bật cười. Anh cười hi hi. “Thiển Thiển, em đừng có cười. Em cười rất đẹp, em nên biết là lúc em cười cuốn hút lắm đấy, thế nên nụ cười của em là sự cuốn hút “chết người” với anh. Anh sẽ muốn hôn em, đáng tiếc, bây giờ đang ở công ty, giữa thanh thiên bạch nhật.”

“Được rồi.” Cô đáp rồi thu lại nụ cười, mặt nhẵn lại.

Đường Minh Hồng thấy thế lại năn nỉ. “Thế thì không được, em không cười, anh lại nghĩ rằng em đang giận anh, mà anh không muốn em giận anh, nên em hãy cười đi nhé!”

Quách Thiển Thiển gõ gõ vào trán anh, vẻ mặt giận dỗi. “Ý anh là em chỉ có thể mỉm cười, không được cười thành tiếng chứ gì?” Sau đó, cô gợn tay nhìn đồng hồ. “Công việc của anh có bận không? Chúng ta còn mấy phút nữa?”

Đường Minh Hồng ngại ngần bóp trán. “Nhận được tin nhắn của em, anh đang họp nhưng vẫn chuồn ra ngoài, có điều anh dặn đồng nghiệp rồi, có người hỏi thì bảo anh đi vệ sinh.”

“Đi vệ sinh?” Cớ này có lẽ rất hay dùng đến. Quách Thiển Thiển gật đầu. “Vậy bây giờ anh nên vào rồi đấy.”

“Em có chuyện gì à?” Đường Minh Hồng nắm cổ tay cô không muốn buông ra.

“Em chẳng có chuyện gì cả, chỉ là đi ngang qua, muốn đi lên gặp anh thôi.” Vương Chuẩn hẹn Quách Thiển Thiển đi ăn cơm, chỗ hẹn rất gần đây và cô cố tình đến trước thời gian hẹn rất sớm.

“Ồ!” Anh cười, nói. “Thực ra anh còn một lúc nữa, anh nói với đồng nghiệp là anh phải hút một điếu thuốc nữa!”

Toà nhà này rất cao, đứng trên tầng cao nhất có cảm giác như căn phòng đang bị gió thổi làm cho chao đảo. Quách Thiển Thiển chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt anh và nghĩ ngợi, tình cảm của họ có phải cũng giống như vậy không? Lắc lư, chao đảo đã bao nhiêu năm rồi.

“Toà nhà to lớn này có thể bị sập không nhì?” Quách Thiển Thiển hỏi anh, bây giờ cô rất quan tâm tới chuyện này.

“Làm sao mà sập được?” Đường Minh Hồng đột ngột bước đến ôm lấy cô. “Thiển Thiển, anh hôn em được không?”

Quách Thiển Thiển ngăn người trong giây lát rồi nói: “Không được!” Hai chữ “không được” của cô thốt ra thật dịu dàng, không hề dứt khoát, vừa tràn đầy ý từ chối nhưng cũng vừa chào đón.

Anh cúi xuống, cô lạng lè tránh, anh đợi một lát, sau đó hôn vào trán cô, hít lấy mùi hương trên gương mặt cô, hỏi khẽ: “Thiển Thiển, có phải chúng ta đang yêu nhau không? Sao lúc nào em cũng cứng nhắc thế?”

“Cứng nhắc?” Quách Thiển Thiển vô tình ngẩng lên, khoé môi cô lập tức chạm vào má anh, cô vội quay mặt tránh né, lòng dạ rối bời.

“Em có vấn đề gì về cơ thể à? Em có thể nói cho anh nghe mà, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết.” Đường Minh Hồng ngập ngừng. “Yêu em, ở bên em, anh không thể kiềm chế được quyền luyến, muốn tiếp xúc thân mật, nhưng chúng ta lại...”

“Em biết rồi.” Ngón tay cô chạm vào bờ môi anh, ngăn anh nói tiếp, chỉ gật đầu khe khẽ. “Em hiểu, anh không cần phải nói. Em quả thực có một số vấn đề cần giải quyết.” Những từ như “dè dặt”, “thuần khiết” dù sao cũng không thể che giấu được những hành động có chừng mực và giữ khoảng cách trong suốt bao nhiêu năm qua của cô với anh.

Đường Minh Hồng còn muốn nói gì đó nhưng cô đã nhanh chóng rời tay khỏi môi anh. “Anh hãy tin em, hãy cho em một chút thời gian, sẽ nhanh thôi, thật sự sẽ rất nhanh thôi.” Nói xong, Quách Thiển Thiển kiễng chân lên, chủ động hôn vào trán anh, sau đó quay người chạy đi.

Quách Thiển Thiển không ngờ rằng, lúc ở chỗ Đường Minh Hồng, thời gian trôi qua quá nhanh, bởi vì cô không phải chờ đợi lâu, rồi cũng chỉ nói với anh vài câu đã quay người bỏ đi. Lúc này cô đang ngồi trong nhà hàng chat với chị gái qua điện thoại. Cô thật sự rất hiểu Đường Minh Hồng, giữa nam và nữ, ai mà không có ham muốn chiếm hữu?

Lâm Thâm Thâm dường như rất kinh ngạc khi nghe nói đến chuyện này. “Hai người chưa bao giờ làm chuyện ấy à?”

“Chuyện gì cơ?” Quách Thiển Thiển cầm điện thoại dờ mắt đáp.

“Chuyện ấy, quan hệ ấy.” Lâm Thâm Thâm nhẹ nhàng gõ mấy chữ.

Quách Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý đến người đang ngồi một góc là cô, mới tiếp tục chat về chủ đề “không lành mạnh” này: “Chị cũng mặt dày đấy nhì, chị tưởng ai cũng như chị và Cô Trạch Nặc à? Không đâu, thực sự bọn em không có chuyện đó. Còn chị, chắc xa người đàn ông đó thì không sống nổi nhì?”

“Ặc, bao nhiêu năm rồi mà chưa lên giường, thế mà cũng được gọi là yêu à?” Lâm Thâm Thâm quả thực không ngờ, mình và em gái lại có thể nói về vấn đề nhạy cảm này tự nhiên đến vậy. “Chị thấy không phải em có vấn đề mà chắc chắn là Đường Minh Hồng có bệnh, kiểu như bệnh liệt dương ấy, nên mới không đòi hỏi như thế chứ!”

Quách Thiển Thiển bặm môi, nhìn chằm chằm vào điện thoại di động rồi than thở: “Xem ra đúng là Đường Minh Hồng thiếu trình độ ở cái vụ ấy rồi, đành

phải thỉnh giáo anh về Cổ Trạch Nặc vài chiêu xem làm thế nào để trở nên dũng mãnh vô song, oai phong凛冽, thiên hạ vô địch!”

Lâm Thâm Thâm đọc xong, kêu lên oai oái, mắng em gái là con nhỏ chết tiệt. “Chị cô đang bực, ngứa mồm ngứa miệng đến mức muốn xé xác ai đó thành năm mảnh đây!”

Quách Thiển Thiển vội cười, xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, trên người em chẳng có mấy thịt, bà chị tốt bụng có thương thì để lại cho em một ít.

Vương Chuẩn bước vào nhà hàng, đi vài bước đã nhìn thấy Quách Thiển Thiển. Quách Thiển Thiển đang cúi đầu, cười ngốc nghếch rất thoải mái. Cô ta nhanh chóng bước đến, quăng chiếc túi MiuMiu mới mua lên ghế, cầm thực đơn rồi ra về chủ nhà, nói: “Cậu chưa gọi món à? Cậu muốn ăn gì?”

“Ồ.” Quách Thiển Thiển lúc này mới ngờ ngàng ngàng đầu lên, vội ngồi thẳng người. “Tớ thế nào cũng được!”

Vương Chuẩn bưng cốc nước trên bàn uống một ngụm, cảm giác nhạt nhẽo, nhìn thực đơn rồi ngàng lên hỏi Thiển Thiển: “Cậu muốn uống rượu gì?”

Quách Thiển Thiển nhìn cốc nước chanh đã cạn của mình, lắc đầu. “Tớ không biết uống rượu.”

“Thế thì học đi!” Vương Chuẩn gấp cuốn menu, gọi rượu vang rồi gọi rất nhiều món.

“Ồ.” Quách Thiển Thiển đáp lại, khách đành phải gật đầu theo ý chủ thôi.

“Thiển Thiển, tớ hẹn cậu ra ăn cơm chắc cậu bất ngờ lắm hả?” Khi thức ăn được bày kín mặt bàn, Vương Chuẩn dường như không muốn ăn gì, chỉ cầm đôi đũa gảy qua gảy lại thức ăn ở các đĩa.

“Không.” Quách Thiển Thiển lắc đầu. “Sao cậu lại nói vậy?”

“Thực ra bọn mình cũng không thân nhau lắm, quan hệ cũng không phải tốt đẹp, có lúc tớ rất ghét cậu, vì cậu và Tôn Diễm rất thân nhau. Tớ biết, các cậu đều coi thường tớ, ghét tớ, không muốn chơi với tớ. Bây giờ không phải đi làm nữa, vì có nhiều thời gian rảnh rỗi nên tớ mới cảm thấy mình chẳng có bất cứ một người bạn nào.” Cô ta tùy tiện gắp một ít thức ăn bỏ vào miệng, nhai trệu trạo. “Thế nên tớ mới nhớ đến cậu, có lẽ chỉ là để gặp nhau, nói chuyện vài câu cũng được.”

Quách Thiển Thiển không biết nên an ủi bạn thế nào, đành quay sang hỏi: “Cậu không muốn hỏi tình hình của Sử Khải sao?”

“Anh ấy à?” Trong giọng nói của Vương Chuẩn có ý giễu cợt. “Chắc cũng chỉ đau buồn chán nản rồi tìm Đường Minh Hồng tâm sự vài câu, sau đó sẽ lại như bình thường, chơi game thâu đêm suốt sáng, đến quán bar hát hò, không chết đói và cũng chẳng khám phá lên được!”

Quách Thiển Thiển vừa nghe vừa cúi đầu, ngón tay để dưới găm bàn đang ra sức vò góc khăn trải bàn.

Vương Chuẩn hiểu rõ Sử Khải như lòng bàn tay và bắt thóp anh rất chính xác. Có phải vì yêu nên mới hiểu rõ, vì hiểu rõ nên mới nắm thả tự do đến vậy? Còn cô thì sao? Rốt cuộc cô có hiểu Đường Minh Hồng không mà chỉ biết ngốc nghếch đoán chừng như thế?

“Cậu đang nghĩ gì đấy?” Vương Chuẩn thấy cô không nói gì, gõ đũa vào thành cốc. “Đợi lúc nào cậu nghĩ thông suốt, muốn đổi thẳng khác, tớ sẽ giới thiệu cho.”

“Không có gì, không cần đâu.” Quách Thiển Thiển nhún vai lảng sang chuyện khác. “Vương Chuẩn, hôm nay trông cậu rất xinh đấy!” Cô đan hai tay vào nhau, đặt trên bàn ăn.

“Ngày trước tớ xấu lắm à?” Vương Chuẩn hỏi vặn lại.

“Đương nhiên là không, chỉ là hôm nay, trông cậu rất xinh.”

“Thế thì chẳng qua là do ăn mặc thôi.” Vương Chuẩn nói xong, với chiếc túi trên ghế, lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa hút. Cô ta vừa hút thuốc, ánh mắt chơi vui liếc nhìn Thiển Thiển. “Bây giờ tớ đang rất hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc!”

“Không phải được sùng hạnh đấy chứ?” Quách Thiển Thiển phát hiện mình rất thích dáng vẻ khi hút thuốc của cô bạn, vừa dễ thương vừa cuốn hút, đương nhiên cũng có thể là vì điều thuốc trắng nhỏ được kẹp giữa ngón tay thon dài với móng tay sơn đỏ của cô bạn.

“Cậu có biết thế nào gọi là sùng hạnh không? Chỉ nói lung tung!”

Quách Thiển Thiển cười nhẹ. “Ai mà không biết sùng hạnh, không phải hoàng đế và phi tần “tập thể dục” trên giường sao?”

Vương Chuẩn bật cười, ngón tay cầm điều thuốc áp sát một bên đầu, cứ nghĩ rằng trên đời này chỉ có bản thân là hiểu rõ phong hoa tuyết nguyệt, hoá ra, ai cũng có thể biết chuyện này là thế nào.

Mùi thuốc lá bắt đầu văng vất xung quanh. “Xin lỗi chị, nhà hàng có quy định không được hút thuốc, phiền chị...” Phục vụ bàn đã đứng bên cạnh bàn của họ từ lúc nào, dè dặt mỉm cười nhắc nhở.

“Được rồi, biết rồi.” Vương Chuẩn xua xua tay với người phục vụ, dập tắt điều thuốc trên chiếc đĩa sứ trắng, sau đó bảo phục vụ mang chiếc đĩa đi. Cô ta ngoảnh mặt lại, đúng lúc nhìn thấy Phương Thạch đang bước đến, khi chỉ còn cách ba bước, cô ta vội vã đứng dậy đón anh ta. “Anh đến muộn đấy

nhé!”

“Xin lỗi, anh mua một ít quà cho em, nhưng phải chọn lâu quá!” Phương Thạch một tay ôm eo cô ta, một tay lấy từ trong túi chiếc hộp nhung màu đen.

“Ồi!” Vương Chuẩn vội vàng nhận lấy và mở hộp ra. Sợi dây chuyền với ba viên đá tourmaline màu tím nhạt, kích thước tương đương nhau xếp thành hình hoa mai, xung quanh là những viên đá nhỏ được chạm khắc rất tinh tế đang phát sáng lấp lánh. Ngạc nhiên và vui sướng, cô bạn nũng nịu đắm vào vai Phương Thạch, “Sao anh phải tốn kém thế làm gì!”

“Em thích là được rồi.” Phương Thạch nói như thì thầm bên tai người yêu, rồi quay lại gật đầu với Quách Thiển Thiển. “Xin lỗi, chúng tôi thất lễ trước mặt cô rồi.”

“Ồ, không có gì.” Cô vội vàng lắc đầu, rồi cũng đứng dậy.

“Đây là bạn em, Quách Thiển Thiển. Còn đây là chồng tôi, Phương Thạch.” Khi Vương Chuẩn giới thiệu, Phương Thạch giơ tay ra bắt tay Quách Thiển Thiển rồi nhanh chóng buông ra. Sau đó, anh ta lấy sợi dây chuyền trong chiếc hộp đang ở trong tay của Vương Chuẩn, dịu dàng nói: “Đề anh đeo giúp em nhé?”

“Vâng.” Vương Chuẩn ngẩng đầu nhìn vào mắt Quách Thiển Thiển, cười tươi. Phương Thạch vén tóc cô ta lên rồi đeo sợi dây vào chiếc cổ trắng ngần của cô ta. Những viên đá tourmaline tím mát lạnh chạm vào xương quai xanh, vào ngực của cô ta. Cô ta sờ sờ, rồi đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Sau đó, Phương Thạch vừa nhìn theo bóng dáng Vương Chuẩn vừa nói với Quách Thiển Thiển: “Có phải cô ấy vào nhà vệ sinh để ngắm sợi dây chuyền không?”

Quách Thiển Thiển lịch sự cười với anh ta. “Chắc là vậy ạ.”

Sau khi ngồi xuống, Phương Thạch rất tự nhiên xoa tay vào nhau và hỏi: “Cô thấy sợi dây chuyền đó có đẹp không?”

“Đương nhiên ạ.” Quách Thiển Thiển lễ phép gật đầu. “Rất đẹp.”

“Nếu cô Quách thích, tôi cũng có thể tặng cô một sợi.” Nói xong, anh ta nghiêng người về phía trước, bàn tay không khách sáo chạm vào những ngón tay của cô đang để trên bàn.

“Không cần đâu.” Quách Thiển Thiển đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn vẻ mặt không tự nhiên của anh ta rồi rút tay lại, đưa ra sau lưng.

“Cô Quách, cô đang làm gì vậy?” Phương Thạch cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên, giọng nói cũng to hơn bình thường khiến những khách hàng ngồi xung quanh đều nghe rõ và quay lại nhìn. Vừa nãy thôi, bàn tay bẩn thỉu của anh ta còn sờ mó, thế mà bây giờ đã ung dung nâng ly rượu vang đưa đến miệng, uống một ngụm. “Ghê cô ngồi không thoải mái à? Để tôi bảo phục vụ đổi chiếc khác nhé!”

Quách Thiển Thiển không nói gì, lạnh lùng nhìn bộ mặt vô liêm sỉ của Phương Thạch. Anh ta thấy cô như vậy lại càng thích thú, đặc ý giơ ly rượu về phía cô, mắt mở to, phóng cái nhìn hạ lưu như đang muốn nhìn xuyên thấu vào những đường cong và thân thể mảnh mai của cô.

“Xin lỗi!” Trong lúc hai người đang nhìn nhau thách thức thì một giọng nói xa lạ, trầm thấp xen ngang. “Cô ấy gặp người quen nên đứng dậy chào hỏi thôi.” chàng trai có vóc dáng cao lớn bước đến, nhân lúc Quách Thiển Thiển quay đầu nhìn cậu ta với vẻ kinh ngạc, cậu ta vội vàng nháy mắt với cô rồi ra hiệu bằng tay khi người cô đang che khuất tầm nhìn của Phương Thạch.

“Ồ, đúng vậy.” Quách Thiển Thiển nhanh chóng phối hợp với cậu ta. “Lâu lắm rồi không gặp anh.”

“Vậy chúng ta đi thôi, không dám làm phiền bữa ăn của quý anh đây.” Trong lúc đưa tay ra nắm tay cô, cậu ta còn bổ xung thêm. “Người và súc sinh làm sao có thể ngồi cùng bàn được chứ?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Phương Thạch ngồi đó bất động, mặc dù trong lòng vô cùng bức tức nhưng vẫn nhẫn nhịn không nổi loạn lên.

Quách Thiển Thiển cũng phối hợp cần lấy khăn ăn, khề lau khoé miệng. “Xin lỗi anh Phương, tôi cảm thấy hơi say, đúng lúc bạn tôi đến đón nên tôi xin phép đi trước, phiền anh nói với Vương Chuẩn một câu nhé!”

“Xin cứ tự nhiên, cô Quách.” Phương Thạch không nhìn cô, ngón tay mân mê ly rượu. Đúng lúc này, Vương Chuẩn cũng từ nhà vệ sinh bước ra. Khi trở lại bàn, vừa vận nhìn thấy bóng dáng của Quách Thiển Thiển và chàng trai lạ cùng sánh bước ra khỏi cửa nhà hàng.

“Sao Thiển Thiển lại đi như vậy?” Ngay cả chào cô ta một tiếng cũng không, cô ta nghi hoặc nhìn Phương Thạch.

“Hừ!” Anh ta nắm chặt chiếc khăn ăn mà Quách Thiển Thiển vừa dùng, ném mạnh xuống đất, đến lúc này, cơn giận ở trong lòng anh ta mới bắt đầu phát tác, mà “thùng trút giận” lại chính là Vương Chuẩn. “Em kết bạn với loại người gì vậy?”

“Sao thế?” Cô ta ngồi xuống cạnh anh ta, đặt tay lên tay anh ta.

“Em xem, ở bên cạnh em là những loại người gì vậy?” Phương Thạch hất tay cô ta ra, chỉ vào mặt cô ta, nước bọt văng tung toé. “Cái cô Quách Thiển Thiển đó, cô ta dám hỏi anh có thể mua cho cô ta một sợi dây chuyền không, thật nực cười, cô ta dám dụ dỗ anh, cô ta coi anh là loại người gì? Đúng là đồ dê tiện!”

Chương 17: Chương 3.5

Đương nhiên, Quách Thiển Thiển đứng bên ngoài nhà hàng không thể nghe thấy những lời nói của Phương Thạch. Cô chỉ nghĩ là mình còn chưa cảm ơn chàng trai lạ mặt, nhưng cô vừa định mở miệng thì cậu ta đã hành động trước. Cậu ta bước lên trước một bước, sau đó tự nhiên quay đầu lại, nhìn vào mắt cô.

Cậu ta mỉm cười nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Quách Thiển Thiển, nói: “Tôi muốn làm quen với em.”

“Tại sao?” Chuyện này khiến cô thực sự kinh ngạc, vì quá đột ngột nên không biết xử trí thế nào. Nhưng cô không biết rằng, lúc vừa bước vào nhà hàng, cậu ta đã chú ý đến cô và ít nhất cũng đã nhìn cô trên nửa tiếng. Lúc đó, cậu ta đang vội vã ăn để lấp đầy cái bụng sôi ồng ọc của mình. Tuy nhiên khi cô vừa bước vào, nhất cử nhất động, giọng nói, nụ cười của cô đều khiến cậu ta chú ý, thế nên lúc Phương Thạch giả trò sàm sỡ, ngay lập tức cậu ta đứng dậy giải vây cho cô.

“Thích em.” Cậu ta giữ nguyên nụ cười trên gương mặt, nghiêm túc nói. “Anh thích em.” Khuôn mặt của cậu ta gằn trong gang tấc, ánh mắt chân tình, có phải rất giống cách cô nhìn Đường Minh Hồng không?

Cậu ta kéo tay cô bước đi như ép cô lên xe, cô muốn giằng ra mà không được. Họ lên một chiếc taxi, ngay cả cô cũng không hiểu vì sao mình lại đi với cậu ta, thật ngốc nghếch.

“Không phải cậu đang giả trò một cách có nghệ thuật đấy chứ?” Trời đã tối sẫm, màn đêm buông xuống ngoài cửa kính lùa vào làn không khí mát mẻ, Quách Thiển Thiển định thần lại, nhìn chăm chăm vào đường nét trên khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông xa lạ dưới ánh đèn vàng.

Cậu ta đưa cho cô một điều thuốc, sau đó viết tên mình vào lòng bàn tay cô, tên cậu ta là “Thẩm Hiểu Bắc”.

Ngoài Đường Minh Hồng đây là lần đầu tiên cô ở gần một người đàn ông đến vậy, còn Thẩm Hiểu Bắc đang trịnh trọng giới thiệu tên cậu ta: “Em nhớ nhé, không phải ‘nhỏ’* trong ‘to nhỏ’ đâu, mà là từ ‘hiểu’ trong ‘phá hiểu’**.”

(*). Trong tiếng trung, từ ‘nhỏ’ đồng âm với từ ‘hiểu’.

(**). Phá hiểu: Có nghĩa là sáng sớm tinh mơ, tảng sáng.

Quách Thiển Thiển cầm điều thuốc. Nếu cô nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên trong đời cô hút thuốc. Có phải cô bị mê hoặc từ dáng vẻ hút thuốc của Vương Chuẩn không? Nếu không thì lại tại sao?

“Trông em hút thuốc rất đẹp!” Lúc này Thẩm Hiểu Bắc đang cười vui vẻ bên cạnh cô.

“Nhưng tôi không quen cảnh ngộ đẹp đẽ này.” Quách Thiển Thiển vân vê điều thuốc trên tay, nói với cậu ta. “Tôi đã có bạn trai rồi, cậu thế này là đang uy hiếp tôi đấy!”

“Thế em báo cảnh sát đi!” Thẩm Hiểu Bắc thờ dài. “Anh không cần biết, anh chỉ biết là anh thích em, em rất khác những cô gái khác, em có biết không? Em vừa bước vào nhà hàng đó, anh đã có cảm giác rất quen thuộc, anh thích nhìn nụ cười của em, mặc dù là lần đầu tiên gặp nhau nhưng anh có cảm giác đã quen biết rất nhiều năm rồi.” Cậu ta nói, rồi giơ tay đập vào ghế của tài xế. “Bác tài, bác cứ lái đi nhé, đi một vòng quanh thành phố cũng được, lúc nào sắp hết xăng thì chúng tôi sẽ xuống xe.”

“Cậu đúng là bị bệnh rồi.” Quách Thiển Thiển lườm cậu ta rồi nhìn ra ngoài cửa kính xe, cô đang nghĩ, không biết mình có phải là một cô gái bạo dạn không? Tại sao khi bị cậu ta kéo vào xe, cô lại có cảm giác vui vui? Có lẽ là do cậu ta quá đẹp trai, cậu ta khác hẳn kiểu của Đường Minh Hồng, mặc dù họ đều rất tuấn tú. Thẩm Hiểu Bắc là vận động viên thể thao, mất một mí, làn da màu đồng, cơ thể cường tráng, rắn rỏi.

“Em có thuốc à?” Cậu ta nói rồi ngả người về phía sau, hai tay chắp sau gáy, người ngả vào lưng ghế, ngồi dịch sát Quách Thiển Thiển, hít hà mùi hương cơ thể đang hoà lẫn mùi thuốc lá của cô.

Đến khi trời sáng, họ mới chia tay nhau, cậu ta kiên quyết tiễn cô về đến tận nhà, mặc dù sau đó cô vô số lần nghi ngờ bản thân, không biết cô có phải là gái ngoan hay không? Sao cô có thể làm chuyện như vậy, ở cùng với Thẩm Hiểu Bắc cả đêm một cách ngốc nghếch. Thẩm Hiểu Bắc nói gì với cô, cô cũng chẳng nhớ nữa, chỉ có trực giác mách bảo cô rằng giọng nói của cậu ta rất hay và cô không thể không thừa nhận, cậu ta là một người đàn ông rất hấp dẫn. Cô như vậy có phải là một kẻ một dạ hai lòng không?

Khi trời sáng, họ xuống xe, trên con đường buổi sáng sớm, cậu ta dắt tay cô chậm chậm bước, còn hát cho cô nghe rất nhiều bài hát kinh điển.

“Anh hát có hay không?” Thẩm Hiểu Bắc hỏi cô sau khi hát xong mấy bài liền.

“Ồ!” Quách Thiển Thiển đứng lại khi cậu ta cũng đứng lại, rồi nhìn cậu ta, lắp bắp: “Cậu hát rất hay.”

“Vậy em nói xem anh có thể ‘hot’ không?” Cậu ta cố ý trêu chọc cô. “Liệu có thể có tiếng tăm lừng lẫy không nhỉ?”

Quách Thiển Thiển gật đầu, nói đùa theo cậu ta: “Chắc chắn là hot rồi, còn hot hơn cả Lâm Thư Hào ấy chứ! Tôi nhìn người rất chuẩn đấy!” Thậm chí cô còn dám nhìn nọt người khác, phản bội cái nhìn của mình, dù sao khoác lác cũng chẳng phạm pháp hay mất đồng nào mà.

“Nhưng Lâm Thư Hào là vận động viên bóng rổ, em nhìn đàn ông cũng siêu đấy nhỉ?” Thẩm Hiểu Bắc cố gắng nhịn cười.

“Thế thì cậu cũng cố gắng chơi bóng rổ là được, nhưng hình như cậu không cao bằng anh ta, cậu có được một mét tám mươi không đấy?” Quách Thiển Thiển đưa ra lời đề nghị, rồi cô ra sức kiễng chân, muốn với tới đỉnh đầu cậu ta.

“Anh cao một mét tám mươi tám đấy, chẳng lẽ em không có tí khái niệm nào về chiều cao à?” Thẩm Hiểu Bắc cúi người để cô có thể với tới đỉnh đầu mình.

“Thật sao? Cậu cao hơn Đường Minh Hồng bảy centimet cơ à?” Quách Thiển Thiển không dám tin là mình lại thốt ra câu này. Cô giơ ngón tay ra đo, vẫn không dám tin nên nói thêm “Có thật không đấy?”

“Đường Minh Hồng là ai? Là bạn trai của em đúng không?” Thẩm Hiểu Bắc vịn vào vai cô, hỏi.

“Đúng, Đường Minh Hồng là bạn trai của tôi, chúng tôi đã ở bên nhau rất lâu rồi.” Nhắc đến Đường Minh Hồng, Quách Thiển Thiển mới định thần lại và nhớ ra mình đã có bạn trai, thế nên cô lùi lại một bước, cố giữ khoảng cách với cậu ta.

Thẩm Hiểu Bắc đột nhiên hỏi: “Anh có thể ôm em không?”

Lúc Quách Thiển Thiển đang phân vân, cậu ta đã bước đến, khẽ ôm cô một cái. Đúng là rất nhẹ, cánh tay cậu ta chỉ vòng qua người cô, khiến cô có cảm giác như gió thổi mây bay. Họ ôm nhau, vừa là tình bạn, vừa là sự ấm áp, chỉ như vậy mà thôi. Đây cũng là lần đầu tiên Quách Thiển Thiển ôm một người con trai không phải là Đường Minh Hồng.

Thẩm Hiểu Bắc lưu lại số điện thoại của Quách Thiển Thiển rồi nói với cô: “Quách Thiển Thiển, lúc nào bạn trai em cho em leo cây, hãy đến tìm anh, chắc chắn anh sẽ thu nhận em.”

Quách Thiển Thiển nghiêng đầu nhìn cậu ta với vẻ ngạc nhiên. “Tại sao lại là anh ấy bỏ tôi chứ không phải là tôi bỏ anh ấy?”

“Vi em không nhẫn tâm, chết thanh thản vẫn không bằng sống dai dẳng, em chắc chắn sẽ không chọn cái chết vui vẻ!” Thẩm Hiểu Bắc nghiêm túc phân tích.

Nghe thấy thế, cô bùm miệng cười, nhướn mày. “Sao tôi không thể nhẫn tâm, nếu tôi mà trở nên độc ác, nếu anh ấy đá tôi, tôi sẽ lòi anh ấy quay về, còn cậu, cũng chẳng có đất mà diễn đâu, hãy đợi đến kiếp sau nhé!”

“Kiếp sau anh cũng đợi.” Thẩm Hiểu Bắc nói, “Chỉ cần em chịu đến.”

“Tạm biệt!” Ánh nắng sớm mai bắt đầu hắt tia nắng đầu tiên xuống mặt đất, Quách Thiển Thiển bước về phía trước, vẫy vẫy tay với cậu ta, “Nếu tôi thật sự bị người ta đá, tôi chắc chắn sẽ tới tìm cậu.” Cho dù cô có nghĩ nát óc cũng chẳng hiểu tại sao Thẩm Hiểu Bắc có thể thích cô trong lần gặp đầu tiên và thái độ cậu ta lại tung tung như vậy.

Về đến nhà, thấy Tôn Diễm vẫn bật đèn ngủ, nhìn cô với ánh mắt tỉnh táo, cô vron vai, cả người đổ ập lên người Tôn Diễm, nũng nịu. “Tớ mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi.”

Tôn Diễm đẩy cô ra, mặt không chút biểu cảm, vẻ nghi ngờ hiện rõ. “Quách Thiển Thiển, cậu đang làm gì mà ám à?”

“Không mà, tớ có lúc nào mà ám đâu!” Cô xoè bàn tay ra thể hiện mình rất trong sạch.

“Tối qua cậu đi đâu? Nhìn vẻ mặt cậu vui phơi phới kia!” Tôn Diễm trợn mắt. “Chưa bao giờ ánh mắt cậu lại lấp lánh đến thế, lúc gặp Đường Minh Hồng cũng chẳng lấp lánh được như vậy!”

Quách Thiển Thiển lườm cô bạn một cái, sau đó bước về phòng mình, ngã vật xuống giường rồi trùm chăn che kín mặt, hét to với Tôn Diễm đang đứng ngoài cửa: “Tớ buồn ngủ lắm, thực sự rất buồn ngủ, tớ muốn đi ngủ!”

Hai cô gái sần sần tuổi nhau đứng phía bên kia đường, thân thiết nắm tay, chỉ vào chiếc váy đang treo trong tủ kính của một cửa hàng, có vẻ như họ là bạn cùng lớp vì mặc đồng phục giống nhau, đeo cặp sách cùng nhãn hiệu, thậm chí kẹp tóc cũng giống nhau, họ quả thực rất giống chị em song sinh.

Chiếc váy đó rất đắt, với một khả năng của một học sinh thì chẳng thể nào mua nổi, nhưng nếu như họ bàn bạc thì cũng có cách giải quyết. Họ có thể góp tiền mua chiếc váy đó rồi chia thứ để mặc, bạn này mặc thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu, bạn kia mặc thứ Ba, thứ Năm, thứ Bảy.

Quách Thiển Thiển nhìn họ chăm chú, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ngưỡng mộ, và cả một chút xót xa. Trước đây, cô và chị gái Lâm Thâm Thâm cũng giống như vậy, sánh bước bên nhau, tay nắm tay, mặc quần áo giống nhau, chẳng cần phải làm gì, chỉ cần đi dạo cùng nhau là đã vui vẻ rồi. Họ có

thể nói chuyện trên trời dưới biển, chuyện phiếm hoặc kể cho nhau nghe về chàng trai mà họ thích. Đường Minh Hồng chính là một chủ đề thú vị mà họ từng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 3.6

Quách Thiển Thiển đương nhiên không nhắc gì đến Thẩm Hiểu Bắc với Đường Minh Hồng, chuyện đó chỉ giống như một bản nhạc đệm, là sai lầm mà bất cứ ai cũng gặp phải. Nhưng lúc này Đường Minh Hồng chạy đến chỗ cô, vừa thở hổn hển vừa nói: “Thiển Thiển, hôm qua anh vừa mơ thấy em ở cạnh một thằng con trai khác!”

“Vớ vẩn!” Quách Thiển Thiển ngoảnh mặt lại, cùng anh bước về phía trước, tuy bước đi vững chắc trên hàng gạch lát mép đường nhưng trái tim cô lại đập loạn xạ, lẽ nào tên ngốc này lại có giác quan thứ sáu sao?

“Người ta thường nói, giấc mơ thường trái với sự thật. Anh bước theo sau cô, giọng nhẹ như gió thoảng. “Nhưng nếu em thật sự tìm được người đàn ông khác, hoặc thực sự không thích anh thì hãy nói cho anh biết trước. Xin em hãy là người đầu tiên nói cho anh biết!”

“Sau đó?” Quách Thiển Thiển dừng bước, khoanh tay, mỉm cười nhìn anh. “Sau đó anh sẽ vui vẻ buông tay? Để cô gái như em mạnh mẽ bước về phía trước?”

“Anh em như thể tay chân, vợ chồng như quần áo.” Đường Minh Hồng gãi gãi đầu. “Có điều ai mặc quần áo của anh, anh sẽ chặt tay chặt chân kẻ đó!”

“Ai tìm anh em của anh thì sao?” Quách Thiển Thiển bĩu mũi. “Ngay cả việc thích anh cũng coi như em bị hoa mắt, miễn cưỡng mà thôi!”

“Đương nhiên, anh cũng sẽ hết mình hy sinh vì bạn. Có điều, vì vợ, anh cũng có thể đâm bạn vài nhát.”

“Thò còn không ăn có gần hang, muốn gặp em chắc chắn họ sẽ hẹn chỗ nào xa một chút!” Nghe Đường Minh Hồng nói vậy, Quách Thiển Thiển chỉ biết lắc đầu.

“Thế thì anh càng bất chấp, đi tới cùng trời cuối đất truy sát hán!” Anh vừa nói vừa nghiêng răng, rồi đột ngột chuyển chủ đề, ánh mắt đầy vẻ ám muội. “Anh cũng sẽ bắt em chết, nhưng lại chết theo kiểu hoàn toàn khác!”

Cô cứng miệng nói: “Có chiêu gì nào, anh cứ đưa ra xem! Em không sợ đâu!”

“Câu này là do em nói đấy nhé, đừng có mà hối hận!” Rồi anh từ từ tiến sát lại, áp vào đôi tai nhỏ nhắn của Quách Thiển Thiển, nhẹ nhàng hôn lên đó. “Anh sẽ hôn em đến chết.” Đường Minh Hồng ngày càng “buông thả” cảm xúc của bản thân, anh thậm chí không khống chế được lịch sự tối thiểu giữa hai người. Có lẽ, đúng như lời anh nói, tình yêu khi chạm đến độ sâu nhất định, bản thân rất khó kìm nén nổi cảm xúc mà sẽ bị cuốn sâu vào trong đó.

Họ cứ ngồi trong nhà hàng ấy, tay trong tay, bất chấp những người đi lại xung quanh và những ánh mắt xa lạ. Trong hoàn cảnh này, Quách Thiển Thiển đương nhiên không thể nhắc đến Thẩm Hiểu Bắc, vì cô và anh ta chắc chắn không có khả năng dù là một chút xíu. Mặc dù mấy ngày nay, ngày nào Thẩm Hiểu Bắc cũng nhắn tin cho cô, chào buổi sáng, buổi trưa, buổi tối hoặc chúc cô ngủ ngon, hỏi cô ăn no không, mệt không, buồn ngủ không... nhưng cô không trả lời bất cứ tin nhắn nào của anh ta. Cô đã có Đường Minh Hồng, sao có thể lằng nhằng qua lại với người đàn ông khác chứ? Đường Minh Hồng là tất cả của cô, đáng tiếc, cô không biết, cô có phải là tất cả của anh không.

Lúc cô đang nghĩ vẩn vơ thì những món ăn họ gọi đã được mang lên, cô còn thấy người phục vụ mang lên cả một đĩa bánh ga tô, bên trên có viết chữ bằng sô cô la: “Em là duy nhất của anh.”

Không nghi ngờ gì nữa, đúng là Đường Minh Hồng có giác quan thứ sáu rồi!

Quách Thiển Thiển cố kìm nén nỗi vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Anh học kiểu lãng mạn như thế này từ bao giờ thế?”

“À...” Đường Minh Hồng xấu hổ đứng dậy, đỏ mặt không biết phải nói gì.

“Duy nhất.” Quách Thiển Thiển mỉm cười, cần mồi hỏi anh: “Duy nhất có nghĩa là tất cả đúng không?”

“Em nói đúng là đúng.” Đường Minh Hồng khẽ mở miệng, muốn nói nhưng lại thôi. “Có điều... cái bánh...”

“Cái bánh này em rất thích, em vui lắm!” Cô ngắt lời anh, nắm chặt ngón tay đang để dưới gầm bàn. “Cảm ơn anh, Đường Minh Hồng.”

“Thực ra...” Anh còn định nói gì nữa nhưng người phục vụ đã bước đến cắt ngang. “Xin lỗi quý khách, chiếc bánh này là ở bàn bên cạnh, tôi để nhầm chỗ ạ.”

“Thực ra, anh cũng đang định nói với em chuyện này.” Thấy ánh mắt của Quách Thiển Thiển bỗng nhiên tối sầm lại, Đường Minh Hồng vội vàng giải thích. “Nếu em thích, ăn xong anh sẽ đi mua, mua một cái to hơn nhé!”

“Không cần đâu!” Quách Thiển Thiển siết chặt dao và nĩa trong tay, làm suất cơm trộn trứng trên đĩa lạnh tanh bành.

Anh nhìn cô rưới một lượt tương cà chua lên đĩa. “Ừm, anh nhớ rồi, em thích bánh ga tô hoa quả, không thích sô cô la.”

“Em nói không cần nữa mà.” Lúc Quách Thiển Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng của Đường Minh Hồng, cô cũng phát hiện ra giọng nói của mình đột nhiên cao vút, hơn nữa còn nổi câu một cách vô lý. Cô cố gắng kìm nén cảm xúc, thấp giọng nói: “Ăn cơm, ăn cơm thôi!”

Hoá ra, bản thân cô chính là món ăn anh gọi nhầm, có lẽ, cô đã chiếm nhầm chỗ trong lòng anh. Sự khó chịu trong lòng khiến cô muốn gào thét, muốn phát điên, nhưng cô lại không thể làm như vậy, chút lý trí còn sót lại nhắc nhở cô rằng phải bình tĩnh, không thể nói ra những suy nghĩ trong lòng và cũng không thể khóc.

Thực ra, cô biết, tất cả những chuyện này không phải lỗi của Đường Minh Hồng. Cô cũng hiểu rõ, thái độ ngạo mạn của mình khiến người ta chán ghét biết bao. Cô thực sự không muốn thế chút nào, có điều, cảm giác khó chịu và tủi thân cứ thế trào lên khiến cô không thể bình tĩnh nổi. Con người ta sinh ra vốn đã không hoàn mỹ, con người ta sinh ra vốn đã có tình cảm thế này thế kia, biết rõ là sai nhưng sao vẫn không thể kiểm chế được.

Cố Trạch Nặc lại phát bệnh rồi, đúng là thế, ý Lâm Thâm Thâm muốn nói là anh thỉnh thoảng lại mắc chứng mất trí nhớ. Ví dụ như hôm nay, lúc tan làm, cô nói với anh là tối nay sẽ ở nhà đợi anh về ăn cơm. Cô còn làm món canh cá nấu chua mà anh thích nhất, hoa quả tráng miệng sau bữa ăn cũng là quả táo mà anh thích nhất. Nhưng giờ đây, khi thức ăn đã nguội ngắt, Lâm Thâm Thâm vẫn phải tươi cười vui vẻ báo cáo với mẹ chồng là Cố Trạch Nặc đã gọi điện cho cô mấy lần, bảo cô là anh rất bận, anh rất lo cho mẹ, quan tâm đến mẹ, bảo mẹ cứ ăn cơm trước, đừng để bụng đói mà ảnh hưởng đến sức khoẻ. Thực ra, Lâm Thâm Thâm không hề muốn gọi điện thoại cho anh, có lúc cô còn muốn tự giận bản thân, tự trừng phạt bản thân.

Chiều nay, lúc đi ngang qua công trường đang thi công về nhà, Lâm Thâm Thâm suýt bị một tảng bê tông đập trúng. Trong khoảnh khắc ấy, cô bỗng nhớ đến hình dáng của Cố Trạch Nặc, có lẽ đây là minh chứng cho việc cô yêu anh. Càng nghĩ càng cảm thấy đau khổ, thế nên cô phải hoán đổi cuộc sống cho Quách Thiển Thiển sẽ là cách giải thoát hoàn hảo? Ngay bản thân cô cũng không thể tin rằng cô lại có thể lựa chọn ý tưởng rất to gan và hoang đường của Quách Thiển Thiển. Cô nghĩ một cách đương nhiên rằng, có lẽ sau khi hoán đổi, tất cả những thứ liên quan đến anh có thể tạm thời tự động “delete”, tuy có hoang đường nhưng ít nhất có thể sẽ giảm bớt một vài nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Nếu nói rằng Quách Thiển Thiển yêu cầu hoán đổi chỉ là sự cố chấp của cô ấy và Lâm Thâm Thâm chỉ là người trợ giúp hoặc là miễn cưỡng thoả hiệp, nhưng sau đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ đây chính là thời cơ giúp cô giải quyết được một số mâu thuẫn, thế nên cô càng chủ động hơn, hoặc ở trong tiềm thức, cô bắt đầu và dần dần chủ động hơn, có phương hướng hơn trong cuộc hoán đổi này. Có những hiểu lầm tồn tại như một lẽ đương nhiên, có những hoài nghi như xương cá mắc trong cổ họng, như gai đâm vào thịt, rất khó gỡ bỏ. Ai buộc chuông thì người đó phải cởi chuông, ngoài bản thân cô, chẳng ai có thể hoá giải những khúc mắc trong lòng của Quách Thiển Thiển. Ngoài việc nhận lời, cô thật sự không nghĩ ra được lý do gì để từ chối, hoặc có cách giải quyết nào khác.

Đương nhiên, cô không biết Quách Thiển Thiển muốn chị em họ phải hoán đổi trong bao lâu mới có thể hoàn toàn xác định bản thân cô ấy chiếm vị trí gì trong lòng Đường Minh Hồng, hoặc là trong lòng Đường Minh Hồng vốn không có vị trí dành cho một người con gái tên là Lâm Thâm Thâm. Nhưng ít nhất, lúc hoán đổi, cô không phải là một Lâm Thâm Thâm mang bộ mặt giả tạo, địa vị giả tạo, mà sẽ là một con người đơn giản, được sống một thời gian không cần “đeo mặt nạ”, để hiểu sâu hơn trong những năm qua em gái cô đã sống như thế nào.

Muốn làm thì phải làm thật chu đáo, thế nên Lâm Thâm Thâm đến siêu thị mua rất nhiều đồ. Ngoài những đồ dùng mà cô quen dùng, còn lại đều mua theo danh sách liệt kê của Quách Thiển Thiển. Không phải đồ dùng trong nhà cô và nhà Thiển Thiển đều đã hết mà là cô muốn mình và Quách Thiển Thiển cùng nhau chuẩn bị. Từ dầu gội đầu đến sữa tắm, từ kem đánh răng đến nước súc miệng, ngay cả giấy vệ sinh cũng hoàn toàn giống nhau, không có bất cứ sai sót nào. Cô còn thường xuyên mang theo một cuốn sổ ghi chép nhỏ, ghi tất cả những thứ mình thích và không thích. Thế nên khi ngón tay chạm vào túi kẹo dẻo, tự nhiên cô sững lại. Cô luôn nghĩ, những cảnh tượng trong hồi ức nếu từ từ in dấu vết thời gian trên mái đầu bạc trắng, trên chiếc ghế xích đu, nụ cười khi đó sẽ kéo dài, sẽ viên mãn biết bao!

Cô hy vọng một ngày nào đó, cô sẽ được ở bên anh để nhớ lại những ngày tháng họ cùng nhau trải qua. Cố Trạch Nặc, có phải như vậy cuộc sống mới thật sự có ý nghĩa?

Lúc này, ngón tay cô khẽ chạm vào túi kẹo bắt mắt trên giá siêu thị. Kỷ niệm cũ chợt trở nên sống động như đang hiện ra trước mắt cô. Khi đó anh đã cướp gói kẹo dẻo trong tay cô, cười nhạo cô thích kẹo dẻo, thích trà sữa vị hoa oải hương, đúng là trẻ con. Rồi anh vừa nói vừa bỏ từng viên kẹo vào miệng, nhai ngấu nghiến vị ngọt ngào vốn thuộc về cô. Nhưng cô cũng chẳng chịu khoan tay mà giận dữ nhìn anh chăm chăm rồi giơ tay giơ chân về phía anh.

Cố Trạch Nặc lúc đó mặc dù rất tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn không đánh lại cô. Cuối cùng, ngay cả chiếc áo cánh màu trắng anh đang mặc cũng bị kéo rách, rơi mất hai khuy, khuôn mặt còn bị thương, nhưng anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt khiêu khích.

Đó là kỷ niệm đẹp đẽ duy nhất sau khi cô sang Mỹ, biết bao lần cô đã nghĩ rằng, nếu thời gian có thể dừng lại thời khắc ấy thì tốt biết mấy!

Điều Lâm Thâm Thâm không ngờ tới là, thời gian sau đó, họ lại nhanh chóng ở bên nhau. Lúc đó đúng là tuyệt vời, họ cùng nhau phá hoại công trình công cộng trong trường, đập vỡ một số đồ bằng sắt bán lấy tiền rồi chia đôi. Không phải Lâm Thâm Thâm coi trọng đồng tiền, nhưng số tiền công đi cô nhận được ngày càng không ổn định, thêm nữa, cô còn phải gửi tiền về cho em gái cô đang ở trong nước.

Bản thân cô đã nợ quá nhiều, luôn muốn bù đắp cho họ. Thậm chí cô còn nghĩ mình nợ Cố Trạch Nặc, vì lần nào cô cũng làm hỏng việc và anh luôn là

người gánh vác thay cô.

Đêm đó trời cũng tối đen như mực, gió lồng lộng thổi, họ hẹn nhau đến “làm bài tập” như thường lệ. Lúc cô tới “hiện trường gây án” thì anh đã hoàn toàn biến thành một chàng trai rất lịch sự với chiếc quần âu phối thêm dây yếm quần, khiến chiếc áo sơ mi trông càng gọn gàng, sang trọng. Khi anh bước qua đường, mái tóc đen mượt như được dát ánh vàng lấp lánh, vô vùng cuốn hút.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 3.7

“Ngày xưa ngày xưa”, truyện cổ tích kết thúc có hậu hoặc không có hậu đều bắt đầu như vậy. Lúc Quách Thiển Thiển và Đường Minh Hồng đứng trước cửa phòng karaoke, cô bỗng nghĩ, cuối cùng họ cũng bị lời nguyên hạnh phúc của “ngày xưa ngày xưa” chiếu cố đến. Trong phòng karaoke được thiết kế tinh xảo, họ ngồi trên xô pha cần hạt dưa, mỗi người lại có tâm sự riêng.

“Đường Minh Hồng, chúng mình đặt phòng khách sạn nhé!”

“Hả?” Anh ngạc nhiên đến nỗi suýt bị hóc cả hạt dưa. Còn ánh mắt của Quách Thiển Thiển lại vô cùng thuần khiết, chân thành. Ngón tay cô giờ qua đỉnh đầu, chỉ lên trần nhà. “Tầng trên đó là khách sạn, chúng mình đi đặt phòng nhé!” Cô nói ra câu này mà không hề đỏ mặt, nhẹ nhàng, bình thản như đang nói câu “Anh cứ cần hạt dưa đi” vậy.

Lòng bàn tay của Đường Minh Hồng toát đầy mồ hôi, anh liếc nhìn thời gian trên màn hình di động, nhưng rồi nhanh chóng bị Quách Thiển Thiển kéo lên tầng trên. Lòng bàn tay của Quách Thiển Thiển cũng toát đầy mồ hôi, sự dửng dưng và lo lắng của cô đều thể hiện trên gương mặt nhưng cô vẫn cố gắng kiên trì. Trong thang máy chật chội, kín bưng, ánh đèn sáng rực, cô liền buông tay anh ra, bàn tay chạm vào tường thang máy, cảm giác mát lạnh.

Đường Minh Hồng không hiểu tại sao cô lại đột ngột đồng ý làm chuyện này, hơn nữa còn chủ động đề nghị, bèn hỏi để xác nhận lại lần cuối: “Thiển Thiển, bây giờ em hối hận vẫn còn kịp đấy!”

“Anh đi đặt phòng hay em đi? Thôi để em đi vậy!” Quách Thiển Thiển hít một hơi thật sâu, quay người định bước đến quầy lễ tân, nhưng cổ tay trắng nõn của cô bị anh giữ lại. “Quách Thiển Thiển, em thật sự nghĩ kỹ chưa đấy?”

“Rốt cuộc là anh chưa kỹ? Hay là em?” Đôi mắt đen láy của cô đang nhìn anh chớp chớp.

“Chỉ là anh không muốn em hối hận.” Anh nghiêm túc nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của cô.

“Có phải anh hối hận rồi không?” Quách Thiển Thiển khẽ bật cười.

Sau đó, Đường Minh Hồng nắm chặt tay cô, thở dài. “Em không hối hận thì anh vĩnh viễn không bao giờ hối hận!”

Sau khi vào phòng, Quách Thiển Thiển để mặc cho Đường Minh Hồng bế cô đến bên giường trắng muốt. Cô biết chắc chắn có một ngày như thế này. Cô muốn mình giống như một hạt giống, nảy mầm, sau đó lớn lên, hay phải dùng một số từ chính xác để diễn tả lại thì đó là: cô cần chuyển từ giai đoạn con gái sang đàn bà.

Từ ngày đầu tiên gặp Đường Minh Hồng, Quách Thiển Thiển đã quyết định, người cùng cô trải qua những giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời chính là anh, không biết anh có thực sự yêu cô không, nhưng ít nhất, cô có thể cho anh tất cả những gì cô có.

Cô nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh, nghe rõ nhịp tim đập của hai trái tim, cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt mình, còn cảm nhận được khuôn ngực phập phồng lên xuống của mình.

“Anh sẽ bắt đầu đấy!” Anh nhắc nhở cô. “Có cần tắt đèn không em?”

“Vâng.” Quách Thiển Thiển gật đầu. Khi xung quang tối om cũng là lúc cô nhắm chặt mắt lại.

“Đừng lo lắng nhé, anh sẽ rất nhẹ nhàng!” Ngón tay không biết điều của anh đã du ngoạn khắp cơ thể mềm mại của cô từ lúc nào, cơ thể anh cũng ngày càng nóng rực.

“Anh nói như hiểu rõ lắm ấy, đây không phải là lần đầu tiên của anh à?” Quách Thiển Thiển cố tình giả vờ như rất hiểu biết, trong bóng đêm chỉ thấy hình dáng mờ mờ của anh, cô cố dùng những đường cong gợi cảm để kích thích những rung động đầu tiên của anh.

“Hừm.” Đường Minh Hồng thở nhẹ nhẹ, mỉm cười công kích lại. “Không phải thế đâu, anh rất có kinh nghiệm đấy!”

“Đúng là nhìn không ra, hoá ra anh còn là cao thủ về phương diện này cơ đấy?” Quách Thiển Thiển muốn véo anh một cái thật đau, nhưng khi ngón tay chạm vào cánh tay săn chắc của anh thì cả người cô cứng đờ trong bầu không khí hùng hực, kích thích. “Anh... anh nói gì cơ?” Cô có thể cảm nhận rõ

cả người anh bắt đầu bất động, thậm chí còn đang run lên, mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này nhưng sự đau khổ lại lan toả trong tâm tư của hai người đang gần nhau trong gang tấc. Cuối cùng, cả hai chìm vào im lặng.

“Anh vừa nói gì vậy? Thế là có ý gì?” Còn có thể là có ý gì? Quách Thiên Thiên thật sự không biết tại sao cô biết rõ rồi còn hỏi.

Đường Minh Hồng không trả lời cô, chỉ giơ tay chạm vào chiếc đèn cảm ứng đặt trên tủ đầu giường. Ánh đèn vụt sáng chiếu sáng một góc phòng, cả căn phòng hiện lên mờ mờ. Anh nhanh chóng đứng dậy, vẫn cời trần bước xuống giường rồi ngồi bệt xuống tấm thảm lông cừu dưới sàn nhà. Còn Quách Thiên Thiên quán chiếc chăn mỏng, dựa người vào thành giường.

Rất lâu sau, Quách Thiên Thiên là người phá vỡ sự im lặng đáng sợ ấy, vừa cất tiếng, giọng của cô đã cao vút: “Anh nói gì đi chứ? Anh vừa nói gì đấy? Rốt cuộc anh có ý gì?” Còn có thể là ý gì đây? Cô và anh quen nhau từ khi học cấp hai, rồi bắt đầu yêu nhau năm cấp ba, lúc đó họ là những học sinh không có bất cứ kinh nghiệm “yêu” nào. Nhưng bây giờ, Đường Minh Hồng lại nói rằng anh không phải là trai tân, anh còn có kinh nghiệm phong phú, cũng có nghĩa là, trong những năm cô và anh yêu nhau, anh đã không phải một lần vượt quá giới hạn.

Có thể là khi cô bị ốm, cũng có thể là lúc cô đang làm việc, cũng có thể là lúc cô giận dữ, nghi ngờ tình yêu anh dành cho cô, có thể là nhiều năm trước, cũng có thể là hôm qua hoặc hôm kia... Dù không thể xác định là lúc nào nhưng trong thời gian đó cô vẫn luôn yêu anh. Lúc đang ở trên giường với người khác, lúc đang trần trụi với người đàn bà khác, cơ thể trẻ trung, căng tràn sức sống đã dành cho người đàn bà khác. Chắc chắn họ đã ôm ấp, đã ngọt ngào với nhau, đã nóng bỏng, tan chảy vào nhau...

Cuối cùng cô đã hiểu ra, Đường Minh Hồng không phải là tất cả của cô. Một trong những “khuyết thiếu” trong tình yêu của bọn họ có phải là những lần anh vượt quá giới hạn mà cô không hề hay biết hay không?

Vừa mới đây thôi, Quách Thiên Thiên làm việc gì cũng dứt khoát, không chùn bước, không hề hối hận, nhưng bây giờ cô bỗng hận bản thân, ngón tay cô xiết chặt ga trải giường. Đúng vậy, cô hận mình, hận mình nảy sinh ý nghĩ muốn được hoà tan trong anh, hận mình vừa nảy còn vô liêm sỉ cười mồm nguyền, đan chặt mười ngón tay vào tay anh, còn gần anh trong gang tấc. Anh đứng dậy định nói gì đó nhưng ngập ngừng rồi lại thôi, chỉ từ từ tiến lại gần cô.

“Anh đừng qua đây, bây giờ nhìn thấy anh là tôi cảm thấy buồn nôn!” Quách Thiên Thiên cười lạnh lùng, nhìn đôi môi gợn cảm đang mím chặt của anh. “Sao anh không nói gì? Có giỏi thì nói chuyện đi chứ!”

Đường Minh Hồng cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, anh nhìn đáng vẻ của cô, cuối cùng nổi giận, gầm lên: “Quách Thiên Thiên, cô tưởng cô trong sạch lắm à? Tôi biết cô đã đi qua đêm với một thằng đàn ông khác, hôm đó tôi đã đứng dưới nhà đợi cô đến sáng, tôi nhìn thấy hắn ta đưa cô về, nhìn thấy các người lưu luyến tạm biệt nhau, còn ôm nhau nữa chứ, khôn kiếp!”

Quách Thiên Thiên im lặng, cô lặng lẽ lắng nghe hai từ cuối cùng anh thốt ra, cắn chặt răng rồi đứng dậy, chỉnh lại áo sòng, mở cửa bước ra rồi đóng cửa “sầm” một tiếng sau lưng.

Trong nhà chỉ có mỗi mình Tôn Diễm, cô cũng chẳng có bạn trai, tuy có thầm thương trộm nhớ một người nhưng lại không dám thổ lộ, cũng không dám bày tỏ tình cảm. Lúc này đây, khi đang cảm thấy vô cùng chán nản, cô liền lấy máy tính xách tay ra học trực tuyến qua mạng, ghi chép được một nửa, không thể chịu nổi nữa, cô mới dừng lại. Sau đó hướng ánh mắt vào cuốn sách bên tay phải, tam trạng chán ngán nhanh chóng nhường chỗ cho sự tập trung cao độ, đương nhiên, đối tượng đó là những chương mới nhất trong truyện tranh.

Quách Thiên Thiên đã từng hứa, nếu Tôn Diễm có thể thi đỗ kỳ thi đại học qua mạng, cô ấy sẽ mua tặng cô một chiếc túi da rất đắt tiền, số lượng có hạn mà cô thích nhất, hơn nữa còn mời cô đi ăn một bữa hoành tráng. Nhưng Đường Minh Hồng cũng nói, nếu cô có thể thi đỗ kỳ thi đại học qua mạng mà cô không hề có chút thành ý này thì anh sẽ lao ra đường tự sát.

Mặc dù cô thực sự thích chiếc túi da đó nhưng khi đối diện với những đề bài khó hiểu, vô số kiến thức lằng nhằng trên màn hình máy tính, cô quyết định từ bỏ. Hơn nữa, cô lương thiện như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm vì đồ kỳ thi này mà để cho chị em tốt của cô, Quách Thiên Thiên phải “tổn thất kinh tế” như vậy chứ, cũng làm sao có thể nhẫn tâm vì đồ kỳ thi này mà làm hại đến tính mạng Đường Minh Hồng chứ? Dù sao đọc truyện tranh vẫn thoải mái hơn, được nghỉ ngơi vẫn sướng hơn, cô cam tâm tình nguyện sống cuộc đời bình thường như vậy cơ mà.

Tuy nhiên, khi bị Quách Thiên Thiên nhìn thấy bộ dạng đang thờ dài thườn thượt và tự kiểm điểm của cô, cô mới có chút xấu hổ. Cùng lắm là đến ngày lễ tình nhân, cô giấu thú nhồi bông mà Đường Minh Hồng tặng cho cô ấy dưới chân mình, ngày hôm sau trả lại là được chứ gì? Nhưng đợi đến lễ Tình nhân còn tận hơn mười tháng nữa, quá là lâu, trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẳng ấy, Đường Minh Hồng cũng chẳng có động tĩnh gì.

“Tại sao mình lại thích anh ta chứ? Sao lại thích bạn trai của bạn thân nhất chứ?”

Trả lời cô là tiếng cửa mở, Quách Thiên Thiên đã về nhà sau khi đi ra ngoài hẹn hò với Đường Minh Hồng. Có điều, hình như cô ấy không vui lắm, cô có thể nghe rõ thấy tiếng thờ dài trong phòng khách. Cô kiểm chế không bước ra, cứ đi đi lại lại trong phòng rồi dứt khoát tắt phụt máy tính.

Cầm di động lên, nín thở chờ đợi, không ngoài dự kiến, khi nhận được tin nhắn của Đường Minh Hồng thì đã hơn mười một giờ rồi. Lúc này, Quách Thiên Thiên đang mở ti vi ngoài phòng khách, thần thờ nhìn vào màn hình đang chiếu các chương trình vô vị.

Tôn Diễm thay bộ quần áo thoải mái nhất, đeo túi chéo vai, đội mũ, lúc đi qua phòng khách, Quách Thiên Thiên cố gắng lấy lại tinh thần, ngoảnh đầu hỏi bạn: “Muộn thế này rồi, cậu đi đâu đấy?”

“Đến nhà bạn.” Tôn Diễm định thần rồi cô đáp thật tự nhiên. “Là nhà của một cô bạn, cô ấy muốn gặp tớ nói chuyện.”

Quách Thiên Thiên nghi ngờ liếc nhìn cô, nói: “Thôi đi, cậu nghĩ tớ ngốc à? Cậu có mấy cô bạn chẳng lẽ tớ không biết sao? Muốn lừa tớ hả, còn lâu nhé!”

Tôn Diễm im lặng một lúc rồi lấy từ túi áo ra mấy cái kẹo đủ màu sắc, nhét vào tay Quách Thiên Thiên: “Đúng là đến nhà một cô bạn mà, cậu tin tớ đi!” Cô ấy càng như vậy, Quách Thiên Thiên càng biết cô ấy đang giở trò, bóc vỏ kẹo ra rồi cho kẹo vào miệng nhai, cô xua xua tay. “Thôi đi đi! Đi nhanh đi! Cậu đừng ở đây nói lằng nhằng nữa!”

“Được rồi!” Tôn Diễm nhanh chóng đứng dậy, lúc bước ra cửa, Quách Thiên Thiên mới thờ dãi nhìn cô đầy ý tứ. “Nhất định là đi tìm đàn ông rồi!” Lúc cô lên tiếng giải thích, Quách Thiên Thiên lại ngắt lời, nói tiếp: “Không cần phải giải thích, chúng ta là bạn bè tốt của nhau, cái này có là gì đâu! Có điều, nếu cậu thật sự thích người ta thì hãy dẫn đến đây cho tớ xem mặt, tớ sẽ tham mưu cho!”

Tôn Diễm không biết mình nên nói gì, chỉ biết cúi đầu mở cửa, lúc cô đóng cửa lại, Quách Thiên Thiên gọi giật lại, nở nụ cười đầy ý vị, thêm vào đó là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Tôn Diễm, cậu nhất định phải hạnh phúc đấy!” Ít nhất phải hạnh phúc hơn cô ấy. Sau đó cô ấy gật gật đầu rồi đóng cửa bước ra ngoài.

Tôn Diễm chạy xuống nhà nhanh như bay trong tâm trạng không biết là nên hồ thẹn hay đắc ý. Đúng vậy, cô rất muốn gặp Đường Minh Hồng, cho dù bị coi là vô liêm sỉ, cô cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Khi rẽ từ con đường nhỏ quanh co trong khu nhà tập thể ra đường lớn, lúc xác định xung quanh không có ai, Tôn Diễm mới dám gọi điện cho Đường Minh Hồng, còn cố ý giả vờ sốt ruột: “Tôi ra đây rồi, ông ở đâu thế? Rốt cuộc là đang ở đâu?”

“Khu tập thể Vi Lan đối diện, tại tầng 7, đơn nguyên 7 của toà nhà thứ 7.” Đường Minh Hồng vừa nói vừa kiễng chân như muốn thấp lại đèn hắt sáng ở cầu thang.

Anh thích cầu thang bộ của những toà nhà cao tầng vì ở đây có thang máy nên chẳng có ai đi thang bộ, và nó trở thành nơi vắng vẻ trong cái thành phố ồn ào này.

“Ồi!” Tôn Diễm lớn tiếng than thở, rồi lại càu nhàu: “Có nhầm không đây, sao lần nào hai người cãi nhau, người chịu khổ cũng là tôi hả? Còn nữa, tại sao ông cứ chọn số bảy thế, không phải là toà nhà thứ bảy thì cũng là ghế thứ bảy, không phải bậc thứ mười bảy thì cũng là tầng thứ bảy, ông có thể tìm một nơi nho nhã hơn thế này không, mọi tôi uống cốc nước coi như cảm ơn tôi bao lần giúp hai người không được à?”

“Nếu bị Thiên Thiên nhìn thấy thì làm thế nào? Hoặc nếu bị người quen nhìn thấy và nói với cô ấy, sẽ lại phải giải thích, như thế phiền lắm, bà cũng biết cô ấy đa nghi như thế nào mà.” Đường Minh Hồng ngồi xuống bậc thang cao nhất của toà nhà. “Tôi nhớ tôi đã từng nói với bà, số bảy là số tôi thích nhất, là con số may mắn!”

“Phải, phải, phải!” Tôn Diễm coi như mình chẳng thắng nổi anh, đúng là đồ mê tín. “Lẽ nào ông ở bên cạnh Sử Khải lâu nên học được kiểu làm việc gì cũng trốn tránh, tính toán thiệt hơn à?”

“Bà nói đúng đấy.” Đường Minh Hồng bắt giắc ôm gáy, thờ dãi. “Lúc gặp chuyện liên quan đến Quách Thiên Thiên, tôi cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa.”

“Tôi bảo này, rốt cuộc ông đã đắc tội gì với bà cô ấy, muộn thế này rồi còn tìm tôi dò hỏi, làm tôi bị cô ấy hiểu nhầm, đúng là phục hai người đấy!” Tôn Diễm tuôn ra một tràng, con gái khi yêu thâm, cho dù có mạnh mẽ thế nào thì cũng không giấu giếm hoàn toàn sự đổ kỵ của bản thân.

“Nhiều lắm, có thời gian tôi mời bà ăn cơm, có điều...”

“Phải chịn một chỗ nào xa xa chứ gì!” Tôn Diễm nhanh chóng ngắt lời Đường Minh Hồng, trong đầu nghĩ đến cảnh mình phải leo lên tầng bảy, sau đó buồn chán ngước nhìn bầu trời đêm đen thẫm. “Nếu để Quách Thiên Thiên biết tôi thường xuyên cung cấp tin tức cho ông, tôi nghĩ là mình sẽ chết rất thảm, điều này thì tôi hiểu rõ hơn ai hết!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 4

Đừng nên phơi bày nỗi khổ hay những khó khăn, cũng đừng khoe khoang hạnh phúc hay niềm vui của bạn, điều đó chỉ khiến cho chúng ta trở nên kém giá trị. Hãy là một người dũng cảm, cho dù có ngàn vạn điều muốn nói thì cũng hãy giống như người uống nước, ấm lạnh tự biết, chỉ nên nói với chính mình mà thôi.

Dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải đối mặt với nó. Ở bên nhau lâu như vậy nhưng cả Quách Thiên Thiên và Đường Minh Hồng đều ngầm hiểu rằng, họ tuyệt đối sẽ không cãi nhau trước mặt bạn bè, đặc biệt là trước mặt Tôn Diễm. Thế nên, khi đã kiêu hãnh tắt vô số cuộc điện thoại của anh, cuối cùng cô cũng đồng ý gặp anh ở bên ngoài. Sau khi gặp anh, cô chẳng buồn nghĩ ngợi, gọi luôn một chiếc xe taxi. Anh vội vàng theo cô lên xe, chỉ có điều cô đã chiếm ghế lái phụ nên họ đành người ngồi trước, kẻ ngồi sau. Sau đó, cô không nói câu nào, anh cũng không nói, đến khi chiếc xe lăn bánh trên cầu

vượt, cô mới không thể chịu nổi bầu không khí trên xe, liền lạnh lùng lên tiếng trước: “Đường Minh Hồng, về phần anh, em không biết là chúng ta liệu có nên tiếp tục ở bên nhau nữa hay không, về phần em, nếu anh không tin em, vậy thì chúng ta chia tay nhau đi!”

Anh nhìn cô, ngay cả lông mày cũng dựng đứng lên nhưng lại chẳng nói câu nào.

Quách Thiên Thiên nói với tài xế: “Bác làm ơn cho dừng xe!”

Đường Minh Hồng lại nói: “Không được dừng xe!”

Cô thấp giọng uy hiếp: “Không dừng là tôi nhảy xuống.” Ngay cả cô cũng cảm thấy mình thật bạo miệng, thế nên cuối cùng chiếc taxi cũng dừng ở ngã ba đường. Nhìn Đường Minh Hồng móc trong túi quần ra một đồng tiền, cô vô cùng xót ruột. Nếu không phải vừa này cô cảm thấy khó chịu, chóng mặt và kiên quyết dừng xe lại thì không biết họ sẽ ngồi trên chiếc taxi này chạy quanh thành phố bao nhiêu vòng, sau đó phải trả bao nhiêu tiền cho đủ? Tiền của anh cũng là tiền của cô mà!

Còn tình cảm của bọn họ thực ra cũng giống như chuyến đi vòng vèo trên chiếc taxi này, cô càng nghĩ càng thấy chán nản và đau đớn, mà càng chán nản, đau đớn thì cô lại càng chạy nhanh, không thể nào chạy thoát khỏi anh, khiến anh cứ bám nhằng nhằng theo sau, lại còn giữ khoảng cách rất gần gũi nữa chứ.

Đi qua một bến xe buýt rồi cúi gập người để chờ, Quách Thiên Thiên quay đầu lại nhìn, muốn tìm chiếc xe buýt nào đó để cắt đuôi anh. Nhưng cô vừa này ra ý định đó thì Đường Minh Hồng cũng kịp thời chạy tới, nắm được tay cô. Cô giống như một chú chim non bị anh tóm gọn.

Cô vừa vùng vẫy vừa hét lên: “Đường Minh Hồng chết tiệt, anh buông tay tôi ra, mau buông tôi ra!” Nhưng tay anh nắm chặt tay cô như gọng kìm, dù cô cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được. Thế nên, cô nắm tay thành nắm đấm, cứ thế đấm anh thùm thụp khiến tất cả những người đang đứng đợi xe buýt đều nhìn lại, cô xấu hổ đến nỗi nước mặt chực trào ra.

Đây là rắc rối mà họ tự chuốc lấy, Quách Thiên Thiên thầm nghĩ, rồi hần học há miệng cắn mạnh vào cánh tay anh. Lúc này họ cũng đã dần dần bình tĩnh lại, cho đến khi tựa đầu vào ngực anh, nước mắt cô mới có dịp tuôn xối xả.

Cuối cùng họ cũng làm lành, sau khi đã làm lành, Đường Minh Hồng gửi cho cô một tin nhắn: “Quách Thiên Thiên chúng mình coi như chưa từng xảy ra chuyện này được không hãy xoá sạch mọi thứ và cùng quên đi tất cả được không”, anh viết mà không cả đánh dấu câu, lười biếng đến mức làm người ta đau lòng. Trong lòng cô bỗng trào lên cảm giác trống rỗng, viết mấy chữ, sau đó lại xoá đi, cô không biết phải nói gì và cô cũng không muốn hoàn toàn cúi đầu chịu thua anh.

Dưới tầng bồng vang lên tiếng đàn ghi ta và tiếng hát của đám thanh niên, hình như đã hát hò rất lâu rồi thì phải, có điều giọng hát này nghe rất quen. Lúc đó, Tôn Diễm trang điểm rất tỉ mỉ đi qua đi lại trong phòng khách, kiễng chân nhìn qua cửa sổ, sau đó ném chiếc áo lót của mình xuống. Đó là chiếc áo lót đắt tiền nhất của cô, để có nó, cô đã mua bằng nửa tháng tiền lương.

“Bụp” một tiếng, tiếng đàn ghi ta và tiếng hát đột nhiên ngừng lại, rồi giọng đàn ông quen quen từ dưới tầng vọng lên: “Tôn Diễm, là của cô phải không? Cô xuống đây lấy đi!”

Tôn Diễm rút đầu lại nói với vệ gian tà đặc ý: “Hi, thành công rồi!”

“Chuyện gì thế?” Quách Thiên Thiên nhìn bộ dạng của cô bạn mà chẳng hiểu ra làm sao.

Tôn Diễm hôn hờ nói: “Ồ tầng dưới có một anh chàng cực kỳ đẹp trai mới chuyển đến, cậu không biết à? Anh ấy chuyển đây mấy tháng rồi mà giờ tớ mới phát hiện ra, thật hoài của!”

“Không phải là trai đẹp sao? Cậu còn tiếc cái gì?” Quách Thiên Thiên khoanh tay, mỉm cười nhìn cô bạn.

“Đương nhiên là tiếc rồi, vài tháng rồi cơ đấy, thế mà bây giờ tớ mới phát hiện ra, mất bao nhiêu thời gian ở bên trai đẹp.” Hai tay Tôn Diễm chấp lại, ánh mắt sáng lấp lánh gian xảo, sau đó ngấm ngĩa lần cuối cách trang điểm của mình rồi vỗ vai Quách Thiên Thiên. “Này! Không phải cậu nói sẽ tham mưu cho tớ hay sao? Còn không đi mau.”

Cô hồ hào, đắc ý đi trước, còn đi đôi guốc tám centimet lật đật chạy xuống tầng dưới. Anh chàng đẹp trai đã mở sẵn cửa, đứng tựa cửa nói với Tôn Diễm: “Sao cứ cách hai, ba hôm cô lại làm rơi đồ thế?”

“Vâng, vâng, làm phiền anh quá!” Tôn Diễm cúi người lịch sự đáp, mặt cô dày như thế cũng chỉ vì cô là con gái và chưa hề biết yêu là gì chứ bộ!

“Này, mấy hôm nay sao em không trả lời tin nhắn của anh? Anh đã bảo là chúng ta từng quen nhau mà, hoá ra em chẳng nhớ gì cả!” Câu này là cậu ta nói với Quách Thiên Thiên đang đứng phía sau Tôn Diễm. May mà lúc đó cô đã bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, nếu không, chắc chắn cô sẽ bị ngã nhào bởi nụ cười tươi như hoa mùa xuân của Thẩm Hiểu Bắc.

“Sao... sao lại là anh?” Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhưng miệng vẫn còn lắp bắp.

“Anh gặp em rất nhiều lần ở lối lên cầu thang nhưng em chẳng bao giờ nhìn anh!” Thẩm Hiểu Bắc mặc chiếc áo sơ mi mỏng, ba chiếc khuy trên cùng không cài, để lộ xương quai xanh quyến rũ. “Trả lại cô này, lần sau cẩn thận một chút nhé!” Rõ ràng câu này là dành cho Tôn Diễm.

“Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi!” Tôn Diễm cười, gật gật đầu, tìm một lý do đã được lập trình sẵn trong đầu. “Em vừa giặt xong, đang phơi thì không may

bị rơi xuống, không làm phiền các anh hát và chơi ghi ta chứ?”

“Thế à?” Thẩm Hiểu Bắc giờ chiếc áo lót lên. “Đúng là trùng hợp thật, không biết hôm nay gió nào thổi, mà thổi kiểu gì đã khô rồi này?”

“Em làm sao biết là gió gì? Hay là anh đi hỏi ông trời đi nhé!” Tôn Diễm nhận lấy chiếc áo lót từ bàn tay với những ngón tay thon dài của anh ta, sao anh ta có thể nói năng phũ phàng, không khách sáo thế nhỉ? “Không ngờ hai người lại quen nhau, vậy em về trước đây!” Tôn Diễm nói với giọng khó hiểu, nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi, bảo vệ chút kiêu ngạo và khó xử cuối cùng của người con gái. Mặc dù trong lòng cô rất đỏ ửng và hệt hắng nhưng chắc chắn sẽ không biểu lộ ra ngoài.

“Đợi chút!” Quách Thiên Thiên vội vàng nắm bàn tay đã hơi lạnh của cô bạn thân. “Chúng ta cùng về, người này tớ cũng không quen lắm, trông cũng rất bình thường thôi mà!” Cô lườm Thẩm Hiểu Bắc, sau đó nhanh chóng cùng Tôn Diễm rời đi, cô thậm chí còn bước đi kiên quyết khác thường, thậm chí còn không ngoái đầu lại.

“Anh lại đắc tội gì với em à?” Chưa về đến phòng, tin nhắn của Thẩm Hiểu Bắc đã được gửi đến, Quách Thiên Thiên vẫn theo cách cũ, không trả lời lại, đọc xong cất điện thoại vào túi.

“Có phải anh đối xử với bạn của em, vừa nãy ấy, không lịch sự?” Hoá ra cậu ta cũng biết đối nhân xử thế cơ đấy! Quách Thiên Thiên thờ dài, vẫn không trả lời lại. Thẩm Hiểu Bắc tiếp tục nhắn tin giải thích: “Anh chỉ không muốn để cô ấy nghĩ ngợi lung tung, không để cô ấy có bất cứ mong đợi gì, làm như vậy lẽ nào là sai à? Mà nếu có sai thì ngày mai anh mời em đi xem phim để bù đắp và chuộc tội, được không?”

Quách Thiên Thiên liền tắt máy, cô không muốn nghĩ ngợi lung tung, không muốn để cậu ta mong đợi điều gì. Hơn nữa, cô cũng đang chuẩn bị đi xem phim, đương nhiên không phải đi với Thẩm Hiểu Bắc.

Đây là một rạp chiếu phim rất cũ, mỗi phòng có chưa đến một trăm chỗ ngồi, ngay cả không khí ở đây cũng bốc lên mùi cũ kĩ, khách đến xem phim chỉ lác đác vài người đứng như trong dự liệu của cô.

Lâm Thâm Thâm vừa bước vào phòng chiếu phim của rạp thì bộ phim Titanic bản 3D đã chiếu được một nửa, lại đang chiếu đến cảnh lãng mạn kinh điển cả Jack và Rose. Thế nên, cô có thể nghe rõ những tiếng thì thầm to nhỏ của những đôi tình nhân khi đi ngang qua chỗ ngồi của họ, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười thầm của họ.

Đây cũng là rạp chiếu phim mà ngày nhỏ cô và Lâm Thâm Thâm hay đến. Lúc đó, rạp chiếu phim mới xây, không khí rất trong lành, khách đến xem đông. Hai chị em họ phải chen lấn mới vào được bên trong và cũng xem bộ phim Titanic. Lúc xem đến cảnh hôn nhau, hai chị em đã lấy tay che mắt, má đỏ ửng, rồi cười hi hi ha ha một cách ngốc nghếch.

Tại sao cô lại chọn rạp chiếu phim này? Đương nhiên cô không hề hay biết rằng, thói quen đã trở thành một điều tự nhiên, như hơi thở hằng ngày. Từ khi chị cô ra nước ngoài, cô thường một mình đến rạp chiếu phim này xem phim. Lúc nào cô cũng mua hai vé và một cốc bỏng ngô thật to, ngồi một ghế và để ghế bên trái trống không.

Đến đây xem phim, cô chưa bao giờ chọn phim, gặp bộ phim nào thì xem bộ phim đó, dù đó là phim tình yêu, phim hài, phim chiến tranh hay phim khoa học viễn tưởng. Ngay cả những phim tài liệu mà các cô gái ghét nhất thì cô cũng xem, lúc xem đến đoạn hay, cô còn không kiềm chế được kêu lên: “Chị, chị, đoạn này hay quá đúng không?”

Ngoảnh đầu sang mới phát hiện chỗ ngồi bên cạnh vẫn trống, chỗ ghế nơi chị Lâm Thâm Thâm của cô từng ngồi hiện lên trước mắt cô như ảo giác, cô thấy chị mình lúc xuất hiện, lúc biến mất. Cô chưa bao giờ đi xem phi, cũng Đường Minh Hồng, chỉ hôm nay cô mới phá lệ một lần.

Khi hẹn Đường Minh Hồng đi xem phim, anh tỏ ra rất phấn khởi. Quách Thiên Thiên không nghĩ rằng anh lại nồn nóng và háo hức đến thế, vì thế, cô cố ý dẫn anh đi vòng vèo, làm rất nhiều việc, lẽ nào không cần thiết, mục đích là muốn xác định trong khoảng thời gian này anh bình tĩnh lại, xem anh có đủ tỉnh táo để vượt qua được bài kiểm tra của cô hay không.

Khi đến cổng rạp chiếu phim, Quách Thiên Thiên bước chậm lại rồi đi vào trong trước. Đường Minh Hồng thật thà đi theo cô, mua vé, bỏng ngô và nước uống rất chu đáo.

“Sao em đi lâu thế? Ánh mắt u tối của Đường Minh Hồng liếc nhìn vào khuôn mặt của cô.

“Nhà vệ sinh đông quá, em phải xếp hàng rất lâu.” Lâm Thâm Thâm đã trả lời anh như vậy. Thực ra, lúc ở nhà vệ sinh, cô đã tráo đổi quần áo với Quách Thiên Thiên và cũng nghĩ sẵn câu trả lời rồi. Anh không có bất cứ phản ứng nào, thoải mái ngồi bên cạnh cô, vậy nên đây là lần hoán đổi thân phận thành công đầu tiên giữa Quách Thiên Thiên và Lâm Thâm Thâm.

Chọn rạp chiếu phim làm nơi hoán đổi thân phận đầu tiên, Lâm Thâm Thâm thật sự không biết mình đang xem kịch hay đang diễn kịch, nhưng dù là xem kịch hay diễn kịch, sau khi tất cả kết thúc, cô vẫn phải về văn phòng làm thêm để hoàn thành nốt công việc Cố Trạch Nặc giao cho. Lúc này, cả toà nhà bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, nhìn qua cửa sổ kính to rộng, những chiếc đèn như ngôi sao nhấp nháy bao trùm cả thành phố. Lâm Thâm Thâm đối chiếu số liệu nghiệp vụ cuối cùng, sau đó gửi email đến hòm thư của Cố Trạch Nặc, Lý Mạn và gửi cho bản thân cô một bản rồi mới tắt máy tính, khẽ than thở: “Nếu không phải giúp Quách Thiên Thiên đi xem phim thì cũng không đến nỗi làm xong việc muộn thế này!” Sau đó, cô bỗng nhớ đến vẻ mặt thất vọng, cô dọn lạc lõng của Quách Thiên Thiên. Trước khi màn hình máy tính tắt hẳn, cô ngả người ra ghế rất lâu rồi mới chậm chậm đứng lên. Lúc bước đến quầy tiếp tân, cô phải tắt hết đèn, kéo cầu dao tổng, cả không gian đột nhiên chìm vào bóng tối.

Cô đi giày cao gót nhưng lại bước rất nhanh, gót giày nên xuống sàn nhà đá hoa trơn bóng phát ra tiếng kêu lộp cộp. Do bước quá nhanh nên khi đến gần thang máy, cô không cẩn thận bị trượt chân.

Cổ nén cơn đau, cả người cô dựa hẳn vào tường, cho đến khi ấn cầu dao bật đèn tầng dưới, cô mới kêu lên một tiếng “ồ”, sau đó ngồi sụp xuống, xoa bóp mắt cả chân bắt đầu sưng đỏ.

“Nếu sợ thì đừng có làm thêm muộn như vậy chứ!” Phía sau lưng bỗng có tiếng cười, Lâm Thâm Thâm sợ hãi giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Cổ Trạch Nặc đang mặc chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt nói lồng cúc.

Lâm Thâm Thâm hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh quay lại lấy đồ.” Anh nhún vai, giọng điệu có chút nghi ngờ. “Có điều, anh giao cho em nhiều việc thế cơ à?”

“Đương nhiên là không.” Lâm Thâm Thâm cười, lúc này, cơn đau ở mắt cá chân đang lan ra khắp cơ thể làm tê dại thần kinh. “Tôi chỉ muốn ở lại công ty thêm một lát, tôi ghét về nhà và thấy rất phiền khi gặp anh.”

Trong lúc cô nói thì thang máy cũng dừng ở đúng tầng, cửa mở, hai người một trước một sau bước vào, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải, cố gắng giữ khoảng cách xa nhất có thể.

Bên ngoài, trời bỗng đổ cơn mưa. Gió thổi tung góc váy của cô. Cô bước thấp bước cao ngồi vào xe của Cổ Trạch Nặc, trong xe phảng phất hương chanh dịu nhẹ.

“Sao dạo này chỉ cần tôi ở cạnh anh là trời lại mưa thế nhỉ? Chắc hẳn ông trời cũng biết, mưa có thể làm loãng bớt mùi khó chịu, buồn nôn toả ra từ người anh.” Cô vui vẻ nhìn anh và thốt lên mấy câu châm chọc, sau đó bực bội khi thấy anh chẳng nói gì, như muốn dùng sự trầm mặc để đáp lại những lời cay nghiệt của cô.

Cuối cùng, cô đành im lặng, rồi ngả lưng ra ghế, nhắm mắt lại. Không cần nhìn, nhưng mỗi động tác lái xe của anh vẫn hiện lên trong đầu cô rõ ràng đến từng centimet.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 4.2

“Ồi gió to quá, lại mưa rồi, mau rút quần áo thôi!” Tôn Diễm hét rống lên như bị lên cơn. Trên chiếc xô pha ở phòng khách, cô đang ngồi chễm chệ với đôi chân trần, còn ôm khư khư nửa quả dưa hấu, vừa nhìn hai người họ cãi nhau vừa cầm thìa xúc dưa hấu, ăn tộp tộp.

“Anh có vào không, em đóng cửa đây!” Quách Thiển Thiển bước vào nhà, ngồi ngay ngắn ở phòng khách rồi nói vọng ra ngoài cửa. “Đường Minh Hồng, xin anh vào ngay cho, đừng ở ngoài đó làm trò cười cho người khác có được không?” Cô nói to đến nỗi đèn hành lang ở tầng đối diện cũng bật sáng trưng.

“Thật sự anh không hiểu nổi, rốt cuộc anh đã làm gì để em phải giận” Cuối cùng Đường Minh Hồng cũng chậm rãi xuất hiện ở cửa phòng.

“Ai nói là em đang giận?” Quách Thiển Thiển lắc đầu phủ định.

Đường Minh Hồng mặt mũi bám vào khung cửa. “Còn nói không giận? Xem xong phim thì có cái bộ dạng ấy, còn nói không giận!”

“Em không giận.” Cô tiếp tục vờ vịt, cứng miệng cãi lại.

“Còn nói không giận?” Đường Minh Hồng vẫn kiên trì, khẳng khái với phán đoán của mình.

“Không giận là không giận!”

“Anh nói em có giận.”

“Em không giận!”

“Em có.”

“Không mà.”

“Thôi được! Em không giận thì tốt quá!” Cuối cùng Đường Minh Hồng cũng từ bỏ cuộc chiến chẳng bao giờ có kết quả này. Anh cúi đầu, siết chặt ngón tay rồi ngoác miệng cười. Trong lúc không biết dây thần kinh nào của mình bị “chập mạch”. Anh hỏi một câu thăm dò: “Cả chuyện đó em cũng không giận nữa à?”

Tôn Diễm ngồi bên cạnh hận không thể úp cả quả dưa lên mặt anh chàng này, vội vàng ngắt lời họ: “Có phải tôi ở đây khiến hai người cảm thấy bất tiện?”

“Không phải cậu vừa bảo trời mưa nên phải đi rút quần áo vào sao?” Quách Thiển Thiển quay lại nháy mắt với bạn rồi quay sang nhìn anh, nói: “Em thật sự không biết nói thế nào về chuyện này, đành ép bản thân không nghĩ đến thôi.”

Đường Minh Hồng gơ tay. “Anh thề đã cắt đứt hẳn với cô ta, không qua lại bất cứ lần nào nữa, tất cả đều trở thành quá khứ rồi.”

“Được rồi, thề cũng đã thề rồi, đại nhân không chấp tiểu nhân, nhỉ?” Tôn Diễm cười hì hì dàn hoà, lắc lắc tay Quách Thiển Thiển.

“Cậu nói nhẹ nhàng thật đấy, căn bản là cậu không biết...” Cô nghiêng mặt nhìn về áy náy của Đường Minh Hồng, cuối cùng nuốt cục tức, quay sang quát Tôn Diễm. “Cậu còn không đi rút quần áo à?”

“Thực ra tớ chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chứ tớ đã giặt quần áo đâu mà rút.” Tôn Diễm chẳng có ý định rời đi, vẫn ngồi ở xô pha ăn dưa hấu, miệng nhai chóp chép, vì vừa ăn vừa nói nên không được rõ ràng, rồi chăm chú nhìn vào góc bàn trước mặt. “Hơn nữa, cậu cũng biết, trai đẹp ở tầng dưới chẳng có hứng thú với tớ, cho nên tớ không cần mượn có phơi quần áo để ném đồ xuống đó nữa, tớ cũng sẽ không cần dây dưa với anh ta nữa.”

Con mưa đêm qua vẫn không ngừng rả rích. Chẳng mấy chốc, Cố Trạch Nặc và Lâm Thâm Thâm đã về đến căn hộ chung cư ở trung tâm thành phố, nơi mà họ đã dọn ra sau khi kết hôn. Anh lịch sự nhường cô vào phòng tắm thay đồ trước, rồi ngẩng lên cười và than thở không biết bao lần: “Ồ đây chỉ có một phòng tắm, thật bất tiện.”

“Thực ra ở đây cũng tốt mà, còn hơn ở nhà, lúc nào cũng phải giả bộ yêu thương nhau trước mặt mẹ anh, thấy đỡ mệt hơn nhiều.” Lâm Thâm Thâm đương nhiên không hào phóng đến mức để anh nhìn thấy cô thay quần áo, thế nên nhanh chóng khép cửa lại. Anh chẳng nói gì, cũng đi tìm quần áo thay.

Lúc Lâm Thâm Thâm thay quần áo xong đi ra, thấy cánh cửa phòng ngủ của hai người họ chỉ khép một nửa. Cố Trạch Nặc còi trợn, mặc chiếc quần dài cotton màu xám ở nhà, đang đứng trước gương gọi điện thoại, muộn thế này rồi, anh còn làm phiền ai, hoặc ai dám làm phiền anh chứ?

Cô nghe thấy anh nói: “Bác sĩ Triệu, lần trước ông đã nói rằng mẹ tôi phải đi kiểm tra sức khoẻ cơ mà? Sao đột nhiên bà lại quay về công ty thế?”

Không biết bác sĩ Triệu nào đó ở đâu máy bên kia giải thích với anh điều gì mà anh chỉ yên lặng lắng nghe. Thân hình cao ráo hơi gầy, lưng hình tam giác ngược đúng tiêu chuẩn với cánh tay săn chắc khiến cánh tay của anh như thon gọn hơn. Lâm Thâm Thâm bỗng nhớ đến những lúc mình và anh thân mật trước kia, nhớ lúc mình và Quách Thiển Thiển ngồi nói chuyện về chủ đề đàn ông một cách lộ liễu bạo dạn, trái tim cô bỗng đập nhanh hơn. Đúng lúc đó, Cố Trạch Nặc ngược mặt lên nhìn thấy cô qua khe cửa, vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện. “Được rồi, được rồi, ông không cần giải thích nhiều như thế làm gì, tóm lại, nhờ ông tiếp tục quan tâm tới tình trạng sức khoẻ của mẹ tôi, có bất cứ tin gì hãy cho tôi biết đầu tiên.”

“Đúng là một người con hiếu thảo!” Thấy anh cúp điện thoại và quay người lại, Lâm Thâm Thâm không kịp tránh đi, đành giả vờ thán nhiên, rồi ánh mắt khỏi người anh,= và quan sát căn phòng quen thuộc này một lần nữa.

Cố Trạch Nặc nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, mở tủ quần áo lấy chiếc áo phông mặc ở nhà, nhưng anh không vội mặc vào mà cúi đầu, bàn tay thon dài khẽ sờ vào cơ ngực rắn chắc của mình, cười gian xảo. “Sao em cứ nhìn trộm anh mãi thế?”

“Sao? Anh sợ tôi nhìn à?” Lâm Thâm Thâm bắt chước giọng điệu của anh, mắt nhìn thẳng vào người anh, không kiêng nể.

“Thế thì anh đành phải thẳng thắn thú nhận một việc là lúc em nhắm mắt trên xe, anh luôn nhìn trộm cơ thể em.” Giọng nói anh hơi trầm thấp, sau đó còn miêu tả tỉ mỉ. “Nếu anh nhớ không nhầm, lúc nãy áo sơ mi của em bị nước mưa làm ướt phần ngực, dính sát vào người, các đường nét đều nhìn thấy rất rõ.”

Hai gò má của Lâm Thâm Thâm bỗng nhiên đỏ ửng lên, để che giấu bộ dạng lúng túng của mình, cô cầm vội chiếc gối trên giường ôm trước ngực. “Tôi? Tôi còn có gì anh chưa nhìn thấy? Vẫn có thể thu hút sự chú ý của anh à?”

“Thế anh thì sao? Anh có gì em chưa nhìn thấy?” Anh vừa nói vừa giang hai cánh tay. “Em nói xem, rốt cuộc có chỗ nào em chưa nhìn thấy? Bây giờ anh sẽ cho em xem hết!”

“Đúng là đồ mặt dày!” Lâm Thâm Thâm bỏ chiếc gối đang ôm, đứng bật dậy, nhưng anh càng bước lại gần. Hai người bỏ ở khoảng cách gần trong gang tấc, chỉ cần đưa tay ra là chạm được, mùi hương quen thuộc trên cơ thể anh dường như đã thấm vào tận gan cô.

“Anh mặt dày, đâu phải em không biết.” Cố Trạch Nặc bối rối gơ tay lên xoa đầu cô. “Nhìn em lúc tức giận rất đẹp, rất tuyệt.” Ngón tay anh thuận theo phản ứng sinh lý chân thật nhất của cơ thể, chạm vào vành tai rồi đặt lên cằm và dừng lại trên cổ cô, bàn tay anh toả ra hơi nóng hầm hập.

Lâm Thâm Thâm lo lắng ngẩng đầu nhưng ngay lập tức bị tình cảm xa cách ánh lên trong đôi mắt anh làm cho sợ hãi, ánh đèn áp áp hắt lên làn da khoẻ mạnh, săn chắc của anh, phảng phất như có vô số dòng điện nhỏ đang chuyển động trong không khí.

Cô cố gắng mở miệng nhưng lại không biết nói gì, đúng thời khắc ấy, cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong phim đã xảy ra, ánh mắt họ chạm vào nhau và dừng lại.

Anh đứng trước mặt cô, bàn tay di chuyển chậm rãi nhưng mạnh mẽ xuống xương quai xanh, rồi tự nhiên trượt xuống eo cô giữ lấy, tay còn lại ôm cô ghì chặt, nhắm mắt hôn lên bờ môi mềm mại của cô.

Khi lưỡi anh đột phá được phòng tuyến cuối cùng là hàm răng đang cắn chặt của cô thì cô cũng nhắm mắt lại. Nụ hôn của anh ngày càng sâu, bàn tay anh cũng chậm rãi di chuyển trên cơ thể cô.

Lâm Thâm Thâm chỉ biết bám vào bờ vai anh, hoàn toàn chìm đắm trong sự nồng nhiệt của anh, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là đáp lại ah với ý thức mơ hồ. Lúc này đây, cô đã quên hết những mâu thuẫn và thỏa thuận giữa họ, toàn tâm toàn ý đón nhận tình cảm nồng nhiệt của anh, người đàn ông mà cô yêu sâu sắc.

Đương nhiên, Cố Trạch Nặc cũng không phụ sự chờ đợi của Lâm Thâm Thâm, anh nhanh chóng trút bỏ bộ váy mà cô vừa mặc, hai tay vuốt ve những đường cong gợi cảm trên cơ thể cô. Người con gái trong lòng anh vì căng thẳng và xấu hổ mà toàn thân run rẩy, cứng đờ, sự e thẹn, xấu hổ ấy khiến anh cảm thấy hưng phấn lạ thường, giống như tòng lộng có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy bùng lên dữ dội, cơ thể và tâm hồn họ hoàn toàn gắn kết, để sau đó toả ra sức nóng mạnh mẽ, mãnh liệt, quán quýt.

Sáu giờ ba mươi phút sáng, hôm thu của Cố Trạch Nặc nhận được một thông báo về tình hình thời tiết. Trời nhiều mây, nhiệt độ cao nhất là hai mươi ba độ, nhiệt độ thấp nhất là mười bảy độ, gió đông bắc cấp hai, chỉ số chất lượng không khí khá tốt. Anh day huyệt thái dương như muốn xua tan đi cơn đau đầu rồi tiếp tục kiểm tra email công việc mỗi ngày của Lâm Thâm Thâm gửi anh, để xác định xem có phải anh đã giao cho cô quá nhiều việc, khiến gần đây cô phải làm thêm giờ muộn như vậy hay không.

Lâm Thâm Thâm lúc này đang nằm nghiêng trên chiếc giường mềm mại, môi hơi cong lên giống như đang mời gọi một nụ hôn bất ngờ ập đến. Cố Trạch Nặc đứng đó liếm môi, còn cô giống như cảm nhận được điều gì đó, vội vội đầu vào gối.

Thực ra, lúc anh bật máy vi tính, Lâm Thâm Thâm đã hoàn toàn thức giấc, cho đến lúc này không biết cô phải nhắm mắt giả vờ ngủ không biết bao lâu rồi. Cảm giác giả vờ ngủ thật khó khăn, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, phải liên tục tự véo mình, sợ nằm trên giường quá lâu sẽ ngủ thiếp đi mất.

Từ phòng khách vọng đến tiếng chuông điện thoại của Lâm Thâm Thâm. Cô vẫn nằm bất động, trong lòng thầm rủa không biết ai không có mắt, không có đạo đức, mới sáng sớm như thế này, trong tình huống đáng xấu hổ thế này lại gọi vào điện thoại của cô. Bây giờ cô không biết mình nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là giả vờ bị tỉnh giấc vì tiếng chuông điện thoại?

Cố Trạch Nặc vừa gõ bàn phím vừa cất tiếng hỏi: “Thế nào? Em vẫn còn cảm thấy mệt à?” Thực ra, anh đã phát hiện ra cô giả vờ ngủ từ lâu rồi. Anh biết, lúc anh rời khỏi giường, cô đã tỉnh giấc, nhưng vì cô không muốn dậy nên anh cứ để cô giả vờ ngủ.

“Hoá ra anh đã biết rồi.” Lâm Thâm Thâm mở mắt ra, nhưng phải mất một lúc cô mới thích nghi được với ánh sáng trong phòng. Sau khi tỉnh táo hoàn toàn, cúi người định bước xuống giường, cô mới phát hiện trên người mình không có mảnh vải nào.

“Đề anh lấy cho!” Cố Trạch Nặc nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống, sau đó ngai ngừng mở miệng. “Tối hôm qua...”

“Bây giờ không phải là buổi sáng sao, anh còn nhắc đến chuyện tối qua làm gì?” Cô dứt khoát ngắt lời anh. “Anh có thể đi ra ngoài một lát không? Để em đứng dậy mặc quần áo!”

“Bây giờ anh đi ra đây.” Anh gạt đầu đứng dậy, đồng thời tắt máy tính. Lúc bàn tay anh chạm vào nắm đấm cửa, giọng nói của Lâm Thâm Thâm vang lên: “Anh ra ngoài rồi, nếu không có việc gì thì đừng vào nữa nhé, sắp đến giờ đi làm rồi đấy, em muốn xin nghỉ một ngày.”

“Ừ, anh biết rồi.” Cố Trạch Nặc đưa tay mở tủ quần áo ở gần cửa, chọn đại một chiếc áo sơ mi và bộ com lê. Sau khi anh ra khỏi phòng ngủ, Lâm Thâm Thâm mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất, sau đó cô nghe thấy tiếng đóng cửa ở ngoài phòng khách. Hoá ra, anh cũng vội vàng mặc quần áo và ra khỏi nhà.

Lâm Thâm Thâm mặc bộ đồ ngủ, trượt xuống giường, sau đó cứ thế ngồi trên sàn nhà. Cô ngồi yên lặng, chẳng muốn làm gì, nhớ lại ngày đầu tiên cô quen Cố Trạch Nặc, nhớ lại những chuyện xảy ra và những điều đáng nhớ nhất. Cô cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, một cách rất nghiêm túc.

Cô xin nghỉ một ngày nên có thể ở nhà một mình rất thoải mái từ sáng đến trưa, từ trưa đến tận bây giờ. Bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh và bị ngạt mũi, có khi bị trúng gió cũng nên.

Để tránh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như tối qua, có phải cô nên nhanh chóng hoán đổi thân phận với Quách Thiên Thiên? Cô sợ mình không kiềm chế nổi ham muốn với anh. Bây giờ, cô ngày càng không tin tưởng bản thân mình nữa vì cô chẳng có chút nhẫn nại nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 4.3

Hôm nay, Quách Thiên Thiên cũng xin nghỉ một ngày, một mình đi dạo phố. Không biết hôm qua có nhắc đến “Tào tháo” không mà hôm nay, lúc cô bước vào một cửa hàng điện thoại đã nhìn thấy “Tào tháo” Vương Chuẩn đang xem một mẫu điện thoại, còn người bên cạnh cô ta lại không phải là Phương Thạch.

Người đàn ông này còn già hơn Phương Thạch nhiều, hơn nữa có vẻ giàu có hơn Phương Thạch, ông ta mặc bộ com lê màu cà phê, đang cười thân thiết với Vương Chuẩn.

Quách Thiên Thiên đương nhiên dễ dàng nhận ra mối quan hệ mờ ám giữa hai người bọn họ. Cô đoán chắc, quan hệ giữa hai người này không bình thường chút nào, thêm nữa, Vương Chuẩn chẳng phải là cô gái ngoan ngoãn gì.

Quách Thiên Thiên không chào cô ta mà nhanh chóng bước qua, có điều trong lòng cô lại cảm thấy rất khó chịu, không biết sự khó chịu đó là vì Vương Chuẩn, vì Đường Minh Hồng, hay vì người bạn thân của anh – Sử Khải. Hoặc cũng có thể do nhìn người nghĩ đến ta nên cô mới buồn bã, khó chịu như thế. Bỗng chốc, cô chẳng còn có tâm trạng dạo phố nữa, một mình ngồi trên xe buýt nghĩ ngợi. Có phải Đường Minh Hồng cũng từng hôn hít một người con gái xa lạ ở ngoài đường như thế? Sự phản bội đi quá giới hạn có phải là căn bệnh của cuộc sống thành thị và đã lây lan toàn xã hội?

Điện thoại báo có tin nhắn, là của Thẩm Hiểu Bắc, anh ta viết: “Em đang làm gì đấy? Anh đang chơi bóng rổ trong trường, em có muốn đến xem không?” Đọc tin nhắn của anh ta, Quách Thiên Thiên vẫn không trả lời lại, nhưng cô bỗng nghĩ đến việc dạo này anh ta gửi đến rất nhiều tin nhắn như muốn kể với cô tất cả những chuyện xảy ra xung quanh anh ta. Hoá ra anh ta vẫn là sinh viên đại học năm thứ ba. Thế nên, chiếc xe buýt vừa hay dừng trước cổng trường đại học của Thẩm Hiểu Bắc, cô bắt giắc xuống xe. Lần đầu tiên cô đến trường đại học, lúc bước vào cổng, một cảm giác vui mừng và sợ hãi xâm chiếm lòng cô. Vui mừng là vì dù cô không phải sinh viên của trường nhưng cô vẫn có thể đến tham quan, trường đại học giống hệt như công viên mà chẳng cần phải mua vé vào cổng. Sợ hãi là vì, với một người không có cơ hội học đại học như cô thì nơi đây có một vẻ đẹp rất khó tả, khiến cô e ngại, rụt rè.

Cô hỏi một sinh viên đi ngang qua: “Chiều nay có một trận đấu bóng rổ phải không bạn?”

Người đó quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, rõ ràng không hiểu ý của cô. “Xin lỗi, tôi không biết!”

Thế nên, sau khi đi thêm một vài bước, Quách Thiên Thiên lại hỏi một sinh viên khác: “Chiều nay có một trận đấu bóng rổ phải không bạn?”

Sinh viên này hình như rất hiểu ý cô, vui vẻ nói: “Mỗi ngày đều có rất nhiều trận đấu bóng rổ, có phải bạn muốn biết sân chơi bóng rổ dành cho sinh viên nằm ở đâu?”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Quách Thiên Thiên vội vàng gật đầu. “Bạn ơi, sân bóng rổ dành cho sinh viên ở đâu? Bạn có biết người nào tên là Thẩm Hiểu Bắc không? Cậu ấy cũng là sinh viên ở đây.”

“Từ đây bạn cứ đi thẳng, sau đó rẽ trái là đến sân bóng rổ.” Người đó gật đầu, chỉ rõ hướng đi cho cô. “Nhưng người tên Thẩm Hiểu Bắc thì tôi không biết. Trường chúng tôi có nhiều người lắm, lại có rất nhiều khoa, tôi không biết người nào là Thẩm Hiểu Bắc đâu, mà có khi những người có tên giống thế rất nhiều ấy chứ!”

“Ồ, cảm ơn bạn nhé!” Quách Thiên Thiên gật đầu, mỉm cười với người bạn tốt bụng. Sau đó cô mới đi được hai bước thì có một cô gái tóc đỏ gọi cô lại và hỏi: “Bạn muốn tìm Thẩm Hiểu Bắc à, chữ ‘Hiếu’ nào, có phải ‘hiếu’ trong từ ‘phá hiếu’ chứ không phải ‘nhỏ’ trong ‘to nhỏ’?” Cô gái này nhuộm móng tay màu đen, trang điểm rất đậm, nhìn có chút đáng sợ.

Mặc dù trong lòng hơi sợ nhưng Quách Thiên Thiên vẫn nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Cô gái đó lấy từ túi xách ra một điều thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, thông thả nói: “Để tôi dẫn bạn đến gặp anh ấy.”

Giọng nói của cô gái rất lạnh lùng, mang theo chút uy hiếp khiến Quách Thiên Thiên chỉ biết lặng lẽ bước theo, vừa đi vừa xỏ tay vào túi quần, cảm giác rất giống như cô mới thi đỗ đại học và trở thành một sinh viên ngây thơ, trong sáng. Ngược lại, cô gái đi đôi giày cao gót màu tím thẫm phía trước lại giống như một chú hề đi tham quan trong trường và rêu rao tìm trai đẹp.

Cô thấy băn khoăn không hiểu sao anh chàng Thẩm Hiểu Bắc lại quen biết một nữ sinh như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ, cô liền cảm thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, vì thủ đoạn mà anh ta theo đuổi cô cũng sẽ làm mê hoặc những cô gái khác.

Họ người trước kẻ sau bước đi, chẳng bao lâu cô đã đến sân bóng rổ. Nữ sinh đó bỗng quay lại nhìn cô từ đầu xuống chân khiến cô sồn gai ớn. Bất giác, cô cũng cúi đầu nhìn lại mình. Hôm nay, cô ăn mặc rất đơn giản, như thường ngày vẫn vậy, chiếc quần ngắn màu trắng sữa với chiếc áo phông trắng hình chú mèo Rocky.

Nữ sinh kia đột nhiên hỏi: “Bạn là Quách Thiên Thiên à?”

Qt ngẩng đầu, nhìn cô ta bằng ánh mắt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, thầm nghĩ, cái tên Thẩm Hiểu Bắc gốc ghéch này chắc hẳn đã huỷ hoại hình tượng của mình trước mặt người khác rồi, thế nên, cô chỉ biết gật đầu một cách cứng ngắt.

Sau khi có được đáp án chính xác, nữ sinh đó cũng gật đầu, sau đó nói nhẹ như gió thoảng: “Minh là bạn học của Thẩm Hiểu Bắc, bạn thân kiêm phần tử ngoan cố, mình tên Từ Từ Hàm.”

Cái tên rất ý nghĩa mà lại ăn mặc với phong cách ngẫu nhiên như vậy, Quách Thiên Thiên chỉ biết nhìn cô ta, mỉm cười ngại ngùng, rồi thân thiện nói: “Chào bạn, Từ Từ Hàm.”

“Bạn ngạc nhiên lắm à?” Từ Từ Hàm hỏi.

“Có một chút.” Quách Thiên Thiên nghiêm túc trả lời.

“Kính ngạc điều gì?” Cô ấy cho điều thuốc lên môi, rít mạnh một hơi.

“Kính ngạc không hiểu bạn có phải là sinh viên không?” Quách Thiển Thiển thật thà đáp.

Từ Từ Hàm trầm mặc, sau đó rít mạnh một hơi thuốc rồi quay đầu lại, tiếp tục bước về phía sân bóng rổ. Cuối cùng họ đến sân bóng rổ và cùng ngừng đầu lê như muốn tìm bóng dáng Thẩm Hiểu Bắc trong đám người. Nhưng họ lại nhìn thấy rất nhiều người đang vây thành vòng tròn, lúc thì chụm lại, lúc thì tản ra, thế nên Quách Thiển Thiển và Từ Từ Hàm nhìn rõ ở đó có những chàng trai đang đánh đấm tới tấp mặt mũi, họ đều mặc áo ba lỗ, hở cánh tay trần, trông vô cùng hỗn loạn.

Thẩm Hiểu Bắc đang đứng ở trong đám người đó, tỏ ra vô cùng hung dữ, người đánh và người bị đánh đều không kêu lên tiếng nào, giống như đang trút giận. Từ Từ Hàm nhìn thấy cảnh đó, vội vàng ném điều thuốc trong tay rồi chạy đến. Còn Quách Thiển Thiển đứng chôn chân tại chỗ, cô không dám, đúng vậy, cô thừa nhận mình sợ chết, cô chỉ dám hướng về đám người đang mất lý trí đó hét to: “Tôi đã báo cảnh sát rồi, các người còn không dừng tay lại!”

Thật không ngờ, lời cô vừa thốt ra lại có chút tác dụng, tất cả mọi người đều dừng lại, tản đi như bầy chim gặp dã thú. Quách Thiển Thiển, Từ Từ Hàm và cả Thẩm Hiểu Bắc cuối cùng cũng có thể rời khỏi sân bóng rổ một cách an toàn.

Hai cô gái, một bên phải, một bên trái dìu cậu ta đến phòng y tế của trường. Lúc ở phòng y tế, họ không nói gì với nhau. Bác sĩ dùng bông lau vết thương trên người cậu ta. Cậu ta thờ nặng nhọc, mỗi lần như thế, Từ Từ Hàm lại chủ động nhìn vào mắt Quách Thiển Thiển. Thẩm Hiểu Bắc cũng nhìn Quách Thiển Thiển một cách chăm chú, cô như nhìn được cả bóng dáng mình trong đôi đồng tử ấy. Cô nghĩ ánh mắt của mình chắc chắn cũng rất nồng, nên chỉ động trên ánh chiều tà rực rỡ kia và tần trong không khí nồng nặc mùi cồn.

Sau khi xử lý vết thương, Từ Từ Hàm tiễn họ đến tận cổng trường, sau đó nhanh chóng quay trở về. Thẩm Hiểu Bắc nhận ra sự thất vọng trong mắt Quách Thiển Thiển nên lập tức giải thích: “Cô ấy ở nhà thôi!”

Họ cùng nhau về nhà vì cùng sống trong một toà nhà. Trên đường đi, Thẩm Hiểu Bắc không ngừng hỏi cô: “Em có nhớ anh đã từng hát cho em nghe mấy bài không?”

Cô lạnh nhạt đáp lại: “Không nhớ.”

“Đúng là một cô gái vong ân bội nghĩa.” Anh ta bĩu môi oán trách nhưng Quách Thiển Thiển không muốn phản bác, hôm nay anh ta bị thương mà, một người như cô nên đại lượng, nhường nhịn anh ta mới phải. Cô cúi đầu nhìn ánh đèn hắt xuống mặt đường, bóng của họ in trên đường, lúc hoà vào, lúc tách ra.

Cái bóng của họ, lúc thì dài, lúc thì ngắn, lúc thì tỏ, lúc lại mờ, Quách Thiển Thiển thấy Thẩm Hiểu Bắc cũng cúi đầu cùng cô ngắm nhìn sự biến đổi đó.

Cậu ta bỗng giẫm lên bóng của cô, quay đầu lại, nói: “Nhìn đi, hai cái bóng xếp chồng lên nhau này.”

Quách Thiển Thiển ngẩng đầu, khinh khỉnh đáp: “Đồ trẻ con, vô vị.”

Đột nhiên, Thẩm Hiểu Bắc hỏi cô: “Em thích cái tên Đường Minh Hồng như vậy sao?”

Quách Thiển Thiển rút tay vào túi quần. “Ừ, đúng vậy, chắc chắn trước đây tôi đã nói với anh rồi mà.” Cô nghĩ ngợi một lát rồi bỏ xung: “Tôi và anh không có cơ hội đâu, có điều, anh có thể suy nghĩ đến bạn tôi là Tôn Diễm, hình như cô ấy rất thích anh đấy.”

“Chính cái cô thường ném quần áo lót xuống cửa sổ phòng tôi á?” Tay trái của Thẩm Hiểu Bắc đột nhiên vòng qua vai phải của Quách Thiển Thiển, nhẹ nhàng đặt lên vai trái của cô. “Như người anh thích là em” Động tác này của anh ta rất kỳ lạ, chỉ cần dùng sức, đầu của Quách Thiển Thiển sẽ chạm vào cánh tay anh ta. Động tác anh ta vỗ đầu cô rất nhẹ, dường như là hành động an ủi rất dịu dàng. Lần đầu tiên cô có thể xác định là anh ta cao đến một mét tám mươi tám, vì đầu của cô chỉ có thể chạm vào ngực anh ta. Trái tim có chút xao động, cô nói với anh ta trong trạng gần như đầu hàng: “Thẩm Hiểu Bắc, anh chàng họ Thẩm đẹp trai, xin anh hãy tha cho tôi được không? Hai chúng ta thật sự không thể được, coi như tôi cầu xin anh đấy! Hãy buông tha cho tôi đi mà!”

Chiếc điện thoại trong túi quần đồ chuông nên Quách Thiển Thiển nhanh chóng dừng bước, bước về phía bên phải và đứng yên để Thẩm Hiểu Bắc bước qua. Cô lắc nhẹ chiếc điện thoại, trong lúc anh ta quay đầu lại bèn giải thích. “Được rồi, như vậy nhé, bạn tôi đang tìm tôi, thế nên bây giờ tôi chưa về nhà ngay đâu.”

“Là bạn trai à? Là Đường Minh Hồng à?” Thẩm Hiểu Bắc hỏi cô.

“Thực ra...” Cô vốn muốn giải thích rằng người bạn mà cô nói thực ra là chị gái cô, họ đã giao ước với nhau, sau khi Lâm Thâm Thâm chuẩn bị xong xuôi thì sẽ gọi điện thông báo cho cô, nhưng rất nhanh sau đó, cô từ bỏ ý nghĩ này và nghiêm túc gật đầu, ánh mắt và vẻ mặt có bao nhiêu sự lả lơi thì cô phô ra bấy nhiêu. “Đúng vậy, bạn trai tôi bảo tôi đến gặp anh ấy, chúng tôi muốn có một buổi tối thật lãng mạn, cậu tự về nhà đi nhé! Tạm biệt!”

Sau hơn một tiếng đồng hồ, Quách Thiển Thiển đã đến điểm mà chị cô nhấn trong điện thoại. Trong phòng ngủ ở căn hộ của chị cô và Cố Trạch Nặc, cô để mặc cho chị “chỉnh đốn” thân hình của mình, ngoài việc đắp mặt nạ, cắt móng tay, thoa sữa dưỡng thể, chị cô còn ghi chép cẩn thận thói quen sống của chị và tất cả những chuyện xảy ra khi ở bên Mỹ, còn có cả những chi tiết nhỏ nhặt từ lúc quen Cố Trạch Nặc đến nay. Đương nhiên, thoả thuận riêng giữa hai vợ chồng thì Lâm Thâm Thâm không nói cho em gái biết, vì Lâm Thâm Thâm đoán rằng, họ sẽ chẳng bao giờ nói đến vấn đề này, vì thời gian bây giờ cách thời hạn đó chẳng còn bao lâu nữa.

“Thật sự phải chọn vào buổi tối à? Tại sao lần đầu tiên hoán đổi chị lại chọn thời điểm làm khó em thế?” Quách Thiên Thiên không kìm nén nổi hỏi chị.

“Em không nhớ những lời chị vừa nói à?” Lâm Thâm Thâm mở to mắt nhìn em gái. “Chính vì buổi tối mới là đơn giản nhất, không cần nói nhiều, lại có thể giảm khả năng bị vạch trần ở mức thấp nhất.”

“Nhưng là buổi tối, buổi tối đấy!” Quách Thiên Thiên nhìn ngó xung quanh phòng, không gian xa lạ khiến cô càng tóm chặt chiếc áo khoác mỏng manh của mình. “Nếu như em bị anh rề rắm... chuyện đó, thì không chỉ có lỗi với chị mà còn có lỗi với bản thân em nữa!”

Lâm Thâm Thâm đột nhiên gí tay vào trán em gái. “Đúng là em nghĩ quá nhiều rồi, mấy hôm nay chị đến tháng, anh rề em cũng biết, thế nên tối nay nhất định sẽ an toàn.”

“Chị đúng là suy nghĩ chu đáo.” Quách Thiên Thiên gật đầu rồi lại một lần nữa mở to mắt tò mò. “Lẽ nào không đến ngày đó thì anh rề sẽ bộc phát thú tính, ham muốn vô độ, lừa dục bừa bừa ư?”

“Ý muốn hoán đổi là em nêu ra đấy nhé, không phải là chị. Yêu cầu của em là muốn xác định xem trong trái tim Đường Minh Hồng có em hay không, còn yêu cầu của chị là, em không cần quan tâm nhiều làm gì cho mệt. Được rồi, sáng sớm ngày mai, lúc nào tỉnh dậy lại hoán đổi về vị trí cũ, em lại đến làm việc ở tiệm cà phê của em, chị lại đến công ty của chị.” Lâm Thâm Thâm tiếp tục gõ vào trán cô em gái, đưa ra lời bổ sung và cảnh cáo cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 4.4

Nếu nói rằng con gái có khả năng nhạy cảm bẩm sinh thì sự nhạy cảm của Lâm Thâm Thâm tuyệt đối mạnh hơn bất cứ người con gái bình thường nào. Khả năng bẩm sinh đã vậy, cộng thêm cảm giác thiếu an toàn sau này và trong những năm dài sống nơi đất khách quê người, nên bây giờ, cô là một người cực kỳ nhạy cảm. Lúc này đây, trực giác mách bảo cô rằng mình đang bị theo dõi.

Cô không phải kẻ ngốc, thế nên chỗ nào đông người thì cô đi về hướng đó, dù có ngược đường với nơi cô muốn đến. Một Lâm Thâm Thâm luôn bình tĩnh không phải lúc nào cũng cứng rắn nên lúc này cô cũng cảm thấy hơi hoảng, căng thẳng. Cô đang sợ hãi điều gì? Lẽ nào là vì chuyện hoán đổi thân phận với Quách Thiên Thiên? Theo lý mà nói, cô chẳng có gì phải sợ cả, bây giờ cô đang đóng giả Quách Thiên Thiên, muốn tiền không có tiền, muốn mạng thì cũng chỉ có một mạng, huống hồ trên đường phố lớn rất đông người thế này, dù ai muốn làm gì cô cũng khó.

Cuối cùng, khi đi được một đoạn rất dài, Lâm Thâm Thâm mới phát hiện ra quả nhiên là do mình quá mẫn cảm nên mới có một phen thót tim như vậy, nhưng dù thế nào cô cũng cần gọi điện cho Quách Thiên Thiên, dặn dò cô em địa chỉ hoán đổi. Sau đó, cô còn nhắc cô em ngày mai chuẩn bị trang phục đi làm. Lúc sắp đến khi nhà trọ của em gái, cô đến một siêu thị gần đó, rồi lại gọi điện cho em gái: “A lô hình như chị quên mất, không phải chúng ta nên đổi cả số điện thoại sao? Anh rề em về nhà chưa?”

“Anh ấy vẫn chưa về. Không cần đổi số điện thoại đâu, chúng ta cứ mở máy là được. Chị, có lẽ chúng ta sẽ hoán đổi trong hai, ba tháng, cũng có thể chỉ haons đôi mấy ngày nên không cần đâu!” Quách Thiên Thiên thờ dãi ở đầu máy bên kia, sau đó hỏi cô: “Chị không căng thẳng đấy chứ? Chị có căng thẳng không đấy?”

“Đương nhiên là không.” Lâm Thâm Thâm ưỡn ngực. “Sao chị phải căng thẳng, chị chỉ muốn hỏi em câu cuối cùng, nhà em ở đối diện khu Vi Lan, phòng 103 tầng 5 đơn nguyên 2 toà nhà số 7, đúng không?” Lúc này, Quách Thiên Thiên đang thích thú ngắm nghía những bộ quần áo cực đẹp trong tủ quần áo của chị cô, thế nên không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với chị nữa.

“Được rồi, nhớ là không được để lộ chuyện hoán đổi này, không được nói với ai đâu đấy! Em biết chưa hả?” Lâm Thâm Thâm nhắc nhở em gái lần cuối cùng.

“Chị yên tâm đi mà.” Quách Thiên Thiên nhanh chóng ngắt điện thoại khi cô còn chưa kịp nói lời tạm biệt với em. Chậm rãi mở tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng, mở nắp uống ừng ực, cô muốn nhanh chóng để dòng nước mát trôi xuống dạ dày, xoa dịu tâm trạng vô cùng phức tạp, ngổn ngang của mình lúc này.

Lấy chìa khoá mà em gái đưa cho để mở cửa, Lâm Thâm Thâm nghe rõ tiếng cãi nhau của một nam một nữ trong phòng khách. Cô cúi đầu xác định lại số phòng, cảm giác như mình đi nhầm phòng, nhưng chiếc chìa khoá trong tay cô lại mở được cửa, thế nên không thể nào nhầm được.

“Anh nói em nghe, Quách Thiên Thiên, em về thật đúng lúc, Tôn Diễm đang nói xấu anh đấy!” Người con trai vừa lên tiếng có dáng vẻ rất tuấn tú nhưng không phải là Đường Minh Hồng. Lâm Thâm Thâm có thể nhận ra đó chính là chàng trai mà Quách Thiên Thiên đã nhắc tới – Thẩm Hiểu Bắc ở tầng dưới khu nhà trọ. Thẩm Hiểu Bắc? Cái tên này hình như cô đã nghe thấy ở đâu đó, có điều bây giờ cô chẳng thể nhớ ra được.

“Ồ, thế à? Nhưng sau cậu biết cô ấy nói xấu cậu? Cô ấy nói trước mặt cậu à?” Lâm Thâm Thâm lạnh lùng hỏi lại.

“Đương nhiên là không. Anh đến tìm em, vô tình nhìn vào máy vi tính của cô ta và đọc được nhật ký cô ta viết.” Thẩm Hiểu Bắc gật đầu giải thích.

“Thiên Thiên, cậu về đúng lúc lắm, cậu nhất định phải giúp tớ. Thẩm Hiểu Bắc dám đọc trộm nhật ký của tớ, xâm phạm quyền riêng tư của tớ.” Tôn Diễm vội vàng nhào đến, nhờ Lâm Thâm Thâm giúp cô giải quyết chuyện này.

“Nếu không phải tôi vô tình đọc được thì làm sao biết được cô đang mắng chửi tôi trong nhật ký?” Thẩm Hiểu Bắc tiếp lời.

Thực ra, điều mà Thẩm Hiểu Bắc muốn nói với Quách Thiên Thiên là: “Cuối cùng em cũng về rồi à? Hẹn hò với bạn trai về rồi ư? Anh đợi em lâu lắm rồi!” Thế nhưng cuối cùng cậu ta lại không nói ra, mà thuận theo lời của Tôn Diễm nói với Quách Thiên Thiên.

“Tôi mắng chửi anh? Nếu anh không đọc trộm nhật ký của tôi thì làm sao biết tôi mắng chửi anh?” Tôn Diễm mạnh miệng phản bác.

“Thế là cô thừa nhận mắng tôi rồi đấy!”

“Thế là anh thừa nhận xem trộm nhật ký của tôi rồi chứ gì?”

Hai người họ lờ qua tiếng lại Lâm Thâm Thâm đầu đầu, cô giơ tay lên, nói: “Cậu ta xem trộm nhật ký của cậu à?” Lâm Thâm Thâm đành phải nói chen vào trong lúc hai người họ đang cãi nhau. Tôn Diễm nghe xong, gật gật đầu.

“Thế ở trong nhật ký, cô ấy mắng chửi cậu à?” Cô lại quay sang Thẩm Hiểu Bắc, hỏi. Cậu ta cũng gật đầu.

“Ok, cô ấy xác nhận mắng chửi cậu trong nhật ký, đúng không?” Cô nhìn Thẩm Hiểu Bắc xác nhận, người nào đó gật đầu, cô liền nói tiếp: “Vậy cậu cũng chửi lại cô ấy trong nhật ký của mình, thế là ăn miếng trả miếng, có đi có lại rồi.”

“Được!” Thẩm Hiểu Bắc gật đầu. “Ý kiến này được đấy, bây giờ anh đi viết đây.” Cậu ta nói xong, quay người đi ra cửa, trong lòng lại nghĩ: “Thế là cô ấy cũng về nhà rồi, mình có thể yên tâm rồi.”

Sau khi Thẩm Hiểu Bắc rời đi, Tôn Diễm lại giậm chân bình bịch về không vui. “Cái gì thế hả? Thiên Thiên, sao cậu lại giúp người ngoài thế hả? Có phải cậu thấy anh ta đẹp trai nên trọng sắc khinh bạn phải không?”

“Tôn Diễm!” Lâm Thâm Thâm vội vàng nắm lấy tay bạn an ủi. “Sao tớ có thể giúp cậu ta chứ? Cậu viết nhật ký chửi cậu ta, bị cậu ta nhìn thấy, cậu ta viết nhật ký chửi cậu, nhưng cậu lại chẳng nhìn thấy, mắt không thấy thì lòng không buồn, chỉ mình cậu ta biết, cuối cùng vẫn là cậu được lợi mà!”

“Đúng rồi, tớ cũng có thể tiếp tục viết nhật ký chửi rửa anh ta!” Tôn Diễm vui mừng hơn hờ gật đầu. “Thiên Thiên, cậu đúng là bạn tốt của tớ, thông minh lắm, mà cậu trở nên thông minh như vậy từ lúc nào thế?”

“Thế ư?” Lâm Thâm Thâm toát mồ hôi, em gái cô chắc chắn không đến nỗi ngốc thế chứ! Có điều, trí tuệ của hai người này quả thực cũng không cao lắm! Cô mỉm cười. “Cậu đi đi! Nhanh đi viết nhật ký chửi cậu ta đi! Nhớ là chửi độc ác một chút nhé!” Bị hai người họ ồn ào một lúc, Lâm Thâm Thâm mới nhớ ra dự định ban đầu của mình là về nhà tắm gội, sau đó lên giường đi ngủ, như vậy mới có thể coi là an toàn và thích hợp.

Thực ra, vốn cô nghĩ rằng của ả Tôn Diễm sẽ khó vượt qua, dù sao cô ấy cũng ở bên cạnh họ từ nhỏ đến lớn, có điều vẫn còn may là từ khi về nước, ngoài lần gặp bất ngờ ở sở cảnh sát thì họ chưa gặp nhau lần nào nữa. Cô sợ Tôn Diễm sẽ nói tất cả với em gái cô khi cô chưa chuẩn bị sẵn sàng. Cô cũng sợ nếu gặp lại nhiều bạn cũ sẽ khiến cô càng ôm chặt ký ức tàn khốc trước kia, chặt đến nỗi khiến cô ngạt thở. Bước vào phòng tắm, cô phát hiện mình đang thờ dài thườn thượt. Phòng tắm này sao còn bé hơn cả phòng tắm ở căn hộ của cô và Cố Trạch Nặc, ngọt ngào hơn cả phòng tắm xông hơi ở biệt thự nhà chồng cô thế nhỉ?

Cũng lúc này, Quách Thiên Thiên đang ngâm mình trong bồn tắm lớn ở nhà chị. Cô cứ nằm trong đó đến nỗi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Sau đó, cô bị trượt xuống đáy bồn, uống rất nhiều nước rồi mới bò dậy được. Cô cũng thờ dài thườn thượt, thầm kêu khổ: “Suýt bị chết đuối trong bồn tắm nhà mình, nói ra liệu có ai tin không nhỉ?”

Tắm xong, cô mới phát hiện Cố Trạch Nặc đã về nhà, đi cùng với anh còn có mẹ anh, tức là mẹ chồng của Lâm Thâm Thâm.

“Vợ ơi, cẩn thận không bị lạnh đấy! Anh đã nói với em rồi, tắm xong phải quấn thật nhiều khăn bông vào để tránh cảm lạnh.” Không đợi Quách Thiên Thiên phản ứng kịp, Cố Trạch Nặc đã lập tức ào đến, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

Cô nói như một phản xạ có điều kiện: “Anh đừng đụng vào em!”

“Em nói gì vậy?” Cố Trạch Nặc và bà mẹ chồng Trần Thục Dung kinh ngạc đến nỗi mở to mắt.

“Ý em là, anh làm như vậy trước mặt mẹ, em xấu hổ lắm!” Cũng may Quách Thiên Thiên phản ứng kịp và nhớ ra thân phận bây giờ của mình là Lâm Thâm Thâm. “Chồng ơi, em về phòng trước đây!”

“Phải rồi, mẹ lại đến quấy rầy hai vợ chồng con rồi.” Bà Trần Thục Dung mỉm cười hiền từ, giờ mấy chiếc túi xách bên cạnh lên rồi nói tiếp: “Mẹ đi ngay đây, mẹ biết các con ghét mẹ, chắc chắn sẽ trách móc bà già này quấy rầy sự lãng mạn của hai đứa, chỉ vì mẹ nghe Thâm Thâm bị ốm nên tiện đường đến thăm thôi. Hơn nữa, hôm nay mẹ mua rất nhiều quần áo, túi xách và giày, con dâu lại xem đi!”

“Mẹ, sao chúng con có thể ghét mẹ được chứ?” Cố Trạch Nặc nói và nhìn về phía bà/

Quách Thiên Thiên cũng vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy ạ! Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy? Mẹ đến chúng con mừng còn không kịp nữa là!”

“Thế ư? Thế thì mẹ không đi nữa.” Bà Trần Thục Dung cố ý nói như vậy, sau đó nhìn hai vợ chồng họ ngại ngùng đỏ mặt nhìn nhau. Sau khi thay quần áo của chị gái, Quách Thiển Thiển bước ra phòng khách. Trong lúc xem đồ mẹ chồng mua, không biết bao nhiêu lần cô thốt lên những tiếng kinh ngạc: “Oa! Oa! Đẹp quá!”

Cô đành phải cố gắng giả vờ thích thú với nào là quần áo, giày, túi mà cô không biết và cũng chẳng thấy đẹp. “Đẹp quá, thiết kế rất đẹp, lại rất có đẳng cấp nữa mẹ ạ.” Đường như cô vận dụng hết vốn từ vựng của mình dành cho việc khen ngợi, sau đó còn vỗ tay thật to. “Những món đồ này thật sự tôn lên phẩm chất cao quý của mẹ đấy ạ!” Nhưng trong lòng cô lại thầm than: “Hừ, đúng là cao quý đến nỗi giá cả cao ngất tời trời như ăn thịt người không thêm nhả xương ấy!”

“Ừm, chỉ có con dâu của mẹ có mắt nhìn!” Bà Trần Thục Dung hài lòng nói. “Quần áo và giày chắc không vừa với số đo của con rồi, vậy mẹ tặng con một chiếc túi nhé! Con cứ chọn một cái con thích mà dùng!”

“Thật ạ?” Quách Thiển Thiển không dám tin, nhìn vào gương mặt phúc hậu của bà Trần Thục Dung. Bà mẹ chồng gật đầu khẳng định: “Đương nhiên rồi.”

“Vậy con sẽ chọn một cái nhé!” Nói xong, cô chọn ngay chiếc túi đắt nhất trong số đó. Thực ra, cô chọn nó không phải vì thích giá cả của chiếc túi, mà vì cô sợ phong cách của chị gái không giống mình, thế nên phương án an toàn nhất là cô nên chọn một cái túi đắt. Ít nhất thì giá cả cũng quyết định phong cách.

“Ồ, con thật có mắt nhìn, cái túi đó sẽ tôn dáng vẻ của con lên đấy!” Bà Trần Thục Dung mỉm cười, sau đó nhanh chóng đứng dậy, thu dọn tất cả đồ đạc. “Vậy mẹ không làm phiền hai con nữa, mẹ đi đây.” Bầu không khí ấm áp và sôi nổi lan toả khắp phòng.

Quách Thiển Thiển rất hài lòng về biểu hiện của mình, đang lúc đắc ý, quay người lại thì thấy khuôn mặt khó chịu của Cố Trạch Nặc, đứng kiêu lạt mặt nhanh hơn giờ sách. “Hôm nay cô làm sao thế?”

“Gi cơ?” Cô nhìn anh vẻ không hiểu.

Bước chân của mẹ chồng vừa ra khỏi cửa, còn chưa được một phút, hơn nữa, mùi mảy giấy trước anh còn có thái độ rất dịu dàng cơ mà? Quách Thiển Thiển bất giác nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi, nuốt nước miếng, nói: “Em làm sao... Rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì?”

“Lâm Thâm Thâm, cô cố tình hay làm sao thế? Tại sao cô lại lấy túi mẹ tôi đưa cho cô, cô thích thì tự đi mà mua chứ!” Cố Trạch Nặc buông phịch người xuống xô pha, nhìn chiếc túi xách nhỏ trên tay cô, giận dữ.

“Không phải mẹ rất vui đấy ư?” Quách Thiển Thiển cười, nói. “Vừa nãy mẹ còn nói chiếc túi này rất hợp với em mà. Mẹ còn khen em rất có phong cách đấy thôi!”

“Đầu cô bị ngấm nước à? Mẹ là người vui buồn thất thường, bà tặng cô chiếc túi chỉ vì muốn thể hiện là một người rộng rãi, hoặc có thể lúc đó tâm trạng bà tốt, nhưng cô tuyệt đối không nên nhận mới phải chứ. Cô phải cảm ơn rồi rút rời từ chối dứt khoát chứ!” Anh vừa nói vừa xoè tay ra. “Hơn nữa, cho dù cô có lấy thì cũng nên chọn cái bình thường thôi, chọn cái mà bà không thích nhất ấy, để bà không phải hối hận, mà cho dù hối hận, bà cũng có thể đi mua cái khác tương tự. Còn cô? Cô được lắm, chọn ngay cái túi đắt tiền, lại còn số lượng có hạn, có muốn mua cũng chẳng mua được!”

“Hả?” Quách Thiển Thiển bất giác than thở. “Em cứ nghĩ... cứ nghĩ rằng mẹ thật sự muốn tặng em, sao mẹ lại làm như vậy chứ? Ngày mai em trả lại mẹ là được mà, anh nói xem có được không?”

“Thế thì càng không được.” Cố Trạch Nặc lập tức ngắt lời cô. “Cô trả lại bà như vậy, chắc chắn bà sẽ không lấy, hơn nữa, làm thế không phải là cố ý bảo bà là keo kiệt sao?”

“Vậy phải làm thế nào?” Quách Thiển Thiển cuống lên hỏi anh.

“Lâm Thâm Thâm, hôm nay cô bị ngốc đi thì phải!” Cố Trạch Nặc than thở, trong đầu nhanh chóng nghĩ ngợi, chợt loé lên một ý. “Tôi đã nghĩ ra rồi, sắp tới có hoạt động quyên góp từ thiện do công ty chúng ta tổ chức, chắc chắn mẹ sẽ tham gia. Vậy cô hãy đem bán đấu giá cái túi này, như vậy mẹ có thể mua lại nó và làm như vậy cũng là biện pháp an toàn nhất!”

“Ồ, được đấy, ngày mai em sẽ sắp xếp.” Thực ra, ngày mai cô sẽ nói với chị gái, để “Lâm Thâm Thâm thật” sắp xếp chuyện này. Cố Trạch Nặc nghe cô nói vậy thì cũng không có ý kiến gì khác mà lấy một chiếc gối và vỏ chăn trong phòng ngủ. Hai người họ một người nằm trong phòng ngủ, một người nằm ở phòng khách, không ai nói với ai thêm bất cứ câu nào nữa.

Ngày hôm sau gặp nhau, Lâm Thâm Thâm nghe Quách Thiển Thiển kể lại tất cả những chuyện xảy ra tối qua, nhân tiện cũng nghe em gái nói về cảm giác của cô ấy. “Mặc dù anh rề dối khát không chịu được nhưng do đang bận khoản về chuyện mẹ chồng chị, lại sợ không thể chống cự kích động sinh lý nên đã ngủ ở phòng khách. Thế nên em ngủ rất ngon lành, hơn nữa em nghĩ rằng người ở xã hội thượng lưu cũng không đến nỗi xáo trá lắm!”

“Hai người ngủ riêng như vậy liệu có an toàn không? Thực ra, người ở tầng lớp thượng lưu cũng có lúc rất hạ lưu đấy.” Lâm Thâm Thâm phản bác lời em gái, sau đó giải thích thêm: “Chỉ khi càng xáo trá, càng thâm độc ngầm mới càng che giấu được sự giả tạo của họ, em hãy nhớ, cần phải để ý một chút. Còn nữa, chị có một ý kiến thế này, nếu Đường Minh Hồng ngày nào cũng lấy chuyện của Sư Khải ra làm phiền em, em có thể làm bà mối, giúp Sư Khải tìm một bạn gái mới.” Lâm Thâm Thâm đưa ra ý kiến. “Em nói xem nào? Hơn nữa, theo lời em nói thì Vương Chuẩn cũng chẳng phải là loại người tốt đẹp gì, đúng không?”

“Chuyện làm bà mới bà mai em không làm được đâu, em cũng chẳng tìm được người nào thích hợp.” Quách Thiện Thiện nghe xong thì lập tức lắc đầu từ chối.

“Dù sao thì chị em mình cũng hoán đổi thân phận rồi.” Lâm Thâm Thâm hào hứng hẳn lên, vỗ vỗ ngực. “Chị thấy Tôn Diễm rất được, cô ấy cũng là bạn tốt của chị, chuyện này cứ để “Quách Thiện Thiện giả” là chị đây giải quyết cho.”

“Thôi, cứ để em làm cho!” Cô vội vàng giành giật việc này từ tay chị.

“Thế chị thì sao? Chị nên làm gì?” Lâm Thâm Thâm hỏi lại em gái.

“Chị à? Chị cùng mẹ chồng chị đến tham dự hoạt động từ thiện của công ty, giải quyết nhanh chóng vụ túi xách số lượng có hạn ấy đi, bán đấu giá cái túi xách ấy để mẹ chồng chị có cơ hội mua lại.” Rồi cô liếc chị gái. “Nếu chuyện này thành công, em đây vô cùng đội ơn bà chị!”

“Được rồi!” Lâm Thâm Thâm gật đầu nhắc nhở. “Thế thì em phải nhớ bảy giờ tối nay đến nhà chị và lại tiếp tục hoán đổi thân phận đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 4.5

“Chuyện ngoài ý muốn”, trong từ điển của Sừ Khải, không bao giờ anh nghĩ mình phải để ý đến “đại danh từ” này, nó giống như tình yêu giữa anh và Vương Chuẩn vậy. Nhưng hôm nay, không hiểu vì thời tiết hay vì tâm trạng, cũng không biết có phải vừa uống cốc trà sữa có hương vị mà Vương Chuẩn thích hay không mà bất giác anh nhớ đến cô ta. Thế nên trên xe buýt, Sừ Khải hết lần này đến lần khác gọi vào số máy của Vương Chuẩn, mặc dù lần nào cũng nghe thấy một giọng nói ngàn năm không đổi: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Nhưng anh muốn nói: “Anh rất nhớ em.”

Anh rất muốn nói: “Anh vô cùng, vô cùng nhớ em, em có biết không?”

Anh rất muốn nói với cô: “Vương Chuẩn, em đang ở đâu? Anh thực sự rất nhớ em!” Nhưng khi anh sắp phải xuống xe, anh không nhớ mình đã nói với chiếc điện thoại bao nhiêu lần những lời mà cô nói cũng vô tác dụng: “Vương Chuẩn, tại sao em lại tắt máy? Tại sao em lại rời xa anh? Em để mặc anh như vậy sao?”

Có phải vì sắp đến điểm dừng nên xe buýt đi rất chậm, rất chậm, Sừ Khải muốn gào khóc trước màn hình điện thoại, nhưng đôi mắt khô khốc của anh không thể khóc nổi. Anh xuống xe, ngừng đầu, cuối cùng, anh nhận ra cả thế giới này chỉ thuộc về mỗi mình anh.

Có lẽ do thời tiết, cũng có lẽ là do tâm trạng, tiệm cà phê hôm nay vắng vẻ khác thường. Thế nên, Quách Thiện Thiện có thể đứng thần thờ ở quầy thu ngân mà không phải chạy đi chạy lại. Sau đó, cô chú ý đến anh, thực ra cô đã chú ý đến cái bóng đang lơ lửng trước cửa tiệm của Sừ Khải, hình như anh không dám bước vào, cũng không nở rời đi.

Cuối cùng, cả người anh dựa vào cánh cửa kính khiến tất cả nhân viên và khách hàng trong tiệm cà phê chú ý, thế nên Quách Thiện Thiện đã bước đến mở cửa, gọi anh vào trong. Anh ngước mắt lên, miệng nở nụ cười áy náy. “Xin lỗi, chân tôi bị tê.” Anh chưa dứt lời thì cả người ngã nhào xuống đất, nói ngắn gọn: “Thật sự xin lỗi, Quách Thiện Thiện, cô có thể kéo tôi dậy không?”

“Tôn Diễm!” Quách Thiện Thiện vội vàng gọi bạn, cô biết một mình cô chẳng thể nào kéo nổi con người này, nhưng vẫn muốn giúp đỡ anh. Cuối cùng, với sự giúp đỡ của Tôn Diễm, họ cũng kéo được Sừ Khải vào ngồi trên xô pha.

“Thiện Thiện, để tớ đi rót cho anh ta cốc nước nhé?” Tôn Diễm quay người đi. Quách Thiện Thiện sau khi gật đầu với cô bạn thì ngồi xuống đối diện với Sừ Khải, chống cằm nhìn người con trai trước mặt, đợi anh nói chuyện.

Anh vội vàng giải thích: “Tôi không tới đây tìm Vương Chuẩn đâu.”

“Tôi biết.” Sừ Khải nói. Lúc đó, Tôn Diễm đặt cốc nước lên bàn, trước mặt anh, còn Thiện Thiện nói: “Cô ấy đã nghỉ làm ở đây lâu rồi, chắc anh đến là muốn biết tin tức của cô ấy, đúng không?”

“Không phải, không phải, không phải tôi đến để nghe ngóng tin tức của cô ấy, tôi cũng không đến để xin số điện thoại của cô ấy.” Sừ Khải giải thích. “Tôi đã hoàn toàn quên cô ấy rồi.”

“Thật không?” Tôn Diễm khoanh tay nói với giọng không tin.

Quách Thiện Thiện vẫn nhìn anh từ nãy, nói: “Vậy anh đến vì cái gì? Tại sao anh lại đến đây? Còn đứng trước cửa tiệm lâu thế làm gì?”

Sử Khải nhìn cô, thấp giọng nói: “Tôi đến để nói với cô, tất cả là do tôi, chính tôi bắt ép Đường Minh Hồng giúp đỡ tôi. Cô cũng biết đấy, cậu ấy rất có nghĩa khí, cô cũng biết là cậu ấy rất thích cô.”

“Anh thật sự đã quên Vương Chuẩn sao?” Cô không để ý đến những lời anh nói. Bầu trời chiều của một ngày đầu mùa hè sao nhiều mây thế, cảnh vật khiến người ta cảm thấy cô đơn, hoang mang. Sử Khải cúi đầu không nói.

“Cho tôi xin điều thuốc!” Anh ngẩng đầu nhìn Quách Thiên Thiên, giờ tay sờ túi áo ngực, phát hiện bao thuốc đã không còn điều nào.

Quách Thiên Thiên chưa kịp nói với anh là chỗ này không được hút thuốc lá thì Tôn Diễm đã đưa điều thuốc màu trắng cho anh.

Cô ngoảnh mặt nhìn Tôn Diễm với vẻ nghi ngờ. Tôn Diễm liền đỏ bừng mặt, giải thích: “Tớ vừa xin được của khách.”

Sử Khải đón lấy điều thuốc, anh nhìn hai cô rồi rít một hơi nhưng bị sặc thuốc. Anh nhăn mặt ho xong, nói: “Quách Thiên Thiên, tôi muốn nói với cô một chuyện.”

Quách Thiên Thiên lo lắng ngẩng đầu. “Không cần đâu, điều anh muốn nói thì tôi biết rồi, còn điều tôi muốn nói là, anh thật sự từ bỏ được cũng tốt.” Cô nói xong bỗng bật cười. “Chắc anh nghĩ tôi rất lắm chuyện, rất lắm lời, đúng không?”

Sử Khải che miệng cười, gật đầu, tỏ vẻ ngây thơ. “Đúng thế!”

“Hả?” Quách Thiên Thiên kinh ngạc há hốc miệng, rồi dấm thùm thụp vào vai anh. “Tôi phát hiện ra anh hài hước hơn Đường Minh Hồng nhiều!” Thực ra, không chỉ hài hước, tính cách của Sử Khải cũng được coi là tốt, tâm hồn lương thiện, mặc dù có hơi yếu đuối nhưng ít nhất anh cũng có một số điểm rất đẹp, rất đáng yêu.

“Rất đẹp, rất đáng yêu, rất ấn tượng” là những từ đang được thốt ra từ miệng Lâm Thâm Thâm. Cô đang nhiệt tình khen ngợi mẹ chồng, ngoài ra còn kèm theo rất nhiều động tác cơ thể như hai cánh tay múa may, nâng lên hạ xuống, ngón tay như vẽ thành hoa lan: “Tấm lòng nhân đức của mẹ đúng là thể hiện từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong đấy ạ.”

“Thâm Thâm, con thật khéo ăn nói!” Bà Trần Thục Dung mặt vẫn tỉnh bơ, chỉ nho nhả giờ tay lên đập nhẹ vào mu bàn tay của con dâu. “Con cũng có công mà, con đã quyên góp chiếc túi cao cấp với số lượng có hạn ấy cho buổi từ thiện, khiến người mẹ như ta cảm thấy được an ủi!”

“Mẹ, mẹ đừng nói thế, thực ra tất cả mọi chuyện con làm đều ảnh hưởng từ mẹ. Mẹ luôn rất nhiệt tình làm từ thiện, hướng hồ đây là chiếc túi mà mẹ tặng con. Sau đó, con phát hiện ra, phong cách thiết kế cao cấp như vậy phải phù hợp với từng người, chiếc túi này phải tương xứng với người có khí chất như mẹ mới đúng!” Cô cười nhạt, tuy nhiên khuôn mặt đỏ đang bị nụ cười giả tạo gầy vò. “Còn con, thật sự không xứng đáng chút nào!”

Mặc dù khoe miệng môi như vì cười, nhưng cô vẫn phải kiên trì đến cùng. Cô chắc chắn mình cười nhiều đến nỗi méo cả mặt rồi, thế nên lúc về đến nhà, cô lập tức quẳng đôi giày cao gót vào một góc, cởi hết quần áo, sau đó mở cửa nhà tắm, trước mặt Quách Thiên Thiên đang ngâm mình trong bồn tắm, cô cũng nhanh chóng bước vào bồn.

“Em biết không? Chị có thể từ bỏ mọi thứ ở đây, chỉ có một thứ không nỡ bỏ là chiếc bồn tắm này thôi.” Cô ngoi đầu từ dưới nước lên, cả người thoải mái ngâm trong bồn tắm rồi nhìn Quách Thiên Thiên đang nhắm mắt mơ màng mỉm cười.

Quách Thiên Thiên nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay trần mịn màng của Lâm Thâm Thâm, đầu hơi nghiêng còn bàn chân thì đặt lên thành bồn tắm, ngón chân thò lên mặt nước và khuấy nước nghịch ngợm.

Lâm Thâm Thâm bỗng cảm thấy rằng hoá ra, cảm giác có em gái ở bên cạnh mới thoải mái và thanh thản biết bao! Nhưng hai người họ còn chưa thoải mái được bao lâu thì đã nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa lách cách ngoài phòng khách. Ngay sau đó, Lâm Thâm Thâm vừa hay lặn xuống nước trốn thì Cố Trạch Nặc bước vào phòng tắm. Anh mở cửa, nói: “Anh biết ngay mà, cứ về đến nhà, việc đầu tiên em làm là nằm ngủ trong bồn tắm.”

“Vâng, đúng vậy, em luôn có thói quen này mà.” Quách Thiên Thiên vội vàng cười đáp lại, sau đó tỉ mỉ kiểm tra bong bóng nổi trên mặt nước và xem cơ thể mình có hoàn toàn che được cơ thể chị hay không, đồng thời thầm rửa: “Hãy đi làm việc của anh đi chứ!”

“Ừm, đang lúc anh có hứng thú, chúng ta tắm chung nhé!” Nói xong, Cố Trạch Nặc bắt đầu cởi khuy áo.

“Này này này!” Quách Thiên Thiên vội vàng ngăn lại, vừa nói rất nghiêm túc nhưng cũng vừa lấy lòng: “Em biết anh có tiền, biết anh có thân hình chuẩn, biết anh rất đẹp trai, nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể đối xử với em theo kiểu “cần thì vẫy tay gọi đến, không cần thì phẩy tay xua đi”. Cho dù chúng ta đã kết hôn nhưng trong hôn nhân cũng có án phạt dành cho việc cưỡng hiếp và khiếm nhã đấy nhé!”

“Em nói hay lắm!” Cố Trạch Nặc gật đầu, ngừng động tác, cũng ngừng làm việc mà từ trước đến nay vẫn thường xuyên làm với Lâm Thâm Thâm, hoặc thường xuyên làm thế để trêu chọc cô. Anh cười khó. “Em có nhớ hôm nay là ngày gì không? Em tắm xong rồi cùng anh đến một nơi!”

“Rõ ràng chồng chị về, sao chị lại lặn xuống nước như đang làm việc xấu thế hả?” Đợi Cố Trạch Nặc khép cửa, Lâm Thâm Thâm mới từ phía sau người Quách Thiên Thiên nhô đầu lên. “Mà này, phòng tắm nhà chị là phòng tắm công cộng đấy à? Sao lại có người ra vào vô tư thế hả?”

“Em không lên tiếng, không ai bảo em bị cầm đầu, ngốc à!” Lâm Thâm Thâm khẽ dìm đầu Quách Thiên Thiên xuống nước, đương nhiên động tác rất nhanh. “Chị sợ em không nín thở được nên mới chủ động lặn xuống, còn nữa, lát nữa em đi hay chị đi?”

“Hả? Đương nhiên là chị đi chứ! Chắc chắn anh ấy có nhiều lời muốn nói với chị, với một Lâm Thâm Thâm thật sự. Nếu em đi, em sợ sẽ bị lộ tẩy mất!”

Quách Thiện Thiện kinh ngạc há hốc miệng, còn chảy cả nước miếng. “Biểu hiện của em vừa nãy có phải rất tuyệt không?”

“Đúng vậy, chính vì vừa nãy em thể hiện rất tuyệt, thế nên lát nữa em đi nhé!” Lâm Thâm Thâm dường như đoán được Cố Trạch Nặc muốn nói gì với mình, nhưng cô không muốn nghe nên mới bảo em gái đi nghe giúp.

“Chị, rốt cuộc chị có nghe rõ lời em nói không đấy?” Quách Thiện Thiện khẽ lay cánh tay chị gái.

“Đương nhiên chị nghe rõ, ý của chị là em đi đi, một Quách Thiện Thiện muốn đóng giả Lâm Thâm Thâm mà chẳng có chút kinh nghiệm hoặc không trải qua thử thách thì làm sao có thể được/ Chị tin em mà!” Lâm Thâm Thâm tỏ vẻ bình tĩnh và khẳng định gật đầu với em gái. Cho dù Cố Trạch Nặc có nói hết sự thật, cho dù em gái cô biết, cô cũng cảm thấy không sao, vì ít nhất, người trước mặt cô là em gái của cô. “Lát nữa, chị sẽ thu dọn tất cả mọi thứ ở đây rồi trở về nhà em, em nhớ sáng mai là ngày đầu tiên mạo danh chị đến công ty làm việc, nhất định phải nhớ lời dặn của chị đấy!”

“Em biết rồi, biết rồi!” Quách Thiện Thiện mân mê dải tai, muốn kiểm tra xem rốt cuộc những lời dặn dò của chị có làm tai mình bị mòn đi chút nào không. “Em mang mấy tính xách tay lên mạng trong tiệm cà phê, tất cả email công việc đã gửi cho em vào một hộp thư riêng, sau khi xử lý xong phải gửi lại cho chị, hon nữa...”

“Hon nữa...” Lâm Thâm Thâm ghé sát tai em gái, nhẹ nhàng nhưng nhấn mạnh. “...nhất định phải nhớ lời chị dặn, làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm thì chắc chắn không sai!”

Xe ô tô lướt như bay trên con đường rộng thênh thang. Quách Thiện Thiện nhìn ánh đèn hai bên đường vụt qua trước mắt, nhìn những toà nhà cao tầng như những chiếc hộp bê tông cốt thép màu đen xếp xen kẽ trong thành phố. Ánh đèn toả ra từ những căn hộ, cái sáng cái tối, cái xa cái gần như những ngôi sao đêm lấp lánh.

Cố Trạch Nặc đang lái xe, không nói câu nào, thế nên Quách Thiện Thiện cũng yên lặng trong vui vẻ.

Sau khi anh dừng hẳn xe mới quay đầu lại nói với cô rằng đã đến nơi rồi. Tiếp đó, anh để cô một mình xuống xe, còn anh chạy trước trên con đường dài thấp đầy những ánh đèn màu tím lạnh, hàng bạch dương hai bên đường thẳng tắp, những cơn gió thổi lá cây xào xạc.

Cuối con đường là một hồ nước nhân tạo rất rộng, Quách Thiện Thiện bước đến bậc thang trải đá cuội bên hồ và ngồi xuống. Cố Trạch Nặc cũng chậm rãi bước đến từ phía sau cô và ngồi xuống cạnh cô.

“Lâm Thâm Thâm, hình như em rất vui?” Hai bàn tay anh nắm chặt.

“Em không nên vui à?” Quách Thiện Thiện nheo mắt nhìn anh. Anh mặc chiếc quần ngắn màu trắng. “Anh mặc chiếc quần đất như thế này, màu trắng lại dễ bẩn mà còn ngồi dưới đất thế sao?”

“Dù sao cũng không bắt em giặt.” Anh mỉm cười, sau đó quay đầu lại. “Anh muốn cho em biết thế giới của anh.”

“Hon hai mươi tuổi đã có một gia sản kếch sù, tài năng nở rộ, làm được rất nhiều dự án cho công ty và cũng trải qua những thời khắc lãng mạn với biết bao cô gái, đúng không?” Quách Thiện Thiện nói một mạch những điều chị cô đã giới thiệu về anh cho cô biết. Cô vừa dứt lời, Cố Trạch Nặc bật cười. “Lâm Thâm Thâm, anh thật sự không ngờ, hoá ra em lại quan tâm đến anh như vậy!”

“Em là vợ anh, sao lại không quan tâm đến anh chứ?” Quách Thiện Thiện thay chị gái gật đầu trả lời như một lẽ đương nhiên.

“Nhưng em cảm thấy anh đã từng có một người vợ là em sao?” Anh hỏi vặn cô.

“Anh nói gì vậy?” Quách Thiện Thiện dường như không dám tin vào tai mình. “Anh nói lại lần nữa xem nào!”

“Đừng nói với anh là vì hôm nay là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, thế nên em mừng đến phát điên, giả vờ ngây thơ, muốn diễn kịch trước mặt anh và diễn trò yêu đương đấy nhé!”

“Ý anh là, hàng ngày chúng ta đều giả vờ ân ái trước mặt người khác sao?” Mắt Quách Thiện Thiện càng mở to hơn.

“Không phải ai khác, là mẹ anh, là mẹ chồng của em.”

“Vì thế, bây giờ không cần đóng kịch nữa, tại sao anh lại gọi em ra đây?” Ngón tay Quách Thiện Thiện xoè ra, giọng nói của cô khá gay gắt, bản thân cô cũng đang tức giận thay chị. Cô không bao giờ có thể ngờ rằng mối quan hệ của họ lại như vậy, tại sao Lâm Thâm Thâm không nói rõ, không kể hết cho cô biết?

Cô không biết mình sẽ phản ứng thế nào với tình hình hiện tại, cô cũng ý thức rõ, mình cũng không thể có bất cứ phản ứng nào. Còn Cố Trạch Nặc cũng phát hiện ra ánh mắt của người phụ nữ trước mặt không giống thường ngày. Sự ngạc nhiên của cô khiến anh nghi hoặc, sự tức giận của cô khiến anh không hiểu nổi, sự buồn bã của cô khiến anh cảm thấy khó chịu.

Cố Trạch Nặc im lặng, về mặt anh rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại dậy sóng. Chắc chỉ là giả thôi. Kỹ thuật diễn xuất của cô ấy luôn xuất sắc thế cơ mà. Cô ấy không yêu mày đâu, cô ấy chỉ yêu tiền thôi. Mà hôm nay cô ấy lại nghĩ ra được trò gì rồi? Cô ấy còn có trò gì nữa đây?

Khoé môi để lộ nụ cười đau khổ, anh cúi đầu nhìn ngón tay mình, cũng chỉ có mình anh ngốc nghếch mới nhớ ngày đầu tiên họ quen nhau. Rõ ràng cô ấy chẳng nhớ gì, chắc chắn cô ấy có ý đồ khác, chắc chắn là thế.

Vì nghĩ như thế, Cổ Trạch Nặc quay mặt, chẳng thèm nhìn Quách Thiển Thiển nữa, cũng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ lấy ra một hộp trang sức bằng nhung đen trong túi, giơ lên trước mặt cô. “Chuyện chiếc túi lần trước của mẹ, em xử lý rất tốt, đá hồng ngọc này được không?” Anh dúi chiếc hộp vào tay cô. “Anh không bao giờ đối xử tệ với người làm được việc, có điều, em đã nhận được phần thưởng thì tự bỏ tiền thuê taxi về nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 4.6

Người có nốt ruồi đen ở cuối lông mày là người hay khóc, thế nên Tôn Diễm dứt khoát đi đốt nó. Duyên số do trời định, nên cô đã sục sạo tìm kiếm trên mạng cũng như hỏi tất cả những “thầy bói” trên mạng. Chiếc gương để đầu giường thường gọi ma quỷ đến, thế là nửa đêm canh ba, cô cũng bò dậy hí hục chuyển cái gương ra phòng khách, để nó quay mặt vào tường. Đúng lúc này, Lâm Thâm Thâm mới từ chung cư của cô về đến chỗ ở của em gái, vì cô đã dùng phương tiện thô sơ nhất là đi bộ đến đây.

“Muộn thế này mới mò về? Quách Thiển Thiển, không phải là cậu lại đi quá giới hạn đấy chứ?” Bao nhiêu biểu cảm của Tôn Diễm được giấu dưới lớp mặt nạ dày màu xanh. Lời nói của cô bạn khiến Lâm Thâm Thâm nghĩ ngay đến một câu bông đùa của Cổ Trạch Nặc. Anh đã từng nói: “Thâm Thâm, nếu em là Phạm Băng Băng, anh sẽ để em vượt quá giới hạn một lần!” Trước khi cô phản ứng lại, anh còn nói thêm một câu, thái độ rất thành khẩn: “Nếu là Huỳnh Hiểu Minh, anh cũng sẽ đồng ý cho em đi!”

“Có phải là dung nhan tuyệt sắc thì sẽ có mùa xuân?” Lâm Thâm Thâm thốt lên hỏi bạn.

“Đúng rồi, đúng rồi, đúng là chân lý!” Tôn Diễm vội vàng nói to phụ họa, thực ra, cô chẳng hiểu bạn mình đang nghĩ gì, nói gì, chỉ vội vàng tiếp lời, còn chỉ tay vào khoé mắt, tránh nói nhiều làm nhăn mặt nạ. “Tớ muốn có dung mạo như hoa, tuổi xuân tươi đẹp, tớ muốn có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn.”

“Được rồi, cậu cứ từ từ muốn đi!” Lâm Thâm Thâm lườm bạn rồi nhanh chóng bước vào căn phòng của Quách Thiển Thiển. Lúc đóng cửa, cô còn nghe Tôn Diễm lầm bầm: “Mình không phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành sao? Mình còn muốn cái gì nữa đây? Mình muốn đàn ông.” Lúc nói câu này hình như cô rất kích động, thế nên phải nhanh chóng đưa ngón tay lên giữ lấy khoé mắt, rồi kêu lên: “Bình tĩnh, bình tĩnh nào, nếu không lại có nếp nhăn bây giờ!”

Đóng cửa lại, bóng tối bao trùm căn phòng này, tay Lâm Thâm Thâm vẫn giữ chặt nắm đấm cửa, cúi đầu mỉm cười. Cô nhớ Cổ Trạch Nặc đã từng đáp lại câu của cô: “Anh cứ nghĩ em sẽ nói: Có phải có tiền thì sẽ có mùa xuân?” Rồi anh nghiêm túc nhìn cô rất lâu, sau đó cười lảng chuyện: “Xuân hạ thu đông, bốn mùa thay đổi, chẳng ai ngăn nổi bánh xe của thời gian, còn anh sẽ nhớ mãi bộ dạng “ăn giấm*” của em hôm nay, thật đáng yêu!”

(*). Ăn giấm: tiếng lóng, nghĩa là ghen.

Nằm ngay ngắn trên chiếc giường hơi xa lạ, cô thầm nghĩ, hôm nay là kỷ niệm lần đầu tiên họ gặp nhau, hoá ra anh vẫn còn nhớ.

“Cổ Trạch Nặc...” Lâm Thâm Thâm trốn trong chiếc chăn của Quách Thiển Thiển, thầm thì. “Thực ra, em biết anh luôn dõi theo em, còn em, chỉ muốn cùng anh ngồi trên xe, nghe một bài hát, uống một cốc trà, tận hưởng cuộc sống của hai người mà thôi.”

Không biết nhà thiết kế nào có tâm hồn tinh tế đến vậy khi cho những hạt thủy tinh nhỏ vun vào trong ruột bút trong suốt, phối hợp với vỏ bút óng ánh và ngôi bút bằng bạc khiến cho lúc viết, ánh sáng lấp lánh phát ra làm tôn lên ngón tay mịn màng và móng tay son màu tím nhạt của Quách Thiển Thiển. Chiếc bút này rất đẹp, thế nên Lý Mạn, trong lúc giúp Cổ Trạch Nặc đưa cho Cổ phu nhân, cũng không nén nổi sự ngưỡng mộ.

“Đúng là rất đẹp!” Ngay cả bà Trần Thực Dung khi đi ngang qua văn phòng của họ cũng phải trầm trồ khen ngợi.

“Mẹ! Chủ tịch Cố!” Quách Thiển Thiển và Lý Mạn vội vàng người trước kẻ sau đứng lên chào bà. Người nào đó đỏ bừng mặt giải thích: “Anh Trạch Nặc nói cái bút này để con dùng khi làm việc, coi như là phần thưởng vì con đã nghiêm túc làm việc ạ.”

“Đưa con trai của ta đối xử với vợ còn tốt hơn cả em rồi! Thảo nào có câu “có vợ quên mẹ”.” Bà Trần Thực Dung thở dài, trong giọng nói có chút đố kỵ. Sự đố kỵ này là giả, còn thâm dò ý tứ thì là thật. Từ sáng sớm, bà đã nhận được email mời họp, nhưng thông tin trong email rất mơ hồ, không hề có tài liệu chi tiết, xem ra, con trai bà đang giở trò gì đó, đúng là muốn tiền trăm hậu tâu để khiến bà trở tay không kịp đây mà.

Bà không muốn cứ “khoanh tay ngồi chờ” như vậy, nhưng lúc mở miệng hỏi lại tỏ ra rất thờ ơ: “Hình như buổi chiều có cuộc họp hả? Tài liệu hai cô đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ, thưa chủ tịch Cố.” Lý Mạn lễ phép trả lời, còn Quách Thiển Thiển đứng bên cạnh do không hiểu chuyện, bắt đầu lật giở tài liệu dành cho cuộc họp đã chuẩn bị từ trước, thậm chí còn vội vàng báo cáo với mẹ chồng: “Buổi chiều chúng ta có cuộc họp thảo luận kế hoạch mở rộng sản phẩm mới, ở đây có những tài liệu bạn con đã làm rồi, mẹ xem qua đi ạ.”

“Thế à? Không cần đâu, mẹ sẽ cùng xem, tìm hiểu và thảo luận với giám đốc các phòng ban trong cuộc họp cũng được.” Mặc dù nói thế nhưng bà vẫn

đưa tay ra lấy tập tài liệu, lặng lẽ nhìn vào những con chữ dày đặc, đương nhiên cũng chú ý đến những ý chính và chủ đề được in đậm trong đó, thêm nữa bà còn biết Lý Mạn đang có động tác kéo nhẹ ống tay áo của Quách Thiển Thiển.

“Được rồi.” Bà Trần Thục Dung nhanh chóng xem lướt qua, gật gù đầu, ánh mắt dừng lại trên những ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng của mình. “Thâm Thâm, con đưa mẹ đi chăm sóc móng tay được không?”

“Đương nhiên là được ạ, thưa mẹ.” Quách Thiển Thiển chẳng dám làm trái ý mẹ chồng.

“Nhưng thưa Chủ tịch, Cố phu nhân vẫn chưa chuẩn bị xong một vài tài liệu cần thiết cho Tổng giám đốc Cố trong buổi họp ạ.” Lý Mạn làm việc lâu với Cố Trạch Nặc nên cô rất hiểu, lời mời của bà Chủ tịch đương nhiên không đơn giản, thế nên cô mới cẩn thận nhắc nhở Quách Thiển Thiển. “Tổng giám đốc Cố còn nói, trưa nay sẽ cùng chúng cháu thảo luận thêm ạ.” Cô chỉ có thể lấy “Tổng giám đốc Cố” làm bia đỡ đạn, tuy nhiên Quách Thiển Thiển lại không có bất cứ phôi họp nào.

“Cô cần biết, Lâm Thâm Thâm là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc Cố, nhưng cũng là con dâu tôi.” Bà Trần Thục Dung vừa nói vừa nhượng mảy. “Cố phu nhân làm công việc trợ lý là để hiểu biết hơn về tình hình công ty thôi, còn cô...” Bà đưa tay chỉ vào Lý Mạn, giọng đầy hàm ý. “...mới là trợ lý thực sự, cứ làm tốt bổn phận của cô là được.”

“Mẹ ơi, thực ra...” Quách Thiển Thiển hơi cuống, đang định giúp Lý Mạn giải thích thì bà Trần Thục Dung đã dúi dằm ngắt lời: “Thâm Thâm, chúng ta đi thôi, cho dù có chuyện gì, cũng lắm mẹ giúp con gánh vác là được mà.”

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ kính vào phòng họp. Chiếc bút thủy tinh được cầm bởi bàn tay với những móng tay vừa được chăm sóc, gọt giữa và sơn lên thứ nước nhũ lấp lánh.

“Rất đẹp đúng không?” Bà Trần Thục Dung dường như rất hài lòng khi đã có công làm cho con dâu trở nên xinh đẹp như vậy, giống như đang muốn tranh công trước mặt những người tham dự cuộc họp. Bà còn nói với con trai Cố Trạch Nặc: “Bàn tay của Thâm Thâm vốn đã thon thả, trắng mịn, lại thêm móng tay sơn nhũ trông càng đẹp!”

“Đúng vậy, có điều móng tay sơn nhũ này nhìn thì đẹp nhưng rất dễ rơi, làm việc cũng không tiện lắm thì phải?” Rồi anh liếc nhìn Lý Mạn, người nào đó vội vàng lên tiếng: “Nhìn thì đúng là rất đẹp, ngày trước tôi cũng từng sơn nhũ như vậy, có điều lúc làm việc rất bất tiện, nếu tôi phải đánh một tài liệu gửi cho sếp, không chỉ mỏi tay, mà nhũ đó còn rơi ra, giống như tiền xu đang rơi ra đây ạ!”

Lời nói của Lý Mạn khiến mọi người bật cười, Cố Trạch Nặc nhân cơ hội đó nói: “Cô nói vậy thì sơn nhũ chỉ để tăng diện thôi sao, dùng nước sơn thường vẫn tốt hơn phải không?”

“Thực ra, cũng không hẳn như vậy, bây giờ kỹ thuật ngày càng tiên tiến, sau khi sử dụng liệu pháp ánh sáng, móng tay được sơn nhũ sẽ rất bền.” Quách Thiển Thiển trả lời trước khi Lý Mạn kịp nói. Cô vừa nói vừa di chuyển đôi tay để đánh chữ như đánh đàn trên bàn hội nghị, sau đó còn giơ tay lên cho mọi người nhìn và nói: “Tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả.”

“Người con gái thực sự biết chăm sóc đôi tay, đặc biệt với móng tay của mình, lại có khả năng kiếm tiền thì chắc chắn không làm việc nặng nhọc.” Cuối cùng, bà Trần Thục Dung lên tiếng phân tích khi không khí trong phòng đang lắng xuống. “Còn nếu làm những việc hàng ngày thì móng tay sơn nhũ hoàn toàn có thể chịu đựng được, đó cũng là lý do vì sao sơn nhũ trở thành trào lưu của giới trẻ ngày nay.”

“Đúng vậy đấy, cô con gái mười mấy tuổi của tôi cũng muốn sơn nhũ móng tay cho dù phải trả nhiều tiền, nó nhất quyết không chịu sơn những loại nước sơn lỗi mốt.” Thấy bà Chủ tịch nói vậy, Tổng giám sát Nghiêm Lệ “cáo già” cũng tiếp lời.

“Nghe nói các ngôi sao hiện nay đều sơn nhũ móng tay, mọi người cũng biết đấy, họ là những người tiên phong trong trào lưu thời trang và phong cách thời thượng, mà giới trẻ lại bị ảnh hưởng nhiều từ họ.”

Người phụ trách phòng thị trường lúc nào cũng là người ủng hộ bà Trần Thục Dung nên đương nhiên không thể không lên tiếng: “Bây giờ, ngay cả những nhà hàng cao cấp cũng có dịch vụ này, trong thời gian chờ đợi món ăn, các nhân viên sẽ thuyết phục các chị em sơn móng tay, họ quả là rất thông minh khi kiếm được bộn tiền từ công việc này.”

“Điều đó chứng tỏ phụ nữ luôn luôn nồng nỏ hơn đàn ông!” Bà Trần Thục Dung nghe xong, nói thêm vào.

“Thế nên lấy tiền từ túi phụ nữ luôn dễ dàng hơn.”

Giám đốc PR không quên công ty họ kinh doanh mỹ phẩm và kiếm tiền từ túi tiền của phụ nữ là thế mạnh của họ.

“Ai cũng yêu cái đẹp, đừng nghĩ rằng phụ nữ là đối tượng dễ bị lừa, chúng ta cần cân nhắc lý lưỡng mới được.” Mục đích của bà Trần Thục Dung gần như đã đạt được, thế nên tâm trạng của bà rất tốt, liền nhắc nhở cấp dưới vài câu. Không khí của hội nghị bỗng náo nhiệt hẳn lên, so với sự nghiêm nghị thường ngày, hình như tinh thần mọi người đều rất thoải mái.

“Trà bút thủy tinh cho anh.” Cố Trạch Nặc không một tiếng động bước đến chỗ ngồi của Quách Thiển Thiển, nhân lúc mọi người đang mải tranh luận, anh đã ghé sát vào tai và nói nhỏ với cô, thế nên cô liền đưa chiếc bút cho anh dưới gầm bàn. Trong khoảnh khắc đó, Quách Thiển Thiển nghe thấy chiếc bút gãy làm đôi giữa bàn tay anh. Lực ở tay anh rất mạnh, không nhìn cũng biết, những mảnh thủy tinh từ ngón tay của Cố Trạch Nặc rơi xuống sàn nhà, phát ra ánh sáng lấp lánh, thế nhưng vẻ mặt anh vẫn tươi cười, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra nên chẳng ai phát hiện ra chuyện này.

Quách Thiển Thiển cảm thấy rất buồn phiền nhưng không phải vì cô tiếc chiếc bút. Những mảnh vụn thủy tinh đang nằm trong lòng bàn tay cô vẫn toả ra

ánh sáng đẹp để trước mặt Lâm Thâm Thâm. Cô hỏi chị: “Em không biết em đã làm gì sai? Em chỉ đi làm móng với mẹ chồng chị thôi mà.”

“Đương nhiên là em sai rất nhiều rồi!” Lâm Thâm Thâm thở dài, lấy khăn bọc những mẫu vụn thủy tinh lại rồi ném vào thùng rác, sau đó kiên nhẫn giải thích với em gái: “Cố Trạch Nặc tặng em bút thủy tinh là muốn em sử dụng trong cuộc họp, mục đích là làm nổi bật những ngón tay được sơn móng bằng thứ nước sơn bình thường, để chứng minh rằng, cho dù có dùng nước sơn bình thường, không đắt tiền cũng khiến cho ngón tay của các cô gái trở nên đẹp đẽ, từ đó đi đến kết luận, nước sơn móng tay bình thường được bán rất chạy ở trong nước...”

Quách Thiển Thiển dường như vẫn chưa hiểu lắm, vội vàng ngắt lời: “Mặc dù em sơn nhũ móng đã mạo muội so sánh móng tay sơn nhũ móng với móng tay sơn bằng nước sơn bình thường của Lý Mạn, nhưng cũng không thể chứng minh nước sơn móng tay bình thường không bán chạy, vì sơn nhũ cũng cần phải có nước sơn móng mà.”

“Đúng vậy, nhưng em đã quên, đối tượng tiêu thụ sản phẩm chủ yếu của chúng ta là cá nhân người tiêu dùng, chứ không chỉ là cửa hàng sơn móng chuyên nghiệp. Vì các cửa hàng này đương nhiên sẽ mua hàng tại các chợ buôn chứ không hay đến siêu thị hoặc cửa hàng chuyên bán hoá mỹ phẩm.”

Lời nói của Lâm Thâm Thâm khiến Quách Thiển Thiển suy nghĩ, cô vừa nghĩ vừa tiếp tục bổ sung: “Thế nên, vẻ đẹp của sơn nhũ nổi bật hơn hẳn nước sơn bình thường, cũng thời thượng và thịnh hành hơn, mẹ chồng chị nhân việc này để nói rằng tương lai của việc kinh doanh nước sơn móng bình thường là không lạc quan và đáng tin cậy?”

Cuối cùng Quách Thiển Thiển cũng nói được điểm mấu chốt của vấn đề, Lâm Thâm Thâm gật đầu. “Đúng vậy, mẹ chồng chị không muốn mở rộng việc kinh doanh nước sơn móng, nhưng bà lại không muốn phản đối trước mặt con trai, thế nên mới “mượn gió bẻ măng”, thông qua phát ngôn của em để nói cho anh ấy biết.”

“Thảo nào...” Quách Thiển Thiển gật đầu. “Thảo nào sau đó trong hội nghị, anh Cố Trạch Nặc không nhắc tới vấn đề này nữa.”

Lâm Thâm Thâm cười khổ, thở dài. “Cho dù có nhắc đến thì kế hoạch cũng đã chết từ trong trứng nước rồi, chỉ chuốc lấy xấu hổ thôi.”

“Nếu theo ý của mẹ chồng chị thì cũng đâu có sai, sơn nhũ quả thật đẹp và tốt hơn nước sơn bình thường mà.” Quách Thiển Thiển nhìn móng tay sơn nhũ rất đẹp của mình, nêu ý kiến.

“Cũng không biết chừng là có thể kinh doanh sơn nhũ được! Chỉ có điều mẹ chồng chị không muốn mạo hiểm thôi!” Lâm Thâm Thâm mỉm cười. “Với nhóm khách hàng bình thường, sơn nhũ có giá thành quá cao, còn nước sơn bình thường thì giá cả rất hợp túi tiền. Những cô gái trẻ và có kinh tế thường không băn khoăn về việc mua loại sơn nhũ này, thậm chí còn coi giá cả như một đẳng cấp. Khi khách hàng đã thích dùng sơn nhũ, sản phẩm này sẽ có tương lai phát triển, nhưng phải chủ động nắm bắt cơ hội, mở rộng kinh doanh cả nước sơn thường, kèm theo giới thiệu kem dưỡng da, dung dịch tẩy rửa, bảo vệ móng tay, các dụng cụ chăm sóc móng tay... Biết đâu hạng mục này sẽ mang lại lợi nhuận lớn cho công ty ấy chứ!”

“Thế mới nói, chị mới là Cố phu nhân đích thực, chỉ có chị mới thực sự giúp được anh rồi!” Quách Thiển Thiển thốt lên, rồi bất giác nhìn vào khuôn mặt giống hệt mình của chị.

“Cố phu nhân?” Lâm Thâm Thâm bật môi. “Là thật ư?” Cô không biết mình hỏi câu đó là đang hỏi Quách Thiển Thiển, hay đang hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 5

Có lúc, một ngày nào đó chọn cách ra đi không phải vì cô đơn, mà chỉ vì nghe theo nhịp đập của trái tim. Có lúc, ý nghĩa của sự trưởng thành không chỉ thể hiện ở độ tuổi, mà còn là sự chín chắn trong suy nghĩ và trong tâm hồn. Chỉ cần trong chớp mắt cũng có thể trưởng thành, chỉ cần trong lúc thất thần, chúng ta cũng học và hiểu được rất nhiều điều trong cuộc sống.

Đương nhiên, vào thời điểm sắp tốt nghiệp tiểu học, Quách Thiển Thiển đã xuất hiện hiện sinh lý tượng trưng cho “tuổi dậy thì”, cho sự trưởng thành. Còn Tôn Diễm, ngoài việc chờ đợi mòn mỏi cái “tuổi dậy thì” đến vào đầu năm cấp hai thì có quá nhiều việc chứng minh, hai từ “trưởng thành” với Tôn Diễm đúng là một sự si nhục.

Cô còn nhớ hồi nhỏ, có cô bạn mới sáu tuổi ở nhà bên cạnh đã biết đi mua xì dầu. Mỗi lần nó xách chai xì dầu hoặc chai mắm, chai muối gì đó, với mớ tóc búi trên đầu được cắm xuyên qua bằng một cái đũa, ngăn nga điệu nhạc học lớn được đi qua nhà cô, y như rằng bà ngoại cô lại lải nhải: “Cháu đúng là đồ lười biếng! Cháu xem con bé xxx nhà người ta xem, mới tí tuổi đầu đã biết giúp đỡ bố mẹ rồi, từ việc lau nhà, giặt tất, cái gì nó cũng biết làm...” Mỗi lần nghe bà ngoại nói vậy, Tôn Diễm vừa bỏ một vốc đồ ăn vặt vào miệng nhai tóp tép vừa thờ dài tự ti. Ấy thế mà mấy hôm trước, cô nghe nói bây giờ cái cô xxx ấy đang làm công việc đàn len... Ha ha ha, rốt cuộc là tại sao nhỉ?

Đương nhiên, cô luôn cam tâm tình nguyện sống bình thường như vậy là vì căn bản cô không có ý định học tập thói quen tốt của người khác.

Sau đó, khi theo học trường cấp ba dạy nghề, trong ký túc, lúc mà mấy cô bạn túm tụm xem phim tình cảm thì Tôn Diễm một mình ngồi góc xem Võ lâm ngoại truyện. Mỗi lần nghe thấy tiếng thở hân hân, tiếng rên của nhân vật nữ chính ở bên chỗ đám bạn, cô lại xấu hổ vụn loa to lên... Cuối cùng, lúc đám

bạn trong phòng đang xem đến cảnh nóng, lại nghe thấy giọng nói đậm chất Thiểm Tây của nhân vật Diêu Thần và Linh Nhi trong bộ phim Tôn Diễm đang xem, bọn họ không chịu nổi lời Tôn Diễm ra đánh một trận, đánh xong còn nhìn cô bằng ánh mắt khinh khinh, coi cô là kẻ phát triển không toàn diện.

Sau khi bị tổn thương nặng nề về thể chất và tinh thần, cô hạ quyết tâm phải làm “người lớn” mới được!

Thế nên, bây giờ cô mới tự giới thiệu về bản thân là: “Đừng gọi tôi là trạch nữ*, xin hãy gọi tôi là Marie-Curie**!” Có lẽ cô thấy giới thiệu như vậy sẽ rất “xì tin”, rất cao quý, rất có khí phách, hoặc là rất chính chắn, bởi cô vẫn muốn làm một trạch nữ đạt tiêu chuẩn. Ngoài thời gian bắt buộc phải ra ngoài thì đa phần cô ở lì trong nhà và ngủ nướng, đương nhiên cứ có thời gian là ngủ. Ai đó nói ngủ tốt cho sức khỏe, làm hăng hái tinh thần, thế nhưng cứ mỗi lần tỉnh giấc, cô lại nhìn vào gương và than thở: “Mình thiếu cái gì vậy trời.”

(*). Trạch nữ: Chỉ những cô gái suốt ngày chỉ ở trong nhà.

(**). Trong tiếng Trung, cách đọc từ “Marie Curie” giống với cụm từ “người phụ nữ ở trong phòng”.

Tôn Diễm phát hiện da dẻ của mình ngày càng khô nẻ, mặt mày thì phờ phạc, cho dù thoa bao nhiêu kem dưỡng da cũng chẳng có tác dụng.

Đúng lúc cô đang than thở thì Lâm Thâm Thâm từ phòng Quách Thiển Thiển bước ra, tiếp lời bạn: “Cậu bị thiếu tình yêu.”

“Quách Thiển Thiển, cậu cứ nói thẳng là tớ thiếu hơi đàn ông đi, ok?” Tôn Diễm ngẩng đầu qua gương lờm bạn, sau đó lại cúi mặt vào gương, miệng lầm nhảm như đọc thần chú: “Gương thần ơi gương thần, khi nào thì ta được sở hữu một trai đẹp đáng yêu đây?”

Lâm Thâm Thâm phì cười. “Tôn Diễm, duyên phận không thể nói chính xác được, có điều, tớ vẫn nhắc nhở cậu một câu, xa tận chân trời, gần ngay trước mặt, trong một trăm bước có thể nhìn thấy cô thơm!”

“Trăm bước? Cậu nói Thẩm Hiểu Bắc ở dưới tầng đấy à?” Nghĩ đến trai đẹp ở tầng dưới, Tôn Diễm không kiềm được đập đập tay vào miệng, rồi sờ cảm dằm chiêu. “Đúng là anh ta không tồi, rất xứng với mình, có điều nói đi cũng phải nói lại, tự nhiên cậu vẫn chương lại lảng từ bao giờ thế hả? Lại còn “cô thơm” nữa chứ? Thế tớ có phải là hoa thơm trong trăm bước của anh ta không?” Trong đầu Tôn Diễm xuất hiện khuôn mặt như hoa như ngọc của Thẩm Hiểu Bắc khiến cô hoảng hốt đảo điên, thần thờ ra mặt, thế nên cô chẳng có đầu óc nào mà để ý đến cách nói của Lâm Thâm Thâm khác hẳn với phong cách nói chuyện của Quách Thiển Thiển.

“Ừ, hoa thơm, cậu đúng là thơm thật! Vừa được lời ra từ miệng cậu đấy!” Lâm Thâm Thâm nhìn cô bạn, che miệng cười, vội vàng trêu chọc Tôn Diễm.

“Quách Thiển Thiển, cậu lập tức lôi bông hoa thơm đó ra đây cho tớ xem nào!” Cô nói xong liền xắn ống tay áo, xông đến chỗ Lâm Thâm Thâm. Chưa đụng vào bạn, Lâm Thâm Thâm đã gơ hai tay đầu hàng. “Mình sai rồi, cậu là hoa tươi, là đá quý, là money, cậu đẹp hơn cả đồ lạ!”

“Thế còn nghe được!” Tôn Diễm sau khi được Lâm Thâm Thâm tán dương đến tận mây xanh thì dừng lại.

“Cái anh chàng Thẩm Hiểu Bắc ở tầng dưới rõ ràng không có ý gì với cậu, cậu thử nghĩ đến người khác xem!” Lâm Thâm Thâm soi gương, lấy kem đánh răng, sử dụng loại kem đánh răng mùi táo của Quách Thiển Thiển cô vẫn chưa quen lắm.

“Tớ biết, người ta có tình ý với cậu mà!” Tôn Diễm đứng tựa vào tường cạnh cửa nhà vệ sinh, trong giọng nói có chút thất vọng. “Vậy cậu nhường Đường Minh Hồng cho tớ nhé?”

“Sao cơ? Cậu thích Đường Minh Hồng à?” Lâm Thâm Thâm nhận ra ẩn ý trong câu nói của bạn, miệng vẫn ngậm kem đánh răng, ngón tay cầm bàn chải đột nhiên bất động.

“Thích chứ!” Tôn Diễm đáp. “Tớ cũng thích Huỳnh Hiểu Minh, Triệu Hựu Đình, Kha Chấn Đông, còn thích cả thầy giáo dạy văn hồi học tiểu học của bọn mình, thầy thể dục, lớp trưởng, cán bộ thể thao, còn cả Lý Khải Phong, Đỗ Vũ Nhược, Trương Vũ, Phan Thụy, Vương Sở...” Cô bắt đầu xoè tay ra đếm một loạt.

“Khoan đã nào! Khoan đã nào!” Lâm Thâm Thâm nói bấn cả bọt kem đánh răng trong miệng ra ngoài. “Trong số các giáo viên cấp hai của cậu, chỉ có giáo viên dạy ngữ văn và thể dục là đàn ông, còn nữa, lớp cậu có mấy học sinh nam, cậu còn chưa kể với tớ, rốt cuộc có người nào mà cậu không thích?”

“Tớ đây có tinh thần bác ái mà!” Tôn Diễm buột miệng, trong lòng thầm nghĩ may mà mình tỉnh táo nên mới nhanh chóng lấp liếm được, liệu Quách Thiển Thiển có nghi ngờ không nhỉ? Thực ra nhiều lúc mình cũng thông minh đấy chứ!

Từ nhà đến tiệm cà phê phải đi qua năm trạm xe buýt, tức là khoảng ba mươi phút. Trong ba mươi phút này, Lâm Thâm Thâm đã hỏi Quách Thiển Thiển rất tỉ mỉ những thứ cần đề ý trong tiệm cà phê, tránh để mình nói hớ câu gì đó. Rồi cô nghĩ đến công việc ở tiệm cà phê mà Quách Thiển Thiển nói đến giống như người trượt patin. Khi đến nơi, cô mới phát hiện những điều em gái nói chẳng sai chút nào. Không phải như vậy sao? Công việc mà giống như tập vụ, chỗ nào thiếu người thì phải đến chỗ đó nhanh như chớp, những lúc tiệm đông khách, tất cả nhân viên ở đây chẳng khác nào tham gia một cuộc thi trượt patin.

Lâm Thâm Thâm đi làm thay cho em gái, hôm nay đến lượt Quách Thiển Thiển phụ trách ở quầy thu ngân, thế nên cô có thể thông thả chứng kiến cô bạn thân Tôn Diễm đang chạy đi chạy lại như con thoi trong cửa hàng.

Theo thời gian Lâm Thâm Thâm đã hẹn, Sử Khải đến đúng giờ khi nhận được cuộc gọi của Quách Thiển Thiển. Lâm Thâm Thâm liền liếc mắt cho Tôn

Diễm đang bận rộn phục vụ khách hàng. Rõ ràng Tôn Diễm cũng chấp nhận sự sắp xếp của Lâm Thâm Thâm. Thực ra, Sứ Khải cũng là một chàng trai rất được, cũng rất đẹp trai, ai bảo con gái không háo sắc chứ? Con gái mà đã háo sắc thì còn kinh khủng hơn bọn con trai nhiều, giống như Tôn Diễm chẳng hạn.

Cô đang bưng khay cà phê, tự nhiên bỏ nhào người về phía Sứ Khải, đương nhiên là khay rỗng, trên khay chẳng có cốc cà phê nào để tránh sự cố ngoài ý muốn. Khi Tôn Diễm sắp đổ ập vào người mình, rõ ràng Sứ Khải phát hiện ra nhưng vẫn không tránh khỏi đụng vào cô. Anh bất lực giương mắt nhìn cô gái trước mặt ngã nhào vào lòng mình.

“Sao thế? Sao thế? Chuyện gì xảy ra vậy?” Mọi người nhón nháo, nhao nhao vây quanh. Lâm Thâm Thâm đứng gần đó nhất, lên tiếng hỏi Tôn Diễm: “Cậu không sao chứ? Bị choáng à? Có bị thương không, đi bệnh viện nhé!”

“Ừ, ừ, Thiên Thiên, mình chóng mặt quá, mình bị thương rồi, mình muốn đến bệnh viện.” Cả người cô mềm nhũn trong lòng Sứ Khải, cảm nhận cánh tay rắn chắc của anh, má áp sát vào ngực anh, về mặt giả vờ siêu đẳng đó khiến Lâm Thâm Thâm buồn nôn, dù có diễn kịch thì cũng đứng ló như vậy chứ!

Có điều Sứ Khải đúng là một chàng trai khí khái, hiệp nghĩa, cho dù Tôn Diễm đóng kịch lố bịch, cũng rất dễ lộ tẩy, hơn nữa cả người cô còn bám chặt lấy người anh như vôi bạch tuộc, nhưng nghe cô nói không khỏe, anh chẳng nói chẳng rằng đã đưa cô đến bệnh viện. Còn Tôn Diễm vẫn còn hơi sức, hớn hờ nói với chủ tiệm và phê một câu chẳng chút lãng mạn: “Ông chủ, cái này phải tính vào tai nạn lao động đấy!”

Quách Thiên Thiên đương nhiên phải thông qua Đường Minh Hồng để có sự sắp xếp hợp thời hợp cảnh như vậy. Đương nhiên, khi Sứ Khải đến, anh cũng không yên tâm mà theo đến. Anh đã đồng ý với bạn gái mình về cách sắp xếp như vậy, nhằm tạo cơ hội cho Sứ Khải làm quen với cô gái khác để có thể giải tỏa tâm lý cho cậu ấy. Hơn nữa, Tôn Diễm cũng là một cô gái rất tốt, sẽ không có chuyện đứng núi này trông núi nọ. Có điều, trong lòng Đường Minh Hồng cũng có chút băn khoăn, nhưng không biết đó là cảm giác gì, chỉ biết rằng cách làm này vốn không phải là phong cách của Quách Thiên Thiên.

“Thiên Thiên, em nghĩ Tôn Diễm và Sứ Khải có hợp nhau không?” Đường Minh Hồng có chút lo lắng nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Lâm Thâm Thâm. “Anh chưa bao giờ nghĩ em lại có thể sắp xếp như vậy.”

Lâm Thâm Thâm không nhìn anh, nói: “Những chuyện mà anh chưa nghĩ đến thực ra còn rất nhiều đấy!” Cô cúi đầu, ngón tay nhanh nhẹn gõ bàn phím, tính toán rõ ràng các khoản.

“Hình như hôm nay em hơi khác mọi ngày.” Đường Minh Hồng nheo mắt nhìn cô.

“Ồ!” Lâm Thâm Thâm đợi cho nhịp đập của trái tim bình ổn trở lại mới ngược lên nhìn anh. “Khác chỗ nào cơ?”

“Chỉ cảm thấy khác, anh không thể nói rõ được.” Anh bóp tay, lấp bắp. “Dù sao... dù sao cũng cảm thấy rất lạ.”

“Cảm nhận của anh luôn đúng à?” Lâm Thâm Thâm chỉ lên trời. “Anh cảm nhận xem tẹo nữa có mưa hay không nhé? Cảm nhận xem tối nay có gió không? Cảm nhận xem ngày mai trời có trong xanh không, nắng có to không nhé!”

Đường Minh Hồng ngẩng đầu, nhìn thấy cái bóng nhàn nhạt trong mắt cô, cười nhẹ. Anh nói: “Về việc này, đợi chút là biết ngay thôi, còn chuyện tối nay, trời tối thì sẽ rõ, chuyện ngày mai thì ngày kia chắc chắn chúng ta sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 5.2

Trong tiệm cà phê có điều hoà nhiệt độ nên Tôn Diễm thường mặc áo cộc tay, hơn nữa bây giờ thời tiết bắt đầu nóng lên mặc áo cộc tay cũng rất thích hợp. Cú va chạm vừa rồi mặc dù không làm tổn thương đến gân cốt những vết thâm tím thì không thể nào tránh khỏi, thế nên cánh tay của cô dán rất nhiều cao dán. Có lẽ thấy cô bị thương không nặng nên khi đưa Tôn Diễm vào bệnh viện, nghe ý tá tình bày cụ thể tình trạng sức khỏe của cô, Sứ Khải liền quay người bỏ đi luôn. Tôn Diễm nghĩ, chắc kẻ gây chuyện đã bỏ chạy rồi, cô ngồi trên bậc thềm của hành lang bệnh viện, gờ cánh tay lên thổi nhẹ.

Nhưng chỉ một lát sau, bàn tay với những ngón tay thon dài, mảnh khảnh giờ que kem ốc quế trước mặt cô. Không hiểu sao cô cảm thấy mắt mình ươn ướt, rồi sụt sịt khóc.

Sứ Khải bỗng hoảng hốt, vội vàng phản búa: “Cô đừng khóc nữa, vừa nãy hình như là cô chủ động đâm vào tôi mà?”

Cô ghen ngào lắc đầu. “Tại sao anh lại nhỏ nhen như vậy? Dù keo kiệt đến mức nào thì cũng phải mua cho tôi que kem đẹp đẹp một chút chứ? Loại kem này chỉ năm đồng một que, mười năm rồi giá vẫn không thay đổi.”

Bệnh nhân có mặt ở ngoài hành lang, người nhà bệnh nhân, rồi cả Sứ Khải đều rất ngạc nhiên, tò mò khi thấy cô khóc, còn que kem thì bắt đầu... tan chảy dưới ánh mặt trời.

Đến chín giờ tối mà Tôn Diễm vẫn chưa về nhà, Quách Thiên Thiên hôm nay không có mặt ở “hiện trường”, sau khi hoá đổi lại thân phận với Lâm Thâm Thâm, nằm trên giường của mình gọi điện thoại cho cô bạn: “A lô, cậu đang ở đâu đấy? Lúc nào cậu về? Tớ chưa cả ăn tối đâu đấy!”

Nhưng chỉ nghe thấy Tôn Diễm nhỏ nhẹ nói: “Tớ đang ăn cơm với Sứ Khải, lát nữa sẽ về.”

“Ăn gì đấy? Lâu như thế rồi mà còn chưa ăn xong à?” Quách Thiên Thiên bĩu môi nói. “Nếu đợi cậu về có mà tớ chết đói à?”

“Cậu không có tay, không có chân à, không biết tự nấu mà ăn à? Hay ra ngoài ăn đi!”

“Nhưng hôm nay tớ mệt lắm.” Câu này là thật, Quách Thiên Thiên chưa bao giờ nghĩ rằng làm một nhân viên công sở, nhận và gửi email, in tài liệu lại mệt hơn cả công việc phục vụ ở quán cà phê.

“Được rồi, được rồi!” Tôn Diễm chán nản, nhưng cô vẫn thấp giọng nói. “Đợi một lát, tớ gọi cơm cho cậu, có người sẽ mang đến tận nhà, được không?”

“Là cậu nói đấy nhé!” Quách Thiên Thiên đáp, ngắt điện thoại buông tha cô bạn rồi tiếp tục nằm trên giường nghĩ vẩn vơ, tâm trí chẳng biết phiêu du đến nơi nào... Lúc cô đang mơ màng ngủ thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, mở cửa ra, thấy Thẩm Hiểu Bắc đang đứng đó, tay cầm túi nilon đựng rất nhiều hộp xốp màu trắng.

“Cậu kiểm chức đi đưa cơm từ lúc nào thế?” Quách Thiên Thiên mở cửa cho cậu ta vào nhà, sau đó ngăn người nhìn cậu ta đặt những hộp xốp lên chiếc bàn nhỏ ở phòng khách, rồi nói: “Chắc không phải là kiểm chức đưa cơm, mà cậu âm thầm móc ngoặc với Tôn Diễm lúc nào thế? Lại còn lén thông báo cho nhau nữa chứ!”

“Móc ngoặc cái gì chứ, em nói khó nghe thế!” Thẩm Hiểu Bắc xấu hổ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng. “Anh đến đưa cơm cho em không tốt à? Tôn Diễm cũng sợ em đói, mà vấn đề là nhà ăn ở dưới công không có dịch vụ đưa cơm, hơn nữa, ngay từ đầu anh đã nói với cô ấy là anh thích em, có chuyện như vậy, cô ấy mách anh, còn đưa cơm hay không là việc của anh, anh cũng chỉ muốn chăm sóc cho em thôi mà.”

“Chăm sóc? Tôi nhớ là đã từng nói với cậu, tôi có bạn trai rồi, cậu mau về đi!” Thực ra Quách Thiên Thiên rất muốn mời cậu ta ngồi lại một lát nhưng khi thấy nhà mình như cái ổ lợn, cô không nói ra nữa, mà đổi thành: “Đợi hôm nào tôi dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sẽ mời cậu vào nhà chơi, hay là ngày mai tôi mời cậu ra ngoài ăn cơm nhé!”

Thẩm Hiểu Bắc không miễn cưỡng, chỉ xoa xoa tay. “Không cần khách sáo với anh, những món này đều mua ở nhà hàng dưới công, không biết em có thích không?”

“Thế là tốt lắm rồi.” Quách Thiên Thiên gật đầu. “Cảm ơn cậu nhé!”

Cậu ta mỉm cười. “Thế anh về đây.”

Quách Thiên Thiên ra sức gật đầu, cảm thấy mình dễ thương bất ngờ, gần giống như đang lấy lòng cậu ta, có thể là vì Thẩm Hiểu Bắc đối xử với cô như vậy nên trong lòng cô cảm thấy bất an chẳng? Hờ hững gắp một ít thức ăn trong hộp, nhưng không hiểu vì sao, cô lại không muốn ăn nữa.

Đến khi Tôn Diễm về, Quách Thiên Thiên không kìm được trách bạn: “Cậu thừa biết nhà chúng ta bẩn như ổ lợn, thế mà còn bảo Thẩm Hiểu Bắc đến, cậu không thấy xấu hổ nhưng tôi thì nóng hết cả mặt.”

Tôn Diễm vừa bước vào đã cười không khép miệng, nói: “Nếu anh chàng đưa cơm mà không đẹp trai, có phải sẽ làm ảnh hưởng đến khẩu vị không? Tớ suy nghĩ cho cậu chu đáo, tìm trai đẹp để cậu được bỏ mắt và ăn ngon, không thích à?”

“Thế có phải hôm nay cậu ăn được rất nhiều đúng không? Ngồi đối diện với trai đẹp Sứ Khải cơ mà!” Quách Thiên Thiên giơ ngón tay vào cái trán đang nhăn tít của bạn.

“Vớ vẩn!” Cuối cùng Tôn Diễm cũng không nói lại được, đỏ mặt. “Chúng tớ chẳng có gì cả, chỉ làm quen kết bạn thôi.” Mặc dù Tôn Diễm nói vậy nhưng Quách Thiên Thiên có thể khẳng định không phải như vậy, vì buổi tối lúc đi vệ sinh ngang phòng Tôn Diễm, cô nghe thấy tiếng cười trong cơn mơ của cô bạn.

Sáng hôm sau, khi họ xuống dưới tầng để đi làm đã gặp ngay Sứ Khải, từ đằng xa, anh nhìn họ mỉm cười.

Quách Thiên Thiên vội vàng nháy mắt với Tôn Diễm. “Anh ấy đang cười với bọn mình đấy à?”

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Tôn Diễm ngượng ngịu không biết là nói với mình hay nói với Quách Thiên Thiên. Bỗng cô giải thích: “Cậu là bạn gái của người anh em tốt nhất của anh ấy, anh ấy không cười với cậu, lẽ nào khóc với cậu à?”

Quách Thiên Thiên “hừ” lạnh một tiếng. “Hoá ra anh ấy đến tìm tớ à? Cười với bạn gái của người bạn thân nhất của anh ấy kia đấy!” Sau đó, họ nhìn Sứ Khải bước lại gần, Tôn Diễm tranh nói trước: “Này, anh đến thật đúng lúc, em đang tìm anh đấy, cảm ơn anh tối qua đã mời em ăn cơm, em đã nói là em sẽ mời lại mà.”

Sứ Khải nhướng mày, rất tự nhiên nói: “Được thôi.” Sau đó, Tôn Diễm quay đầu nói với Quách Thiên Thiên: “Thiên Thiên, cậu đi làm đi, tiện xin nghỉ giúp tớ nhé!”

Lúc cũng Sứ Khải đi ăn vặt quay Bắc Kinh, Tôn Diễm luôn miệng cười, vì cô nghĩ đến bộ dạng mồm môi mồm lợi của Thiên Thiên, thầm nghĩ, xin lỗi bạn

thần nhé, cậu cũng phải để tớ có một lần được mở mày mở mặt chứ, đúng không? Cậu tha cho tớ một lần thôi, đây cũng là lần đầu tiên tớ đá cậu trước mặt đàn ông mà. Còn Sứ Khải hỏi cô với bộ mặt không hiểu gì: “Không ngon à em?”

“Ngon lắm, ngon lắm!” Tôn Diễm vội vàng nói, gật gật đầu.

Họ cứ thế ngồi ăn cùng nhau đến hơn ba tiếng đồng hồ, sau đó, Tôn Diễm mới xoa cái bụng tròn căng của mình, nói: “Em xin lỗi, hôm nay bắt anh phải ăn no quá!”

Sứ Khải cũng cảm thấy no căng bụng nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, đôi lông mày rậm bỗng dần ra. “Không sao mà, đi ăn cùng em thật sự rất vui.”

Lâm Thâm Thâm không biết lặp lại câu này bao nhiêu lần với Quách Thiên Thiên, khiến tai cô ong cả lên: “Cố Trạch Nặc rất thông minh, rất dễ ý, thế nên trước mặt anh ấy, em không được có sai sót nào đâu đấy, nhất định đấy!”

Còn Quách Thiên Thiên chỉ biết ôm lấy vai chị. “Ý của chị là, bạn bè xung quanh em toàn là kẻ ngốc, Đường Minh Hồng cũng rất ngốc, thế nên chị cũng không cần lưu tâm, họ không thể vạch trần chị, đúng không?”

“Nếu em đã nói như vậy, chị cũng không có ý kiến gì.” Lâm Thâm Thâm gật đầu tán thưởng.

“Chị, họ không ngốc, chỉ sống đơn giản thôi!” Quách Thiên Thiên cuống lên giải thích và hơi cáu.

“Đúng đúng đúng, ngốc một cách đơn giản.” Lâm Thâm Thâm khẽ dấm vào vai em để cô đỡ tức.

“Nhưng cũng đúng thật, Đường Minh Hồng chết tiết quả thật là ngốc, ngốc đến mức chẳng phát hiện ra điều gì,” Quách Thiên Thiên tức tối bậm môi, nhưng sau đó lại đặc ý lắc đầu. “Có điều, chị không cần quá lo lắng, dù sao anh rề cũng không biết chị còn có một cô em gái song sinh, cho dù anh ấy có phát hiện ra điều gì thì chúng ta có chết cũng không thừa nhận, thế thì anh ấy chẳng làm gì chúng ta được.”

“Trên đời này chẳng có bức tường nào không lọt gió, Cố Trạch Nặc chỉ cần thuê người điều tra...” Lâm Thâm Thâm thở dài. “Hoặc lời kẻ giả mạo là em để bệnh viện xét nghiệm AND, không phải mọi chuyện sẽ rõ như ban ngày sao?”

“Chúng ta là chị em song sinh, DNA chắc phải giống nhau chứ!” Quách Thiên Thiên há hốc miệng ngạc nhiên.

“Trên đời này làm gì có DNA nào giống hệt nhau, cho dù là con đẻ hay chị em ruột cũng chỉ có nhiều nhất hai nhiễm sắc thể giống nhau thôi, mà cơ thể con người có hai mươi ba cặp nhiễm sắc thể, ngoài ra còn có nhiễm sắc thể XY.” Lâm Thâm Thâm cố gắng giải thích đơn giản cho em gái cô hiểu, sau đó đặt hai tay lên vai em, quay một vòng rồi nói. “Bây giờ, em hãy nhanh chóng biến thành Lâm Thâm Thâm, đi làm đi!”

“Được rồi, được rồi!” Quách Thiên Thiên gật đầu, uể oải bước đi vài bước về phía trước, sau đó còn nghe Lâm Thâm Thâm nhắc nhở với giọng không yên tâm. “Nhớ những lời chị nói đấy...”

“Vâng vâng vâng...” Cô vẫy vẫy tay về phía chị. “Làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm tuyệt đối không sai!”

Quách Thiên Thiên vừa đi vừa nghĩ, không thể không thừa nhận, chị gái cô vừa thông minh lại vừa cẩn thận, nhưng có nhiều lúc cẩn thận quá mức cần thiết, giống hệt một bà mẹ chồng. Nhưng khi cô vừa bước vào đại sảnh của công ty thì thấy cửa thang máy mở và Cố Trạch Nặc từ trong đó bước ra.

“Rất đúng lúc, Lâm Thâm Thâm, em đi theo anh.” Cố Trạch Nặc nói.

“Đi đâu cơ?” Quách Thiên Thiên đã bị anh nắm cổ tay. “Rốt cuộc anh dẫn em đi đâu?”

“Bệnh viện!” Anh tiếp tục kéo tay cô, không cả ngóảnh đầu lại.

“Đến bệnh viện làm gì?” Quách Thiên Thiên nắm chặt túi xách, trong lòng nghĩ sao tự nhiên anh lại dẫn cô đến bệnh viện, lẽ nào đúng là muốn kiểm tra DNA xem cô có phải là Lâm Thâm Thâm thật không?

“Mẹ bị ốm, hình như khá nặng, đã nhập viện rồi, nhưng bà lại không nói với anh.” Anh ngồi lên ghế lái của ô tô, tra chìa khoá vào rồi khởi động xe.

“Thế à? Mẹ không nói với anh, sao anh lại biết?” Quách Thiên Thiên ngồi ở ghế lái phụ, xoa xoa cổ tay, vừa nãy anh kéo cô hơi mạnh nên giờ vẫn hơi đau.

“Bác sĩ Triệu gọi điện cho anh.” Anh giải thích, thò ra một hơi, sau đó hai tay nắm vô lăng, hỏi vặn cô: “Không phải em luôn biết bác sĩ Triệu thông báo cho anh tất cả tình hình của mẹ sao?”

“Vâng, chỉ là hôm nay hình như chuyện này xảy ra hơi đột ngột.” Quách Thiên Thiên vừa nói vừa cười chống chế, may mà đường phố đông đúc, anh phải hoàn toàn tập trung vào việc lái xe nên không nói gì nữa. Anh đi rất nhanh từ chỗ đậu xe đến hành lang của bệnh viện, nhưng khi đến trước cửa phòng bệnh, anh đi chậm lại và đứng yên ở đó.

“Sao thế? Sao anh không vào trong phòng?” Quách Thiên Thiên thấy bàn tay anh nắm chặt nắm đấm cửa, đến nỗi nổi cả những hằn đỏ trên da tay anh.

“Em nói xem vì sao? Chắc mẹ chỉ bị cảm cúm thông thường thôi, đúng không? Và lại, bà luôn giữ gìn sức khoẻ rất cẩn thận mà!” Rồi anh ngoảnh lại nhìn Quách Thiên Thiên cười. “Mà những tin tức mà ông bác sĩ Triệu này cung cấp cũng chẳng đáng tin chút nào.”

“Đến thì cũng đến rồi, nếu là em, em sẽ vào trong đó, đứng đây mà phỏng đoán thì có tác dụng gì.” Cô nhìn vào đôi mắt đen thẫm của anh.

“Chẳng lẽ chuyện gì cũng phải hỏi kỹ sao?” Cố Trạch Nặc buông lỏng bàn tay đang nắm nắm đầm cửa ra. “Có nhiều chuyện, thực ra chỉ cần biết đến mức độ nào đó là được.” Anh quay người định bỏ đi thì Quách Thiển Thiển đã mở cửa phòng, đành bước vào theo với vẻ mặt biến đổi thất thường. Còn chưa đi qua cánh cửa, cô liền dừng lại vài giây và quay sang nói: “Người thông minh tự phụ chỉ biết đoán qua đoán lại, còn kẻ ngốc nghếch sẽ bỏ qua khâu phỏng đoán để đi tìm sự thật.” Đúng như Quách Thiển Thiển dự đoán, Cố Trạch Nặc đứng sững ở đó như không muốn bước vào phòng.

“Hai đứa biết tin rồi à?” Bà Trần Thục Dung thấy cửa mở liền cầm gối kê vào thành giường, vẻ mặt bình thản, mỉm cười nhìn vào con trai và con dâu, người trước kẻ sau bước vào, dường như đã đoán trước rằng họ sẽ đến đây.

“Mẹ, mẹ thấy trong người thế nào ạ?” Quách Thiển Thiển bước đến đỡ bà ngồi dậy.

“Mẹ rất khỏe.” Bà Trần Thục Dung liếc nhìn con trai. “Đúng là rất khỏe, có điều mẹ nghĩ, bác sĩ Triệu chắc đã giải thích tường tận cho các con biết bệnh tình của mẹ rồi chứ?”

“Mẹ!” Cố Trạch Nặc bước đến nắm tay bà. “Sao mẹ không nói cho con biết?”

“Ung thư thôi mà, có phải bệnh gì ghê gớm đâu?” Bà Trần Thục Dung cười, bình thản nói. “Mẹ đã lớn tuổi rồi, không có bệnh là cái phúc, mà có bệnh cũng không sao, là con người mà...”

“Mẹ, mẹ đừng nói những lời không may mắn như vậy có được không? Mẹ sẽ khỏi thôi, y học bây giờ tiên tiến lắm ạ.” Quách Thiển Thiển quan tâm an ủi bà, nói chen vào.

“Mẹ nói những lời không may mắn ư? Các con nghĩ mẹ bị ung thư thật sao?” Bà Trần Thục Dung bỗng bật cười, chỉ vào Quách Thiển Thiển rồi đập đập vào mu bàn tay cô. “Mẹ nói đùa đấy! Ý của mẹ là, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm. Có điều mẹ không ngờ, hoá ra con trai mẹ lại hiểu thuận đến thế, quan tâm đến sức khỏe của mẹ đến thế, lại còn thường xuyên liên lạc với bác sĩ riêng của mẹ nữa.”

“Tốt lắm” Cố Trạch Nặc gật gù đầu, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt. “Mẹ không sao là con yên tâm rồi, công ty có việc, chúng con đi trước đây.”

“Có việc thì con đi đi!” Bà Trần Thục Dung vẫn mỉm cười. “Không cần lo cho mẹ, hôm nay mẹ đến kiểm tra theo lịch, lần trước vì tham dự cuộc họp nên không đến được, không ngờ lại kéo dài đến tận hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 5.3

Từ bệnh viện bước ra, ánh nắng trời từ vàng rực đến nhuộm đỏ như máu, rồi đến khi cả thành phố lấp lánh ánh đèn, Cố Trạch Nặc vẫn lái xe đến khi hết sạch xăng mới dừng lại. Lúc anh mở cửa xe bước xuống mới sực nhớ ra còn một người ngồi ở ghế lái phụ suốt nhiều tiếng đồng hồ. Anh mỉm cười, mệt mỏi nhìn Quách Thiển Thiển. “Em về nhà trước đi, chắc em cũng mệt rồi.”

“Anh có sao không?” Quách Thiển Thiển thử động tay chân, dường như ngồi quá lâu nên cả người cô đã cứng đờ, tê dại.

“Ừ, anh không sao.” Cố Trạch Nặc gật đầu với cô.

“Vậy chúng ta cùng về nhà được không?” Quách Thiển Thiển quay người, mỉm cười năn nỉ anh.

“Em từ về nhà trước đi, được không?” Cố Trạch Nặc cố gắng kìm nén cảm xúc, xua xua tay đuổi cô.

Nhưng Quách Thiển Thiển vẫn không thể yên tâm, kiên nhẫn năn nỉ: “Em nghĩ chúng ta nên cùng về thì tốt hơn.”

“Lâm Thâm Thâm, anh bảo em tự về nhà, em có nghe thấy không đấy!” Có phải cứ để anh phải nổi cáu, khùng lên, cô mới để cho anh bình tĩnh một chút không? Anh không nói thêm câu nào nữa, thậm chí không thèm nhìn cô một cái, đập mạnh vào mũi xe rồi cứ thế bước vô định trên đường. Lúc này, Quách Thiển Thiển thấy nên để cho “Lâm Thâm Thâm thật” xuất hiện. “Chị ơi, chị mau đến đi, anh Cố Trạch Nặc hình như có chuyện rồi, mà việc này em không dám đương nổi đâu.”

“Em từ từ nói, không phải cuống lên như vậy.” Lâm Thâm Thâm an ủi cô, giọng nói bình tĩnh. “Bây giờ em đang ở đâu? Cố Trạch Nặc có ở cùng em không? Mẹ chồng chị có ở cạnh hai người không?”

“Không có, không có. Anh Cố Trạch Nặc đang ở quảng trường nhỏ cạnh công ty, mẹ chồng chị chắc là đã từ bệnh viện về nhà rồi, toàn bộ việc này em không rõ lắm, dù sao em biết chắc chắn là mẹ chồng chị giờ trò gì đó, bà ấy giả vờ ôm đồm anh Cố Trạch Nặc tưởng có cơ hội, có điều bây giờ anh ấy đang rất buồn.” Quách Thiển Thiển nói rõ cho Lâm Thâm Thâm tất cả những chuyện mà cô biết. “Em và Cố Trạch Nặc đang ở bên ngoài, nhưng anh ấy

không cho em ở bên cạnh, em chỉ có thể đứng từ xa nhìn, em sợ anh ấy xảy ra chuyện gì, nếu chị đến, em sẽ về.”

“Đợi chị đến nhé!” Lâm Thâm Thâm thở dài, qua lời kể của em gái, cô đã hiểu được phần nào sự việc, nên dặn dò Quách Thiển Thiển: “Lúc nào thấy chị đến thì em hãy về nhé, thời gian này em sẽ rất vất vả đấy, em để ý đến anh ấy giúp chị.”

Dưới ngọn đèn mờ mờ, Cố Trạch Nặc ngẩng đầu một cách cố chấp, khi nhìn thấy Lâm Thâm Thâm đến, anh nói: “Tại sao anh vẫn còn đi theo anh, em muốn nhìn thấy anh thất bại ra sao, khổ sở ra sao phải không? A, mua giúp anh bao thuốc!” Giữa đêm khuya, ánh mắt Cố Trạch Nặc như chìm trong bóng tối. Mặc dù cô không nhìn thấy rõ nhưng lại hiểu rõ, ánh mắt ấy chắc chắn chứa đựng nỗi đau, sự bi thương, thậm chí còn chứa đựng cả sự căm giận của cô.

Lâm Thâm Thâm lấy từ trong túi xách ra một bao thuốc đã chuẩn bị sẵn, long ngóng cầm bật lửa định giúp anh châm thuốc. Cố Trạch Nặc không để ý đến sự lè nhè của cô, giơ tay cầm lấy bao thuốc, châm lửa rồi đặt lên môi hít một hơi, khói thuốc màu trắng xám chậm rãi bay lên giữa hai người.

Sau khi hít vài hơi thuốc, anh khế chỉ vào Lâm Thâm Thâm, hỏi: Anh nhớ vừa nãy em không mặc bộ quần áo này, tóc cũng búi cao, tại sao đột nhiên lại thả tóc ra thế?”

“Ồ, hoá ra anh cũng quan tâm xem em mặc cái gì, để kiểu tóc gì cơ đấy?” Lâm Thâm Thâm hơi khựng lại rồi nhanh chóng đáp: “Lúc nãy trong xe khá lạnh nên em mặc thêm áo khoác mỏng, trước khi xuống xe thấy bên ngoài nóng quá nên cởi bớt áo và thả tóc ra ấy mà.”

“Giải thích cặn kẽ thế làm gì? Cứ như em đang làm điều gì mờ ám ấy.” Anh lắc đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này mà liên tục hút thuốc, cho đến khi hai mươi điếu trong bao hết sạch. Lúc châm điếu thuốc cuối cùng, anh tiện tay vò nát bao thuốc rỗng trong tay, ho rũ rượi. Lâm Thâm Thâm bước đến vỗ vào lưng giúp anh bình ổn hơi thở, sau đó, anh bỗng kéo cô vào lòng, ôm chặt, chẳng nói câu nào.

Rồi anh quay đầu điếu thuốc lá đang hút, cứ thế châm điếu thuốc đang cháy dở lên vai mình. Lâm Thâm Thâm có thể nghe rõ tiếng anh thở nặng nề, hốt hoảng đẩy anh ra và vén áo anh lên.

Trên da của anh, cô nhìn thấy những mụn nước phồng lên màu trắng sữa to như ngón cái, cảm giác những mụn nước đó đang vỡ ra, hoá mủ, thành sẹo, hết cái này đến cái khác.

Lâm Thâm Thâm bỗng cảm thấy rất đau lòng, cô ngẩng lên nói với Cố Trạch Nặc: “Anh hôn em đi, anh hôn em có được không?” Anh vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu, đặt đôi môi mềm mại của mình lên má cô.

Thời gian trôi đi như nước chảy mây trôi, thoát cái đã đến giữa mùa hạ. Quách Thiển Thiển và Lâm Thâm Thâm dường như đã quen với cuộc sống hoán đổi thân phận, họ có thể nhanh chóng thích nghi với thói quen của đối phương và có những phản xạ phù hợp. Hai chị em song sinh họ có thể là vì có quan hệ máu thịt nên khi đóng làm đối phương vẫn cảm thấy dễ dàng và nhẹ nhõm.

Thực ra lúc đầu, hoán đổi thân phận là ý tưởng của Quách Thiển Thiển, cô muốn xác nhận vị trí của mình trong tim Đường Minh Hồng. Còn Lâm Thâm Thâm lại thực hiện hoàn mỹ và chi tiết toàn bộ kế hoạch đó, cho dù có lúc muốn dừng lại cũng không được, muốn tiếp tục tiến về phía trước nhưng lại hoang mang không mục đích. Càng tiếp tục kéo dài thời gian, họ càng thâm nhập sâu hơn vào cuộc sống của đối phương, điều đó không chỉ làm họ không dừng lại được, mà còn giẫm sâu hơn vào lỗ hổng tình cảm của đối phương và tự cảm thấy lo lắng về điều đó.

Có điều, một việc làm Quách Thiển Thiển cảm thấy vui là tình cảm của Tôn Diễm. Cô ấy và Sừ Khải đã nhanh chóng bước vào giai đoạn nồng nàn. Chỉ cần thời gian cho phép, bọn họ lại ở bên nhau. Ngoài việc ăn cơm, xem tivi, hát karaoke, có lúc Sừ Khải còn đưa Tôn Diễm về nhà mình, tụt tay vào bếp nấu cơm cho cô ấy ăn, rồi cùng nhau nghe nhạc, chơi game, xem phim, đương nhiên không thể thiếu những cái ôm ấp, những nụ hôn ngọt ngào tình cảm.

Tôn Diễm thích thú tận hưởng niềm vui và niềm hạnh phúc đó.

Một chàng trai nhìn có vẻ ngốc nghếch khi yêu say đắm lại trở nên vô cùng hấp dẫn, hướng hồ bọn họ còn có quan hệ gần gũi, cánh tay rắn chắc và bờ môi nóng ran của Sừ Khải khiến Tôn Diễm ngây ngất.

Mỗi cuộc hẹn hò của họ đều rất ngọt ngào, đến nỗi khi kết thúc, chàng đưa nàng về nhà, nàng còn quyến luyến không muốn rời xa, chỉ mong ngày mai nhanh đến để lại được ở bên chàng.

Tôn Diễm nghĩ, yêu một người và được người đó yêu khiến con người ta hạnh phúc, thoải mái, thảo nào có biết bao người khao khát được chìm đắm trong biển tình vô tận ấy.

Hôm nay, lúc Tôn Diễm đang rón rén mở cửa bước vào thì gần mười hai giờ đêm, nhưng ngoài dự đoán của cô, Quách Thiển Thiển vẫn chưa ngủ, cô ấy cầm một cuốn sách ngồi đọc trong phòng khách, dĩ nhiên là đợi cô về.

Tôn Diễm thầm kêu khổ, cười gian tà. “Thiển Thiển, muộn thế này sao cậu chưa ngủ? Ngày mai không phải đi làm à?”

“Cậu cũng biết ngày mai phải đi làm cơ đấy?” Quách Thiển Thiển vỗ vỗ xuống xô pha ra hiệu cho cô ngồi xuống, rồi làm mặt hờn hờ, ánh mắt lấp lánh muốn nghe kể chuyện. Tôn Diễm thấy thế thì bật cười.

“Được rồi, không cần cậu tra khảo, tớ khai hết, được chưa?” Cô đành ngoan ngoãn ngồi cuống ghế, bắt đầu nói: “Sừ Khải đối với tớ rất tốt, tớ rất thích anh ấy, tớ phát hiện ra rằng, cảm giác được người khác yêu thật tuyệt.”

“Tôn Diễm, tớ biết yêu đương là thế nào, tớ cũng ủng hộ cậu, tớ muốn cậu sống vui vẻ.” Quách Thiển Thiển đặt cuốn sách lên bàn. “Có điều tớ muốn nhắc nhở cậu, hai cậu vừa mới bắt đầu chưa lâu, còn cần tìm hiểu lẫn nhau, không nên... không nên cuồng nhiệt quá, như vậy sẽ không tốt đâu.”

Tôn Diễm hơi đỏ mặt, khẽ nắm lấy ngón tay của Quách Thiển Thiển. “Tớ hiểu ý cậu, tớ cũng biết, một người con gái chủ động quá cũng không tốt lắm, thực ra, cậu có biết không, Thiển Thiển, tớ đã rất hối hận khi làm bạn với cậu, vì cậu tốt hơn tớ rất nhiều. Trước mặt cậu, bọn con trai chỉ chú ý đến cậu, còn tớ luôn là đối tượng bị người ta bỏ qua.”

“Tôn Diễm” Quách Thiển Thiển chưa bao giờ nghĩ, khi họ làm bạn với nhau, Tôn Diễm lại có những băn khoăn như vậy, hai người là bạn thân bao nhiêu năm rồi nhưng cô lại không hiểu tâm tư của bạn. Bây giờ cô còn nói được gì, thế nên chỉ biết cắn môi, áy náy nói: “Tớ quả thực không biết... Tớ... tớ xin lỗi cậu.”

“Ngốc quá, chúng ta là bạn của nhau suốt đời, là bạn thân thiết, tớ nói những lời này không phải muốn cậu khó nghĩ, ý của tớ là mỗi người đều có lòng đồ kỵ, tớ cũng có, nhưng không nhiều lắm. Nếu có thể chọn lựa lại, tớ vẫn chọn cậu là bạn tốt nhất của tớ, bao gồm cả chị cậu nữa, hai chị em cậu là hai chị em song sinh đẹp nhất mà tớ từng gặp.” Tôn Diễm cúi đầu. “Thực ra, tớ chưa từng nói cho cậu biết rằng chị cậu đã nhờ tớ chu cấp tiền cho cậu, tiền tớ đưa cho cậu đều là của chị cậu gửi từ Mỹ về.” Cô vừa nói vừa giơ tay lên sát tai. “Nhưng tớ thề, tớ không có ý cướp công lao của Lâm Thâm Thâm, chỉ là cô ấy bảo tớ không được nói, còn tớ cảm thấy mình nên nói cho cậu biết chuyện này. Ôi trời ơi!” Tôn Diễm không cho Quách Thiển Thiển có cơ hội xen vào, giậm chân bình bịch tự trách mình. “Thực ra tớ đã hứa với Lâm Thâm Thâm là không nói, nhưng cuối cùng vẫn nói, tớ có phải là nuốt lời không nhỉ? Có phải tớ rất xấu xa, vô dụng không?”

“Thật sao?” Quách Thiển Thiển hơi ngẩn ngơ, cô không để ý đến những câu chất vấn của Tôn Diễm, chỉ mãi suy nghĩ về việc chị gái chu cấp tiền cho mình bao nhiêu năm rồi mà chị cô không hề nhắc đến. Tại sao lại không nhắc? Hình như chị ấy có rất nhiều chuyện giấu mình, nhưng lại rất muốn mình phát hiện ra?

“Cậu thấy chưa? Cậu cũng muốn nói thế đúng không? Tớ là người không giữ lời hứa, là người không giữ chữ tín, đúng không? Tôn Diễm cuống lên tự trách mình.

“Không phải đâu.” Quách Thiển Thiển thoát ra khỏi những suy nghĩ lộn xộn, nắm tay bạn an ủi. “Không phải thật mà.” Miệng khô khốc, cảm thấy rất mệt mỏi, cô chậm rãi nói. “Chị tớ luôn chu cấp tiền cho tớ ư?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tôn Diễm cuống quýt, đã trót nói rồi, vậy phải nói cho đầy đủ mới được. “Hơn nữa, thời gian trước, tớ gặp cậu ấy khi cậu ấy về nước, nhưng cậu ấy bảo tớ không được nói với cậu, cậu ấy nói chỉ về một thời gian ngắn rồi lại đi, bây giờ có khi cậu ấy đã lại đi rồi!”

“Thật à?” Quách Thiển Thiển nghiêm túc nhìn bạn, không biết mình có nên giải thích rõ ràng cho bạn nghe không.

“Ừ, cậu cứ trách tớ đi.” Tôn Diễm có chút ngại ngùng, đỏ mặt nhưng bộ dạng tỏ ra rất kháng khái. “Thực ra tớ cũng muốn nói cho cậu biết, nhưng sau khi rời khỏi khách sạn đó tớ mới phát hiện ra mình chẳng có bất cứ thông tin nào về Lâm Thâm Thâm, xin lỗi cậu, rất xin lỗi cậu.”

“Không sao đâu.” Cô lắc đầu, cô nhớ hình như mình đã quên không kể cho Tôn Diễm nghe chuyện gặp lại chị gái, trước hết là vì lúc đó lòng cô rối bời, không kịp nói, sau đó thì bắt đầu hoán đổi thân phận nên không tiện nói, thôi vậy, để sau này nói cho cô ấy biết cũng được.

“Tốt rồi.” Cuối cùng cũng nói ra hết những bí mật chôn giấu trong lòng, Tôn Diễm cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Nhưng lúc đó phát hiện mình đã đi quá xa chủ đề ban đầu, thế nên lập tức nói: “Còn chuyện...” Cô liếc nhìn vào mắt Quách Thiển Thiển thăm dò. “Về chuyện tớ và Sử Khải, cậu cứ trách nắn tớ, dạy bảo tớ, tớ nhất định sẽ nghe lời cậu.”

“Sao tớ phải trách nắn cậu, dạy bảo cậu? Tớ làm gì có tư cách đó?” Quách Thiển Thiển dờ khóc dờ cười. “Tớ chỉ muốn khuyên nhủ cậu vài câu, dù sao thì giữ khoảng cách thích hợp giữa hai người mới giúp tình yêu luôn mới mẻ và có tương lai.”

“Cậu thật sự không trách tớ à, thế thì tớ phải đốt hương cảm tạ trời Phật rồi.” Tôn Diễm bám vào bạn, cười to. “Tớ hiểu rồi, hiểu rồi, cậu yên tâm đi, Sử Khải đối với tớ rất tốt, hơn nữa cậu yêu rồi nên chắc cũng hiểu yêu đương là thế nào mà, đúng không?”

“Được rồi, cậu biết là tốt rồi, nếu tớ mà cứ càu nhàu, có khi lại bị cậu chửi mắng sau lưng ấy chứ!” Quách Thiển Thiển thở dài ngao ngán.

“Yên tâm, yên tâm đi, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, tớ hiểu mà.” Tôn Diễm vội vàng gạt đầu đồng ý, đợi Quách Thiển Thiển vào phòng, cô cũng nằm lên giường, bắt đầu nghiêm túc nghĩ ngợi. Lúc đối diện với Quách Thiển Thiển, không phải cô không có cảm giác ghen tị, nhưng khi nói chuyện chân thành, thẳng thắn với Quách Thiển Thiển, cô nghĩ rằng bất cứ ai cũng có lòng đồ kỵ, thế nên cô hy vọng người bạn thân nhất có thể tha thứ cho những lỗi lầm của mình.

Bạn của Sử Khải hay chính là bạn của Đường Minh Hồng đón sinh nhật, và người mời Lâm Thâm Thâm là Tôn Diễm chứ không phải đích thân cậu ta hay là Đường Minh Hồng mời. Lâm Thâm Thâm vốn định từ chối nhưng dù sao lời mời đó là dành cho Quách Thiển Thiển mà cô đang đóng thế, thế nên cô quyết định gọi một cuộc điện thoại cho em gái để xác nhận.

“Bọn họ đi hát karaoke, mối quan hệ bạn bè đại bác không tới, là sinh nhật một người bạn của Đường Minh Hồng, ngay cả Đường Minh Hồng cũng không mời chị.” Lâm Thâm Thâm thông báo cho Quách Thiển Thiển bằng mấy câu đơn giản. “Nếu là em, em có đi không?”

“Nếu là chị, chị có đi không?” Quách Thiển Thiển hỏi ngược lại chị.

“Đương nhiên là không, chị nghĩ không cần thiết.” Lâm Thâm Thâm nhún vai.

“Ồ!” Quách Thiển Thiển thờ dãi trong điện thoại, cô cười lấy lòng. “Nhưng em sẽ đi, dù sao Đường Minh Hồng cũng đến, lại coi như được ăn uống miễn phí, không phải trả tiền.”

“Được rồi, được rồi!” Lâm Thâm Thâm không còn gì để nói, cái kiểu tự tập vô vị này, nếu là cô thì cô tuyệt đối không bao giờ lãng phí thời gian, nhưng bây giờ thân phận của cô lại là Quách Thiển Thiển, thế nên, cho dù chán ngán cỡ nào cô cũng phải đi.

Trong phòng KTV rộng rãi, Lâm Thâm Thâm ngồi một mình trong góc, nhắm nháp cốc rượu Kê Vỹ màu tím nhạt, quan sát những người quen và không quen đang ồn ào trước mặt. Thực ra, sinh nhật cũng được, mà ngày lễ cũng được, chẳng qua chỉ cần một lý do mà thôi, bởi những nam thanh nữ tú trong thành phố ồn ào toàn xi măng sắt thép này quá cô đơn, thế nên họ cần tìm lý do nọ, lý do kia để được vui chơi nhảy múa.

Đúng lúc này, Đường Minh Hồng xuất hiện trước mặt cô, dáng người dong dong che lấp ánh sáng mờ ảo trong góc phòng. Lâm Thâm Thâm ngẩng đầu, vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ bóng dáng anh, chỉ neho mắt nhìn anh giằng lấy cốc rượu trong tay cô đặt lên bàn, sau đó bước đến cầm lấy tay cô. Trong tiếng nhạc và tiếng người nói ồn ào, cô nghe thấy giọng nói dứt khoát của Đường Minh Hồng: “Đi, chúng ta ra ngoài đi!”

Lâm Thâm Thâm nhìn anh nhanh chóng ngồi lên xe điện rồi vẫy tay với cô, sự dịu dàng của anh, giọng nói dễ nghe của anh lập tức mê hoặc cô khiến cô lên xe không hề do dự.

Chiếc xe điện chạy như bay trên đường, Lâm Thâm Thâm vòng tay ôm eo anh, anh và Cố Trạch Nặc thật khác nhau, anh gầy hơn nhiều so với Cố Trạch Nặc, rồi cô bỗng phát hiện, nếu người này là Cố Trạch Nặc, cho dù đưa cô đi đâu, làm gì cũng được. Cô vịn tay vào tai Đường Minh Hồng đứng dậy, không có mũ bảo hiểm, bên tai cô là tiếng gió thổi vù vù, cô thầm nghĩ: “Cố Trạch Nặc, có phải càng ngày chúng ta càng xa cách không?” Thế nên cô hét to phía sau: “Dừng xe, dừng xe, chúng ta về thôi, bây giờ muộn quá rồi.”

Đường Minh Hồng rất nghe lời, lái xe vào góc rẽ về nhà của Quách Thiển Thiển. Lúc Lâm Thâm Thâm nói lời chào tạm biệt anh, anh bỗng giữ cầm cô lại, rồi nhào đến hôn môi cô một cái. Anh liếm liếm môi, nói: “Thiển Thiển, em tạo cho anh cảm giác rất khác.”

Cuối cùng Lâm Thâm Thâm cũng nắm được cơ hội, thậm chí căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay túa mồ hôi. Cô hỏi: “Thật ư? Anh thích em của bây giờ hay thích em của ngày trước? Anh thích em của ngày hôm nay hay là em của ngày hôm qua?”

Đường Minh Hồng hơi ngần người nhưng nhanh chóng cười hì hì, gờ tay lên vò đầu. “Em nói cứ như em của bây giờ và ngày trước là hai người khác nhau ấy, lại còn hôm qua và hôm nay, em có thể thay đổi thất thường như vậy à?”

“Anh có thể trả lời em nghiêm túc không?” Về mặt Lâm Thâm Thâm cứng đờ, cô cố tình tỏ vẻ nghiêm túc.

“Ngày mai.” Đường Minh Hồng giải thích với vẻ mặt hí hửng. “Để anh suy nghĩ đã, ngày mai, ngày mai anh sẽ nói cho em biết.” Nói xong, anh ngồi lên chiếc xe điện phóng đi như chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 5.4

Bầu trời tối đen, ánh sáng màu vàng nhạt của ngọn đèn đường khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh kỳ lạ. Quách Thiển Thiển nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài xe, bỗng lên tiếng hỏi: “Chúng ta không về chung cư à?” Cố Trạch Nặc từ lúc lên xe vẫn luôn trầm mặc, lạnh lùng, may mà Quách Thiển Thiển đã quen với điều đó. Chỉ những lúc phải đối diện với bà mẹ đầy khí chất hoặc những lúc nổi cáu, anh mới có nụ cười giả tạo, còn không, khi chỉ có một mình hoặc với cô, anh luôn có vẻ mặt cứng nhắc như thế. Vì cô nhắc đến chuyện về nhà, về mặt anh trở nên dịu dàng hơn. “Đã rất lâu rồi chúng ta không về nhà, thế nên hôm nay mẹ gọi điện nhắc nhở anh.”

“Ồ!” Quách Thiển Thiển gật đầu, đúng là rất lâu rồi họ không về ngôi biệt thự, xem ra, dù bên ngoài mẹ chồng có nói cứng miệng thế nào thì chắc chắn bà cũng nhớ con trai mình, cũng dành tình cảm sâu đậm cho anh.

Quách Thiển Thiển ngáp một cái, quãng đường dài hơn cô tưởng rất nhiều, chiếc xe càng lúc càng lướt như bay trên đường phố vắng vẻ, cảnh vật càng trở nên xa xôi và tẻ nhạt.”

“Nếu em mệt thì hãy ngủ một lát đi.” Cố Trạch Nặc nhắc nhở cô.

“Ồ, em không mệt đâu.” Cô khẽ cười với anh, nhìn anh gờ tay chỉnh nút nhạc, mở bài hát có giai điệu nhẹ nhàng mà Lâm Thâm Thâm rất thích. Thế nên cô vừa nghe vừa cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, chỉ nghe được mấy bài, cô đã dựa vào ghế ngủ thiếp lúc nào không hay.

Nhưng dù sao cô cũng không phải là công chúa ngủ trong rừng, trong lúc mơ màng, cô vẫn cảm nhận được Cố Trạch Nặc bế bổng cả người mình lên, bỗng giật mình tỉnh giấc, nhìn vào mặt anh, thấy ánh mắt đó vô cùng dịu dàng, thế nên cô không quấy đạp đòi xuống mà để mặc anh bế mình lên lầu, đi vào phòng ngủ rồi đặt lên chiếc giường mềm mại.

Anh đứng bên giường, cúi sát xuống cô. Cô gần như nín thở, tim đập nhanh, vừa nãy cô còn có thể thay chị cảm nhận sự ảm áp và cái ôm của anh, dù sao cũng không đến nỗi bị “tồn thương” lắm, nhưng tiếp sau đây, nếu tiến thêm một bước, đương nhiên là không thể, vì cô là Quách Thiển Thiển, chứ không phải Lâm Thâm Thâm.

May mà động tác của Cố Trạch Nặc chỉ dừng lại ở đó, anh thấp giọng, nhẹ nhàng nói với cô: “Em ngủ đi, anh còn phải xem một số tài liệu, cứ yên tâm mà ngủ nhé!” Sau đó bước ra ngoài, lúc anh đóng cửa phòng ngủ cũng là lúc Quách Thiển Thiển thở phào nhẹ nhõm, toàn thân nóng bừng, mặt đỏ lựng và hình như cô cũng đỏ bừng.

Lúc Quách Thiển Thiển tỉnh dậy, Cố Trạch Nặc đang nằm cạnh cô, có lẽ chỉ cách mười mấy centimet, nhìn cô chăm chú. Trong buổi sớm mai, ánh mắt anh lấp lánh như những ngôi sao, sáng sủa, vẻ mặt rất cuốn hút, đúng vậy, ánh mắt của Cố Trạch Nặc khiến cô cảm thấy quá quyến rũ, nên phải dùng ngón tay giữ chặt trái tim đang đập thình thịch và tự nhắc nhở bản thân phải tỏ ra tự nhiên, mặc dù bây giờ, chuyện cô và Cố Trạch Nặc nằm cùng giường đã không còn là chuyện hiếm nữa.

“Em tỉnh rồi à?” Cuối cùng anh cũng mở miệng.

“Tỉnh rồi.” Quách Thiển Thiển thoải mái vươn vai, vừa nhảy xuống giường nhanh hơn tốc độ của ánh sáng vừa đáp lại anh, trong lòng thì lẩm bẩm: “Đồ ngốc, biết rõ còn hỏi? Anh mở mắt khi ngủ chắc?”

Từ bữa sáng, bọn họ đã ngồi nói chuyện phiếm với bà Trần Thục Dung, đúng là chuyện phiếm nhưng họ lại nói rất lâu. Sắp ba giờ chiều, sau khi ăn xong bữa trưa và uống nước trà chiều, mẹ chồng vẫn không có ý định rời đi. Cuối cùng, sau khi Quách Thiển Thiển nháy mắt với Cố Trạch Nặc mười hai lần, kẻ nào đó mới miễn cưỡng mở miệng: “Mẹ à, Lâm Thâm Thâm có thói quen ngủ trưa, hay là chúng ta ra phòng khách nói chuyện nhé, mẹ nhìn cô ấy kìa, buồn ngủ đến nỗi mắt không mở ra được rồi!”

Quách Thiển Thiển nghe anh nói vậy, lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng nói thêm một câu: “Vâng ạ, vâng ạ, quả thực con hơi mệt, muốn nằm nghỉ một lát.” Tinh thần cô trở nên hăng hái bất thường, không giống vẻ ỉu xiu hồi nãy khiến Cố Trạch Nặc vừa giải vây cho cô chẳng biết nói thế nào nữa.

“Vậy ư?” Giọng gấp gáp của con dâu khiến bà Trần Thục Dung hiểu lầm, bà che miệng cười khẽ. “Đúng là mẹ không có ý làm phiền hai vợ chồng các con, mẹ cũng mệt rồi, mẹ về phòng nghỉ ngơi đây.”

Cố Trạch Nặc đương nhiên hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của mẹ, liền gật đầu, nhân tiện bổ sung thêm: “Thâm Thâm cũng muốn sớm có con, cô ấy rất thích trẻ con.”

“Thế ư?” Bà Trần Thục Dung cười tươi với vẻ không hề bất ngờ, vội vàng đập đập vào mu bàn tay con dâu. “Mẹ cũng muốn sớm có cháu bé, có cháu rồi, mẹ sẽ chẳng quản việc gì nữa, ở nhà chơi với cháu thôi.”

“Mẹ lúc nào chẳng yêu cháu nội hơn con trai.” Lâu lắm mới nghe thấy giọng hờn dỗi của Cố Trạch Nặc, Quách Thiển Thiển không chỉ kinh ngạc vì điều này, mà còn vì hai mẹ con họ nói chuyện cháu chắt ngay trước mặt cô. Hơn nữa, mẹ chồng còn hứa trước mặt họ rằng có cháu rồi bà sẽ không để ý đến chuyện công ty nữa.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa mẹ sẽ có cháu bé thôi, con và Lâm Thâm Thâm sẽ cố gắng hết sức.” Cố Trạch Nặc vừa nói vừa đan bàn tay của Quách Thiển Thiển vào bàn tay mình. Lúc này, Quách Thiển Thiển càng ngẩn ngơ, không phải tí nữa anh sẽ yêu cầu mình cùng anh “sản xuất” em bé đấy chứ? Còn mẹ chồng nghe anh nói vậy, cũng nhanh chóng đứng dậy, còn giúp họ khép cửa. Lúc chỉ còn lại hai người, Quách Thiển Thiển bỗng thấy lo lắng, cô giả vờ mỉm cười. “Có khát không? Em rót cho anh cốc nước nhé? Nói chuyện lâu thế cơ mà!” Chiếc tủ lạnh nhỏ đặt ở cạnh cửa phòng ngủ, thời gian mở tủ lấy chai nước khoáng chỉ cần mấy giây, thế nhưng cô lại tần ngần rất lâu mới lấy ra.

Không ngờ Cố đại thiếu gia lại yêu cầu phong cách phục vụ cao như vậy, cô phải mở nắp chai, rót nước vào cốc, sau đó “khom lưng uốn gối” bung đến, còn anh chỉ hơi ngược mắt lên, cầm cốc và nhấp một ngụm nhỏ.

Thời tiết buổi chiều khá nóng nhưng chỉ cần ở với mẹ, cho dù là ở nhà anh cũng mặc com lê rất đứng đắn. Lúc này anh đã cởi áo khoác ngoài, vắt trên thành xô pha, còn anh nằm trên ghế, mắt nhắm lại, những ngón tay thon dài đặt trước trán.

Dáng vẻ chộp mắt của anh quả thật rất cuốn hút, khiến Quách Thiển Thiển bỗng cảm thấy mình không có đủ dũng khí để tiếp tục nhìn anh nữa. Anh đúng là một người đàn ông hoàn hảo, không chỉ ngũ quan mà ngay cả chiếc áo sơ mi đơn giản nhất anh mặc trên người, chiếc cà vạt màu tím bị nói lỏng, thậm chí đường cong của xương quai xanh lộ ra cũng toả ra sự quyến rũ chết người.

Quách Thiển Thiển vội vàng tìm việc gì đó để phân tán sự chú ý của mình, cô ngồi ở một góc khác trên xô pha, cách chỗ anh nằm khá xa, nghiêm túc lật giờ mấy tờ tạp chí để trên bàn. Đúng lúc cô tập trung vào những khuôn mặt của người mẫu ảnh trên tờ tạp chí thì đột nhiên Cố Trạch Nặc xuất hiện bên cạnh. Anh giơ tay ôm lấy cô, cánh tay cô bỗng run lên, cuốn tạp chí dày rơi bịch xuống nền nhà, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến cánh tay anh ngày càng ôm cô chặt hơn.

“Không phải em nói là mệt sao? Chúng ta đi ngủ thôi!” Giọng nói của anh cùng với hơi thở ấm nóng phả lên cổ cô, đương nhiên tim cô càng đập nhanh hơn, mặc dù hành động như thế trong quan hệ vợ chồng là rất đời thường nhưng người vợ thật của anh là Lâm Thâm Thâm, chị gái của cô, cô làm sao bỏ qua được điều này?

Cô vô cùng hoảng loạn nhưng lại không biết mình phải làm thế nào để đối phó một cách hợp lý. Trong lúc mỗi sợi dây thần kinh trong đầu cô đang căng lên để tìm cách đối phó thì nụ hôn của Cố Trạch Nặc đã nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Cả người cô co lại, chân tay còn phản ứng nhanh hơn cái đầu, cô đẩy anh ra theo phản xạ rồi lao ra phía cửa chạy trốn.

Còn may là cô nhẩn nhin chịu đựng, không giáng một cái tát vào mặt anh. Có điều, khi chạy ra đến cổng, cả người cô gần như ngất thở dưới ánh nắng rực rỡ và thời tiết oi bức. Nhưng chính cảm giác nóng bức đó đã làm cô bình tĩnh lại, cô chạy ra ngoài như vậy... sau đó thì sao?

Chị cô phải làm thế nào? Cô sẽ phải giải thích ra sao?

Gọi một chiếc taxi về nhà, lúc ngồi trên xe, cô mới báo cáo tình hình cho chị gái biết. Chị cô không nói gì, chỉ bảo lúc nào cô về đến cổng thì rẽ vào siêu thị mua một ít đồ uống.

Quách Thiên Thiên xách một túi to toàn đồ uống về nhà. Chị cô bảo mua tất cả các loại đồ uống vì chị ấy không nhớ rõ Tôn Diễm thích uống gì. Lâm Thâm Thâm cân một lý do xuống dưới nhà để hoán đổi thân phận với Quách Thiên Thiên, mà đi mua đồ uống là cái có khá hợp lý và thuận tiện.

Quách Thiên Thiên đặt cái túi nilon đựng đầy đồ uống trước mặt Tôn Diễm. “Cậu xem cậu muốn uống gì? Tớ quên mất cậu bảo uống gì rồi, thế nên đi ra siêu thị mua tất cả các loại mang về.”

“Ôi, hào phóng thế!” Tôn Diễm gần như không tin vào tai mình. Rõ ràng vừa nãy tớ bảo tớ thích uống nước cam ép mà.”

“Trong đó có nước cam ép đấy, cậu tự lấy đi.” Quách Thiên Thiên tùy tiện chỉ tay vào đồng đồ uống, sau đó than thở: “Nặng chết đi được! Mệt quá, trời thì nắng, tớ phải đi vào nằm ngủ chút đây.”

“Có phải tớ bảo cậu đi câu, cậu tự nhận ra ngoài mua đấy chứ! Mà sao cậu lại không nhớ tớ thích uống gì mà lại đi mua cả đồng thể này?” Tôn Diễm mở túi ra, không chọn nước cam ép mà lấy chai coca cola, thay đổi ý định nhanh như cắt.

Bước vào phòng mình, Quách Thiên Thiên bật máy tính xách tay, sau đó mở xem trang tin tức, trong lòng không khỏi nghĩ đến những điều mà cô không muốn, cũng không dám nghĩ tới. Cô không biết chị gái cô, Lâm Thâm Thâm vốn thông minh như vậy liệu có thể “dọn dẹp” ổn thỏa “mớ bòng bong” ngày hôm nay không?

Di động trên bàn đột ngột đổ chuông làm Quách Thiên Thiên giật nảy mình, cô nhìn vào màn hình điện thoại, là Đường Minh Hồng gọi đến.

“A lô!” Câu trả lời lạnh lùng của cô khiến anh ấp úng.

“Anh... anh là Đường Minh Hồng.” Anh ngốc nghếch giải thích.

“Ừ, đương nhiên em biết, em có sổ của anh mà.” Quách Thiên Thiên chán nản gật đầu.

“Hôm nay em có thể ra ngoài không?” Giọng nói của Đường Minh Hồng rất vui vẻ. “Anh có thể trả lời cho em biết câu hỏi của tối hôm qua.”

“Câu trả lời gì cơ?” Quách Thiên Thiên hỏi nhỏ.

“Em ra ngoài thì anh mới nói.” Đường Minh Hồng nài nỉ.

“Không được đâu, em mệt lắm, không muốn ra ngoài.” Quách Thiên Thiên làm ra vẻ đáng tiếc, tiếp đó làm nũng: “Anh nói qua điện thoại cũng được mà.”

“Sao lại bị mệt? Bị trúng gió à?” Anh vội vàng hỏi, giọng nói có chút lo lắng.

“Không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi, không có gì cả. Anh mau nói cho em biết đi.” Quách Thiên Thiên vẫn cố chấp, cần mẫn nói.

“Làm gì mà sốt ruột thế?” Anh cười, hỏi lại cô, giọng nói nhẹ nhàng, vì anh đoán ra cô chỉ đang làm nũng chứ không phải thật sự bị mệt.

“Rốt cuộc anh có nói không?” Cô bĩu môi. “Nếu anh không nói, em ngắt điện thoại đấy.”

“Đừng đừng đừng!” Đường Minh Hồng vội vàng ngăn lại, anh cố gắng để bản thân bình tĩnh rồi nghiêm túc nói: “Anh đã nghĩ rất nhiều, làm sao để có thể trả lời câu hỏi của em, anh muốn nói, cho dù là em của ngày xưa hay em của bây giờ, dù em của ngày hôm qua hay em của ngày hôm nay thì anh đều thích, anh thích tất cả mọi thứ thuộc về em.” Khi nghe thấy những lời nói này của anh, Quách Thiên Thiên như hoá đá, không biết mình nên nói cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói.

“Thế nào? Câu trả lời của anh là điều em muốn nghe đúng không?” Đường Minh Hồng vẫn chưa hiểu rõ tình hình. “Anh biết anh không phải là người giỏi ăn nói, anh chỉ muốn nói với em, anh không bao giờ nghi ngờ tình cảm mà anh giành cho em.”

“Thế ư?” Quách Thiên Thiên cười lạnh, cô muốn nhanh chóng ngắt cuộc điện thoại này. “Được rồi, em còn có việc khác phải làm, thế nhé!”

“Ồ, em không muốn ra ngoài thật à?” Đường Minh Hồng gật đầu. “Vậy em ở nhà nghỉ ngơi đi.” Anh vốn muốn thuyết phục cô ra ngoài nhưng trong giọng nói của cô dễ nhận thấy sự qua quýt, gấp gáp, thế nên anh đành kìm nén, không niềm nở thái quá.

Sau cuộc điện thoại đó, Quách Thiên Thiên vẫn ngẩn ngơ áp sát chiếc điện thoại vào tai rất lâu, cô muốn khóc mà không có nước mắt. Cô chỉ đứng đờ đẫn ở đó, chìm trong không gian riêng, thậm chí cô còn quên cả việc lo lắng cho chị gái, không biết Cố Trạch Nặc sẽ nghĩ gì, chỉ hy vọng anh cho rằng cô bỏ ra ngoài vì xấu hổ.

Chương 30: Chương 5.5

Giữa mùa hè nóng nực, Lâm Thâm Thâm chạy về nhà nhanh như con gió, lúc bước vào phòng, cô cố ý giơ cao cái túi nilon để mẹ chồng có thể nhìn thấy. Trong túi có mấy hộp xanh xanh đỏ đỏ, nào là bao cao su Durex, Jissbon, Okamoto, Nox, thế nên mới đựng đầy một túi to như thế chứ!

Bà Trần Thực Dung đứng là nhìn chăm chú, không nói lời nào, cứ để mặc cô hồng hộc chạy lên tầng, chạy vào phòng ngủ của bọn họ.

“Chúng ta từ trước đến giờ không dùng cái này, lẽ nào em không biết à?” Cố Trạch Nặc ngồi ngay ngắn trên giường, giống như sớm biết cô sẽ quay về sau khi liếc cái túi trên tay cô. “Hơn nữa, chúng ta vừa mới nói chuyện với mẹ là sẽ sinh em bé.”

“Thôi đi, em muốn giữ gìn vóc dáng, không muốn sinh em bé sớm thế đâu.” Lâm Thâm Thâm nghĩ ngợi rồi nhanh chóng ngắt lời anh. “Em muốn hỏi anh, cái nào anh chưa dùng bao giờ?”

“Được thôi!” Anh mỉm cười như đang suy nghĩ điều gì. “Mà em cũng mua nhiều gói nhĩ?”

“Em chỉ muốn anh thử nhiều sản phẩm mới thôi mà.” Lâm Thâm Thâm xấu hổ đỏ bừng mặt, cắn răng nói ra câu này.

“Ồ! Rất tốt! Có thể à?” Anh dường như rất lịch sự khi trung cầu ý kiến cô, rồi một tay kéo cô lên giường, cơ thể mạnh mẽ đè lên người cô, chẳng giống như họ đang đóng kịch chút nào, hơi nóng từ cơ thể anh phả sang người cô.

Lâm Thâm Thâm im lặng, câu trả lời của cô lúc này còn có ý nghĩa gì?

Cô nhìn ngắm khuôn mặt điển trai trước mắt mình, đúng như anh từng nói, phụ nữ luôn bị anh thu hút, không chỉ vì tiền của anh, mà vì dáng hình tuấn tú đến kiêu ngạo của anh, thế mà hà cớ gì cô phải nghiêm túc như thế? Cô mong ước một tình yêu chân thành, lưu luyến ư? Không, tình yêu của họ chỉ như một vụ mua bán, mà cô là một diễn viên. Hơn nữa, trong tư duy ngược của cô còn cảm thấy mình đang chơi đùa, bốn cọt Cố Trạch Nặc, thế không tuyệt vời sao? Cô được hưởng thụ anh, còn được cầm tiền của anh, lại còn được là người vợ trên danh nghĩa của anh nữa.

Sau khi tự ám thị như thế, Lâm Thâm Thâm bèn mỉm cười với Cố Trạch Nặc, cố cự quậy người một cách khó khăn, rút cánh tay bị anh đè ra, nhẹ nhàng ôm cổ anh, lặng lẽ phối hợp, mặc cho anh khám phá cơ thể mình.

Cố Trạch Nặc dường như cũng bất ngờ, bàn tay anh bỗng dừng lại nhưng vẫn nằm trên người cô, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô bình tĩnh khác thường.

Lâm Thâm Thâm né tránh ánh mắt anh, khẽ hỏi: “Anh có nghĩ đôi tai của mẹ bây giờ đang dán vào cửa phòng chúng ta không?”

Cố Trạch Nặc khẽ cười. “Anh nghĩ chắc là không, mẹ đã đi rồi, nhưng lúc này thì có đấy.” Nói xong câu này, một lần nữa anh hôn nhẹ lên trán cô, sau đó rời khỏi người cô và đứng dậy.

Lâm Thâm Thâm ở sau lưng anh, vội vàng ngồi dậy chỉnh lại mái tóc rối tinh của mình. Cô liếc nhìn anh, vì không biết tại sao anh lại đột nhiên dừng lại, điều này không giống với tác phong làm việc nhất quán của anh chút nào. Đương nhiên cô không thể nói ra thành lời, để tránh anh nghĩ rằng cô muốn anh thế này, thế kia.

Quách Thiên Thiên không muốn đi tìm Đường Minh Hồng, cũng từ chối nhận cuộc gọi của anh. Nhưng hàng ngày đi làm, trước mặt Tôn Diễm và tất cả mọi người, cô vẫn vui vẻ cười nói. Cô cũng thường đến quán bar xem anh chơi nhạc. Trước đây, anh không bao giờ nói anh được các cô gái mến mộ như thế nào, nhưng thực tế cô đều biết, mỗi lần cô nghe vô số những cô gái ở bên cạnh đáng giá, bình luận về anh, cô đứng lẫn trong đám đông đó đứng nhìn ngắm anh, anh đeo kính áp tròng nên nhìn rất rõ. Chỉ là anh không nhìn thấy cô mà thôi.

Ở cửa hàng Mc Donald, Tôn Diễm nhận ra tâm sự của bạn, còn Quách Thiên Thiên vẫn bình thản cầm ống hút, hút nước coca lạnh ngắt trong cốc. “Cậu có biết Đường Minh Hồng đứng ở dưới tầng nhà chúng ta bao nhiêu lần rồi không? Không phải cậu và Thẩm Hiểu Bắc có chuyện gì rồi chứ?”

Quách Thiên Thiên liếc nhìn bạn, cúi đầu đánh trống lảng: “Được rồi, được rồi, chuyện của tớ tớ biết, tớ tự lo liệu được, chiều nay tớ còn phải đi xem Thẩm Hiểu Bắc đánh bóng nữa.”

Tôn Diễm thở dài. “Tình cảm bao nhiêu năm như vậy, cậu đã nghĩ kỹ chưa? Cậu đừng có mà tự đào hố chôn mình đấy, biết không hả?”

“Chính vì nghĩ chưa thông nên tôi mới mặc kệ anh ấy, cái hố của bọn tớ, cho dù tớ không đào thì nó cũng có sẵn từ trước rồi.” Quách Thiên Thiên gạt đầu rồi nhồm nhoàm gặm cánh gà chiên khiến tay cô dính đầy dầu mỡ. “Nếu tớ đã nghĩ thông và dứt khoát được thì hôm nay tớ đã đi gặp anh ấy rồi.”

“Được rồi, cậu cứ suy nghĩ cho kỹ, nhưng đừng có hối hận đấy!” Tôn Diễm bất lực lắc đầu, sắc mặt cũng nặng nề nhưng lại mỉm cười nói tiếp: “Đừng có nửa đêm canh ba tìm tớ khóc lóc ỉ ôi là được.”

“Tuyệt đối không.” Quách Thiển Thiển lấy khăn giấy lau tay, nói bằng giọng chắc nịch.

Kết thúc bữa ăn nhanh với Tôn Diễm, lúc ánh mặt trời gay gắt nhất, sau khi thoa một lớp kem chống nắng toàn thân, Quách Thiển Thiển mới hẹn Từ Từ Hàm ngồi trên khán đài. Cô nhìn thấy Thẩm Hiểu Bắc trong bộ quần áo thể thao màu trắng đang chạy dưới ánh nắng gắt, trông rất trẻ trung và khỏe mạnh. Đám học sinh nữ bên cạnh mặc váy ngắn chưa tới đầu gối và áo phông bó sát, vẫy tay điên cuồng reo gọi tên cậu ta. Quách Thiển Thiển phát hiện, bản thân cô đã qua cái tuổi vẫy tay, hét hò gọi tên người mình thích rồi.

Thẩm Hiểu Bắc chơi hết một trận liền chạy đến chỗ bọn họ. Quách Thiển Thiển đưa nước cho cậu ta, còn khen: “Chơi hay lắm!” Từ Từ Hàm thì đưa khăn cho cậu ta, nhưng cô ta chẳng nói câu nào. Thẩm Hiểu Bắc đón lấy nước của cô, cũng đón lấy chiếc khăn của Từ Từ Hàm, cười tươi: “Vì em đến mà, lần trước em đến chỉ nhìn thấy anh đánh nhau thôi.”

Mấy em gái ngồi cạnh cũng riu rít chạy đến, vỗ vai Thẩm Hiểu Bắc, tấm tắc khen: “Hiểu Bắc, cú ném ăn ba điểm của anh đẹp quá, người ném bóng cũng vậy.”

Thẩm Hiểu Bắc không hề đỏ mặt, chỉ mỉm cười và không nói gì với họ. Cậu ta nhìn Quách Thiển Thiển, nói: “Anh xuống chơi hiệp hai đây.” Cô gật đầu, sau đó nhìn cậu ta chạy vào sân.

“Hiệp hai bắt đầu rồi.” Từ Từ Hàm ngoảnh mặt sang nhìn Quách Thiển Thiển, thấp giọng hỏi: “Cậu là chị hay là em, là Thâm Thâm hay Thiển Thiển?”

“Cậu nói gì cơ?” Quách Thiển Thiển buột miệng hỏi. “Tớ không hiểu ý cậu lắm!”

Từ Từ Hàm cười to. Hiểu hay không hiểu, đừng hỏi tớ, cậu đi hỏi Thẩm Hiểu Bắc ấy.”

Quách Thiển Thiển không nói gì nữa, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, kiên nhẫn ngồi xem hết trận bóng của Thẩm Hiểu Bắc. Lúc trận bóng kết thúc, cô thấy Từ Từ Hàm và những cô gái kia chạy đến chỗ cậu ta, còn cậu ta đang ngồi cạnh khung bóng rổ thay giày. Từ Từ Hàm đứng cạnh cậu ta, không biết đang nói gì, ánh nắng khiến Quách Thiển Thiển bất giác nhắm mắt lại. Trận đấu chưa kết thúc, cô đã rời đi, sau đó đi bộ về nhà. Cô biết mình và Thẩm Hiểu Bắc không thích hợp, ngay từ đầu đã biết như thế, nhưng tại sao bây giờ trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Trên con đường tràn ngập ánh nắng cuối chiều, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, một chiếc taxi lướt đến, chàng trai trên xe nhô đầu ra khỏi cửa kính, gọi to: “Thiển Thiển, Thiển Thiển, đợi anh với!”

Đương nhiên, cô không đợi cậu ta mà chỉ cầm túi bước về hướng nhà mình. Chiếc taxi dừng lại, Thẩm Hiểu Bắc từ trên xe lao xuống, nhanh chóng chạy đến đứng chắn trước mặt cô. Cậu ta có vẻ sắp nổi cáu, thờ hờn hờn, chặn Quách Thiển Thiển lại, nói: “Bảo em đợi anh cơ mà, tại sao cứ đi linh tinh thế?”

Quách Thiển Thiển ngẩng đầu, ánh nắng cuối ngày chiếu trên vai cậu ta, hắt tia nắng yếu ớt. Cô nói rất nhanh, chỉ sợ về mặt của mình bộc lộ sự hụt hẫng trong lòng. “Làm sao cậu biết có Lâm Thâm Thâm và Quách Thiển Thiển?”

“Xin lỗi!” Cậu ta ngăn người giây lát, rồi nhanh chóng cầm tay cô.

“Cậu chạy đến đây chỉ để muốn nói với tôi câu này?” Quách Thiển Thiển có thể ngửi thấy mùi mồ hôi từ người cậu ta.

“Mẹ anh là tổng giám sát bộ phận thị trường của công ty Cổ Trạch Nặc, tên là Nghiêm Lệ.” Thẩm Hiểu Bắc cắn môi. “Lúc đầu anh chỉ tò mò, bắn khoản tự hỏi trên đời lại có hai người giống hệt nhau thế sao? Anh nhìn thấy ảnh của Lâm Thâm Thâm ở chỗ mẹ của anh, rồi nhìn thấy em ngoài đời nên muốn trêu đùa em một chút, có điều anh cũng rất khổ tâm, em cũng không biết nên nói với em thế nào...”

“Được rồi, không biết nói thế nào thì không cần phải nói đâu.” Quách Thiển Thiển lắc đầu.

“Đầu tiên anh phải nói rõ là anh không có bất cứ ý đồ gì.” Cậu ta giơ hai tay lên, ngón tay chỉ lên trời. “Tất cả mọi ý đồ, có thể là có, nhưng chỉ sau khi anh phát hiện anh thực sự thích em.” Cậu ta nhìn cô ngẩn người, liếm môi nhắc lại. “Thực sự xin lỗi em.”

“Thẩm Hiểu Bắc, cậu nhỏ tuổi hơn tôi, chúng ta không thể đâu.” Cô ngẩng đầu, miễn cưỡng mỉm cười, vỗ vào tấm lưng săn chắc của cậu ta. “Đi nào, chúng ta về nhà thôi!”

“Em nói gì cơ?” Cậu ta nghe cô nói như vậy thì tiến lại gần cô, nhìn thẳng vào mắt cô, điệu bộ dờ dẩn như muốn dỗ bẹp người ta.

Quách Thiển Thiển ngẩn người, gò má nóng bừng, trước mặt Thẩm Hiểu Bắc, trước mặt chàng sinh viên này, gò má của cô như đang phát sốt.

“Anh nghĩ, cuối cùng em sẽ thích anh thôi, sao em không thử nhỉ?” Nói xong, cậu ta bước đi, bóng dáng cao gầy, chưa được vài bước lại bổ sung thêm một câu: “Mẹ của Cổ Trạch Nặc bị ốm thật đấy, nghe mẹ anh nói thì hình như là giai đoạn cuối, nhưng cô ấy không nói cho Cổ Trạch Nặc biết, em xem, liệu em nó nên nói cho chị gái em biết không?”

Những tia nắng cuối ngày còn sót lại vẫn treo ở phía chân trời khiến người ta cảm thấy dù đến thời khắc cuối cùng nó vẫn chiếu sáng không biết mệt mỏi. Ngẩng đầu lên nhìn, những tia nắng đó không còn nhức mắt nữa mà đã nhạt màu, lười biếng bao phủ khắp không gian. Bước về phía mà cô muốn đến, cả quãng đường, cô chỉ mãi mê nghĩ đến những tấm biển chỉ dẫn. Cầu thang sạch sẽ, rộng rãi trong bệnh viện chiếu thứ ánh sáng lạnh lẽo, soi những cái bóng người mờ nhạt. Bước đi trên đó mà có cảm giác hơi lạnh từ bàn chân thấm vào tận tim, khiến người ta không khỏi cảm thấy rụt rè.

Quách Thiển Thiển thực sự không quen nổi mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện. Thực ra, không liên quan đến việc của mình, nhưng nghe Thẩm Hiểu Bắc

nói vậy, cô không kiềm chế được muốn đi thăm bà ấy. Gặp được nhau là duyên phận, gặp mặt nhau là đã có ba phần tình người, huống hồ bản thân cô vì đồng giá làm chị cô nên khá thân thiết với bà ấy.

“Con đến nhanh thật đấy.” Bà Trần Thục Dung ngồi trên giường bệnh, cố gắng giữ tinh thần bình thường. “Không phải bác sĩ Triệu lại thông báo cho con tin gì đây chứ? Ông ấy vẫn chưa hoàn toàn mất sự tín nhiệm của con à? Lâm Thâm Thâm không đến cùng con à?” Vì không nghe rõ giọng của bà nên Quách Thiên Thiên phải ghé sát tai vào cửa phòng bệnh, cô không ngờ Cố Trạch Nặc cũng ở đây, cô cũng hiểu rõ lúc này mình không nên bước vào, thêm nữa họ lại nhắc đến chị cô, thế nên cô chỉ biết nín thở nghe tiếp.

“Người biết nói dối, nhưng điện thoại có định vị GPS thì không thể, mẹ lại xuất hiện ở bệnh viện, vậy những lời bác sĩ Triệu cũng không đáng tin cho lắm!” Cố Trạch Nặc siết chặt chiếc di động trong tay, giọng của anh bỗng trở nên trầm thấp. Anh cười khẽ, nhìn khắp căn phòng sạch sẽ, quan sát xem chỗ nào có thể giấu người hoặc góc nào còn để lại dấu vết của con người, rồi ngẩng đầu hỏi mẹ, vẻ mặt thản nhiên. “Ông ta đâu rồi?”

“Ai cơ?” Bà Trần Thục Dung nhìn con trai, bà biết rõ nhưng vẫn hỏi lại.

“Người đàn ông đó!” Cố Trạch Nặc lấy từ trong túi áo một bức ảnh cũ đã được phục chế trong chiếc hộp nhỏ ở phòng mẹ, ngón tay nắm chặt bức ảnh.

“Ngay cả tấm ảnh này con cũng có.” Bà Trần Thục Dung gật đầu, thở dài, liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai, bình tĩnh của con. “Có điều ông ấy đi rồi, chỉ vừa này thôi, thật chẳng đúng lúc.”

“Mẹ, mẹ có thể chú ý hình tượng của mình được không?” Cố Trạch Nặc không kiềm chế được nhăn mày, những lời nói ban đầu khá gấp gáp, nhưng rồi tư duy ngược nhanh chóng giúp anh bình tĩnh trở lại. “Con nghĩ công ty không thể có một chủ tịch như mẹ.”

“Ý con là mẹ huỷ hoại hình tượng của công ty? Ý con là mẹ già mà không biết chừng mực, cuối đời rồi mà không biết giữ mình?” Sắc mặt trắng bệch của bà Trần Thục Dung dường như lộ rõ sau lớp trang điểm.

“Có lẽ không phải cuối đời.” Cố Trạch Nặc cười lạnh, ngắt lời bà, ngón tay di chuyển tấm ảnh. “Tấm ảnh này ở chỗ mẹ không phải là một, hai ngày, nếu con cầm nó đến Hội đồng cổ đông của công ty thì sao? Chắc chắn mọi người sẽ rất kinh ngạc đấy!” Tiếng cười dường như phi ra từ cái mũi cao thẳng của anh, ánh mắt anh nhìn lên một góc trần nhà. “Không được chứ gì ạ? Thực ra con cũng biết cái gì xấu xa thì nên đẩy lại, do đó con cũng không nghĩ mình sẽ làm như vậy đâu.”

“Thế con chuẩn bị đầy đủ hợp đồng và thủ tục rồi đúng không?” Bà Trần Thục Dung nhìn con trai với vẻ mặt bình tĩnh.

“Mẹ nói gì cơ?” Nhất thời não bộ của anh không phản ứng kịp với những gì mẹ anh đang nói.

“Hợp đồng để mẹ nhượng lại quyền điều hành công ty cho con, con có mang đến đây không? Mẹ nghĩ bây giờ mẹ có thể ký được rồi.” Bà vừa nói vừa chống tay vào thành giường, cả người ngồi thẳng dậy. Cố Trạch Nặc vội vàng bước đến đỡ mẹ, đặt chiếc gối kê sau lưng và cũng điều chỉnh chiếc gối gối với tư thế ngồi của mẹ.

“Đơn giản như vậy ư?” Anh áp sát vào tai mẹ, nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói không có chút gì là khẳng định.

“Đó không phải là điều con mong muốn sao? Không phải con muốn tự nắm quyền điều hành công ty sao?” bà Trần Thục Dung nhìn con trai, thấy anh không nói gì, liền nói tiếp: “Số mệnh là thứ mà bản thân có thể làm chủ, nhưng thế giới này không coi ai là trung tâm cả, cho dù không có ai thì trái đất vẫn cứ quay, do đó làm việc gì cũng không nên chuyên quyền, cố chấp.” Cố Trạch Nặc yên lặng lắng nghe mẹ nói hết, sau đó nhìn mẹ lấy chiếc kính gọng vàng trên cái tủ cạnh đầu giường. Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên anh cảm thấy mẹ đã già thật rồi, ngay cả bàn tay trắng muốt, nõn nà của mẹ anh bây giờ đã nhăn nheo. Và anh hoảng hốt nhận ra, một người mẹ mà anh vốn cho rằng không bao giờ già, không bao giờ mệt, không bao giờ vấp ngã trước khó khăn bỗng yếu đi rất nhiều, già đi rất nhiều.

“Con đã trưởng thành rồi, hơn nữa sức khỏe của mẹ quả thật không thích hợp để đảm nhận bất cứ chức vụ nào nữa.” Bà chẳng nhìn những điều khoản ghi trong hợp đồng đã nhắc bút ký tên, chữ ký vẫn phóng khoáng như rồng bay phượng múa, vẫn cứng cỏi, kiên định. Sau khi ký xong, bà gấp hợp đồng lại, không liếc nhìn một lần nào mà đưa cho Cố Trạch Nặc rồi thở dài, nói: “Mẹ đã già rồi, mẹ chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu mà.”

Cố Trạch Nặc có chút lo lắng, nói: “Mẹ, mẹ nghe câu chuyện Cậu bé chăn cừu chưa? Sao mẹ cứ lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa thế?”

Bà Trần Thục Dung không giải thích, cũng không muốn tiếp tục tranh luận với anh nữa, chỉ xua xua tay, trở lại dáng vẻ nghiêm nghị như trước. “Nếu con có việc phải làm, con cứ đi đi!”

“Vậy mẹ cố gắng giữ gìn sức khỏe ạ!” Anh vẫn lễ phép đến lạnh lùng theo thường lệ. Lúc mở cửa phòng bệnh, nhìn thấy Quách Thiên Thiên đang đứng nghe trộm chưa kịp tránh đi, anh liền cười, nói nhỏ: “Thế nào, Lâm Thâm Thâm, em học nghe lỏm người khác nói chuyện từ lúc nào thế? Em cũng nghe thấy hết rồi phải không?”

“Vâng.” Quách Thiên Thiên đứng nguyên tại chỗ, gật đầu không nói thêm câu nào.

“Tốt lắm!” Cố Trạch Nặc ngó nhìn cách ăn mặc của cô hôm nay, phong cách mà ktt không bao giờ mặc trước đây – quần bò ngắn và áo phông hình Doraemon – nhưng anh không hỏi gì, cũng không nghĩ ngờ gì, chỉ trả lời đơn giản và dạn dỏ cô: “Thế thì em ở lại đây, có việc gì lập tức gọi điện cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 5.6

Trong phòng bệnh sạch sẽ và bài trí đơn giản, bà Trần Thục Dung mệt mỏi tháo đôi kính gọng vàng trên sống mũi xuống, sau đó tiện tay đặt trên chiếc tủ cạnh đầu giường, vài giây sau mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở nụ cười và cất tiếng nói làm Quách Thiên Thiên kinh ngạc: “Cháu là Thâm Thâm hay Thiên Thiên?”

“Gi cơ ả?” Cô hơi ngẩn người, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh. “Mẹ à, à không, Chủ tịch Cố, hoá ra bác biết hết rồi ả?”

“Ta già rồi, thực ra không phân biệt nổi hai chị em cháu.” Bà nói xong, nhẹ nhàng lắc lắc chiếc di động trong tay. “Có điều, ta vừa mới bảo Thâm Thâm về nhà lấy giúp ta vài thứ, con bé vừa đi cách đây mười mấy phút, thế nên cháu không thể là con bé, hơn nữa, trước đó ta cũng có điều tra một chút, biết rằng con bé còn có một cô em gái song sinh, bây giờ đã biết sự thật nên mạnh dạn đoán vậy thôi.”

“Chủ tịch Cố, thực ra có lúc bác rất thân thiện.” Quách Thiên Thiên thăm thò phào, vì ít ra bà đã không giận giữ trước trò lừa gạt của hai chị em cô.

“Ngày thường ta hung dữ lắm sao?” Bà xua xua tay, hỏi vặn lại.

“Không phải, không phải ạ!” Quách Thiên Thiên vội vàng xua tay phủ nhận. “Chỉ có hơi nghiêm nghị, nhưng chỉ hơi hơi thôi ạ.” Cô mỉm cười nịnh nọt.

“Đừng gọi ta là Chủ tịch Cố nữa, gọi ta là cô hoặc có thể gọi là mẹ như lúc cháu đóng giả làm Lâm Thâm Thâm cũng được, chúng ta đã rất thân thiết mà.” Bà nói xong thì mỉm cười, cúi đầu kéo một góc chăn. “Chỉ có điều, ta không còn đứa con trai nào khác để gả cho cháu.”

“Chủ tịch...” Quách Thiên Thiên nghĩ ngợi, cuối cùng làm theo ý của bà, nói: “Bác, hoá ra bác biết hết rồi à?”

“Ta chỉ cần bấm ngón tay là chuyện gì ta cũng biết.” Bà Trần Thục Dung cố tình xoè tay ra, giả vờ lăm nhăm giống như Quan Âm Bồ Tát trên phim, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Quách Thiên Thiên, bà không nhịn nổi bật cười. “Chị cháu về nhà lấy giúp ta tấm ảnh, đây là tấm ảnh phục chế thôi.” Bà chỉ xuống nền nhà – tấm ảnh mà Cố Trạch Nặc bỏ quên. “Cháu nhặt nó lên giúp ta được không?”

“Người này...” Quách Thiên Thiên nhặt tấm hình lên, sau đó đưa cho bà Trần Thục Dung. Người đàn ông trong ảnh, thực ra là chàng trai trong ảnh chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi đang nở nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt rắn rỏi.

“Là mối tình đầu của ta, mẹ ông ấy không thích ta, kiên quyết không đồng ý cho hai chúng ta ở bên nhau, còn tuyệt thực ba ngày để uy hiếp chúng ta.” Bà Trần Thục Dung giải thích với Quách Thiên Thiên, chính bà cũng không biết tại sao mình bỗng nói nhiều với cô gái đang đứng trước mặt này.

“Thế nên, ông ấy nghe lời mẹ, chia tay với bác ả?” Quách Thiên Thiên biết tò mò chuyện riêng tư của người khác là chuyện không nên, nhưng cô chẳng thể kiềm chế được. “Có phải cháu hơi nhiều chuyện không ả?”

“Không sao.” Bà Trần Thục Dung gạt đầu với cô. “Nếu như vậy thì bây giờ ta đã không còn mong đợi gì vào ông ấy, cháu thấy đúng không nào? Tuy nhiên, ông ấy không đồng ý, thậm chí còn muốn cùng ta đi đăng ký kết hôn, muốn ‘tiền trăm hậu tâu’, chống lại quyết định của mẹ. Nhưng lúc đó ta lại rất kiêu ngạo, ta làm sao chấp nhận được sự sỉ nhục như vậy, thế nên chúng ta chia tay, rồi sau đó, ta lấy bố của Cố Trạch Nặc và có Cố Trạch Nặc.”

“Mối tình đầu luôn làm người ta không thể quên.” Quách Thiên Thiên bất giác nhớ đến chuyện giữa mình và Đường Minh Hồng, búi người tán thành.

“Đương nhiên không chỉ có vậy, điều ta không ngờ là, ông ấy vì ta mà không lấy vợ nữa.”

“Cho đến tận bây giờ ả?” Cô kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng.

“Ừ, cho đến tận bây giờ.” Bà Trần Thục Dung cười, khuôn mặt ánh lên chút kiêu hãnh như thiếu nữ mới lớn. “Lúc bố của Cố Trạch Nặc qua đời, ông ấy có đến gặp ta, muốn cưới ta, cũng hứa là sẽ coi Cố Trạch Nặc như con đẻ, đáng tiếc, tính cách của thằng bé này quá ngang bướng, hơn nữa công ty là sản nghiệp của nhà họ Cố, hoàn cảnh và tình thế lúc bấy giờ không cho phép ta đồng ý, ta và ông ấy mãi mãi không thể có cơ hội.”

“Thế nên mẹ mới cất ảnh của ông ấy vào chỗ kín đáo nhất, sợ anh Cố Trạch Nặc phát hiện ra ả?” Tiếng của Lâm Thâm Thâm từ ngoài cửa vọng vào. Cuối cùng cô cũng đến, cô về nhanh lấy cho mẹ chồng bộ quần áo bà thích nhất cùng với đồ trang sức và một tấm ảnh.

“Không phải ta sợ thằng bé phát hiện, nếu thật sự ta sợ nó phát hiện, ta đã không cất giữ tấm ảnh và đương nhiên nó cũng sẽ không nhìn thấy.” Bà chìa tay ra nắm lấy tay Lâm Thâm Thâm. “Nếu một chuyện mà trong lòng mình cảm thấy chẳng có gì thì tại sao phải che giấu, phải giữ kín chứ?”

“Vâng, chuyện này thực sự là chẳng có ai sai ai đúng, nhưng điều đó luôn khiến cho anh Cố Trạch Nặc luôn cảm thấy không thoải mái, khiến tình cảm mẹ con bị rạn nứt.” Lâm Thâm Thâm kiên nhẫn nói tiếp, cô rất hy vọng hai mẹ con họ không cần đối đầu nhau nữa.

“Được rồi, giữa giấu giếm và thẳng thắn, ta chắc chắn sẽ chọn thẳng thắn, lòng ta chẳng có gì phải hổ thẹn cả.” Bà vừa nói vừa cầm tấm ảnh cho vào túi áo khoác của bệnh viện rồi hỏi: “Con thấy đúng không?”

“Mẹ à, kết quả chẩn đoán của bác sĩ Triệu có đúng không ạ?” Lâm Thâm Thâm bỗng nhớ đến việc chính rồi hoảng hốt. “Sức khoẻ của mẹ... Mẹ còn bảo con lấy quần áo, trang sức, lễ nào... mẹ thật sự...”

“Con đang nói gì vậy?” Bà Trần Thục Dung giả vờ không hiểu ý của con dâu.

“Mẹ biết con đang nói gì mà.” Lâm Thâm Thâm nhắc bà vói về mặt nghiêm túc. Mẹ quên rồi à, chính mẹ vừa nói rằng giữa giấu giếm và thẳng thắn, mẹ sẽ chọn thẳng thắn mà.”

“Mẹ chưa bao giờ phủ nhận những lời bác sĩ Triệu nói.” Bà cố ý mở to mắt, về mặt vô tội.

“Nhưng những lời mẹ nói lần trước khiến con và Cố Trạch Nặc đều hiểu lầm, mẹ khiến chúng con nghĩ mẹ chẳng có bệnh gì cả, mẹ cố ý giả vờ như thế.”

“Đó là chuyện của các con, không thể trách mẹ được.” Bà Trần Thục Dung bủi môi như một đứa trẻ, rồi như cảm thấy chán nản. bà xua xua tay. “Được rồi, mẹ mệt rồi, mẹ muốn nghỉ ngơi.”

“Mẹ...” Lâm Thâm Thâm vẫn muốn nói thêm.

“Các con không nghe thấy mẹ muốn nói gì à? Mẹ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Bà ngắt lời cô, ánh mắt nhìn lướt qua hai chị em. Trong lúc Lâm Thâm Thâm kéo Quách Thiên Thiên ra ngoài, bà không kịp được nhắc nhở cô lần nữa: “Thâm Thâm, con đừng nói gì với Cố Trạch Nặc được không? Đương nhiên chỉ tạm thời thôi, hãy cho mẹ thời gian, mẹ sẽ tự nói với thẳng thắn bé.”

“Vâng.” Lâm Thâm Thâm trình trọng gật đầu.

“Còn nữa, vì muốn trêu đùa hay là vì chuyện gì đi nữa thì hai chị em con cũng mau kết thúc chuyện hoán đổi thân phận đi, mẹ không có sức để vạch trần hay phá hoại, nhưng điều đó không có nghĩa là mẹ đồng tình, thẳng thắn là điều quan trọng”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con hiểu mà.” Lâm Thâm Thâm ngoảnh mặt lại, đáp.

“Ừ.” Bà gật gật đầu. “Thâm Thâm, con đừng quên đấy, đây là chuyện cuối cùng mẹ nhắc nhở con, cảm ơn con.”

Từ phòng bệnh mẹ chồng bước ra, đi qua hành lang dài của bệnh viện và bao nhiêu bậc cầu thang, cho đến khi ra khỏi cổng, Lâm Thâm Thâm vẫn không nói gì. Đương nhiên, Quách Thiên Thiên cũng không tiện hỏi, cuối cùng chị gái cô gọi một chiếc taxi, bảo cô lên xe rồi vẫy tay và đóng cửa xe lại. Quách Thiên Thiên về nhà rồi mà không biết tại sao mình không thể ngủ nổi, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, cho đến nửa đêm, cánh cửa ngoài phòng khách bỗng vang lên tiếng gõ lộc cộc, Quách Thiên Thiên bước ra ngoài với vẻ như đã đoán biết được điều gì. Lúc này, Tôn Diễm cũng từ phòng bên vừa ngáp vừa bước ra hỏi: “Ai đấy? Mụn thể này rồi còn đến gõ cửa! Chắc không phải con sói già nào đấy chứ? Thiên Thiên, cậu chắc chắn muốn mở cửa à?”

“Cậu cứ yên tâm ngủ đi!” Quách Thiên Thiên an ủi bạn rồi quay đầu bước ra cửa. “Chắc là tìm tở.” Quả nhiên, lúc cô mở cửa thì nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Thẩm Hiểu Bắc. Người cậu ta đầy mùi rượu và hơi thở nặng nhọc. Cô kéo cậu ta vào nhà, dìu lên giường nằm, sau đó rót nước cho cậu ta uống. Cậu ta uống ừng ực một hơi hết cốc nước to rồi há miệng, hình như muốn uống thêm, cô lại rót cho cậu ta một cốc nữa.

Trong lúc cậu ta uống nước, cô ngồi ở mép giường, nhìn ánh đèn đường mờ nhạt chiếu trên chiếc cầu đi bộ ngoài cửa sổ, những toà nhà nhấp nhô ẩn hiện trong bóng đêm, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng. Thẩm Hiểu Bắc uống hết cốc nước bỗng ngồi dậy ôm chầm lấy cô, cô dựa cả người vào ngực cậu ta, nghe cậu ta nói: “Tại sao em không cho anh bất cứ cơ hội nào? Có phải chỉ vì anh ít tuổi hơn không?” Hơi thở của cậu ta thật ấm áp, còn giọng nói của cậu ta lại tràn đầy vẻ cô đơn, buồn bã.

Có lẽ vì bên cạnh có thêm một người nên Quách Thiên Thiên càng không thể ngủ nổi. Cô nằm trên giường và mở mắt, rồi lại nhắm mắt, sau đó lại mở mắt, cứ như thế cho đến năm giờ sáng. Lúc đồng hồ chỉ đến con số năm giờ mười lăm phút, Thẩm Hiểu Bắc đột nhiên giơ tay ra nắm lấy tay cô. Cô biết cậu ta đã hoàn toàn tỉnh giấc, nhưng cô không động dậy, cô hiểu nỗi giằng xé đang dâng lên trong lòng cậu ta. Cậu ta hơi nhòm người, ghé sát vào má cô hôn khẽ, cô vẫn nằm yên, mắt nhắm tịt, chỉ có mi mắt hơi động dậy.

Nụ hôn của cậu ta thật dứt khoát và lạnh lẽo như băng.

“Anh phải về nhà đây.” Cậu ta ôm cô và nói. “Anh đi đây.” Cậu ta nhắc lại một lần nữa.

Quách Thiên Thiên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu trong cái ôm của cậu ta, cô rất muốn nói với cậu ta rằng: “Anh đừng đi”, nhưng chẳng thể nào thốt nên lời. Trong lúc lưu luyến ấy, cậu ta đã dứt khoát ngồi dậy. Cả quá trình Quách Thiên Thiên tiễn Thẩm Hiểu Bắc ra khỏi cửa đều lọt vào tầm mắt của Đường Minh Hồng. Anh đợi Thẩm Hiểu Bắc xuống nhà mới lặng lẽ bước ra từ một góc tường, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi của một đêm không ngủ. Lúc Thẩm Hiểu Bắc vào nhà Quách Thiên Thiên, anh đã đứng đó, đứng cả đêm ngoài cửa.

Lúc đầu, anh đã vô cùng tức giận, muốn gõ cửa, thậm chí là đập cửa xông vào, nhưng cuối cùng anh đã không làm thế, để mặc cho thời gian chậm chạp trôi qua từng giây từng phút như cửa vào thần kinh anh, đau đớn đến nỗi không thể đau đớn hơn.

Anh không hiểu tại sao cô có thể nhẫn tâm đối xử với anh như vậy? Lễ nào ngoài anh ra, cô còn có người con trai khác?

Có điều, anh không dám kích động, anh còn nhu nhược nghĩ rằng nếu lột bỏ tấm mặt nạ đó, có phải họ thực sự không thể quay đầu? Anh thấp thỏm lo âu, nếu như vậy, có phải họ sẽ như hai người trên hai đường thẳng song song?

Anh không muốn Quách Thiên Thiên phát hiện ra mình, cũng không có lời nào muốn nói với cô, ngay cả cãi nhau cũng không. Còn Quách Thiên Thiên vốn không phát hiện ra anh, cô chỉ nhớ mình đóng cửa rất nhanh, sau đó nhanh chóng chạy ra phía sau cửa sổ phòng khách nhìn Thẩm Hiểu Bắc. Vì là mùa hè nên mới năm rưỡi mà trời đã sáng mờ mờ, cô nhìn thấy cậu ta bước ra khỏi toà nhà với bờ vai để trần, rồi đi qua mấy toà nhà xung quanh thì rẽ ngoặt và không nhìn thấy nữa. Cậu ta đã để quên chiếc áo phông trắng ở nhà cô.

Vội tắm lưng trần, cậu ta bước đi rất nhanh, rất dứt khoát, chẳng quay đầu lại lấy một lần. Nếu cậu ta quay đầu lại, chắc chắn sẽ nhìn thấy Quách Thiên Thiên đang đứng ở cửa sổ, như thế cô sẽ không kim được mà gọi tên cậu ta, bảo cậu ta quay lại, bảo cậu ta đừng đi. Đáng tiếc là cậu ta đã không quay đầu lại, cô cũng không gọi cậu ta, thế nên đến bây giờ cả hai có hối hận thì cũng không kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 6

Khi bên nhau ta cần bao dung, khi yêu nhau ta cần thật lòng, khi vui vẻ ta cần sẻ chia, khi cãi cọ ta cần tâm sự, khi cô đơn ta cần bầu bạn, khi buồn bã ta cần an ủi và khi tức giận ta cần bình tĩnh.

Vương Chuẩn bật mũi, không khỏi cảm thấy rung mình khi nhìn dòng sông Hộ Thành sủi bọt xanh đen như nước cống. Trước khi quyết định tự sát, cô ta gần như nằm bò trên lan can bằng đá để gọi điện cho Sừ Khải. Khuôn mặt xinh đẹp nhoè nhoẹt nước mắt nước mũi, giọng nói hoảng loạn vang lên trong điện thoại: “Sừ Khải, nếu lần này em chết, làm ma em cũng không tha cho tên Phương Thạch đứng núi này trông núi nọ. Đương nhiên, nếu biến thành ma, em cũng sẽ làm con gió lướt đến giường anh, chúc phúc cho anh và Tôn Diễm.”

Sừ Khải – lúc này đang chuẩn bị các bước cuối cùng trong phiên bản phụ trò chơi đánh nhau với quái thú, ngón tay di trên chuột, xác định đã trang bị và chế giải xong thuốc độc – thì bỗng ngẩn người. Bên tai anh tràn ngập tiếng cãi nhau, nói bậy hay hỏi han của bạn chơi game. Khi chiếc điện thoại để trên bàn đồ chuông, anh nhìn màn hình điện thoại, thấy cái tên giống như oan nghiệt từ kiếp trước – Vương Chuẩn. Nếu là người khác gọi, chắc chắn anh sẽ không nghe, vì chơi game gần như là mạng sống của anh.

Sừ Khải từng nghĩ rằng mình và Vương Chuẩn từ lúc quen nhau đến lúc yêu nhau, có cãi vã, có mâu thuẫn, nhưng sẽ đi đến cái đích cuối cùng là hôn nhân. Từ khi học đại học năm thứ nhất, chưa đến ba tháng yêu nhau, Sừ Khải đã bắt đầu tính đến kế hoạch họ đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu, nên sinh mấy đứa con, mấy trai mấy gái, nên ở một biệt thự sang trọng gần biển hay ở gần hồ bơi... Nhưng lời hứa của anh chưa được thực hiện thì Phương Thạch đã chen ngang, đập đổ tất cả, đưa Vương Chuẩn rời xa anh.

Vương Chuẩn như ăn phải bùa mê thuốc lú, cô ta mặc đồ Phương Thạch mua, dùng những thứ anh ta sắm cho, cầm chìa khoá nhà anh ta mua cho, cả ngày đi sau Phương Thạch gọi “chồng ơi, chồng ơi” một cách ngây thơ và bội tình, ngây thơ đến độ Sừ Khải nghe xong chỉ muốn cho cô ta chực cái bát tai, bội tình đến độ ngay cả bọn họ cũng quên rằng, thực ra bọn họ chỉ hữu danh vô thực, sống chung với nhau đấy nhưng đã có giấy tờ chứng nhận kết hôn gì đâu.

Vương Chuẩn phản bội anh không phải là lần đầu tiên, mỗi lần thằng đàn ông nào có tiền vẫy gọi cô ta, cô ta liền để cho thằng đó ôm ấp, cười đùa hoặc làm những chuyện mà bọn họ thấy vui. Sừ Khải bị cấm sừng hết lần này đến lần khác, anh cũng điên tiết, cũng cãi nhau, cũng tát cô ta vài cái, nhưng nhắc đến chia tay thì anh lại không nỡ. Họ luôn cãi vã – làm lạnh, làm lạnh – cãi vã như vậy. Mặc dù anh cũng vô cùng thất vọng, buồn chán bởi tính lạnh lợ, không chung tình của cô ta, nhưng anh càng chán mình hơn vì đã hết lần này đến lần khác níu kéo, tha thứ cho Vương Chuẩn.

Anh đã từng hét lên không biết bao nhiêu lần; “Vương Chuẩn, cô rút đi cho khuất mắt tôi, đừng bao giờ tìm đến tôi nữa!” Nhưng lúc ấy, Vương Chuẩn lại ôm lấy đầu anh hôn hết cái này đến cái khác, vừa van xin vừa uy hiếp; “Nếu em muốn gặp anh thì em sẽ đến, nếu anh dám không cần em nữa, em sẽ liều chết với anh!”

Sừ Khải giờ tay tát bốp một cái vào mặt cô ta, nghiêng răng rít lên: “Tại sao cô lại có thể dễ tiện như vậy hả?”

Vương Chuẩn vội vàng ôm lấy đầu anh, áp người vào anh rồi cười khanh khách vẻ vô cùng sung sướng và vui vẻ, sau đó cô ta áp chặt cái cơ thể hùng hực sức xuân ấy vào ngực anh. “Sừ Khải, em là như vậy đó, vậy mà anh vẫn không quên em, có phải anh còn dễ tiện hơn cả em không?”

Thực ra, tình yêu nhiều khi không thể so xem ai yêu sâu sắc hơn, ai yêu lâu bền hơn, ai yêu khắc cốt ghi tâm hơn, hay yêu không màng đến sống chết, mà lại tính xem ai có thể yêu quên cả bản thân, yêu đến cuồng dại, yêu đến hèn mọn, không có điểm dừng, không còn giới hạn...

Thực ra, Sừ Khải chỉ cảm thấy đau đớn, buồn phiền mất ngủ rồi cũng nguôi ngoai, anh thấy trái tim mình thật quảng đại, vì anh nghĩ mình cũng chỉ không may bị bỏ rơi thôi. Sau đó vì sĩ diện, anh sẽ đi tìm một em có thân hình người mẫu và thật sexy, bỏ em ấy còn làm tiền nhiều của, sau đó phải mời Vương Chuẩn tới tham dự hôn lễ của anh, anh sẽ ôm eo cô dâu có dáng người mẫu và là con nhà giàu đó trước sự chứng kiến của Vương Chuẩn. Anh sẽ nói với cô ta: “Vương Chuẩn, em nói xem, sao những năm trước, anh không làm bạn với những cô người mẫu nhỉ? Để một Vương Chuẩn như em làm lãng phí tuổi xuân tươi đẹp như hoa của anh!”

Đáng tiếc là, tất cả những ảo tưởng của Sừ Khải chỉ là ảo tưởng, những người mẫu và những cô con gái nhà địa gia ngày nào cũng xuất hiện đầy rẫy trên mặt báo, nhưng chẳng cô nào ở bên cạnh Sừ Khải cả, thế nên Sừ Khải mới nghe theo lời khuyên của Đường Minh Hồng làm quen với Tôn Diễm.

Mặc dù lúc đầu Vương Chuẩn cảm thấy Sử Khải ở cùng Tôn Diễm đúng tốt, ít nhất anh sẽ không đến làm phiền cô ta nữa, nhưng sau khi bị Phương Thạch đá, nổi nhục nhã và không cam chịu thất bại giằng xé trái tim cô ta, khiến cô ta phát hiện ra rằng những kỷ niệm và tình yêu thuở ban đầu đáng quý biết bao. Thế nên cô ta ước Phương Thạch chết ngay cho rồi, hoặc quỳ xuống trước mặt cô ta liếm chân như một chú cún, và đương nhiên, ảo tưởng của cô ta cũng chỉ là ảo tưởng. Vì nếu bản thân cô ta có quỳ xuống liếm chân Phương Thạch để cho anh ta quay lại thì cô ta cũng sẵn sàng. Sau khi suy đi tính lại, cô ta đã nghĩ rằng chọn Sử Khải là biện pháp tốt nhất, nhưng khi thấy Sử Khải và Tôn Diễm đang hạnh phúc, cô ta hận đến mức muốn vò xé tâm can.

Sử Khải im lặng một lúc, phải suy nghĩ đến mười mấy giây mới ấn nút nghe. Sau khi nghe cô ta gào thét, nguyên rủa và dọa nạt trong điện thoại, anh mới lạnh lùng hỏi một câu quen thuộc đến nỗi không thể nào quen thuộc hơn: “Vương đại tiểu thư, địa điểm tự sát lần này của cô là ở đâu thế?” Kế sách tự sát là kế sách vớ vẩn đã áp dụng nhiều lần của Vương Chuẩn, dù vậy, tuy nó vớ vẩn nhưng lại rất hiệu quả.

Đến khi Vương Chuẩn trả lời xong chỗ cô ta đang ở, Tôn Diễm đứng bên cạnh giằng ngay lấy điện thoại của Sử Khải. Đầu tiên, cô bấm số 110 và 120, sau đó bấm cho mấy công ty truyền thông, lớn tiếng thông báo: “Các bạn nhanh đến bờ sông Hộ Thành mà xem, có một cô à vì muốn tăng lương hoặc đang diễn kịch nên muốn nhảy sông tự tử đấy! Các bạn nhất định phải phỏng vấn người này và hỏi xem tại sao chó không bao giờ thay đổi thói quen ăn phân, tại sao mỗi lần tự sát cô ta không đứt khoát luôn đi cho xong, tại sao cứ chết hụt bảy, tám lần thế chứ!” Chứng kiến cảnh Vương Chuẩn tìm Sử Khải một cách dè dặt trắng trợn, Tôn Diễm không chịu đựng nổi đã khùng lên, nhưng khi cô còn chưa bỏ chiếc điện thoại xuống khỏi tai, Sử Khải đã phần nộ tát cô một cái nổ đom đóm mắt. Rồi trước khi cô định thần lại, cánh cửa đã đóng “sầm” một tiếng và bóng dáng Sử Khải cũng mất hút.

Bước ra khỏi nhà ngồi trên taxi rồi mà Sử Khải vẫn cảm thấy hối hận. Anh không nên đối xử tàn nhẫn như thế với Tôn Diễm, thậm chí còn đánh cả cô. Dù sao, khi ở bên anh, cô chưa bao giờ phản bội anh. Nhưng anh cũng sợ, mặc dù Vương Chuẩn không thực sự muốn tự sát nhưng nếu chuyện xảy ra thì không ai có thể gánh vác trách nhiệm, bởi tính mạng con người chỉ có một, không được phép để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Tài xế lái xe đi vòng quanh bờ sông Hộ Thành và Sử Khải có thể tận dụng khoảng thời gian này để nhắm tính số lần Vương Chuẩn dọa tự sát. Anh nhớ đến lần đầu tiên muốn tự sát, cô ta đã treo lên tầng mười bảy của thư viện trường với dáng vẻ muốn chết như thế nào.

Lúc đó, Sử Khải chỉ cảm thấy cơ thể mình không còn là của mình nữa, một nam nhi đại trượng phu là anh đã khóc lóc sụt sùi, trong khi đó mấy đứa con gái hay chơi với Vương Chuẩn và mấy đứa bạn học chỉ quan tâm và đánh cược với nhau rằng có tự sát thành công hay không, thậm chí bọn họ còn suy đoán sau khi cô ta rơi xuống thì đầu chạm đất trước hay chân chạm trước, mặt ngửa lên hay úp xuống...

Sử Khải cảm thấy, thực ra con người có lúc muốn giấu đồ bìm leo cũng là lẽ thường tình. Ai chẳng muốn hướng đến nơi cao hơn vì khi ranh giới vạch rõ thị phi đã chẳng còn, khi cây này đã đổ, đến loài khi còn tàn đi tìm cây khác, tìm cho mình một chốn nương thân ổn định nữa là... Anh bỗng cảm thấy vô cùng khâm phục Vương Chuẩn, cô ta đã tự sát bao nhiêu lần, khoe mẽ mình giỏi như thế nào, tuy nhiên vẫn làm theo ý mình, sống rất thân nhiên, bất cần, thích tự sát là tự sát.

Trước thời khắc Vương Chuẩn tự tử thì Lâm Thâm Thâm đang uống một bát thuốc bắc vừa chat vừa đắng của di cô – người đã khiến cô một lần nữa đau đến chết đi sống lại. Có điều, cô không thể không thừa nhận, việc di đến thăm cô mấy ngày qua đã khiến cô cảm thấy rất thoải mái, chỉ có Cố Trạch Nặc là luôn làm mặt lạnh với cô và cũng kiệm lời hơn bất cứ lúc nào. Lâm Thâm Thâm nghĩ chắc chắn là do mấy ngày qua cô không “phục vụ” anh, thế nên tinh thần và thể xác của anh không thể vui lên được. Ở công ty, quyền hành của bà Trần Thực Dung đã về tay anh, người đàn ông kiêu hãnh này trong sự nghiệp thì giỏi giang như mặt trời ban trưa, nhưng lại không thể tiếp tục cuộc “chinh phạt” trên giường khi về nhà.

Lâm Thâm Thâm cảm thấy vui trong lòng, cho dù Cố Trạch Nặc không hài lòng thì anh cũng chẳng thể nói gì. Vì không muốn làm di thất vọng và phụ sự chăm sóc đặc biệt của di, Lâm Thâm Thâm đã cố ý để mấy gói băng vệ sinh đang dùng vào trong ngăn kéo tủ đầu giường của anh. Đó là nơi anh hay mở ra nhất, vì anh có thói quen để điện thoại, đồng hồ, chìa khóa xe vào trong đó.

Như vậy, Cố Trạch Nặc ngày nào cũng nhìn thấy băng vệ sinh của cô, tức là nhận được báo cáo chân thực nhất của cô. Cô còn miễn cưỡng đến độ không ngừng thay đổi kích cỡ, từ loại dùng ban ngày đến loại dùng ban đêm, từ loại mỏng đến loại dày... đến nỗi mỗi lần Cố Trạch Nặc theo thói quen mở ngăn kéo ra, lại sa sầm nét mặt.

Lâm Thâm Thâm cố gắng nhắm mắt lại, những con chữ trên màn hình điện thoại đã được cô phóng to ra nhất nhưng cô vẫn cảm thấy rất mờ hồ. Cô muốn gửi tin nhắn cho em gái Quách Thiển Thiển nhưng viết đi viết lại bao nhiêu lần, cứ viết rồi lại xóa.

Nói thẳng ra, Đường Minh Hồng chắc chắn không yêu em gái cô thật lòng, thế nên mới không thể phân biệt được đâu là người con gái mình thích. Mặc dù việc phân biệt này hơi khó khăn vì họ là chị em song sinh, nhưng dù sao hai chị em cô cũng là hai con người, phải phát hiện ra chứ!

Nhưng khi trách móc Đường Minh Hồng, cô lại nghĩ đến Cố Trạch Nặc, không phải anh cũng không phân biệt được hai chị em cô sao?

Nhưng cô không trách anh, vì họ đã đồng sàng dị mộng từ rất lâu rồi. Từ cái ngày họ ký bản hợp đồng, cô đã chuẩn bị tinh thần và chấp nhận cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này, điều khác biệt là, cô còn phải cung cấp một chế độ phục vụ đặc biệt cho anh. Cho dù như vậy thì cô cũng cần răng cho qua, bởi cô nghĩ rất thấu đáo và cũng nhìn rất thoáng về việc này.

Cố Trạch Nặc lúc này đang ở phòng khách giữ đôi tất cotton dày mềm mại màu đen, không ngừng đầu, nhắc nhở: “Lâm Thâm Thâm, chúng ta đi ăn cơm với mẹ thôi.”

“Vâng.” Lâm Thâm Thâm đáp xong liền đặt điện thoại xuống, rời khỏi cửa sổ lộng gió, bước chậm chậm về phía trước hai bước, nhìn thấy anh đang ngồi trên xô pha, tự hỏi: “Sao thế nhỉ? Bây giờ, Tổng giám đốc Cố cũng muốn phụng dưỡng mẹ ư?”

Anh đã đi xong một chiếc tất, đang đi nốt chiếc còn lại. “Lâm Thâm Thâm em vẫn muốn đóng giả làm thực nữ trước mặt anh sao? Đúng là khiến người ta buồn nôn đấy!”

“Em ư?” Lâm Thâm Thâm bật cười. “Chỉ là em tôn trọng hợp đồng, hợp đồng của chúng ta chưa hết hạn mà.”

“Đúng rồi, hợp đồng hai năm vẫn chưa hết hạn, nếu em không làm đến phút chót, cho dù chỉ thiếu một ngày, anh cũng không trả tiền đâu.” Cố Trạch Nặc gật đầu. “Thế nên, em mong đợi tờ ly hôn cũng giống như anh mong mấy tờ giấy chứng nhận thừa kế cổ phần thôi, còn cần thêm một chút thời gian nữa, mặc dù mẹ đã an phận nhiều rồi, cũng già rồi, không còn hỏi nhiều đến chuyện công ty nữa, nhưng dù sao việc kế thừa cổ phần của bố để lại vẫn chưa chính thức thực hiện nên chúng ta vẫn cần hợp tác.”

“Thật như vậy sao?” Lâm Thâm Thâm buột miệng hỏi, không biết là hỏi chính mình hay là hỏi Cố Trạch Nặc. Thực ra, cô có thể nhận ra, trong lòng anh vẫn có mẹ, mặc dù trước mặt bà, anh và cô luôn giả vờ yêu thương nhau, mặc dù anh luôn tỏ ra phong độ, lễ phép, mặc dù mẹ anh đã trao toàn bộ quyền điều hành công ty vào tay anh, nhưng Cố Trạch Nặc không phải loại người qua cầu rút ván. Anh giữ khoảng cách với mẹ, nhưng sự lễ phép, lịch sự và chăm sóc mẹ thì vẫn như trước, có lẽ sau khi lột bỏ lớp vỏ “đã tâm” bên ngoài thì anh thực sự giống như một người con hiếu thảo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 6.2

Không biết là vì cô tật giật mình hay là vì biết rõ sự thực nên Lâm Thâm Thâm luôn nhìn ra những thứ mà người khác muốn che giấu. Trong trường hợp này, cô cảm thấy lớp phấn lót dày trên mặt bà Trần Thực Dung không thể che giấu vẻ mệt mỏi và bệnh tật của bà.

Bà Trần Thực Dung dạo này tỏ ra rất thoải mái, gương mặt bà toát lên sự thanh thản, hài lòng. Lâm Thâm Thâm bước lên trước mấy bước, Cố Trạch Nặc bước theo và nắm lấy tay cô, thân thiết gọi “Thâm Thâm” khiến cô cảm thấy có chút khó chịu.

Câu chuyện mở đầu của hai mẹ con họ là nói đến công ty và việc kinh doanh của công ty. Lâm Thâm Thâm ngồi trên xô pha cạnh tường, hờ hững lật giở cuốn tạp chí thời trang, im lặng vì cô chẳng thể nói gì. Cô chẳng qua chỉ là một người làm nèn, điểm xuyết cho hai mẹ con họ mà thôi. Và thực ra, bà Trần Thực Dung cũng không nói nhiều, chỉ kiên nhẫn nghe Cố Trạch Nặc báo cáo công việc, rồi mỉm cười. Mặc dù bà không nói nhiều, nhưng mỗi lần bà nói, Cố Trạch Nặc lại nghiêm túc lắng nghe bà.

Điều Lâm Thâm Thâm không thể hiểu được là, Cố Trạch Nặc tỏ ra giống một nhân viên dưới quyền bà Trần Thực Dung hơn cả trước đây, vì cô cảm nhận không khí “nói gì nghe nấy” giữa họ bao trùm khắp phòng. Có lẽ vì bây giờ một người lãnh đạo cả một tập đoàn như anh chỉ cần nghe mà không cần thực sự chấp hành những ý kiến của mẹ.

“Thâm Thâm, dạo gần đây sức khỏe của con thế nào? Mẹ thấy con chẳng có tinh thần gì cả.” Bà Trần Thực Dung đột nhiên chuyển chủ đề sang cô, khiến cô bất giác bối rối.

Lâm Thâm Thâm và Cố Trạch Nặc nhanh chóng nhìn nhau, sau đó anh nhiệt tình nói: “Mấy hôm nay Thâm Thâm bất tiện, thế nên tinh thần cũng không được tốt mẹ ạ.”

“Ồ, ngày cả ngày ấy của vợ mà cũng nhớ, đây là sự chu đáo mà người chồng nên có.” Bà Trần Thực Dung nháy mắt.

“Vâng ạ.” Lâm Thâm Thâm cười lạnh, gật đầu. “Anh Cố Trạch Nặc luôn rất chu đáo với con.”

“Cái đó... Thâm Thâm...” Bà Trần Thực Dung bỗng nghiêm nét mặt nhìn cô khiến cô có dự cảm không lành. Quả nhiên, mẹ chồng cô nói tiếp: “Các con cũng nên nghĩ đến việc sinh con đi.” Rồi bà cúi đầu, vẻ mặt buồn bã, bổ sung thêm: “Mẹ không biết mình còn có cơ hội bế cháu nữa không.” Đúng là một cách nhắc khéo Lâm Thâm Thâm.

“Mẹ, mẹ không phải sốt ruột đâu ạ, con còn trẻ mà.” Cố Trạch Nặc vội vàng tiếp lời, vì anh thấy vẻ mặt bối rối không biết trả lời mẹ ra sao của cô, hơn nữa cô còn đứng bật dậy, chấp hai tay sau lưng.

“Nhưng mẹ không còn trẻ nữa.” Bà Trần Thực Dung nháy mắt với Lâm Thâm Thâm. “Con biết mà, đúng không Thâm Thâm?”

“Mẹ, mẹ chẳng già chút nào, khi đi ra ngoài, người khác còn tưởng hai mẹ con mình là hai chị em cơ mà!” Cố Trạch Nặc mỉm cười, ngoảnh mặt về phía Lâm Thâm Thâm, liếc cô bằng ánh mắt bức bối, nhưng miệng vẫn nói với mẹ: “Mẹ chắc chắn sẽ được nhìn thấy cháu nội.”

“Vâng ạ!” Lâm Thâm Thâm vội vàng tiếp lời và gật gật đầu, rồi nói bằng khẩu hình với Cố Trạch Nặc ở góc mà mẹ chồng không thể nhìn thấy: “Con cái đầu anh ấy!”

Con người đúng là động vật có khả năng thích nghi cao, vì họ có thể hoàn toàn thay đổi bản thân theo hoàn cảnh, cho dù tình thế khó khăn, khắc nghiệt thế nào, điều kiện sinh tồn có gian khổ ra sao, chỉ cần vượt qua được thời điểm khó khăn ban đầu mà không thể chết thì sau đó, họ có thể tồn tại mà không gặp bất cứ vấn đề gì. Giống như thói quen chôn vùi tình cảm sâu sắc của mình xuống đầm lầy và không thể rút lên được, ngày qua ngày sống khắc khoải, sống không bằng chết, mỗi ngày trôi qua trong sự giằng xé giữa sống và chết, giữa được và mất, cả người chỉ biết quẩn quại trong lớp bùn dày, nhắc chân này lên thì chân kia lại lún xuống, càng quẫy đạp càng chìm xuống sâu và cuối cùng là quẫy đạp cho đến chết.

Từ bệnh viện về nhà, Lâm Thâm Thâm ngồi ở ghế lái phụ. Từ cửa kính xe nhìn ra, ngoài những toà cao ốc chọc trời, xe cộ đi lại như mắc cửi, cô còn phát hiện trên bầu trời có một quả bóng bay bị đứt dây cứ bay mãi. Cô cứ nhìn đến khi tâm hồn cũng phiêu lãng theo. Cô nhớ lại thời khắc Giao thừa của nhiều năm về trước, cả nhóm chơi ở quảng trường, cô nhìn thấy có người bán bóng bay. Quách Thiên Thiên đòi mua và một người chị như cô đành phải chen chúc đi mua. Lúc đó, ở quảng trường rất đông người, tiếng hò hét, nói chuyện náo loạn, hoàn toàn lấn át tiếng gọi mua bóng bay của cô. Cô đành phải chạy đuổi theo người bán bóng bay đó.

Cứ chạy mãi, chạy mãi đến một con phố nhỏ không biết tên, lúc rẽ ngoặt bỗng cảm thấy bối rối vì không biết phải đi lối nào. Đúng lúc đó, cô gặp Đường Minh Hồng. Cô đỏ mặt, ấp úng hỏi đường anh, anh lại nói: “Sao em chạy nhanh thế?”

Cô xấu hổ mỉm cười, nói: “Em muốn mua bóng bay, nhưng người đó đi nhanh quá nên không mua được.”

“Người bán bóng đây ra, em đâu cần phải đuổi theo một người bán bóng, cứ đi đến con phố tập nập nhất ấy, chắc chắn sẽ thấy bán mà.” Anh cười tươi để lộ hàm răng trắng bóng, đều tăm tắp.

“Vâng.” Lâm Thâm Thâm cười rồi gật gật đầu. “Em muốn trở về quảng trường Vì Lam nhưng không biết phải đi như thế nào. Em cứ rẽ ngoặt mãi.”

Đường Minh Hồng giơ tay chỉ về phía trước. “Anh đưa em đi một đoạn nhé? Rẽ ngoặt lung tung dễ bị lạc đường lắm đấy!”

Lâm Thâm Thâm chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh. “Không phải anh thấy em xinh đẹp nên muốn lợi dụng đấy chứ?”

Anh lại cười, trông anh cười càng đẹp trai. “Vậy em có muốn để anh lợi dụng không? Có thể nói cho anh biết tên em là gì không?”

“Anh đoán xem?” Cô lờm anh một cái rồi đi thẳng, đi được vài bước mới ngoái đầu lại hỏi: “Không phải anh nói muốn dẫn em đi một đoạn sao? Còn không nhanh lên? Em lại sắp rẽ rồi đây này.”

Đường Minh Hồng không thể biết sau bao nhiêu năm mà cô vẫn nhớ như in đoạn đối thoại đó, giống như một ngọn lửa nhỏ nhảy nhót trong tấm bình phong bằng thủy tinh.

Có phải rung động là như thế?

Khi rung động qua đi, rất lâu sau cũng không thể làm người ta quên được.

Sau đó, Đường Minh Hồng dẫn cô đến quảng trường. Đúng như anh nói, trên đường đi họ gặp một người bán bóng bay. Anh mua cho cô một quả, cô cẩn thận dây buộc bóng, lẻo đẻo đi theo sau anh. Sau khi vẫy tay tạm biệt, anh quay người rồi đi, đột nhiên trên bầu trời, pháo hoa được bắn lên rực rỡ và lấp lánh để chào đón một năm mới.

Anh không quay đầu lại, còn cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của anh được nhuộm trong màn ánh sáng chói lóa, lấp lánh.

“Đang nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?” Giọng nói của Cố Trạch Nặc ở bên cạnh kéo cô về thực tại.

“Không có gì.” Lâm Thâm Thâm ngoảnh đầu lại, cười khẽ rồi lắc đầu. Cô cảm thấy mình bỗng hơi căng thẳng, bàn tay nắm chặt giống như sợi dây buộc bóng bay vẫn trong tay cô. Cô sợ nếu buông lỏng tay, quả bóng đó sẽ bay đi mất. Thật nực cười, cô cúi đầu, lúc đó mình mới chín tuổi, làm sao có thể biết thế nào là rung động, thế nào là thích, thế nào là yêu chứ? Nhưng giờ đây, sao cô lại nhớ tới mảnh ký ức đó nhỉ?

Cho dù bây giờ cô không còn bị lạc đường, cũng không còn ngốc nghếch đuổi theo một thứ mình thích cả nửa ngày như thế, đương nhiên cũng không thể gặp được Đường Minh Hồng, anh cũng không rút rờ kéo ống tay áo của cô và mỉm cười ấm áp với cô như vậy nữa, vì anh đã thay đổi rồi, vì cô cũng thay đổi rồi. Mọi người đều đã lớn và đã thay đổi rồi.

Đường Minh Hồng luôn cảm thấy chiến tranh lạnh thật tàn khốc, vì anh ghét cảm giác trong lòng ngứa ngáy, sốt ruột như bị lửa đốt. Nhưng lần này, anh lại cảm thấy chiến tranh lạnh thực sự không đến nỗi khổ như vậy, vì dù sao anh cũng biết chiến tranh lạnh là kết cục của một giai đoạn chứ không phải kết thúc tất cả. Anh nghĩ, cho dù bây giờ anh và Quách Thiên Thiên không nói gì với nhau, không gặp nhau, nhưng hai đứa không hẳn quên đi sự tồn tại của đối phương, chỉ là rất khó để biết ai là người đầu tiên kết thúc “cuộc chiến” này, thế nên chỉ cần có người lùi bước thì mọi chuyện lại bình thường. Nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi mà Quách Thiên Thiên vẫn chưa có bất cứ hành động nào. Trái tim anh đang cảm thấy rất nặng nề, vì anh nhớ rằng lúc đó anh chỉ nhìn bóng lưng cô nhưng đã cảm nhận được sự lẻ loi, lạc long trong tim cô. Anh bước lên trước một bước, hay nói chính xác hơn là bước lại gần cô, không đợi cô mở miệng, anh đã nói khẽ: “Anh nghĩ, anh thật sự có thể tha thứ cho em.”

Nhưng Quách Thiên Thiên cười rồi quay người lại, nói với anh: “Nhưng em không biết mình có thể tha thứ cho mình được không.”

Đường Minh Hồng chờ người, không kiềm chế nổi ghì chặt lấy bờ vai cô, ấn cô ngồi xuống xô pha, khuôn mặt tuần tú vì cáu giận mà trở nên dữ tợn. “Quách Thiên Thiên!” Anh cắn chặt răng. “Sao em dám! Em có ý gì?”

Cô nhìn gương mặt anh, nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch dường như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào, rồi lạnh lùng nói: “Hoá ra, anh chẳng hiểu gì hết.”

Đường Minh Hồng nhìn cô, cảm thấy như sắp chết đến nơi, nhưng vẫn không cam tâm hỏi: “Bây giờ em có muốn quay lại với anh không?” Anh nghĩ: “Quách Thiên Thiên, chỉ cần em muốn quay lại, anh sẽ tình nguyện tha thứ cho em, hoặc để anh có lý do cam tâm tình nguyện nhảy vào lửa vì em.” Nhưng người con gái quen thuộc trước mắt chỉ nhắm mắt lại khiến tất cả hy vọng trong anh đều biến mất trong phút chốc. Cô nói: “Đường Minh Hồng,

anh trách em nhỏ nhen cũng được, làm ra vẻ cũng được, nhưng em thật sự chẳng thể ở bên cạnh anh được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 6.3

“Hu hu!” Cô gái đang nằm trên giường bỗng bật dậy, tỉnh khỏi giấc mơ, khoé mắt vừa đắp dính vừa hơi ngứa, hoá ra trong mơ cũng có thể chảy nước mắt. Ngón tay Quách Thiên Thiên túm chặt ga trải giường, cô bò dậy, đi chân trần ra kéo rèm cửa sổ để ánh nắng chiếu vào trần ngập căn phòng. Cô vò đầu, tự hỏi rằng tại sao những hình ảnh và lời nói đó luôn bám riết lấy cô? Cũng trong lúc đó, ngoài phòng khách, tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng, cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ, có thể nhận ra vừa nãy Tôn Diễm lại ngắt cuộc gọi của Sứ Khải. “Anh là đồ khốn nạn, anh biết không? Sứ Khải, anh là đồ khốn.” Rồi tiếng vỡ đồ trôi qua chưa bao lâu, Tôn Diễm lại bấm nút gọi: “Chúng ta có thể gặp nhau được không? Chỉ gặp nhau thôi.”

“Đến gặp nhau cũng không được?” Tôn Diễm chống hông đứng đó tức tối, rồi ra sức gật đầu, căm tức nói: “Được lắm, biết anh sống không tốt, tôi cũng yên tâm rồi.”

Ở đầu máy bên kia, có lẽ Sứ Khải không đủ kiên nhẫn, ngắt máy trước khi Tôn Diễm bức tức đến mức phải gầm rú và hành động này đã gây hậu quả trực tiếp, đó là khiến Tôn Diễm đã điên cuồng càng điên cuồng hơn, bàn tay cô lướt khắp xung quanh, ném bất cứ thứ gì cô có thể ném được, chỉ khô những đồ vật vô tội trong nhà.

“Này, dù rồi đấy, có vấn đề gì thì hai người gặp nhau nói chuyện cho rõ ràng là được, sao lại trút giận lên những đồ vật không biết nói này chứ?” Quách Thiên Thiên nghĩ, nếu mình không ngăn cô bạn lại, cứ để cô ấy tiếp tục phá phách thì chắc chắn bà chủ nhà sẽ ghé thăm và hậu quả sẽ càng tồi tệ hơn.

“Tớ...” Tôn Diễm ngẩng đầu nhìn Quách Thiên Thiên từ trong phòng bước ra, con tức giận đã giảm một nửa. Cô không dám nhìn vào mắt Quách Thiên Thiên, chỉ áp úng nói: “Chuyện của tớ không cần cậu quan tâm.”

“Chuyện của cậu thì tớ quan tâm được bao nhiêu?” Quách Thiên Thiên thờ dãi, đưa tay gạt chai coca rỗng và vỏ đồ ăn vặt ra rồi ngồi xuống. Cô khoanh hai tay lại khiến dáng vẻ càng trở nên nghiêm túc, vì muốn làm ra vẻ để giúp Tôn Diễm bình tĩnh lại. Cô nói với giọng trầm trầm: “Các cậu lại làm sao thế? Đạo này tớ cũng rất mệt mỏi, thế nên thấy cậu nổi cơn tam bành ở nhà, tớ cũng không có hơi sức đâu mà để ý. Không phải các cậu chỉ cãi nhau thôi sao, đến giờ này vẫn chưa làm lành được à?”

“Thiên Thiên, Thiên Thiên!” Tôn Diễm bỗng giống như một đứa trẻ, uể oải ngồi xuống ghế, giọng nghẹn ngào nhưng cũng vẫn chói tai. “Sứ Khải muốn chia tay với tớ, anh ấy muốn chia tay với tớ.”

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.” Quách Thiên Thiên nắm chặt những ngón tay lạnh như băng của bạn, thực ra Tôn Diễm bị thất tình đâu phải lần đầu tiên, cô ấy chỉ giờ cái thói trẻ con ra mà thôi. “Chia tay thì chia tay, lần sau tớ giới thiệu cho cậu một người tốt hơn.”

“Cậu cũng không hỏi tớ vì sao ư?” Tôn Diễm bĩu môi phụng phịu. “Cho dù có chia tay thì cũng không thể nhẹ nhàng như thế!”

“Tại sao? Chia tay còn cần lý do ư?” Quách Thiên Thiên lại cười. “Hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay, đó là điều bình thường mà.”

“Đúng vậy.” Tôn Diễm gật đầu nói. “Đúng là rất bình thường, bình thường đến nỗi đến một lý do cũng không có, cậu có thể nói vì Thảm Hiếu Bắc mà bỏ Đường Minh Hồng, cuối cùng lại chẳng cần ai trong hai người họ. Còn anh ta thì sao?” Tôn Diễm dường như không chú ý đến sắc mặt của Quách Thiên Thiên đã thay đổi rất nhiều lần.

“Anh ta làm sao?” Mặc dù trong lòng rất nặng nề nhưng Quách Thiên Thiên vẫn cố gắng chịu đựng, miễn cưỡng lấy tinh thần, hỏi bạn. “Nói đi chứ, không nói ra cậu sẽ không cảm thấy thoải mái đâu. Rồi cuộc Sứ Khải muốn thế nào?”

“Anh ta vì cái à Vương Chuẩn đó. Cô ta đã liên lạc lại với anh ta.” Tôn Diễm nói ra câu đó mà như quả bóng da bị người ta xì hết hơi, còn Quách Thiên Thiên chỉ biết ngẩn người nhìn cô bạn, có chút kinh ngạc. “Vương Chuẩn à? Sao có thể chứ?”

Tôn Diễm gật đầu, nói: “Cô ta bị Phương Thạch đá nên quay lại tìm Sứ Khải.”

“Tớ cảm thấy cô ta với cái tên Phương Thạch đó chẳng thể kéo dài được.” Chuyện cũ ủa về khiến Quách Thiên Thiên phải có phản ứng, gật gật đầu.

“Cô ta với tên Phương Thạch có kéo dài được hay không thì liên quan gì đến tớ?” Tôn Diễm dường như đang rất kích động, ngón tay chỉ vào bộ mặt phờ phạc của mình, rồi ảo não nói: “Nhưng sao khi cô ta kết thúc với tên Phương Thạch, Sứ Khải lại trở về bên cô ta.”

“Được rồi, thế cậu nói xem, bây giờ cậu muốn giải quyết thế nào?” Quách Thiên Thiên bình thản hỏi bạn.

“Tớ sẽ đi gặp anh ta, nói cho ra nhẽ.” Tôn Diễm gật gật đầu, sau đó giọng vuốt ra đe dọa cô. “Cậu phải đi cùng tớ.”

Nhà số 701, đơn nguyên 8, tầng 7, số 51, toà nhà Khải Cảnh Minh, đường Ngoại Quán Nghiêng, khu Triều Dương, cho dù nhắm mắt, Tôn Diễm cũng

có thể tìm thấy địa chỉ này, thậm chí hàng xóm của khu này thấy cô quen quen nên cũng gật đầu chào. Lúc Tôn Diễm bước vào cổng khu đơn nguyên thì dừng lại, cần mồi nói với Quách Thiển Thiển: “Thiển Thiển, hay là cậu đừng đi lên, cậu ở đây đợi tớ nhé?”

“Được.” Quách Thiển Thiển gật đầu, sau đó không nói gì nữa, ngoảnh đầu tìm một bồn hoa, phúi bụi hai cái rồi ngồi xuống, sau đó ngược nhìn Tôn Diễm đang ngẩng đầu ưỡn ngực, hít thở sâu vài hơi mới hạ quyết tâm bước lên cầu thang tối om.

Khi nhìn bóng dáng của Tôn Diễm dần biến mất trong tầm mắt, trong lòng Tôn Diễm mới cảm thấy thực sự lo lắng và cũng không hiểu vì sao lại như vậy. Cô ngồi trên những phiến đá hoa lạnh ngắt, đầu ngón tay nhắm đếm hỗn loạn, ánh hoàng hôn bắt đầu tan biến trên đỉnh đầu.

Rồi xung quanh chung cư, các ô cửa sổ đều sáng đèn. Quách Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn chăm chú, phát hiện căn phòng ở tầng bảy hình như không có ánh đèn.

Tìm cô bỗng đập mạnh, không kìm nén nổi sự lo lắng và hoảng loạn, vội vàng bước lên lầu. Khi bước đến bậc cầu thang cuối cùng lên tầng bảy, cô không kìm được vịn tay vào tay vịn bám đầy bụi và thờ ơ, và đã nghe thấy âm thanh từ cuối hành lang vọng lại.

“Cô có đi hay không?” Giọng Sừ Khải mang chút bức bối.

“Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với hai người.” Còn Tôn Diễm tỏ ra bình tĩnh một cách khác thường.

“Cô thôi đi, cô còn không đi là tôi đóng cửa đây!” Giọng nói của Sừ Khải đã mang ý uy hiếp, không ngừng lặp lại: “Tôi đóng cửa đây, tôi đóng cửa đây! Tôi nói cho cô biết, tôi đóng cửa thật đây!”

“Anh có giỏi thì cứ đóng đi!” Tôn Diễm lên tiếng.

“Tôi đóng đây, cô đừng có mà gõ nữa.” Anh chỉ vào cánh tay đã sưng đỏ lên vì đâm vào cánh cửa.

“Anh cứ đóng vào thử xem!” Cô bỗng ngẩng phắt lên nhìn Sừ Khải. Anh đang cúi đầu, dựa hờ vào cánh cửa, có thể cảm nhận được Vương Chuẩn đang đứng sau cánh cửa đó. Còn Tôn Diễm đang đứng trước mặt anh, không nhìn rõ vẻ mặt cô ấy lúc này.

“Quách Thiển Thiển!” Sừ Khải nhìn thấy cô ở phía sau Tôn Diễm, giống như nhìn thấy vị cứu tinh, vội vàng gọi. “Cô mau lại đây, đưa cô ấy đi đi, tôi thấy cô ấy sắp phát điên rồi đây!”

“Anh nói ai điên? Anh có tin không, anh có tin tôi chết cho anh xem không?” Tôn Diễm vừa nói vừa ra sức đập đầu vào cánh cửa, liên tục gào lên: “Ai sợ ai nào? Ai không thể tự sát? Ai không thể chết? Bà đây cũng chết một lần cho mà xem, đảm bảo là còn hoành tráng hơn cái chết của ả Vương Chuẩn ấy chứ!”

Vương Chuẩn đứng sau cánh cửa dường như không thể chịu đựng nổi nữa, cũng gào rống lên: “Để cô ta chết, để cô ta chết, anh đóng cửa lại đi, để cô ta gõ cho sướng!”

“Cô nói linh tinh gì đấy!” Sừ Khải vội vàng ngoảnh mặt vào trong gầm lên, rồi ánh mắt lại nhìn sang Quách Thiển Thiển về cầu cứu. “Thiển Thiển, xin cô đưa cô ấy đi đi. Chúng ta đều đã trưởng thành cả rồi, chỉ là chia tay thôi, có cần phải làm đến mức khó xử thế này không?”

“Cậu bảo Vương Chuẩn ra đây!” Quách Thiển Thiển không nhìn anh, kiên trì nói: “Cậu bảo cô ta ra đây đi!”

“Tại sao tôi phải ra, tôi nghĩ, chúng ta chẳng có gì phải nói với nhau cả.” Vương Chuẩn chống nạnh đứng trong phòng, mặc kệ Sừ Khải đang đứng chặn cửa hai người con gái.

Quách Thiển Thiển không biến sắc mặt, bình thản nói với vào: “Cô không ra vì có tật giật mình đúng không?”

“Cô ta mà có tật giật mình á?” Tôn Diễm đứng bên cạnh bật cười, tiếp lời. “Cô ta ở bên cạnh bao nhiêu lão già nhưng có biết đồ mặt bao giờ đâu, có khi bốn chữ “có tật giật mình” cô ta còn không biết viết thế nào ấy chứ!”

“Rốt cuộc hai người có ý gì? Quách Thiển Thiển, chuyện của hai chúng tôi có liên quan gì đến cô?” Vương Chuẩn cũng tức tối lồng lộn, đáp lại.

“Chẳng liên quan gì đến tôi, vì cô chẳng là cái thá gì hết!” Quách Thiển Thiển cười khổ não, nhớ đến cảnh hai người họ đã nằm dài trên giường nói đến những chuyện này. Cô cũng biết với tính cách của Vương Chuẩn, việc quay lại tìm Sừ Khải là một lẽ tất nhiên, thế nên, cô chỉ có thể chất vấn Sừ Khải: “Anh quên lúc đầu cô ta đã bỏ anh như thế nào rồi à? Anh quên đủ loại đàn ông ở bên cạnh cô ta rồi à? Những cái đó mà anh cũng quên được à?”

“Đúng đấy, là tôi bỏ anh ấy. Đúng đấy, là tôi đi với đủ loại đàn ông đấy.” Vương Chuẩn vừa cười vừa lách ra khỏi phòng, rồi nhìn thẳng vào Quách Thiển Thiển, ngẩng cao đầu. “Tôi là cái xe buýt công cộng đấy, thế thì đã sao? Sừ Khải vẫn muốn có tôi, mà không cần Tôn Diễm, đó mới là bản lĩnh.”

“Bản lĩnh? Bản lĩnh đứng đường thì ai chẳng có? Đứa con gái nào chơi bởi đều có bản lĩnh đó thôi.” Tôn Diễm thấy tình địch xuất hiện, trong mắt như bùng lên ngọn lửa. Quách Thiển Thiển vội vàng ôm chặt lấy eo cô bạn đang trong trạng thái kích động, ánh mắt vẫn nhìn vào gương mặt với những đường nét góc cạnh dưới ánh đèn mờ. “Anh suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Sừ Khải không nói gì, trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt của anh, ngay cả Quách Thiển Thiển cũng cảm thấy sốt ruột. “Sừ Khải, anh là đàn ông đấy, anh mau nói đi chứ!”

“Cô biết hết rồi, còn hỏi tôi làm gì nữa? Sứ Khải quay người đứng chắn trước mặt Vương Chuẩn, giọng nói rất khề, nhưng đủ để bọn họ nghe thấy. “Hai người về đi, đừng đến đây nữa.”

“Tôn Diễm, chúng ta về thôi.” Quách Thiển Thiển cảm thấy không cần nói thêm điều gì nữa, nắm tay Tôn Diễm kéo đi, nhưng Tôn Diễm vẫn đứng yên bất động, thế nên cô đành nói thêm “Cậu nói xem, người như thế đáng để cậu đau khổ như vậy sao?”

“Tớ... tớ... tớ không thể nuốt trôi cục tức này.” Tôn Diễm cố gắng nhắm mắt lại, sau đó mở ra, nhìn chằm chằm vào ánh sáng bàng bạc đang chiếu xuống hành lang, hất lên bức tường ố bẩn.

“Thực ra, không phải cậu nên ăn mừng sao?” Quách Thiển Thiển nghĩ mình bắt buộc phải nói những lời thật nặng nề, có lẽ cũng vì muốn xả giận cho Tôn Diễm. Nhưng từ sau đó đã phân nào làm Tôn Diễm thức tỉnh. “Anh ta muốn bị cấm sùng, muốn làm con rùa là việc của anh ta, có thể người ta thích thế, lẽ nào cậu cũng muốn chìm ngấm xuống nước như anh ta à?”

Sứ Khải nghe cô mắng mỏ, trong lòng thấy rất khó chịu nhưng vẫn cố kiềm chế, vì thực sự Quách Thiển Thiển nói đâu có sai, thật sự không phải như vậy sao? Anh không phải con đả điều tự vui đầu xuống cát, tự lừa dối bản thân sao?

“Quách Thiển Thiển, cô đừng nói những lời nhân nghĩa đạo đức này trước mặt chúng tôi, những lời này cô nên dành cho cô bạn thân của cô ấy!” Vương Chuẩn bật cười, đẩy vai Sứ Khải bước đến gần Quách Thiển Thiển, đôi môi mỏng dính lúc nào cũng có thể thốt ra những lời thâm độc, ánh mắt nanh nọc. Rồi cô ta đẩy mạnh vai Sứ Khải. “Anh nói cho cô ta biết đi, anh là người biết rõ nhất mà.”

“Vương Chuẩn!” Sứ Khải áp ứng, vẻ mặt rất khó coi, dường như có chút do dự. Còn Vương Chuẩn véo cánh tay anh. “Anh nói đi chứ, nói đi!”

Sứ Khải thở dài, cuối cùng nói từng câu rất rõ ràng, nghiêm túc: “Quách Thiển Thiển, Đường Minh Hồng lén lút qua lại với Tôn Diễm, họ từng thuê phòng và cũng đã lên giường với nhau, chỉ có cô là không biết mà thôi!” Nhìn thấy khuôn mặt đang dần trắng bệch của Quách Thiển Thiển, Vương Chuẩn dựa vào cửa cười rất sung sướng. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, rồn rảng câu: “Lúc tôi yêu anh, anh nói thế nào thì là như thế đó. Lúc tôi không yêu anh, anh nói thế nào thì có là gì?” Giọng nói và tiếng cười từ cổ họng cô ta thoát ra thật khó nghe và những lời nói sắc bén của Sứ Khải giống như một ống tiêm khổng lồ cắm sâu vào cơ thể Quách Thiển Thiển, sau đó hút cạn những gì có bên trong cô, để sự trống rỗng vĩnh viễn lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 6.4

Cố Trạch Nặc đang nằm co như một con tôm ở trên giường. Không biết hôm nay ăn nhầm thứ gì mà bụng đau dữ dội, anh cố gắng kiềm chế để không lăn lộn trên giường như một đứa trẻ, càng không muốn Lâm Thâm Thâm ở bên cạnh phát hiện ra sự mềm yếu của anh, thế nên mới cắn răng chịu đựng đau. Nhưng hơi thở của anh ngày càng nặng nề, cũng lăn lộn nhiều hơn nên Lâm Thâm Thâm mới phát hiện ra. Cô bật đèn lên thì thấy sắc mặt anh đã trắng bệch, vội vàng lay anh tỉnh dậy, vợ chiếc khăn lau những giọt mồ hôi trên mặt anh rồi vội vàng tìm lọ thuốc, đổ ra mấy viên.

Cố Trạch Nặc mở to mắt nhìn cô, ngồi dậy, rồi rất nghe lời lấy từng viên thuốc trên tay cô nuốt ực, một lúc lâu sau mới phản ứng trở lại. Anh mệt mỏi nhìn cô đang chăm sóc mình, buột miệng: “Anh đã uống mười hai viên rồi, phải uống nhiều thế sao?”

“Ồ!” cô vội vàng nắm chặt tay, ngại ngùng mỉm cười. “Vừa nãy em lo quá, thế nên mới đồ hết cả lọ ra.”

“Em lo cho anh à?” Cố Trạch Nặc nhìn Lâm Thâm Thâm bỏ từng viên thuốc còn lại vào trong lọ, dờ khóc dờ cười. Anh cảm thấy mười mấy viên thuốc ở trong dạ dày đang cười nhạo anh.

“Thế nên em mới cố ý đổ ra thật nhiều là để đầu độc chết anh đấy.” Lâm Thâm Thâm cố gắng kiềm chế những lo lắng của mình, đợi tâm trạng bình tĩnh lại, lạnh lùng trả lời anh. Nhưng gò má cô lại ửng hồng rất đáng yêu. Không biết có phải là do những viên thuốc đuổi bệnh đi, hay là do tâm lý mà bụng anh không còn đau như trước nữa. Anh thở phào, rất muốn vuốt ve khuôn mặt mịn màng kia nhưng lại cố gắng kiềm chế, chỉ cười, nói: “Chuyện mẹ nói hôm nay, em nghĩ sao?”

“Nghĩ sao là nghĩ gì cơ?” Cô không hiểu tại sao đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện này, đương nhiên Cố Trạch Nặc cũng không hiểu tại sao đột nhiên mình lại nói đến vấn đề này.

Cố Trạch Nặc chưa biết phải nói thế nào, chỉ biết hươ hươ bàn tay ở trước mặt, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Thì là... chúng ta có nên... có nên... Chúng ta, thực ra nên có một đứa con, anh vẫn muốn cùng em có một đứa con của chúng ta.” Anh nói xong, má bỗng đỏ bừng.

Lâm Thâm Thâm chăm chú quan sát khuôn mặt vừa quen thuộc vừa bất thường của anh, lén đưa một cánh tay ra sau lưng nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau nhói nhưng cô vẫn tiếp tục làm bộ thản nhiên. “Nhưng trong hợp đồng của chúng ta hình như không có điều khoản này.”

“Em nói cái gì?” Cố Trạch Nặc không thể tin trong hoàn cảnh này, cô lại có thể thốt ra những lời như vậy.

“Em nói là, trong hợp đồng của chúng ta hình như không có điều khoản này.” Lâm Thâm Thâm kiên nhẫn và lễ phép nhắc lại.

“Anh hơi nheo mắt, bật cười. “Em nói đi, cần bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền nữa mới được?”

“Nếu cái này mà cũng quy thành tiền, em dám chắc cả đời anh cũng không trả nổi!” Cô rất muốn nhào đến tát cho anh một cái, nhưng bàn tay giờ lên khựng lại giữa không trung và được chút lý trí cuối cùng của cô giữ lại, sau đó chỉ còn là nắm đấm trong không khí.

Cố Trạch Nặc thuận tay nắm lấy cổ tay cô, trừng mắt nhìn cô, miệng nhếch lên vẻ coi thường. “Cô Lâm Thâm Thâm này cảm thấy bản thân có giá trị từ lúc nào thế? Có phải sau khi em trở thành Cố phu nhân?”

Con người đen láy của cô khoá chặt lấy ánh mắt của anh, thái độ lạnh như băng. “Thân phận này là giả, em biết rất rõ, không cần Tổng giám đốc Cố ba lần bảy lượt nhắc nhở.”

“Em mê tiền là sự thật mà, anh cũng nhìn thấy rất rõ.” Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn trên đầu giường, sự căm hận toả ra từ ánh mắt anh như muốn thiêu đốt mọi thứ.

“Em yêu tiền ư? Thì đã sao? Không phải anh cũng giống em sao?” Lâm Thâm Thâm nhìn lại anh không chớp mắt, bàn tay phía sau nắm chặt khiến móng tay cắm vào da thịt.

“Anh giống em?” Cố Trạch Nặc nắm cổ tay cô đưa lên phía trước, hơi nheo mắt. “Giống như đôi tay này giúp anh chọn chiếc áo sơ mi có chất liệu dễ chịu nhất, em không giống nhân viên trong cửa hàng chỉ biết giới thiệu sản phẩm có giá cao, em chỉ giới thiệu cho khách hàng của mình những sản phẩm thiết thực.”

“Em làm như vậy thì có gì sai?” Cô muốn giằng tay ra khỏi tay anh, nhưng không được vì anh nắm quá chặt, còn ánh mắt anh thì lạnh lùng như băng, lạnh đến nỗi cô dường như quên mất cơn đau ở cổ tay. “Em thật sự đã làm gì sai sao?”

“Đương nhiên là không sai, em đối xử với ai cũng như vậy, em chắc chỉ có thể là nhân viên bán hàng ở cửa hàng bán quần áo thời trang nam cao cấp. Em sẽ giới thiệu sản phẩm chất liệu tốt, giá cả phù hợp cho những đối tượng hỏi đến em, mà họ đều là những người có tiềm lực kinh tế mạnh, còn trẻ và thân thiện.” Cố Trạch Nặc giờ ba ngón tay ở bàn tay khác để tính toán, rồi nói tiếp: “Em từng có ba người bạn trai, bọn họ lần lượt thích ăn cam, hamburger và sushi, lúc đó em cũng rất thích ăn những món này, hòa theo sở thích của người khác mà. Mặc dù hiện nay em đã là bà Cố, sợ ăn những món thịt có nhiều dầu mỡ, không thích ăn đồ lạnh nhưng sau khi ở bên anh, em lại thích tào như một lễ đương nhiên.”

“Vì thích anh mà.” Trong ánh mắt cô dường như bị bao phủ bởi một màn sương mỏng. “Ăn táo rất có lợi cho sức khỏe, khẩu vị của con người cũng có thể thay đổi.”

“Em đừng vội giải thích, em cũng không cần thiết phải che giấu nữa.” Anh chăm chú nhìn cổ tay cô đang bị bóp chặt và bất giác càng bóp mạnh hơn, sau đó nói tiếp: “Thực ra, từ lâu em đã biết hoàn cảnh gia đình anh, trong mắt em, anh là mặt hàng đầu cơ kiếm lợi thì phải?”

“Không sai. Chẳng phải anh thấy em có âm mưu, anh nhìn thấy sự giả dối của em, âm mưu quỷ kế của em nên mới chọn em làm vợ ư? Sau hai năm kết hôn, anh sẽ hoàn thành di nguyện của bố anh và lấy lại toàn bộ cổ phần trong tay mẹ anh đó ư?” Lâm Thâm Thâm cũng không chịu thua kém, nhìn thẳng vào mắt anh. “Ai cũng muốn sống tốt hơn, ai cũng muốn có cuộc sống vật chất đầy đủ hơn, điều này có thể trách được sao?”

“Đúng vậy.” Cố Trạch Nặc ra sức gật đầu, nghiêng răng treo treo. “Có điều, anh không thể chấp nhận, đây là tiền đẻ đẻ em yêu anh.”

“Ai nói với anh là em yêu anh?” Cô cười nhẹ. “Xem cái cách anh đối xử với mẹ anh, làm sao em dám tham vọng anh đối xử tốt với em? Nếu không phải là tiền của anh, trong lòng em, con người của anh không đáng một xu.” Lâm Thâm Thâm cười to, nhấc bàn tay còn lại lên, nhẹ nhàng sờ vào ngũ quan sắc nét và khuôn mặt tuấn tú dưới ánh đèn diu diu trong phòng. “Có điều, anh cũng có vài phần sắc, nếu anh là trai bao, lúc tâm trạng tốt, chắc chắn em sẽ cho anh một ít tiền.”

“Hình như em đã làm.” Anh kéo sát cô vào người mình, khống chế nốt cánh tay còn lại của cô rồi tiện tay đặt lên cổ anh, sau đó mạnh mẽ rút toàn bộ khuy áo sơ mi của cô, nhưng chiếc khuy áo rơi xuống sàn nhà tạo thành tiếng lách cách, rồi anh ấn cô xuống giường, sau đó chậm rãi cởi áo mình, nói từng chữ rất rõ ràng: “Bây giờ anh mới là người trả tiền, em mới là khách hàng của anh.”

“Đợi đã!” Lâm Thâm Thâm đột nhiên giờ tay chặn trước mắt anh, tò mò nhìn ngắm thân hình nóng rực của anh. “Bụng anh không còn đau nữa à? Thật sự không còn đau nữa à?”

“Ừm...” Cố Trạch Nặc dừng lại, sờ vào bụng mình rồi chán nản gật đầu. “Hình như không còn đau nhiều, vì hồi nãy anh uống thuốc rồi.”

“Nhưng...” Mặt Lâm Thâm Thâm thoát xanh thoát đỏ, nhòm người dậy lấy ra lọ thuốc ở trong ngăn, hoá ra vừa nãy cô đã cho anh uống mười hai viên thuốc cầm cự. Lúc cô bị anh đè xuống giường, vô tình sờ phải cái lọ và cũng vô tình nhìn thấy rõ tên thuốc ghi trên lọ. Thế mới nói, ám thị tâm lý của con người quả thật đáng sợ, nghe Lâm Thâm Thâm nói vậy, bụng của Cố Trạch Nặc hình như lại đau, thậm chí còn đau hơn lúc trước, anh lại bắt đầu lăn lộn trên giường.

“Cố Trạch Nặc!” Lâm Thâm Thâm gọi anh, ôm lấy anh, với tốc độ nhanh nhất có thể, cô lấy đúng lọ thuốc đau bụng tòi nhanh chóng đổ ra lòng bàn tay. “Cố Trạch Nặc, uống thêm một lần nữa nhé, lần này là thật đấy, không nhầm được đâu.”

“Lại uống mười hai viên?” Cố Trạch Nặc lắc đầu như trống lắc.

“Không.” Cô không nén nổi bật cười. “Chỉ sáu viên thôi, trên hộp thuốc có ghi hướng dẫn sử dụng mà.”

“Lại phải uống!” Anh có vẻ muốn chống đối. “Anh chắc chẳng sống nổi mất... vợ ơi...”

Lâm Thâm Thâm không thèm quan tâm đến anh, nhìn mặt anh như định “chui vào chần trốn”, cô liền tóm chặt lấy tay anh rồi nhanh chóng nhét thuốc vào trong miệng anh...

Trong phòng lập tức vang lên tiếng gào của Cố Trạch Nặc: “Bà xã ơi, anh hận em”, “Lâm Thâm Thâm, anh sẽ nhớ mối thù này”, “Bà xã ơi, em tha cho anh đi, cầu xin em đấy”, “Lâm Thâm Thâm, em giỏi thật đấy”...

“Khóc lóc trong mơ, mất ngủ, thị lực giảm, nuốt không nổi... đây là trạng thái thường gặp của người mắc chứng u uất.” Quách Thiên Thiên nhấn mạnh gấp cuốn sách lại. Đương nhiên cô biết mình không nghiêm trọng đến mức độ đó, chỉ là vô tình nhìn thấy cuốn sách này và lật giở vài trang. Cô cũng không biết tại sao cuốn sách liên quan đến chứng u uất này lại xuất hiện trên giá sách nhà cô, đúng là không thể nhớ ra nổi. Sau khi cất sách đi, cô đi đi lại lại trong phòng, cho dù đã đóng chặt cửa thì vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng dọn đồ, nhắc hòm, kéo lê tủ âm âm ở phòng bên, đó là Tôn Diễm đang thu dọn đồ đạc trong trạng thái hỗn loạn. Ở xó xỉnh nào đó, Tôn Diễm tìm thấy chiếc túi du lịch với hoa văn kính điển có cùng kiểu dáng với túi của Quách Thiên Thiên, cô thờ dài, không phải vì bụi bám trên chiếc túi. Cô cố tình làm thật mạnh tay, cố tình phát ra tiếng động thật to một cách không cần thiết. Cuộn băng dính bị kéo ra loạt xoạt, cô sắp xếp hỗn loạn mọi thứ trong phòng mình.

Người cô đầm đìa mồ hôi, sau đó nghiêm túc nghỉ ngơi, người nói những lời yêu mến cô, nói những lời thích cô, người nói thương cô bây giờ đâu rồi? Những lần cô cảm thấy cô đơn, trống rỗng, bị tổn thương, uống rượu say xỉn, cho dù khuya thế nào, cách bao xa, một người duy nhất mà cô nhớ đến lúc đó đâu rồi? Nghĩ đến những điều này, Tôn Diễm bỗng cảm thấy tan nát, nước mắt cứ thế rơi xuống và tiếng khóc nghẹn ngào vang lên. Vì cô nhớ ra rằng, hoá ra người nói lời yêu cô, thích cô, thương cô chỉ có người bạn thân nhất của cô, hoá ra trong lúc cô cô đơn, trống rỗng, bị tổn thương, uống rượu say xỉn, người duy nhất mà cô nhớ đến đó lại chính là Quách Thiên Thiên.

Nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của Tôn Diễm ở phòng bên, Quách Thiên Thiên không thể thờ ơ được nữa, đành chạy ra phòng khách rồi đứng thò đầu vào phòng bạn, về mặt nghiêm nghị nói: “Thực ra, cậu không nhất thiết phải chuyển đi, huống hồ bây giờ cậu cũng đã tìm được chỗ nào thích hợp đâu.”

Tôn Diễm ngược ánh mắt đắm lệ, ngẩng lên nói: “Tớ có thể ở khách sạn.”

“Cậu có nhiều tiền lắm à?” Quách Thiên Thiên hỏi vặn lại.

“VẬY CẬU VẪN MUỐN NHÌN THẤY TỚ Ừ?” Tôn Diễm hỏi lại bằng giọng đáng thương.

“Đây không phải vấn đề muốn hay không muốn, mà nói thật, căn phòng này tôi chỉ trả một nửa tiền, cho dù cậu không muốn sống cùng tôi thì cũng có thể ở hết tháng rồi chuyển đi.” Quách Thiên Thiên cắn chặt môi, vẫn nói bằng giọng xa lạ, ngón tay run run. “Hơn nữa, tiền của cậu cũng chẳng nhiều nhận gì.”

“Nhưng tớ cảm thấy...” Khoé môi Tôn Diễm run run, cô muốn nói lại thôi. “Tớ cảm thấy...”

“Cậu cảm thấy áy náy? Cậu cảm thấy có lỗi với tôi? Cảm thấy xấu hổ?” Quách Thiên Thiên nói rất to, rồi nhanh chóng gạt đầu, nói bằng giọng khẳng định: “Nếu đúng là như vậy thì tôi sẽ nói cho cậu biết, xin lỗi, tôi không thể tha thứ cho cậu, xin lỗi, tôi không thể đại lượng được như vậy, tôi cũng chẳng thể nói được lời nào để an ủi cậu đâu.”

“VẬY TỚ PHẢI ĐI THÔI.” Tôn Diễm áp ứng, rồi lập lại: “Tớ vẫn phải đi thôi.”

Quách Thiên Thiên nói tiếp một cách rất tự nhiên: “Đi hay không là vấn đề của cậu, hưởng quyền lợi sống ở đây hay không cũng là vấn đề của cậu, vấn đề của cậu, tôi không có quyền can thiệp.”

“Có thể can thiệp chứ, có thể can thiệp chứ!” Tôn Diễm cúi đầu không dám nhìn cô. “Cậu bảo tớ đi thì tớ sẽ đi, cậu bảo tớ ở lại thì tớ ở lại, cậu bảo thế nào tớ sẽ làm thế đó, tớ hoàn toàn nghe lời cậu.”

“Tôi không thể bảo cậu đi, đương nhiên, tôi cũng không thể bảo cậu ở lại.” Quách Thiên Thiên khoanh tay trước ngực với động tác dứt khoát, bất lực. Cô không thể không bất mãn với thái độ hoàn toàn cam chịu của Tôn Diễm. Cô ấy đang trốn tránh, trốn tránh lỗi lầm của mình, cô ấy tỏ ra rất đáng thương để được cô tha thứ, nhưng làm sai thì không được như vậy. “Tôi nói rồi, tôi không đại lượng được như vậy, lúc cậu và Đường Minh Hồng làm chuyện đó, có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

“Xin lỗi.” Tôn Diễm càng cúi thấp đầu hơn.

Quách Thiên Thiên thờ dài một cái, nhìn vào đỉnh đầu cô bạn. “Nói xin lỗi thì có tác dụng gì chứ?”

Tôn Diễm ngẩng đầu, nói rất nhanh: “Tớ thật không ngờ...”

“Không ngờ?” Quách Thiên Thiên lạnh lùng nhìn bạn, hỏi lại: “Không ngờ tôi sẽ biết? Hay là không ngờ làm mật thám cho Đường Minh Hồng? Hay là tới hòm Thăm Hiểu Bắc đến, không ngờ lại gọi điện cho Đường Minh Hồng?”

“Gi cơ? Sao cậu lại biết?” Tôn Diễm cố gắng nhắm mắt, những việc làm của cô trước kia đều bị vạch trần.

“Biết gì cơ?” Quách Thiên Thiên biết rõ nhưng cố tình hỏi lại, đương nhiên cô chẳng đợi Tôn Diễm đáp mà nói tiếp: “Làm gì có sự trùng hợp như vậy? Cậu cho rằng tôi chẳng biết cái gì sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Tôn Diễm lắc đầu, cô còn biết nói gì đây?

“Nếu không có câu nào mới hơn, làm ơn đừng lặp lại hai chữ đó nữa, cậu có thể tiếp tục thu dọn đồ đạc, cũng có thể ở lại phòng đến hết tháng, bây giờ tôi phải đi ra ngoài hít thở không khí, không thể ở lại với cậu được.” Quách Thiên Thiên nắm chặt bàn tay, trán cô lấm tấm mồ hôi. Cô thật sự sợ rằng trái tim mềm yếu của mình trong phút chốc sẽ tha thứ cho bạn, nhưng sao có thể, làm sao có thể chứ?

Lúc tha thứ cho người khác cảm thấy rất nhẹ nhõm, nhưng sẽ tồi tệ và nặng nề hơn khi không có cách nào tha thứ cho mình.

“Thiên Thiên!” Tôn Diễm gọi cô lại nhưng lại không biết nên nói gì.

“Xin cậu đừng nói gì nữa!” Cô không ngẩng đầu, vì cô không thể đảm bảo bản thân không giận bạn, không có cách nào làm vui đi nỗi buồn vì chuyện này. Hoá ra cô không phải là một người con gái kiên cường, ngay từ đầu đến bây giờ, cô không chảy nước mắt không có nghĩa là cô đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện, không có nghĩa là sau khi biết Đường Minh Hồng và Tôn Diễm phản bội mình, cô có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, có thể tha thứ cho họ. Bước từng bước lảo đảo, cô lạng lẽ ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 6.5

Vì ánh nắng gay gắt nên Quách Thiên Thiên đứng dưới cầu thang khu chung cư rất lâu, sau đó bước chậm chạp quanh vườn hoa của chung cư. Vườn hoa rất bé, dù cô đi bao nhiêu vòng thì cũng chỉ có từng ấy viên gạch mà thôi, rồi cô đi ra khỏi chung cư, lang thang trên phố. Đường như cô không phát hiện ra, Đường Minh Hồng đã đi theo cô từ nãy và cũng đã đi qua mấy con phố rồi.

Quách Thiên Thiên cứ thế đi, anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, anh bước nhanh đến và vỗ vai cô. Cô quay đầu lại khiến anh hơi lo lắng, hấp tấp nói: “Anh không biết em có muốn gặp anh không, nhưng anh rất muốn gặp em.”

“Tôn Diễm nói cho anh biết hết rồi à, đúng không? Tốt lắm!” Quách Thiên Thiên gật đầu, tiếp tục bước về phía trước.

“Thiên Thiên! Thiên Thiên!” Đường Minh Hồng đi sát theo sau cô, giọng anh rất nhỏ. “Thiên Thiên!”

Họ cứ thế rượt đuổi nhau, anh lẻo đẻo đi sau cô khiến không ít người ngoài lại nhìn, đi được một đoạn đường rất dài, cuối cùng cô đành phải dừng lại. “Thực ra, anh biết rõ là tôi không muốn nhìn thấy anh, vậy mà anh còn đến, bây giờ anh đã gặp rồi đấy, anh có thể đi được rồi.”

“Anh biết anh có lỗi với em, anh thật sự xin lỗi em.” Đường Minh Hồng không biết nên trả lời thế nào, nhưng vẫn đứng chặn trước mặt cô.

Quách Thiên Thiên ngẩng lên, mái tóc tung bay theo gió, ánh nắng chiều chiếu vào làn da khiến cô cảm thấy ran rát. Cô thở hắt hắt, sự trấn tĩnh lúc trước đã dần biến mất. “Xin anh để tôi đi!”

“Thực sự không thể được, anh không thể để em bỏ đi như vậy.” Đường Minh Hồng đứng chặn trước mặt cô, lắc đầu.

“Tôi xin anh đấy!” Cô yếu ớt van vỉ.

“Vậy anh cũng cầu xin em!” Giọng nói của anh đã trở nên gấp gáp.

“Anh đi đi, anh mau biến đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa!” Cuối cùng cô cũng bị hành động lẻo đẻo theo sau của anh khiến cho suy sụp, ánh mắt cô như con thú nhỏ bị thương.

“Bà xã, sao thế? Có người làm phiền em à?” Mùi nước hoa đàn ông quen thuộc thoảng qua, Cố Trạch Nặc bước vài bước đi đến đây, đẩy Đường Minh Hồng ra xa.

“Em... Anh... Em...” Cô lắp bắp, rồi dứt khoát không nói gì nữa, tự cảm thấy sao mình lại xui xẻo đến thế? Tại sao Cố Trạch Nặc bỗng nhiên xuất hiện ở đây? Dáng vẻ của anh vẫn quen thuộc như trước, râu cạo nhẵn bóng, chiếc áo sơ mi màu hồng sạch sẽ, ống tay áo được xắn lên gọn gàng. Anh giờ tay ra rất tự nhiên rồi nắm lấy cổ tay trắng muốt, nhỏ nhắn của cô. Lúc cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh, cảm giác tủi thân và khó chịu bỗng nhiên trào ra và “bốc hơi” nhiệt tình trên khuôn mặt cô bằng những giọt nước mắt.

“Sao thế? Có ai ức hiếp em à?” Ngay cả Cố Trạch Nặc cũng hoảng hốt, nhìn Đường Minh Hồng với ánh mắt dữ tợn khác thường, rồi nhẹ nhàng giờ tay lên lau nước mắt giúp cô, nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn cười, sao lúc cô khóc trông đáng yêu như vậy chứ?

“Anh ta lại là ai nữa? Ngoài Thẩm Hiểu Bắc ra, em vẫn còn...” Đường Minh Hồng bị đẩy ra liền nhăn nhó mặt mày rồi buột miệng. “Em vẫn còn... Rốt cuộc em có mấy thằng đàn ông hả? Tại sao anh ta lại gọi em là bà xã?”

“Tôi là chồng cô ấy, không gọi cô ấy là bà xã thì gọi là gì?” Cố Trạch Nặc cố ý cong miệng lên, mỉm cười xoay ngón tay thon dài của mình. “Gọi là em yêu, là cục cưng, là bé ngoan, là vợ hay là gì?”

“Anh...” Đường Minh Hồng không chịu nổi sự khiêu khích của Cố Trạch Nặc, vung nắm đấm.

“Sao thế? Cậu còn muốn động tay động chân cơ à?” Cố Trạch Nặc nhanh chóng né người, tránh cú đấm của Đường Minh Hồng rất đẹp, bàn tay anh cũng nhanh chóng nắm lại, đưa lên sát mặt Đường Minh Hồng. “Bây giờ tôi nói với cậu, cô ấy là vợ tôi, sau này cậu đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Đường Minh Hồng nhìn chằm chằm vào nắm đấm của Cố Trạch Nặc, không có ý tránh đi. “Thiên Thiên, những gì anh ta nói là thật ư?”

“Cái này cũng giả được à?” Cố Trạch Nặc cười, trả lời giúp cô, ngay cả Quách Thiên Thiên cũng vì giận anh nhiều chuyện mà lườm anh một cái rồi gạt nắm đấm mà anh đang giữ trước mặt Đường Minh Hồng xuống.

“Tôi hỏi cô ấy chứ không hỏi anh!” Đường Minh Hồng nhắc lại, không thèm nhìn Cố Trạch Nặc.

Quách Thiên Thiên cố gắng hít một hơi thật sâu, sau đó vịn vào tay Cố Trạch Nặc để có thể đứng vững hơn. Rồi cô đưa tay lau sạch những giọt nước mắt trên khuôn mặt, mỉm cười nói với Đường Minh Hồng: “Đúng, anh ấy là chồng tôi, thế nên anh biết vì sao tôi tránh anh rồi chứ? Anh cũng biết vì sao tôi không muốn nhìn thấy anh rồi chứ?”

“Nhưng tại sao? Anh không hiểu, tại sao em có thể thay đổi nhanh như vậy? Anh đã làm gì sai? Rốt cuộc là sai ở đâu?” Anh cau mày, giọng khàn đặc, hỏi cô dồn dập.

“Chẳng vì sao cả, sự thật là như vậy.” Quách Thiên Thiên vội vàng ngắt lời anh. Cô không muốn Đường Minh Hồng tiếp tục nói nhiều trước mặt Cố Trạch Nặc, thật sự không nên nói nữa. “Thế này đi, anh không cần phải nói gì nữa, chúng ta không có khả năng đâu.”

“Anh...” Đường Minh Hồng cảm thấy đầu óc mình bỗng trở nên trống rỗng, hoàn toàn không thể hiểu được chuyện này là như thế nào.

“Anh thực sự không cần nói gì nữa đâu.” Cô cố gắng ngăn không cho Đường Minh Hồng nói tiếp, rồi quay đầu, ra sức kéo tay Cố Trạch Nặc, giọng cầu xin: “Chúng ta đi thôi, được không?”

“Chúng ta đi ư?” Cố Trạch Nặc đắm chiêu nhìn Quách Thiên Thiên, rồi lại nhìn Đường Minh Hồng đang mất bình tĩnh, đứng ngăn người ở đó.

“Ừ.” Quách Thiên Thiên gạt đầu, thực ra cô không biết mình nên giải thích với Cố Trạch Nặc thế nào, giải thích với Lâm Thâm Thâm thế nào, cái khe hở này quá lớn. Hơn nữa, vừa nãy, Đường Minh Hồng hình như còn gọi tên cô, không phải sao?

Chắc đúng là vậy, lần này nên dứt khoát lật bài ngửa rồi... game over thôi.

Năm nay thời tiết đã vào hạ lâu rồi mà trời chưa có mưa, Lâm Thâm Thâm ôm cổ nhìn ra trời nắng chói chang bên ngoài cửa sổ rồi thở phào một cái. Đạo trước thường xuyên có mưa khiến cô cảm thấy như gặp ác mộng, vì cô thực sự không thích mang ô, nếu có mang thì sẽ để quên trên xe taxi hoặc để ở một nơi vô vãn nào đó mà cô chẳng thể nhớ nổi, thế nên lúc tan làm, nhìn trời mưa như trút, cô chẳng biết làm thế nào. Đương nhiên, cũng có rất nhiều đồng nghiệp vì biết cô là vợ của Tổng giám đốc Cố nên chủ động chạy đến cho cô mượn ô.

Lâm Thâm Thâm chắc chắn sẽ từ chối vì cô không thích kiểu nịnh nọt lấy lòng như vậy, chỉ có Lý Mạn là ngoại lệ.

Lần nào Lý Mạn cũng không do dự đưa cho Lâm Thâm Thâm chiếc ô màu tím cán dài và nói: “Chị Thâm Thâm, chị Thâm Thâm, hay là chúng ta cùng đi nhé? Mưa to lắm!”

“Nhưng chúng ta không cùng đường mà.” Lần nào Lâm Thâm Thâm cũng ra vẻ làm khó cho Lý Mạn. Thế là Lý Mạn – trước mặt tất cả mọi người trong phòng – nói một cách đáng thương: “Hay là chị lấy ô của em đi, nhà chị xa hơn nhà em mà!”

“No!” Rõ ràng biết trong câu nói của Lý Mạn còn có ý khác, nghĩa là cô ấy biết rất rõ vị trí nhà mình, hay nói cách khác là biết rất rõ vị trí nhà Cố Trạch Nặc, nhưng Lâm Thâm Thâm vẫn không hề tức giận, giữ nụ cười điềm tĩnh, khéo léo từ chối Lý Mạn: “Nhưng chị dùng ô của em thì em về bằng cách nào?” Kịch thì vẫn phải diễn tiếp, thế nên Lý Mạn chớp chớp đôi hàng mi được chuốt mascara rất dày, ngây thơ trả lời: “Dù sao em cũng đeo túi chéo và đi dép nên có thể đợi mưa ngớt rồi về.”

“Thế cũng được, cảm ơn em nhé Lý Mạn!” Lâm Thâm Thâm lặng lẽ cầm chiếc ô trong tay Lý Mạn, cảm động nhắc nhở: “Đợi mưa ngớt rồi mới được về đấy nhé!” Sau đó, cô cầm chiếc ô của Lý Mạn, bước đi nhanh thoăn thoắt, cũng chẳng quay đầu lại.

Nhưng đáng tiếc là, có nhiều lúc, mưa gần như cả đêm và chẳng nhỏ đi chút nào...

Lý Mạn đáng thương, Lâm Thâm Thâm nghĩ mà không khỏi cảm thấy ngại ngùng, thậm chí có lúc còn bật cười thành tiếng.

Trong lúc tâm trạng cô đang vui vẻ thì tin nhắn vừa được gửi đến trong điện thoại khiến cô lập tức cảm thấy khó xử. Em gái cô thông báo rằng, cô ấy gặp Cố Trạch Nặc trên đường, hơn nữa lúc đó còn có cả Đường Minh Hồng.

Đương nhiên, một mẩu tin nhắn ngắn ngủi không thể miêu tả hết cảnh tượng kịch tính và ấn tượng khi ba người họ gặp nhau, có điều Quách Thiên Thiên gửi tin nhắn đó với mục đích rất rõ ràng, đó là, ngoài việc để Lâm Thâm Thâm hiểu thêm tình hình, thì ít nhất đến thời điểm này, việc họ trao đổi thân phận cũng chưa bị Cố Trạch Nặc phát hiện ra.

“Được rồi, em hãy giải thích với Cố Trạch Nặc, còn chị đi tìm Đường Minh Hồng.” Lâm Thâm Thâm bình tĩnh trả lời tin nhắn của Quách Thiển Thiển, sau khi gửi tin đi, cô nghĩ ngợi một lát rồi nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Nhớ là có chết cũng không thừa nhận bất cứ chuyện gì.” Vẫn cảm thấy chưa đủ, cô nhấn thêm câu nữa: “Bịt chặt miệng đấy, anh ấy hỏi cái gì, em cứ giả vờ câm là được.”

“Giả vờ câm, làm gì dễ dàng thế?” Quách Thiển Thiển cầm điện thoại trong tay, lẩm bẩm.

Cố Trạch Nặc đang lái xe nghe lồm bồm được lời của cô, ngạc nhiên hỏi: “Sao cơ? Giả vờ cái gì?” Thực ra, anh cũng đang không biết mình có nên tỏ ra không hài lòng hay không, hoặc có thái độ bức bối truy hỏi người đàn ông vừa nãy là ai không.

“Không có gì.” Quách Thiển Thiển vội vàng lắc đầu, không dám nhìn anh.

“Được rồi.” Cô không muốn nói, anh cũng không muốn tiếp tục truy hỏi, có điều anh lại nghĩ đến cái tên mà Đường Minh Hồng vừa nhắc, không kìm được lại hỏi, anh nghĩ một lúc mới mở miệng, cố ý gọi cả tên họ của cô: “Lâm Thâm Thâm?”

“Dạ!” Quách Thiển Thiển trả lời, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh nói nhỏ: “Lâm Thâm Thâm, Thẩm Hiểu Bắc là ai thế? Lẽ nào ngoài Đường Minh Hồng, em còn có đối tượng khác? Em nói cho anh biết có được không?”

“Gi cơ?” Quách Thiển Thiển thở dài, cuối cùng anh ấy cũng nổi giận rồi ư? Cô vội vàng xua tay. “Không có, không có, hoàn toàn không phải như anh tưởng tượng đâu, Lâm Thâm Thâm và Đường Minh Hồng chẳng có chuyện gì cả, chẳng có gì cả.”

“Ừ.” Cố Trạch Nặc nghe cô gọi cả tên mình thì không nhịn được bật cười, thuận theo lời cô, gật đầu nói: “Đương nhiên anh tin Lâm Thâm Thâm, điều anh muốn nói là, làm sao em quen được Thẩm Hiểu Bắc, cậu ta thích em à? Hay là em thích cậu ta?”

“Anh nghĩ đi đâu thế? Lâm Thâm Thâm không thích Thẩm Hiểu Bắc.” Cố Trạch Nặc đúng là lấm mồm, Quách Thiển Thiển nghĩ ngợi, không kiềm chế được thanh minh giúp Lâm Thâm Thâm.

“Ồ!” Cố Trạch Nặc háp háy mắt. “Thế thì cậu ta thích em?”

“Cậu ta cũng không thích Lâm Thâm Thâm.” Cô nhớ tin nhắn dằn dò của chị nên cũng không dám thừa nhận bất cứ chuyện gì.

“Vậy tại sao Đường Minh Hồng lại nói như vậy?” Bàn tay của Cố Trạch Nặc dường như nắm chặt vô lăng hơn, có lẽ ngay cả anh cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại quan tâm đến những chuyện tình cảm vụn vặt của cô ấy.

“Anh ta nói vớ vẩn, thực ra chẳng có chuyện gì cả, Lâm Thâm Thâm...” Quách Thiển Thiển bỗng nhớ ra, hình như mình không nên gọi cả tên họ của mình như vậy, thế nên cô vội vàng bổ sung: “Ý của em là, Lâm Thâm Thâm em và Thẩm Hiểu Bắc chẳng có quan hệ gì cả, một chút cũng không, bọn em rất trong sạch.” Thân phận hiện tại của cô là Lâm Thâm Thâm, Quách Thiển Thiển thầm nhắc nhở.

“Ồ, được rồi.” Cố Trạch Nặc gật đầu đồng ý, anh ngoảnh mặt lại, chăm chú nhìn những đường cong dịu dàng trên khuôn mặt cô. “Em thật sự không có quan hệ gì với Thẩm Hiểu Bắc? Chắc chắn và khẳng định? Người anh hỏi là em đấy nhé!”

“Đương nhiên rồi.” Quách Thiển Thiển cứng miệng trả lời.

“Người anh hỏi là em đấy!” Anh một lần nữa nhắc lại.

“Không có, một chút quan hệ cũng không.” Cô vẫn chưa hiểu hết toàn bộ ý tứ trong lời nói của Cố Trạch Nặc, nhưng vẫn trả lời trịnh trọng và kiên quyết.

Không bao lâu sau, họ về tới căn hộ chung cư, Cố Trạch Nặc không hỏi thêm bất cứ câu nào nữa, anh ngồi trước chiếc máy vi tính chăm chú làm việc của mình, còn Quách Thiển Thiển chui vào phòng ngủ của chị gái như thường lệ, nằm vật ra chiếc giường mềm mại, rèm cửa sổ đang mở nên ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào nên hơi nhức mắt. Nhưng Quách Thiển Thiển chẳng còn hơi sức đâu mà bò dậy, tiện tay với cuốn sách trên đầu giường, chẳng nhìn lấy một chữ đã úp xuống che mặt. Khi bóng tối trong phòng cũng phủ lên bìa sách, mặt cô hơi ngửa lên, ánh sáng ngược chiếu rõ ràng khuôn mặt cô và vẻ trong sáng, ngây thơ của cô hoàn toàn được thể hiện ra khi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 6.6

Còn lúc này, khi Lâm Thâm Thâm vội vã đến sân bóng rổ, thấy Đường Minh Hồng đang chơi bóng rổ một mình, ném hết quả này tới quả khác vào rổ. Dù chỉ có một mình nhưng anh chơi rất nghiêm túc, hơi nóng anh tỏa ra như màn sương mỏng bao xung quanh khiến cho Lâm Thâm Thâm không thể nhìn

rõ gương mặt anh lúc này. Anh cũng nhìn thấy cô, cả người bỗng cứng đờ, quả bóng màu đỏ cam rơi xuống nên xi măng bật trở lại rồi sau đó lăn ra xa.

Từ sau cái lần hốt hoảng ở quán bar, đến bây giờ, sau khi Lâm Thâm Thâm gọi điện cho anh, anh đã nhớ lại toàn bộ những hành động không bình thường của Quách Thiển Thiển trong mấy ngày gần đây. Thực ra, từ lúc hai chị em họ hoán đổi thân phận, bản thân anh đã cảm thấy có gì đó là lạ nhưng lại không tìm hiểu kỹ. Đến bây giờ, trong khoảnh khắc này, anh đã nhìn thấy hai gương mặt giống nhau y đúc

Họ rất giống nhau, nếu không quen biết hai người từ trước thì sẽ rất khó phát hiện ra, nhưng lúc này, Đường Minh Hồng có thể phân biệt được, vì trên gương mặt của Lâm Thâm Thâm không có sự bức bối, khổ sở như Quách Thiển Thiển.

Lâm Thâm Thâm đưa cho anh một que kem vị dâu tây, sau đó quay người đi nhặt quả bóng. Cô tháo đôi giày cao gót màu đỏ đậm ra, hít một hơi thật sâu rồi lần bóng chạy đến dưới khung bóng rổ, được ba bước thì nhảy lên ném, động tác dứt khoát và quả bóng rơi ngay vào rổ. Ngay cả Lâm Thâm Thâm cũng không ngờ, lâu lắm rồi cô không đụng đến bóng vì Đường Minh Hồng dạy cô ném bóng đã tám, chín năm rồi, thế mà cô vẫn chưa hoàn toàn quên, hơn nữa còn có một cú ném bóng vào rổ đẹp như vậy.

“Hoá ra em vẫn chưa quên.” Đường Minh Hồng nắm chặt vỏ ốc quế, nhìn kem vị dâu tây màu hồng dần dần tan chảy dưới ánh mặt trời.

“Có những chuyện không thể nào quên được!” Lâm Thâm Thâm cười khổ não.

Đường Minh Hồng bước đến trước mặt Lâm Thâm Thâm, vén những sợi tóc mai đang che trước mắt cô lên, nói: “Anh nhớ Quách Thiển Thiển thích vị vani, còn em...” Cô chỉ vào mình. “Em luôn thích vị dâu tây, nhiều năm trôi qua vẫn không thay đổi, lúc đó em nói chạy đi lấy tiền, nhưng khi em chạy xuống thì đã không thấy anh đâu nữa, hoá ra, em gái em mời anh đi ăn kem rồi.”

“Đúng rồi.” Đường Minh Hồng cười, để lộ hàm răng trắng bóng. “Cô ấy móc tất cả tiền trong túi mà chỉ đủ mua một que, cuối cùng, hai đứa lại phải góp chung tiền để trả.”

“Lúc đó, em thật sự muốn mời anh ăn kem mà.” Lâm Thâm Thâm nghiêm túc gật đầu.

“Vậy, em còn nhớ bọn mình đã cùng nhảy từ trên khán đài cao hơn ba mét xuống, rồi bị đau chân hơn một tháng không?” Đường Minh Hồng gãi gãi đầu.

Lâm Thâm Thâm bước lại gần anh, mỉm cười. “Đương nhiên em còn nhớ, lúc đó, em ở dưới khán đài cứ thế khóc ầm lên, em còn nghe Tôn Diễm kể, anh về nhà bị bố đánh một trận đau, vì bố anh cho rằng anh ức hiếp con gái, đúng không?”

“Sao có thể quên được?” Đường Minh Hồng cười híp mắt. “Thế em còn nhớ vì chuyện này mà em báo thù anh, không nói cho anh biết tên của em, còn lén cho thuốc xổ vào trong bát canh của anh không?”

“Làm sao quên được?” Lâm Thâm Thâm cũng nhìn anh cười. “Em còn nhớ anh hỏi em có muốn làm bạn gái của anh không, không ngờ anh lại quay sang theo đuổi em gái em”

Về mặt anh bỗng trở nên u ám, giọng nói cũng chùng xuống. “Không phải, căn bản là anh không biết, anh đã không biết bọn em...”

“Vậy bây giờ anh biết rồi.” Lâm Thâm Thâm kéo anh đến gốc cây bên cạnh sân bóng, im lặng rất lâu. Cô cũng kiên nhẫn chờ đợi anh rất lâu, anh mới bình tĩnh nói: “Nhưng bạn gái anh là Quách Thiển Thiển, không phải là em.”

“Anh chắc chắn chứ? Em nhớ hình như anh đã nói, chỉ cần cái nhìn đầu tiên anh đã có thể khẳng định... khẳng định người anh yêu là ai.” Lâm Thâm Thâm mở to mắt nhìn anh. “Có điều, cái nhìn đầu tiên, thậm chí cái nhìn sau này phần lớn là dành cho em, không phải dành cho em gái em, Quách Thiển Thiển.”

“Ừ, đúng như vậy.” Đường Minh Hồng thấy hơi khô miệng, anh nuốt nước miếng. “Em nói không sai, anh đã từng nói như vậy, có điều, bây giờ anh có thể khẳng định, người anh thích là Quách Thiển Thiển, không phải là em”

Lâm Thâm Thâm liếc anh một cái, ngón tay đặt lên thân cây bên cạnh, ánh mắt như đang nghiêm túc nghiên cứu những đường vân trên vỏ cây. “Anh chắc chắn chứ? Nhưng anh còn không phân biệt nổi bọn em”

“Bây giờ thì có thể phân biệt được rồi, thật đấy, bây giờ anh thực sự phân biệt được rồi, không tin hai em có thể thử, anh thử.” Anh bước mấy bước lại gần cô, giơ cánh tay lên thử.

“Bây giờ mới có thể, sao anh không phân biệt được sớm hơn?” Lâm Thâm Thâm lắc đầu bật cười, nhìn chăm chú vào bộ dạng lúng túng của anh. “Anh nghĩ sau khi anh và Tôn Diễm làm một số chuyện như thế, Quách Thiển Thiển có thể tha thứ cho anh sao?”

“Anh sẽ cầu xin cô ấy tha thứ cho anh.” Anh bặm môi, nắm tay nắm chặt thành nắm đấm

“Em không muốn mất anh đâu.” Lâm Thâm Thâm lườm anh một cái rồi quay người đi, Đường Minh Hồng thực sự bối rối, anh cứ đi xung quanh vài vòng rồi ngốc nghếch hỏi cô: “Vậy em nói xem, anh có thể làm gì bây giờ?”

Lâm Thâm Thâm nghe anh nói thế, vẫn quay lưng về phía anh, cười ranh mãnh, sau khi ổn định lại tâm trạng, cô mới ngoảnh đầu lại. “Anh rất ích kỷ, anh chỉ muốn làm khó cho em ấy, anh không toàn tâm toàn ý yêu em ấy.”

“Anh toàn tâm toàn ý mà, anh thật lòng mà.” Đường Minh Hồng trả lời rất nhanh, rất đầy đủ, sau đó còn nhấn mạnh: “Anh rất, rất thật lòng đấy.”

“Anh có thể móc tìm anh ra cho em xem không?” Cô chỉ tay vào nơi trái tim anh, rồi xoè tay ra, nói: “Toàn tâm toàn ý là phải làm cho em ấy hạnh phúc, chứ không phải khiến cho em ấy cảm thấy đau khổ cả đời.”

“Đau khổ cả đời?” Đường Minh Hồng lặp lại bốn chữ này, đúng vậy, cảm giác đau khổ làm sao có thể khiến tình yêu bền vững và viên mãn được?

Vài tiếng sau, Quách Thiển Thiển ngủ thiếp đi lúc nào không hay bỗng ngồi bật dậy. Trong thời khắc cô mở mắt ra, khuôn mặt Cố Trạch Nặc đang gần trong gang tấc, hơn nữa anh còn cúi trần, ánh đèn chiếu vào làn da bóng láng trên ngực anh, giống như được chụp từ bức ảnh trên tạp chí thời trang nào đó.

“Em... em đi thu dọn đồ trước.” Quách Thiển Thiển ngẩn ngơ, chìm đắm trong sắc đẹp của mỹ nam một lúc lâu mới lắp bắp, rồi đứng thẳng dậy trước mặt anh.

“Thu dọn đồ? Em phải thu dọn cái gì?” Cố Trạch Nặc nhìn cô với ánh mắt thăm dò.

“Vậy em... em đi tắm.” Cô phát hiện mình có chút sợ hãi khi bị anh nhìn như vậy, sau đó chạy ra khỏi phòng ngủ với bộ dạng gần như chạy trốn, đến khi vào tới phòng tắm rồi mới có thể hoàn toàn thả lỏng.

Cô cố tình lẻ mề trong bồn tắm, cho đến khi da dẻ sắp bị nhăn nhúm, hơi nước trong phòng tắm bao phủ hoàn toàn cơ thể, giờ tay cũng chẳng nhìn thấy năm ngón mới miễn cưỡng kết thúc việc tắm gội của mình. Sau hai tiếng đồng hồ, cô thậm thụt mở cửa phòng ngủ, thấy trong phòng chỉ có chiếc đèn bàn phía bên đầu giường cô nằm bật sáng, còn Cố Trạch Nặc đã nằm im từ bao giờ. Cô cười thầm đắc ý, đi rón ra rón rén như kẻ trộm đến gần giường, tâm trạng cô vô cùng vui vẻ, trèo lên giường với tư thế ngủ trên dây thừng của Tiểu Long Nữ, cố gắng không làm tấm đệm lung rung lên.

“Xong rồi à?” Cố Trạch Nặc đột nhiên lên tiếng khiến Quách Thiển Thiển suýt ngã sấp mặt xuống sàn nhà, giọng của anh chẳng có chút nào là ngái ngủ, thậm chí anh còn kéo dài âm cuối, ý nghĩa hết sức rõ ràng.

“Ừm... xong hết rồi.” Quách Thiển Thiển cảm thấy có chút tuyệt vọng, lập tức liên tưởng đến chiến thuật đề phòng bị sói tấn công trên ti vi, cô cũng đã từng vừa xem vừa làm thử, lẽ nào hôm nay thực sự phải dùng đến?

Anh nằm trên giường, liếc nhìn cô. “Sao lại nhảy xuống giường thế? Có cần chồng em bế lên không?”

“Không cần đâu.” Cô vừa cười lấy lòng vừa bò dậy, nằm sát mép giường, đúng vậy, bây giờ cô là Lâm Thâm Thâm, là Lâm Thâm Thâm, sao có thể sử dụng chiến thuật đề sói với chồng mình được chứ?

Cánh tay nhàn hạ hơi nóng áp sát đến, Quách Thiển Thiển vẫn đang đấu tranh tư tưởng. Cô nhắm mắt, ánh sáng trong phòng tối mờ mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ đẹp trai của anh. Khi anh nhào người đến, khuôn mặt tuấn tú ở ngay trước mặt cô, đôi mắt chìm trong bóng tối lại phát ra điểm sáng lấp lánh mê hồn.

Quách Thiển Thiển bất giác cảm thấy ngạt thở, mặc dù anh không phải là người đàn ông của cô nhưng khuôn mặt anh quả thực rất cuốn hút.

Có lẽ vì cô ngược lên nhìn anh đắm đuối, anh liền cau mày rồi từ từ nói lỏng khoảng cách, nhờ chút ánh sáng yếu ớt để nhìn kỹ vẻ mặt cô. Cô có chút hoảng loạn, không thể kiểm soát được cái nhìn si tình của anh nên vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Cô cứ nhắm chặt mắt như thế, miệng hơi mở, tim đập thình thịch, chỉ có thể để cho anh hôn thôi, nếu anh dám làm gì khác thì đừng trách em không khách khí! Nhưng cô không khách khí thì có thể làm gì? Một giọng nói khác trong lòng lập tức lên tiếng.

Nhưng bất ngờ là, anh chỉ hôn nhẹ lên môi cô như chuồn chuồn đập nước, sau đó quay về gối của mình, nằm cạnh cô. Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn ngu quan hài hoà đẹp như tranh vẽ của anh, nghe tiếng thở nông của anh như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau, Lâm Thâm Thâm nhanh chóng hẹn Quách Thiển Thiển, đồng thời thông báo cho em gái biết cô và Đường Minh Hồng đã giải quyết xong xuôi, cô đã thân nhiên nói với anh rằng, chị em cô đã tráo đổi thân phận, và Đường Minh Hồng đã không “thi đỗ bài thi sát hạch” của Quách Thiển Thiển.

“Đơn giản như vậy sao? Anh ấy chấp nhận như vậy ư?” Đương nhiên, Quách Thiển Thiển cảm thấy có chút thất vọng.

“Sao thế?” Lâm Thâm Thâm đang ngồi đối diện em gái trong quán cà phê, bàn tay nắm chặt. “Em có gì lý luận tiếu ả?”

“Đương nhiên, bao nhiêu năm rồi, nói không lý luận tiếu là không lý luận tiếu được sao?” Quách Thiển Thiển thật thà gật đầu.

Lâm Thâm Thâm bưng cốc cà phê lên trước mặt, uống một ngụm nhỏ. “Vậy em có thể níu kéo.”

Quách Thiển Thiển lập tức phủ định: “Không đâu, sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể chứ?”

“Chỉ cần em muốn, chuyện gì cũng có thể.” Lâm Thâm Thâm vẫn bưng cốc cà phê, nói.

“Em không muốn.” Quách Thiển Thiển dán mắt vào mép bàn, giống như rất có hứng thú với những đường vân của chiếc bàn này vậy.

Lâm Thâm Thâm đặt chiếc cốc xuống, dịch cái ghế lại gần Quách Thiển Thiển, nói: “Chị đã từng nghe rất nhiều chuyện, nào là muốn tốt cho người mình yêu, người đó nên làm thế này thế kia, nếu không thì chứng tỏ người đó không thực sự thích anh ta. Nhưng chị nghĩ thích hay không không phải là chuyện

của một người, vì sao chỉ muốn một người tốt mà không phải là cả hai cùng tốt? Ở bên nhau, nếu cả hai người có cùng mục tiêu thì chắc chắn còn cứu vãn được.”

“Em và anh ấy không ở bên nhau, không phải vì muốn tốt cho anh ấy, ngược lại, nếu em và anh ấy tiếp tục ở bên nhau, cũng không phải vì muốn tốt cho anh ấy. Mặc dù chúng em đã từng yêu nhau, khi ở bên nhau, chúng em có thể bỏ tất cả mục tiêu, nhưng lúc nào cũng có khúc mắc trong lòng, trở thành hòn đá cản đường trong chuyện tình cảm của cả hai.” Quách Thiển Thiển vừa nói vừa mân mê mép bàn.

“Trên đời này, ai cũng từng trải qua như vậy, mỗi người có một số phận riêng, cuộc sống riêng, bao gồm cả những tiếc nuối trong chuyện tình cảm, chẳng có gì là hoàn hảo cả.” Lâm Thâm Thâm nghiêm túc nói.

“Vậy nên em mới nói không.” Quách Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn vào mắt chị, bàn tay nắm chặt mép bàn. “Trừ phi em có một lý do nào khác, nếu không, em sẽ không cho phép chuyện tình cảm của em có khiếm khuyết.”

“Sẽ có lý do cho em thôi.” Lâm Thâm Thâm thả lỏng người, cười khẽ.

“Thật ư? Em đang đợi đây.” Quách Thiển Thiển gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 7 – (1)

Trong cuộc đời, mỗi người cần điên cuồng một lần, cho dù là vì người nào đó, vì một cuộc tình nào đó, vì một chuyện đi nào đó hoặc vì một giấc mơ nào đó. Hãy học cách biết ơn những năm tháng gian khổ trong cuộc sống này, đừng coi chúng là những chuyện tồi tệ, mà nên coi đó là cơ hội để chúng ta học tập và trưởng thành.

Một tuần mới bắt đầu, Quách Thiển Thiển đi làm với hai con mắt đen sì như gấu trúc. Mặc dù chị cô bảo cô suy nghĩ kỹ nhưng thực ra không cần thiết phải như vậy. Chị cô chỉ cho cô một sự lựa chọn và chị cô cũng biết rõ cô sẽ làm như vậy.

Thế nên vào lúc bảy rưỡi tối, Quách Thiển Thiển ngồi nghiêm chỉnh trước màn hình ti vi, xem dự báo thời tiết trên kênh của đài truyền hình trung ương, nghe nói miền Nam liên tiếp có mưa, nhưng Bắc Kinh vẫn nắng gay gắt.

Cô đặt hai tay lên đầu gối, ngón tay không ngừng xoa xoa, cô không nhớ mình có nói với chị là mình vẫn đang chiến tranh lạnh với Tôn Diễm hay không để còn dặn chị hãy tiếp tục gần cô bạn vài ngày nữa mới nói chuyện với cô ấy. Thực ra, cô không hề biết là Lâm Thâm Thâm đã sớm nói toạc móng heo với Tôn Diễm, hơn nữa Lâm Thâm Thâm còn đồng ý trong ba mươi triệu tệ kia, Tôn Diễm sẽ được hưởng một ít. Cũng tốt, mọi người cùng hưởng lợi ích mà!

Lúc này, Cố Trạch Nặc đang ngồi cạnh bàn ăn đợi cô. Không biết từ lúc nào đồ ăn từ nhà hàng đã được chuyển đến, Cố Trạch Nặc còn cố ý bày thức ăn trong những chiếc đĩa, chiếc bát trắng tinh. Quách Thiển Thiển nhìn một bàn ăn với đầy các loại bát đĩa thì muốn khóc ra tiếng, bởi vì, một lát nữa không phải một mình cô phải... rửa hết sao!

“Ăn thôi!” Cố Trạch Nặc tuyên bố như bậc phụ huynh thời phong kiến. Anh nói xong câu này thì không có ý định nói chuyện gì khác nữa. Có điều như thế cũng tốt, dù sao Quách Thiển Thiển cũng chẳng có chuyện muốn nói với anh. Mặc dù gần đây, Lâm Thâm Thâm đã dạy cô rất nhiều từ chuyên ngành liên quan đến vấn đề tài chính, nhưng cô cảm thấy mình chẳng thể nào giống chị, có thể cùng Cố Trạch Nặc nói một thôi một hỏi từ chuyện lập nghiệp sang chuyện nguy cơ nợ đọng của Hy Lạp...

Thói quen ăn uống của Cố Trạch Nặc vẫn giữ đúng chuẩn mực của bậc vua chúa. Anh làm thế nào để có thể chạm đũa vào bát mà không gây tiếng động nhỉ? Quách Thiển Thiển bỗng nhiên cảm thấy áp lực quá lớn, vì cô thoáng nghĩ đến lúc mình và Tôn Diễm ăn cơm ở nhà đều rất thích gác một chân lên chiếc ghế khác, cảm giác đó thật tuyệt vời làm sao! Mà cũng chẳng nên nhắc chuyện cô cùng Đường Minh Hồng đi ăn trong một nhà hàng, ăn đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân run rẩy, thoải mái làm sao!

Cô phải cố gắng kiềm chế bản thân, để ý tiếng nhai của mình và chốc chốc lại ngẩng đầu lên quan sát Cố Trạch Nặc. Cô nhìn thấy tôm nõn trên đĩa thủy tinh lại nhớ đến món ăn mà Tôn Diễm thích nhất, thậm chí cô còn nhớ mấy hôm trước, sau khi ăn tôm nõn xong, Tôn Diễm còn dùng đũa xĩa răng, đập bàn mắng Sứ Khải, chửi anh là tên xấu xa. Rồi cô ấy nói nhất định phải xuất hiện ở nhà anh, không làm vợ anh được thì phải làm mẹ kế của anh.

Đương nhiên Quách Thiển Thiển còn bồi thêm một câu rằng, cô ấy chỉ có thể làm dì hai, vì mẹ của Sứ Khải hình như vẫn còn sống rất khỏe mạnh, hơn nữa, Tôn Diễm chắc chắn không biết bố anh già như thế nào đâu. Còn Tôn Diễm lúc đó chỉ biết ngán người, vội vàng đổi giọng, khẳng định cho dù không lấy được bố Sứ Khải thì cũng không sao, cô ấy sẽ tiếp tục cố gắng... tiếp tục cố gắng làm con dâu ông ấy, dù sao có chết cũng phải làm ma nhà họ.

Nghĩ đến đó, Quách Thiển Thiển không nhịn được bật cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Cố Trạch Nặc khẽ đặt đũa xuống, hỏi cô: “Không ăn à? Cười cái gì thế? Có muốn uống gì không?”

Quách Thiên Thiên vội vàng lau nước ở trên khoé mắt rồi gạt đầu, thầm mong anh lấy ra một cốc coca cola hoặc sprite thật to và nhiều đá, thế nên khi anh cầm ra hai chiếc ly và bình thần hỏi: “Muốn uống rượu vang hay sâm banh?”, thì thật sự cô muốn khóc lần nữa.

“Có nước lọc không?” Nhân lúc Cố Trạch Nặc chưa ngồi xuống ghế, cô hỏi với vẻ khó khăn. Nhưng anh đã ngồi phịch xuống và không có ý định đứng dậy nữa, chỉ ngước mắt lên, nói: “Trong tủ lạnh có nước lọc đấy.”

“Tự túc là hạnh phúc.” Quách Thiên Thiên lăm bắm tự ăn uì bản thân rồi đứng dậy, cầm hai chiếc ly đến tủ lạnh rót nước. Để phối hợp với khí chất của đại thiếu gia Cố, cô chỉ rót ba phần tư ly nước mà thôi.

Lúc Cố Trạch Nặc uống nước, Quách Thiên Thiên không quên liếc trộm anh. Đúng là không nằm ngoài dự đoán, anh uống nước trắng mà như đang thưởng thức rượu vang cao cấp. Thế nên, có lý do để tin rằng, dù anh ăn mấy loại kem bình dân ở bên lề đường thì nhìn cũng thấy cao sang.

Ăn xong, anh không quên gạt đầu với cô vẻ rất phong độ, kèm theo câu nói mang đậm phong cách lãnh đạo: “Vất vả cho em rồi!”

Đương nhiên Quách Thiên Thiên hiểu được ý của từ “vất vả” ở đây là gì, phải thu dọn một bàn thức ăn thế này cơ mà. Điều quan trọng là, cô còn phải tỏ ra chu đáo, nhiệt tình như nhân viên trực điện thoại tổng đài, kiểu như: “Rất vui được phục vụ anh! Không có gì đâu ạ!”

Lúc Quách Thiên Thiên làm xong tất cả mọi việc thì mới hơn chín giờ tối, nhìn Cố Trạch Nặc đang ngồi trước màn hình vi tính trong phòng sách gỗ bàn phím nhanh như bay, cô liền bật ti vi xem đề giết thời gian. Trong căn phòng nhỏ này, mặc dù mỗi người làm một việc nhưng vẫn cảm thấy bầu không khí vô cùng ấm áp, giống như cuộc sống mà cô hằng mong ước.

Cô không dám về phòng ngủ sớm, vì cô sợ sẽ khơi gợi hormone giống đực của anh. Tuy nhiên lúc kim đồng hồ dịch đến con số mười một, cô không thể chịu nổi nữa, muốn một mình ngủ ngoài phòng khách nhưng lại không tìm được lý do nào hợp lý. Cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, ngay cả tắm cũng không dám, vì cô nghĩ tắm là một hành động đặc biệt có ý nghĩa ám muội với Cố Trạch Nặc.

Khi vào phòng ngủ, cô nằm co ro một bên và còn cẩn thận lấy trong tủ ra một chiếc chăn mới để đắp, cố tạo không gian riêng cho mình. Mười hai giờ đêm, Cố Trạch Nặc mới lặng lẽ đến phòng tắm, lúc anh nằm lên giường, cô có cảm giác sợ hãi đến nỗi lông tơ dựng đứng cả lên.

Anh chỉ nằm in được vài phút, sau đó hình như không chịu được nữa liền quay người nằm nghiêng rồi ôm lấy cô.

Toàn thân Quách Thiên Thiên cứng đờ, cảm thấy hình như bất cứ chỗ nào trên cơ thể anh cũng như đang bốc cháy. “Hôm nay... hôm nay không nhé!” Cô không biết tại sao mình lại nói lắp. “Hôm nay em không khỏe lắm.” Cô cố gắng tìm một lý do hợp lý, thực ra, cô muốn bổ sung thêm câu: “Em rửa bát mệt rồi”, nhưng cuối cùng không dám nói.

“Ừ... được rồi.” Cố Trạch Nặc kéo dài giọng, dường như phải nghĩ một lúc mới miễn cưỡng nhận lời.

“Cái đó...” Quách Thiên Thiên vẫn nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của anh, khéo léo bày tỏ ý kiến của mình.

“Cứ ngủ thế này đi!” Cố thiếu gia nhanh chóng tuyên bố đáp án của anh, cho dù phê chuẩn cho cô hôm nay không cần làm gì với anh, nhưng không có nghĩa là anh không được ôm cô ngủ.

Ôm thì ôm, cứ tự nhiên, Quách Thiên Thiên lắc đầu, thực ra, cô bị “thua thiệt” thế này đâu phải ngày một ngày hai.

Khi đột nhiên tỉnh dậy lúc nửa đêm hay khi đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc mơ nào đó, trong lòng anh luôn trống rỗng, chỉ tồn tại nỗi băng khoăn và cảm giác thất vọng. Chúng ta luôn cố gắng khắc sâu ai đó vào trong tim, nhưng lại bị thời gian chậm rãi xóa mờ, cuối cùng quên luôn hình dáng vốn có ban đầu. Như vậy, điều chúng ta nhớ đến là gì? Trong lúc tâm trạng rối bời, Cố Trạch Nặc bắt giấc cầm điều thuốc, rồi nhìn điều thuốc cháy qua gương, khói thuốc vô tình lan toả khắp nơi, cho đến khi cảm thấy ran rát nơi ngón tay, anh mới tỉnh táo trở lại, vội vàng ném đầu mẫu thuốc chưa hút hơi nào đi.

“Cô ấy chỉ giống Lâm Thâm Thâm thôi, cô ấy là em gái, cô ấy không phải là Lâm Thâm Thâm.” Cố Trạch Nặc nghiêm túc nhắc nhở bản thân.

Trong phòng tắm, anh ra sức vốc nước lạnh vào mặt, sau đó nhìn khuôn mặt ươn nhẹp của mình qua gương, lăm bắm: “Được rồi, mày có thể về giường ngủ một giấc rồi.”

Dù cảm thấy khá hơn lúc nãy nhưng anh vẫn không thể ngủ được, cho đến khi ánh nắng sớm khê hắt vào phòng, anh mới khẽ cử động cánh tay tê dại mà cô gối đầu lên. Trong giấc ngủ, hình như Quách Thiên Thiên cảm thấy điều gì đó nên cô mới cau mày như đang oán trách anh. Khoé môi Cố Trạch Nặc cong lên và anh không động dậy gì nữa, chỉ nhẹ nhàng nhắc chân mình ra khỏi chân cô, không nỡ để cô phải chịu đựng trọng lượng cơ thể mình. Anh ôm chặt lấy cô, không muốn cô đập lung tung vì cả đêm qua anh ngủ một hơn cô rất nhiều, giống như đang phải chiến đấu với tên vô lại... Hình như cô không có thói quen ngủ cùng với người khác hoặc có thể do tâm lý sợ hãi nên trong giấc ngủ, cô đã có những phản ứng căng thẳng theo bản năng.

Cơ thể cô rất thơm, rất mềm mại, lúc ôm cô, anh được nhìn ngắm khuôn mặt cô cùng đáng yên, nhỏ nhắn của cô. Còn cánh tay và đôi chân của cô thuần dài, mịn màng, thế nên anh mới không chịu nổi mà cứ ngắm cô mãi. Cứ ôm cô như vậy đến tám giờ sáng, anh nhìn gò má đỏ hồng của cô mà không nhẫn tâm gọi cô dậy. Anh cố gắng ngồi dậy với động tác nhẹ nhàng nhất có thể. Trước khi ra khỏi phòng, anh còn quay đầu nhìn cô đang nằm ngủ trên giường. Vì được độc chiếm cả một chiếc giường rộng nên cô ngủ như “tiểu nhân đắc chí”, cả người nằm vắt ngang giường. Anh bật cười rồi thở dài, sau đó nhìn cô với ánh mắt lưu luyến rồi mới khép cửa đi làm. Còn cô ngủ một giấc say sưa đến khi mặt trời lên cao mới mơ hồ nghe tiếng gõ cửa, nửa hư nửa thực. Người gõ cửa cũng rất kiên nhẫn, cứ gõ cóc cóc cóc đến tận khi cô hoàn toàn tỉnh táo. “Ai... ai đấy?” Cô nghi ngờ hỏi, người đang gõ cửa chắc chắn không phải là Cố Trạch Nặc.

“Thiên Thiên, đã hơn một giờ chiều rồi, mau dậy ăn cơm thôi, muộn quá rồi!” Biết là cô đã tỉnh giấc, Lâm Thâm Thâm liền đẩy cửa bước vào. Quách

Thiên Thiên vén mái tóc dài loà xoà lên, nhìn vào khuôn mặt giống mình y đúc. “Sao chị lại đến đây? Chị không phải đi làm à?”

“Cố Trạch Nặc đi làm rồi, chị nhìn thấy anh ấy xuống nhà, hôm nay chị xin nghỉ để về thu dọn ít đồ dùng, không phải em cũng phải chuẩn bị đi làm sao?” Lâm Thâm Thâm ngồi xuống giường, giúp em chỉnh lại góc áo.

Quách Thiên Thiên có cảm giác như bị bắt quả tang, vội vàng lấp liếm: “Ai nói là em không phải đi? Chẳng qua hôm nay anh Cố Trạch Nặc không gọi em dậy thôi, không thể trách em được.”

“Anh ấy chẳng bao giờ gọi người khác dậy cả.” Lâm Thâm Thâm gật đầu. “Có điều, em là Cố phu nhân mà, có đi làm hay không cũng không quan trọng.”

“Cố phu nhân gì chứ, chị còn hữu danh vô thực nữa là em!” Quách Thiên Thiên chống tay xuống giường, cười khê. “Em càng chẳng là cái gì cả.”

“Đừng có nói với chị là em cũng thích Cố Trạch Nặc đấy!” Lâm Thâm Thâm liếc nhìn em gái.

“Sao có thể chứ?” Nghe chị nói vậy, Quách Thiên Thiên vội vàng giải thích, rồi hai tay ôm lấy vai. “Anh ấy cứ đụng vào em là em đã run hết cả người, được chưa?”

Trái tim Lâm Thâm Thâm như bị ai đó bóp mạnh, cô vươn vai, chậm rãi nói: “Vậy hai người đến lúc đó thì làm thế nào? Không đến nỗi làm rung cả giường chứ?”

“Bọn em không có cái đó đâu.” Quách Thiên Thiên bỗng bật dậy như lò xo, rồi nhìn chăm chăm vào mắt chị. “Bọn em sao có thể làm chuyện ấy chứ?”

“Anh ấy chưa từng đụng vào em ư?” Lâm Thâm Thâm cũng đứng dậy theo. Cô cắn móng tay nhìn Quách Thiên Thiên. “Hay là em và anh ấy đã có chuyện gì mà em không dám nói với chị? Không sao đâu, em nói đi, chị không trách em đâu.”

“Chị nói thế là có ý gì?” Mặt Quách Thiên Thiên đã tái nhợt, cô thực sự tức giận.

Lâm Thâm Thâm vội vàng vỗ vai em gái, trong lòng tuy chua chát nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Em đừng hiểu lầm, ý của chị là, coi như em bị tai nạn nghề nghiệp ấy.”

“Thế nào là tai nạn nghề nghiệp, chị thấy em là người như vậy sao?” Quách Thiên Thiên tức tối chỉ vào mình, cô nhận thấy chị cô chắc chắn rất yêu Cố Trạch Nặc, vì hiện giờ rõ ràng chị cô đang ghen.

“Chị nói rồi, em hiểu lầm ý chị.” Lâm Thâm Thâm lắc đầu. “Chị thực sự không có ý đó đâu.”

“Vậy chị có ý gì?” Mặc dù hiểu sự ghen tuông của phụ nữ nói chung, nhưng Quách Thiên Thiên vẫn cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, em thấy đó là ý gì thì là ý đó.” Lâm Thâm Thâm không muốn tiếp tục đôi co về vấn đề này nữa vì cuối cùng chỉ dẫn đến cãi nhau mà thôi. Cô rất nhanh chóng bình tĩnh lại, làm từng bước theo kế hoạch đã lên từ trước, cô sẽ thu dọn và kiểm tra xem cái gì cần mang đi và cái gì nên để lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 7.2

Chậm rãi mở cánh cửa tủ quần áo, một mùi hương quen thuộc ập vào mũi, nhìn bộ quần áo đẹp đẽ mà mình từng mặc mà khẽ thở dài. Nhẹ nhàng vuốt ve chúng, cô tin rằng tất cả phụ nữ đều tham lam trước vẻ đẹp của những bộ trang phục, nhưng lại chẳng lấy bộ nào, dù sao sau này cô cũng không mặc đến chúng. Nhưng bộ đầu tiên cô mặc để gặp gỡ Cố Trạch Nặc và chiếc áo sơ mi cô chọn giúp anh thì nhất định phải mang đi để giữ lại một chút kỷ niệm.

“Nếu chị thực sự yêu anh ấy, sao chị không nói thẳng thắn cho anh ấy biết?” Quách Thiên Thiên đứng tựa vào cánh cửa phòng ngủ, nhìn Lâm Thâm Thâm đang dán mắt vào những bộ quần áo của Cố Trạch Nặc với vẻ buồn ngủ, lưu luyến.

Nói rõ ư? Từ lâu họ đã chẳng thể nói chuyện rõ ràng với nhau rồi, đã có một số vết rạn, cho dù dùng keo 502 để hàn gắn lại cũng vẫn để lại dấu vết, cho dù có gương vỡ lại lành thì cũng không có nghĩa trong lòng không còn khúc mắc. Cô né tránh câu hỏi của em gái, bình tĩnh nói: “Em đừng nói với chị là em còn nhớ Đường Minh Hồng đấy nhé!”

Nghe Lâm Thâm Thâm nói vậy, Quách Thiên Thiên ngẩn người, sau đó vội vàng lên tiếng phủ nhận: “Không đâu.”

Lâm Thâm Thâm gật đầu cười. “Tốt nhất em đừng có nhớ, vì bây giờ anh ấy là bạn trai của chị.”

“Chị nói gì cơ?” Quách Thiên Thiên có chút không dám tin, cô bỗng thở gấp, mắt hoa lên.

“Không phải em chia tay với anh ấy rồi sao?” Lâm Thâm Thâm ngừng một lát, rồi xoè tay ra. “Vây bây giờ chị và anh ấy ở bên nhau là hợp lý quá rồi còn gì.”

“Chị thực sự thích Đường Minh Hồng à?” Quách Thiên Thiên nheo mắt bước lại gần chị. “Chị chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn hay không, không cần em phải suy nghĩ hộ đâu.” Cô giả vờ tập trung vào những bộ quần áo, thực ra màu sắc, kiểu dáng của chúng đều đã trở nên nhoe nhoét trước mắt cô. Cô không còn sức để phân biệt chúng nữa, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, cô chỉ biết nói ra những lời có sẵn trong kế hoạch: “Sao em cứ thích quán chuyện của người khác thế nhỉ? Chuyện của Vương Chuẩn cũng vậy, chuyện của Tôn Diễm cũng thế, thực ra mỗi người đều có cách suy nghĩ và cách hành xử riêng, không cần người khác giả vờ tốt bụng can thiệp vào đâu.”

Quách Thiên Thiên lạnh lùng nói: “Ý chị là em không nên như vậy chứ gì?”

“Đừng, em không nên như vậy!” Cô gật đầu khẳng định lời của em gái. “Em đừng có quán chuyện của người khác nữa, cho dù em lật bài ngửa với Cố Trạch Nặc thì chị cũng chẳng sao, cùng lắm chị chỉ bị tổn thất tiền chữa bệnh cho chị thôi.” Cho dù đến cuối cùng, cô vẫn không quên nhắc nhở em gái, làm bất cứ chuyện gì cũng nên nghĩ đến hậu quả, đến bước cuối cùng, cô vẫn muốn lợi dụng sự lương thiện của Quách Thiên Thiên.

Làm như vậy có phải rất vô liêm sỉ không?

Không sai, bản thân cô không phải luôn vô liêm sỉ như vậy hay sao?

Bóng tối bên ngoài chưa hoàn toàn bao phủ nên ánh đèn vàng nhạt toả ra từ ngọn đèn đường khiến người ta có cảm giác thật yên tĩnh. Từ lúc Lâm Thâm Thâm rời đi, Quách Thiên Thiên cứ ngồi im bất động, không muốn nói, cũng chẳng muốn động đậy. Cuối cùng, cô cũng định thần lại, nhìn cảnh vật bên ngoài xe rồi bỗng nhiên cất tiếng: “Chúng ta đi đâu vậy?” Không phải cả ngày hôm nay cô không đi làm ư? Lẽ nào anh muốn đón cô đến công ty làm thêm? Lúc nhận được điện thoại của Cố Trạch Nặc, cô vốn định từ chối nhưng không ngờ anh không cho cô cơ hội từ chối, chỉ buông một câu: “Năm phút nữa anh ở dưới nhà đợi em” rồi cúp máy.

Khuôn mặt Cố Trạch Nặc từ lúc lên xe luôn lạnh lùng, đến lúc này anh mới điềm tĩnh hỏi cô: “Em ở nhà cả ngày, không sợ bị mốc à?”

“Em không bị mốc mà, thật đấy.” Quách Thiên Thiên nhắc cánh tay lên, rồi trước mặt anh ra sức ngửi quần áo mình. “Không tin anh ngửi xem, em không bị mốc mà, nên chúng ta có thể về nhà được không?”

“Muốn về nhà à? Muốn ở riêng với mình anh à? Em học được sự chủ động này từ lúc nào thế?” Tay anh vẫn nắm chắc vô lăng xe, nở nụ cười gian tà. “Vây bây giờ chúng mình về nhà nhé? Anh nhất định sẽ làm em thoả mãn.”

“Ồi, đừng, đừng, đừng!” Cô vội vàng đưa tay day huyệt thái dương với bộ dạng hoàn toàn thất bại. “Đừng là anh nghĩ nhiều quá rồi, vậy anh muốn đi đâu thì đi.”

Từ trước đến giờ, Quách Thiên Thiên chưa từng tưởng tượng rằng nếu mình bị Cố Trạch Nặc nắm tay đi dạo trong một trung tâm thương mại sang trọng thế này thì sẽ có cảm giác gì. Giống như bây giờ, mỗi lần lật nhãn mác của một sản phẩm lên xem dãy số dài dằng dặc đằng sau. Cô tưởng như bị ngạt thở đến nơi. Tuy nhiên Cố Trạch Nặc lại cảm thấy chẳng có gì là không thoả đáng, vẻ mặt của anh rất nhẹ nhõm, chiếc ghế của anh cũng để cô tùy ý định đoạt. Tay trái của cô xách túi đồ, tay phải bị Cố Trạch Nặc nắm chặt. Sau khi tiêu rất nhiều tiền, dường như đã có cảm giác thành công và thoả mãn của một người đàn ông, anh bỗng hôn lên trán cô rồi hỏi: “Bà xã, bây giờ em có cảm giác tim đập nhanh không?”

Nhưng Quách Thiên Thiên chỉ cảm thấy những ngón tay cô đang bị bàn tay của Cố Trạch Nặc siết chặt đến nỗi sắp gãy thành từng đốt. Cô cứng miệng nói nhỏ: “Cố Trạch Nặc, anh có thể đi chậm một chút không, chúng ta có thể đi chậm lại không?”

Trong lòng cô hoàn toàn trống rỗng, cô nhớ Đường Minh Hồng đã từng mua sữa cho cô và nhớ nụ cười trong trẻo mười năm như một của anh. Lần đầu tiên gặp nhau, anh đã đưa cho cô một que kem hương vani, khi ngón tay họ bất giác chạm nhau, chỉ trong phút giây ngắn ngủi đó, một cảm giác như điện giật chạy qua tim. Đang nghĩ ngợi, điện thoại bỗng rung lên bần bật, cô vội vàng lấy điện thoại ra rồi rút tay mình khỏi tay của Cố Trạch Nặc, hai tay cầm điện thoại như muốn tránh ánh mắt của anh, vì tin nhắn gửi đến là của Lâm Thâm Thâm. Mờ tin nhắn ra thì thấy có một bức ảnh, trong ảnh, môi của Lâm Thâm Thâm đang hôn vào má Đường Minh Hồng.

Quách Thiên Thiên mở to mắt, không dám tin những gì mình nhìn thấy. Chị cô đang cười ư? Trò đùa này có phải quá lố rồi chẳng?

Thậm chí cô còn cảm thấy như bị nghẹt thở, mặc dù vô cùng cố gắng để không khóc nhưng nước mắt mấy lần chực trào ra, rồi cuối cùng vẫn lăn xuống. Cô nhắm chặt mắt lại, ôm lấy Cố Trạch Nặc đang ở bên cạnh, lầm bầm: “Tim em đang đập nhanh, rất nhanh, nhanh đến nỗi sắp ngừng rồi.” Nhưng kỷ niệm cũ cứ thế tái hiện trước mắt cô giống như một chuyến tàu đang lao về quá khứ.

Cô ôm anh rất lâu, sau đó ngược lên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh. Trong phút chốc, cô không biết mình nên làm gì, nên nói gì, chỉ biết quay đầu bỏ chạy ra ngoài cửa trung tâm thương mại, chạy ra đến cửa mới dừng lại và nhớ ra bây giờ cô chẳng có nơi nào để đi. Lẽ nào cô muốn quay về để gặp Lâm Thâm Thâm và Đường Minh Hồng ư?

Thế nên cô thở dài rất khẽ, lựa chọn tốt nhất và duy nhất của cô bây giờ là đến bãi đỗ xe đợi Cố Trạch Nặc.

Anh không đuổi theo cô, thế nên cô đành đứng cạnh xe đợi anh. Thật hoang đường, cô bị phản bội, bị bỏ rơi, nhưng chỉ biết chọn cách chờ đợi, chọn cách “nhặt dây mây dạn” cố thủ ở vị trí của mình, nhìn an hung dung, bình tĩnh đi từ cửa lớn ra ngoài. Anh cũng nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của cô đang đợi anh, không cảm thấy bất ngờ chút nào, anh dừng bước trước mặt cô, đợi cô lên tiếng giải thích.

Quách Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Vừa nãy ở trong đó bức bối quá!”

“Ừ.” Cố Trạch Nặc lập tức chấp nhận lý do miễn cưỡng mà cô đưa ra, còn bổ xung thêm: “Hệ thống thông gió của trung tâm này từ trước vẫn rất kém, anh nghĩ lần sau chúng ta không nên đến đây nữa.”

“Ồ!” Quách Thiên Thiên kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, từ lúc nào thì anh trở nên hào phóng như vậy, lại còn điềm đạm và biết chăm sóc, an ủi người khác nữa chứ?

Lúc này, anh đã mở cửa xe, còn cô vẫn ngây ngốc không chịu nói gì. Thực ra ngay từ đầu, Cố Trạch Nặc đã chú ý đến những biểu hiện của cô, lơ mơ đoán được phần nào sự việc. Anh nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô. “Này, lên xe đi chứ!” Anh gọi cô, kéo tâm hồn lạnh lẽo của cô trở về hiện tại.

“Em..” Cố Trạch Nặc nhìn Quách Thiên Thiên kéo dài giọng, rồi anh bắt đầu cởi cúc áo vest. Cô vừa mới bình tĩnh trở lại lại bắt đầu hốt hoảng và cảnh giác. Anh cởi áo vest rồi cởi khuy áo sơ mi, cô nhìn chăm chăm vào động tác của anh mà trong lòng phát tín hiệu báo động nguy hiểm cấp cao nhất. May thay, anh chỉ cởi hai cúc, trái tim vốn đang yếu đuối của cô được một phen phập phồng lên xuống vì sợ. Có điều sau khi suy nghĩ lại, cô thấy mình đã “lơ bò trắng răng”, vì cho dù anh có phóng túng đến mức nào thì cũng không thể cùng với cô ... abc trên xe ô tô được.

Cố Trạch Nặc nghiêng người lấy một chai nước khoáng ở ghế sau đưa cho cô, sau đó mới từ từ khởi động xe. Quách Thiên Thiên đón lấy chai nước, ngẩng đầu nói cảm ơn anh. Cô mở nắp chai, uống ừng ực, lúc cô quay lại nhìn Cố Trạch Nặc thì đã có thể nở nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười này để che giấu những giọt nước mắt vừa nãy của cô, hay để giúp chị cô diễn kịch? Nhưng Quách Thiên Thiên biết, cười có lẽ là lựa chọn duy nhất lúc này, tuy nhiên cười khiến cô cảm thấy khó chịu hơn cả khóc.

Cố Trạch Nặc đặt tay lên vô lăng, chậm chậm lái xe đi ra đường lớn, sự chú ý của anh hình như hoàn toàn tập trung vào con đường nên chắc không nhìn thấy nụ cười của cô. Một lúc lâu sau, anh mới nói nhỏ: “Không muốn cười thì đừng cười, anh không thích em che giấu bản thân như vậy đâu.”

“Em như vậy ư?” Cô uống từng ngụm nhỏ chai nước đang cầm trên tay.

“Ừ, em là thế đấy.” Cố Trạch Nặc nhấm mảy, gạt đầu khẳng định.

Bàn tay đang cầm chai nước của Quách Thiên Thiên bỗng siết chặt. Cô không muốn giải thích nên bắt chước cách nói của chị cô, chẳng thêm bận tâm mà “ném” luôn chủ đề mang tính chủ động của mình cho người khác. “Anh bảo sao cũng được, anh muốn nghĩ thế nào cũng được.”

“Vậy anh nghĩ anh có thể ly hôn với em không?” Cố Trạch Nặc ngoảnh mặt lại nhìn cô. Anh thừa nhận từ sâu trong đáy lòng, anh không muốn điều đó xảy ra chút nào. Cho dù người con gái trước mặt anh chỉ giống Lâm Thâm Thâm, cô ấy không phải là Lâm Thâm Thâm, nhưng anh vẫn không nở xa cô. Anh biết anh không nên coi Quách Thiên Thiên là thế thân của Lâm Thâm Thâm, một sự thế thân của tình yêu không muốn giải phóng, nhưng anh lại cần giải phóng cho Lâm Thâm Thâm. Anh làm như vậy, có phải quá ích kỷ không?

Chai nước bị bóp mạnh nên nước trào ra ngoài, Quách Thiên Thiên luống cuống tìm khăn giấy, vừa lau vừa cẩn thận xác nhận lại: “Anh vừa nói gì cơ?”

Cố Trạch Nặc không nói lại những gì vừa nói, anh tin cô đã nghe thấy rõ ràng, nên nói tiếp: “Ngày mai anh sẽ chuyển khoản số tiền đã ký kết trong hợp đồng sang tài khoản của em, việc làm thủ tục ly hôn anh sẽ tìm người gấp em giải quyết.”

Có những việc đã làm sai, không phải vì con đường quanh co, gấp ghe, mà vì nỗi nghi ngờ trong tim quá lớn, lời đã nói ra có thể thuyết phục được rất nhiều người, nhưng sao lại không thể thuyết phục bản thân? Em không hiểu sự im lặng của anh, vậy làm sao có thể hiểu được sự tuyệt tình, dứt khoát của anh lúc này?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 7.3

Hôm đó, lúc Đường Minh Hồng về nhà, đang bước trên cầu thang thì bị trượt chân ngã, mặc dù không nghiêm trọng nhưng cẳng chân lại có một vết xước dài, trông rất đáng sợ. Cứ để máu chảy ra, anh lâm bầm: “Thiên Thiên, Lâm Thâm Thâm nói chỉ những lúc em không ở bên cạnh anh, anh mới cảm thấy yêu em nhất, bây giờ thì em đã không còn ở bên cạnh anh nữa rồi.”

Đường Minh Hồng chán nản ngồi bệt ở cầu thang, để vết máu dần khô lại, rồi lại thở dài, tiếp tục lâm bầm: “Thiên Thiên, em biết không, lúc em không ở bên cạnh anh, anh vẫn ngốc nghếch như vậy, nhưng thế cũng tốt, em sẽ không còn trách mắng anh nữa, cũng không biết chuyện này để kể cho Tôn Diễm nghe nữa, vì qua cái loa của cô ta thì tất cả mọi người xung quanh đều sẽ biết chuyện anh bị ngã rất vớ vẩn này.” Anh nghĩ có lẽ Quách Thiên Thiên đã quên hết chuyện ngày xưa rồi cũng nên, cho dù bản thân anh cũng quên rất nhiều chuyện, ngoại trừ những kỷ niệm khi hai người ở bên nhau.

Anh đã từng đứng rất lâu dưới khu chung cư của cô, vào ban đêm, nhưng ô cửa sổ đen ngòm như một cái hố có thể thò bàn tay lạnh buốt tóm gọn cả con người vào trong đó. Anh nghĩ đến màu đen của những ô cửa sổ với ánh mắt sâu không thấy đáy của Quách Thiên Thiên, có lẽ cả cuộc đời này anh sẽ nhớ mãi đôi mắt của cô. Họ giống như những con đom đóm, chỉ có thể phát sáng trong bóng tối, đương nhiên, ánh sáng đó cũng chỉ như đom đóm lửa trên

điều thuốc chấy giữa hai ngón tay, nhưng cho dù là gì, ánh sáng nhỏ nhoi đó chắc chắn đã sưởi ấm những năm tháng sau này của họ.

Đường Minh Hồng nhớ đến lần gặp cuối cùng của anh và Quách Thiên Thiên ngày hôm đó. Họ vừa đi trên đường vừa tranh luận gay gắt, thực ra họ đã cãi vã suốt tám năm nên ai có thể đảm bảo là vẫn giữ được sự hoàn hảo không tí vết?

Lúc đang tranh cãi, Đường Minh Hồng không biết rằng Cố Trạch Nặc xuất hiện và mang cô ra khỏi cuộc đời anh, khiến anh vĩnh viễn không thể gặp lại cô nữa. Anh cũng không biết rằng, hoá ra Quách Thiên Thiên luôn rất để ý những lời anh nói. Anh lại thờ dài, lầm bầm “Lúc em không ở bên anh, anh thực sự rất nhớ em, rất yêu em.” Anh nghĩ mình bắt đầu hối hận rồi, nhưng đã muộn, Quách Thiên Thiên không còn ở bên cạnh anh nữa, cho dù có Lâm Thâm Thâm, nhưng anh vẫn lạc lối.

Chuyện Cố Trạch Nặc đồng ý ly hôn thực sự bất ngờ, sau khi nhận được tin nhắn Quách Thiên Thiên gửi đến, Lâm Thâm Thâm cảm thấy vô cùng đau khổ. Cô hiểu sâu sắc rằng, thế là chấm hết. Lúc này đây, cô đang để mặc cho nước mắt lăn tăn tuôn rơi, miệng cắn chặt chiếc khăn rửa mặt và cứ thế khóc nức nở như một đứa trẻ. Cô khóc rất lâu, khóc đến nỗi người mệt mỏi, sau đó mới lặng lẽ bước vào phòng vệ sinh, nhìn kỹ khuôn mặt mệt mỏi, trắng bệch của mình trong gương.

Cô biết, cuối cùng cô cũng phải đi rồi, còn lúc này Tôn Diễm đang đứng bên ngoài gõ cửa rất lâu, không ngừng hét to: “Thâm Thâm, cậu đã xong chưa, tớ sắp về ra quần rồi đây này!”

“Đợi chút, đợi chút.” Lâm Thâm Thâm nhẹ nhàng vén tóc mai, dùng khăn mặt lau đôi mắt đang sưng đỏ và không có ý định ra khỏi phòng vệ sinh.

Bụng đang cuộn lên rất dữ dội nhưng vẫn phải chịu đựng, Tôn Diễm ôm bụng đi vòng quanh phòng khách, quan sát khắp nơi rồi vui mừng phát hiện ra một chiếc túi bia cứng, trông khá chắc chắn. Nước mắt giàn giụa vì xúc động, chiếc túi này đúng là ân nhân cứu mạng của cô!

Tôn Diễm không nói lời nào, nhảy lên xô pha như một chú khỉ rồi nhanh chóng đồ tất cả giấy tờ trong túi ra. Sau đó, cô cầm chiếc túi mang về phòng mình, trịnh trọng ngồi lên, rồi bắt đầu tiến hành “công việc” một cách đầy nhẹ nhõm và sung sướng.

Trong khi Tôn Diễm đang ở trong phòng thực hiện cái công việc rất mất hình tượng đó, lại còn ngâm nga hát thì Lâm Thâm Thâm từ phòng vệ sinh bước ra. Cô thấy phòng của Tôn Diễm không đóng cửa nên ngó đầu vào định bảo bạn là phòng vệ sinh có thể dùng được rồi, kết quả, trước mặt cô lại là cảnh tượng Tôn Diễm đang ngồi hít ra thở vào.

Lâm Thâm Thâm vội bịt mũi, vừa tức vừa buồn cười, không có ý định bỏ qua cho bạn. Cô cố ý đứng ở cửa nhìn với vẻ khinh bỉ, nói: “Tôn Diễm, cậu đang làm gì đấy?” Có lúc, cô cảm thấy mình và Quách Thiên Thiên thật may mắn vì đã có một người bạn thân như Tôn Diễm, vì bất cứ lúc nào cảm thấy buồn phiền, bọn họ cũng có người để xả stress.

“Đang giải quyết.” Tôn Diễm nói thẳng thắn không cần giấu giếm.

“Được rồi, cậu đúng là... chuyện gì cũng có thể làm được...” Lâm Thâm Thâm thờ dài cảm thán, sau đó quay người bỏ đi.

Mặc dù những đồ đạc Lâm Thâm Thâm thu dọn rất ít, hành lý cũng rất đơn giản nhưng Tôn Diễm cảm thấy dường như có điều gì đó không ổn. Cô kiếng chân đứng ở ban công nhìn ra ngoài, thấy Lâm Thâm Thâm và Đường Minh Hồng đã mất hút ở cổng chung cư, rồi quay vào vội vàng gọi điện thoại cho Quách Thiên Thiên. Nhưng điện thoại mới đổ một hồi chuông, cô lại nhanh chóng tắt máy vì cảm thấy vẫn hơi sợ giọng nói của bạn. Cô cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, thấy Quách Thiên Thiên không gọi lại, dù bất ngờ nhưng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Cậu hãy nhanh chóng đến sân bay, nếu may mắn có thể gặp được Lâm Thâm Thâm và Đường Minh Hồng ở quầy soát vé và giữ họ lại, họ đang chuẩn bị cao chạy xa bay đấy.” Đây là tin nhắn của Tôn Diễm vừa gửi cho Quách Thiên Thiên, gửi xong, cô nhìn khắp lượt căn phòng trống rỗng chỉ có mỗi mình cô mà thờ dài. Cô cố gắng gửi tin nhắn này với mục đích muốn lấy công chuộc tội, vì cô không tìm được cách nào để bù đắp cho Quách Thiên Thiên, bù đắp cho những lỗi lầm mà cô đã phạm phải.

Lúc này, Quách Thiên Thiên đang ngồi trên taxi đến sân bay. Người lái xe quay đầu lại nói với cô: “Cháu gái, cháu yên tâm đi, đường xá bây giờ rất tốt, chưa đầy ba mươi phút nữa là cháu có thể đến nhà ga T3 của sân bay Bắc Kinh rồi.” Chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc thì đột nhiên Quách Thiên Thiên cảm thấy hối hận, cô vội vàng nói: “Bác tài, cháu không muốn ra sân bay nữa, cho cháu quay về ạ.”

“Quay về?” Người lái xe có chút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô gái qua gương chiếu hậu.

“Dạ vâng, quay về, nhưng không phải là nơi vừa nãy.” Đại chỉ cô muốn nói đến là phòng trọ của cô và Tôn Diễm, cô muốn về nhà, trở về làm Quách Thiên Thiên.

Không thể không thừa nhận Cố Trạch Nặc làm việc rất nhanh, luật sư của anh đã thông báo cho Lâm Thâm Thâm đến ký thủ tục ly hôn. Lâm Thâm Thâm ký tên rất nhanh, sau đó, cô cùng Đường Minh Hồng ra đi và chuyển giao hết và chuyển giao hết các mối quan hệ xã hội lên Quách Thiên Thiên, ngay cả số điện thoại của cô cũng chuyển cho Quách Thiên Thiên.

Cuối cùng, Lâm Thâm Thâm cũng không còn một ngày hai mươi tư tiếng lúc nào cũng phải ở trạng thái “sẵn sàng chiến đấu” nữa. Cô nói với Quách Thiên Thiên rằng cô thật may mắn vì đã vứt bỏ lại cái gánh nặng “làm Cô phu nhân” cho em gái. Cô kể rằng, ngày trước, mỗi lần trong công ty xuất hiện tin đồn Cố Trạch Nặc cặp kè với một nữ sinh nào đó thì tất cả nhân viên trong công ty sẽ liệt kê danh sách một loạt các đối tượng khả nghi, bao gồm cả cô, từ tính cách, học lực, thậm chí số đo ba vòng, họ cũng đem ra so sánh. Áp lực vô hình này khiến cho Lâm Thâm Thâm không thể thờ nổi, cô không phải siêu nhân, đương nhiên không thể có cùng lúc ba bằng đại học và một bằng tiến sĩ như Cố Trạch Nặc, cô cũng không có thân hình siêu mẫu một mét tám như một cô người mẫu mà công ty anh từng hợp tác làm quảng cáo, cô lại càng không có thói quen chăm chút tí mĩ, chu đáo cho tổng giám đốc như thư ký Lý Mạn, và đương nhiên cô lại càng không phải là một “nữ công gia chánh” chuyên ở nhà nấu cơm, giặt giũ, “hàng khăn sửa túi” cho chồng.

Những kẻ ngồi lê đôi mach ấy còn suýt đem cả mẹ của Cố Trạch Nặc ra để so sánh, đương nhiên nếu họ muốn so sánh, Lâm Thâm Thâm lập tức giờ hai tay đầu hàng, cho dù cô có ăn kiêng để giữ dáng, cố gắng chăm sóc da dẻ hay học thạc sĩ, tiến sĩ, chịu đựng tất cả thì cũng không thể sinh một đứa con cho nhà họ được.

Sau vài tiếng đồng hồ, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Song Lư, Thành Đô. Trước khi lên xe du lịch, cô kéo Đường Minh Hồng đến phố đi bộ Xuân Hy ăn một bát mì lạnh và bánh sủi cào. Ở phố đi bộ này có những món ăn với tên gọi rất hay. Thực ra gọi bằng tên gì thì cũng chỉ là một cái tên, chúng ta gọi thứ đó là tuổi trẻ, quá khứ, hay một cái tên nào khác của thời gian, chẳng qua cũng chỉ là những câu chuyện đặc biệt đã từng xuất hiện trước đây và trong một tâm trạng đặc biệt mà thôi.

Cẩn thận nếm những món ăn được dệt bởi những câu chuyện xưa và những tâm trạng xưa cũ khiến cho cô cảm thấy món ăn càng trở nên đặc biệt. Tuy nhiên, ngay lập tức, làm như vậy thật tốn công, tuổi trẻ của cô, quá khứ của cô như bình hoa đã vỡ, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể hàn gắn lại được.

Ăn xong, Lâm Thâm Thâm đứng dưới bức tượng đồng ở quảng trường Trung Sơn, ngẩng lên nhìn ánh nắng chiếu vào bức tượng, cảm thấy bờ vai thật ấm nóng. Cô gọi điện đường dài cho Quách Thiên Thiên, số điện thoại cũng là số lạ vì cô vừa mua ở một sạp báo gần đây. Cô nói với em gái: “Cuối cùng chị cũng nghĩ thông suốt rồi, tiền thật sự không phải là quan trọng nhất, quan trọng là được giải thoát tâm hồn. Bây giờ chị đang ở bên Đường Minh Hồng, thế nên đã thực sự được giải thoát rồi.”

“Thế ư? Vậy thì chúc mừng hai người.” Quách Thiên Thiên cười lạnh đáp lại chị.

“Chị nhớ có lần em hỏi chị, Đường Minh Hồng đã trả lời em một bức thư, đúng không?” Lâm Thâm Thâm cắn môi.

“Vâng.” Quách Thiên Thiên gật đầu. “Có điều em cũng nói em không biết, không nhìn thấy, cũng chưa đọc được, đúng không?” (Hồi kỳ kỳ ta? Phải là “chị” chứ nhỉ? Thôi kệ để nguyên bản đi)

“Bức thư đó chị đã nhận được và giữ nó, chị sợ làm em bị tổn thương nên không chuyển nó cho em. Trong thư, Đường Minh Hồng nói là em chẳng biết viết thư tình gì cả, hãy cố gắng học viết cho hay rồi có chuyện gì thì tính sau.”

“Vậy bây giờ thì sao? Chị đã làm tổn thương em rồi nên mới nói thẳng cho em biết?” Bàn tay cô nắm chặt chiếc điện thoại.

“Không phải, không phải!” Lâm Thâm Thâm lắc đầu. “Thực ra, cái chị muốn giấu không phải điều này, chị bị bệnh xuất phát từ đâu em biết không? Chính là từ bức thư này. Chị biết, lúc chị nhận được bức thư này và đốt nó đi, ông trời đã báo ứng chị.”

“Đốt ư? Chị nói chị đã đốt rồi ư?” Quách Thiên Thiên bất giác xiết chặt điện thoại, cô cảm thấy chị sắp nói ra những lời không hay chút nào.

Quả nhiên, Lâm Thâm Thâm nói tiếp những lời mà cô đã chôn chặt trong lòng bao nhiêu năm nay, giọng nghèn nghẹn: “Đúng vậy, trận hoả hoạn năm đó, bố mẹ vì trận hoả hoạn đó mà chết.”

“Chị hết thuốc chữa rồi, Lâm Thâm Thâm!” Quách Thiên Thiên nhắm mắt trong sự rã rời.

“Đúng, chị nghĩ mình đã hết thuốc chữa rồi, nhưng thực sự chị không cố ý. Lúc đó chị đốt lá thư trong cái chậu rửa mặt, không ngờ bố đột nhiên gọi chị, vì hoảng sợ, chị đặt cái chậu với lá thư đang cháy đó xuống dưới gầm giường...” Vô số lần nghĩ tới khoảnh khắc đó, Lâm Thâm Thâm vẫn hận sao mình không chết quách đi.

“Chị đang sợ phải không?” Quách Thiên Thiên không kìm được hỏi lại.

“Đương nhiên là rất sợ, sợ đến nỗi muốn chết. Em có biết lúc ở bên Mỹ, chị đã sống với những ngày tháng như thế nào không?” Lâm Thâm Thâm gật đầu, nước mắt cứ thế trào ra, cô vội vàng đưa tay lên quệt.

“Còn bây giờ thì sao? Chị không sợ nữa ư? Chuyện gì chị cũng dám nói ra rồi sao?” Quách Thiên Thiên cố gắng kìm nén cơn tức giận đang bùng lên, cô thực sự không muốn trách chị, nhưng trận hoả hoạn đó rốt cuộc có được coi là cơn ác mộng của bản thân cô không?

“Chị đã bù đắp cho em rồi mà,” Lâm Thâm Thâm thốt lên.

“Chị bù đắp cho em?” Quách Thiên Thiên hỏi lại bằng giọng rất nhạt, nhạt đến nỗi như có một màn sương bao phủ trước mắt.

“Đúng.” Lâm Thâm Thâm hít một hơi rồi gật đầu. “Ba mươi triệu tệ chị đã để lại toàn bộ cho em, toàn bộ... Hãy coi đó là sự day dứt của chị, là sự bù đắp của chị cho em~”

“Chị còn gì để nói nữa không?” Quách Thiên Thiên cảm thấy môi mình sắp bị cắn rách. “Nếu không còn gì để nói nữa, em cúp máy đây!”

“Đương nhiên có chứ, em đã đọc chiếm toàn bộ số tiền thì cũng cần giúp chị một số chuyện chứ.” Lâm Thâm Thâm cố gắng giữ cho giọng nói của mình được bình tĩnh.

Quách Thiên Thiên giận đến mức bật cười. “Chị nghĩ điều này có thể xảy ra sao?”

“Có chứ.” Lâm Thâm Thâm kiên trì nói tiếp. “Vì dù sao đó cũng không phải chuyện của chị, mà là mẹ chồng chị, mẹ của anh Cố Trạch Nặc.”

“Em không thể giúp chị được.” Quách Thiên Thiên nói rất dứt khoát.

Lâm Thâm Thâm đã dự cảm trước là em gái cô sẽ nói như vậy, nên cô nhanh chóng nói tiếp: “Giúp hay không là do em tự quyết định.”

“Chị nói xong chưa? Vậy em cúp máy đây.” Mặc dù nói thế nhưng Quách Thiên Thiên không dám ngắt điện thoại trước, vì trong thâm tâm, cô ý thức được rằng, có lẽ đây là lần cuối cùng mình và chị nói chuyện với nhau.

“Em nói đúng, yêu thật lòng rất quan trọng, tình cảm chân thật rất quan trọng, chị có Đường Minh Hồng rồi còn cầu xin gì nữa chứ?” Sau đó bên tai cô là những âm tút tút của điện thoại bị ngắt, chính cô chủ động ấn vào nút đỏ vì cô không thể nào nói tiếp được nữa, nói những lời làm tổn thương Quách Thiên Thiên đồng nghĩa với việc làm tổn thương chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 7.4

Lâm Thâm Thâm suy nghĩ rất thấu đáo, toàn bộ sự việc vốn không hề có sai sót, nhưng cô lại không hề phát hiện ra rằng, lúc Tôn Diễm trút cái túi giấy đựng đầy thư đỏ ra thì một lá thư rơi xuống gầm xô pha và cô đã không kịp mang lá thư đó đi cùng với những lá thư khác. Nội dung trong lá thư lại là minh chứng hùng hồn cho sự “không ăn khớp” trong cách cư xử tuyệt tình của cô với em gái, với Cố Trạch Nặc, vì đó là bức thư giải bày những tâm sự chân thật nhất của cô với Cố Trạch Nặc. Trong lá thư đó, cô đã viết: “Cố Trạch Nặc, em nhớ khuôn mặt anh, nhớ ánh mắt cố chấp của anh dưới ánh đèn đường mờ tối, nhớ hơi thở căng thẳng lúc ôm em và cả vẻ mặt rạng rỡ, tình nghịch của anh. Em nhớ em chưa bao giờ nói với anh là em ghét sự phòng bị của anh, ghét một doanh nhân như anh, ghét sự hà khắc, kén chọn của mẹ anh. Đúng thế, em chưa bao giờ nói với anh điều đó, em chỉ mỉm cười với anh rất thản nhiên, làm thật tốt những điều khoản trong hợp đồng. Em đã nói với bản thân mình là em làm vì tiền, em nói với anh là em làm vì tiền, nhưng thực ra trong trái tim em luôn mách bảo rằng, em rất, rất yêu anh. Thế nên bây giờ em mới ra đi, thế nên anh được tự do rồi.”

Lâm Thâm Thâm quả thực rất yêu Cố Trạch Nặc, bởi vì cô sẽ không còn được gặp lại anh nữa.

Dưới ánh đèn hành lang, lúc Quách Thiên Thiên bước đến chỗ chiếu nghỉ rẽ lên tầng năm để về phòng thì nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tôn Diễm. Cô ấy đang nói với một người nào đó: “Đến đây là được rồi ạ.”

“VẬY... TẠM BIỆT.” chàng trai lạ mặt nói xong liền quay người bước xuống lầu. Trong ánh sáng lấp loáng đó, Tôn Diễm bỗng cảm thấy bóng dáng người đàn ông đó hơi... lẻ loi, bơ vơ, dù sao đó là một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

“Này...”

Chàng trai dừng lại, quay đầu hỏi: “Gì thế?”

Tôn Diễm cố ý cười khê. “Đi đường chú ý an toàn, còn nữa... hôm nay, cảm ơn anh nhé!”

“Ừ.” Chàng trai trả lời, ngay sau đó đi lướt qua Quách Thiên Thiên.

Chuyển túi xách từ tay trái sang tay phải, Tôn Diễm thở dài.

“Thực ra, tớ cũng vừa mới về thôi.” Quách Thiên Thiên từ phía sau bước lên, vừa nói vừa lấy chìa khoá ra, mở cửa rồi nghiêng người bước vào. Cô trêu bạn: “Anh chàng đó đẹp trai đấy chứ!”

Tôn Diễm ở phía sau đóng cửa lại, sau đó ném túi xách lên chiếc xô pha trong phòng khách, cười đáp lại: “VẬY TỚ NHƯỜNG ANH TA CHO CẬU NHÉ!”

“Cậu đùa đấy à?” Trông thái độ của Quách Thiên Thiên rất nghiêm túc, cô bật ti vi trong phòng khách.

“Cậu nghĩ xem, tớ giống đang đùa lắm à?” Tôn Diễm thu lại tất cả biểu cảm trên gương mặt, sau đó tìm thấy chiếc điều khiển trong góc xô pha rồi đưa cho bạn.

“Không phải là cậu đang muốn bù đắp đấy chứ?” Quách Thiên Thiên thở dài, nghĩ đến cuộc trò chuyện của cô với chị gái ngày hôm nay.

“Nếu có thể coi đó như sự bù đắp của tớ dành cho cậu thì tớ tình nguyện.” Tôn Diễm cắn môi nói nhỏ. “Tớ thật sự... rất có lỗi với cậu, tớ cũng không biết mình có thể làm gì để chuộc lỗi.”

“Hôm nay tớ thấy hơi buồn.” Quách Thiên Thiên ngắt lời bạn, cô chuyển kênh loạn xạ, từ tin tức thời sự đến kênh thể thao rồi đến kênh phim truyện... vẫn chẳng có thứ gì khiến cô thấy thích thú nên chán nản ném chiếc điều khiển khiến nó lại nằm lộn thòm ở góc xô pha như cũ.

Tôn Diễm đi vào bếp đun nước, sau đó ra phòng khách, đứng tựa vào khung cửa. “Sao thế? Vì tớ đã tạm biệt tình trạng độc thân và bước ra khỏi cái

bóng của Sứ Khải, trong khi cậu vẫn đang ngập lặn trong biển khổ cô đơn à?”

“Vi ánh mắt của cậu.” Quách Thiển Thiển nhẹ nhàng lắc đầu.

“...” Tôn Diễm nhìn bạn với ánh mắt nghi ngờ khó hiểu.

“Cậu thực sự nghĩ rằng anh chàng đó rất được ư?”

“Không phải cậu vừa mới khen anh ấy rất đẹp trai sao?”

“Chẳng ra sao cả.” Nước đang đun sôi trên bếp ga lúc này kêu réo lên. “Cậu chẳng biết thương thức đàn ông gì cả! Anh ta chẳng bằng móng tay của Đường Minh Hồng!”

“Thế...” Tôn Diễm quay người đi tắt bếp. “Tại sao cậu không giữ chặt lấy Đường Minh Hồng? Cậu đang hối hận à? Hay hối hận cũng không kịp nữa?”

“Tớ thực sự không có...” Quách Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn bạn, bản thân cô không chỉ một lần giải thích về điều này, những việc đã trôi qua thì hãy để nó trôi qua, cô không trách Tôn Diễm nữa, nhưng Tôn Diễm vẫn không tin.

“Vậy cậu làm ơn nhanh chóng tìm một người bạn trai và quên anh ta đi có được không?” Tôn Diễm bình tĩnh ngắt lời bạn. “Hay nói cách khác là cậu đừng nhớ đến anh ta nữa.”

“Chuyện này không phải tớ muốn nhanh là nhanh được.” Quách Thiển Thiển cúi đầu, vắn vệt vạt áo mình.

“Hôm nào tớ sẽ giới thiệu cho cậu một anh chàng... Tớ bảo này...”

Quách Thiển Thiển không muốn ngồi lại đây nữa, liền bật tai chạy vào phòng mình. Sau mười phút bình tĩnh, vẫn thấy Tôn Diễm đứng ngoài cửa gõ nhẹ hai tiếng rồi giải thích: “Anh chàng lúc nãy tớ không quen, buổi chiều về nhà, tớ bị xe ô tô của anh ta đâm phải, anh ta đưa tớ đến bệnh viện kiểm tra rồi lại đưa tớ về nhà!”

Quách Thiển Thiển nhớ cô từng đọc được một câu nói đầy tính triết học là: Những sự việc trên thế giới này luôn tồn tại ba phương diện, phương diện chủ quan, phương diện khách quan, và phương diện chân thực. Thế nên quan điểm của người khác luôn là của người khác, quan điểm của mình luôn là của mình, còn sự thực luôn ẩn chứa trong mỗi sự việc, không thiên vị bên nào. Trái đất luôn chuyển động, thời gian luôn trôi đi, không vì bất cứ việc gì của bất cứ ai mà ngừng lại.

“Cố phu nhân, Chủ tịch Cố đang họp ạ.” Công ty vẫn bận rộn như thường ngày, không vì thiếu bất cứ ai mà thay đổi. Thực ra, Quách Thiển Thiển rất hiểu ý của Tôn Diễm, bất cứ chuyện gì cũng có khởi đầu và kết thúc, thế nên cô mới tìm đến Cố Trạch Nặc, hoàn thành nốt một số chuyện chưa hoàn thành, nhưng bước chân của cô chưa đặt lên bậc, Lý Mạn đã bước đến ngăn cô lại.

“Tôi không phải là Cố phu nhân.”

“Ồ, đúng rồi.” Lý Mạn gật đầu cười, xoa xoa tay. “Hai người đã ly hôn rồi.”

Quách Thiển Thiển cố kiềm chế sự chua xót trong lòng, ngẩng đầu mỉm cười, giải thích: “Tôi không phải Lâm Thâm Thâm, tôi tìm Cố Trạch Nặc có việc.”

“Ồ!” Lý Mạn ngẩng đầu, chăm chú quan sát khuôn mặt cô, sau đó cười khê, nghĩ thầm chị ấy cho rằng thay áo khác thì mình sẽ không nhận ra chị ấy sao, thế nên giọng điệu của Lý Mạn vẫn hết sức lịch sự: “Chị có hẹn không ạ?”

“Không.” Quách Thiển Thiển lắc đầu.

“Vậy chị gọi điện cho anh ấy được không ạ?” Lý Mạn thờ phào, ngắm những móng tay vừa sơn của mình. “Dù sao chị cũng có số điện thoại của Tổng giám đốc, vậy nên xin chị đừng làm khó cho những người làm công ăn lương như bọn em.”

“Số điện thoại của anh ấy đã bị liệt vào danh sách đen của tôi rồi.” Quách Thiển Thiển nhếch môi cười.

“Ồ? Thật vậy sao? Cái tin này cũng thật là...” Cô ta muốn nói thật là hả hê, nhưng cảm thấy mình không nên có biểu hiện đắc ý rõ rệt như thế, nên nói tiếp: “Hay chị về nhà đợi anh ấy vậy.”

“Cố Trạch Nặc đã thay khóa cửa căn hộ chung cư rồi.” Quách Thiển Thiển nhìn thấy vẻ mặt đang cười trên nỗi đau của người khác của Lý Mạn, cố gắng nhẫn nhịn để nói chuyện với cô ta thì đột nhiên cánh cửa phòng họp được đẩy ta, Cố Trạch Nặc đã họp xong. Anh chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra cô, nhưng lông mày nhũn lại. “Không phải đã chuyển tiền cho cô rồi sao? Cô còn đến tìm tôi làm gì?”

“Anh nghe em nói, em là Quách Thiển Thiển, không phải là Lâm Thâm Thâm.” Cô cố gắng bình tĩnh giải thích.

“Quách Thiển Thiển, cô nghĩ đến mức tôi ngốc đến mức không phân biệt nổi hai chị em các cô sao? Có lẽ lúc đầu không phân biệt được, nhưng sau đó thì phân biệt quá dễ dàng.” Lần đầu tiên anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Anh biết hết rồi ư? Vậy anh có thể cho em chút thời gian, em muốn nói với anh vài chuyện.” Thái độ của cô rất thành khẩn. Nhìn vào ánh mắt anh, cô

vội vàng bổ xung: “Có được không ạ?”

Cố Trạch Nặc trầm ngâm vài giây, sau đó nhanh chóng lắc đầu, quay người định đi. “Nói chuyện gì, chuyện kinh doanh à? Cô có thể hợp tác với tôi kiếm ra bao nhiêu tiền? Vài chục triệu? Vài trăm triệu? Hay vài tỉ?”

Cô cũng xoay người theo bước chân anh. “Đương nhiên em không đến để bàn chuyện làm ăn với anh, em chỉ muốn nói chuyện với anh.”

“Chị có biết Tổng giám đốc bạn như thế nào không? Chị có biết mỗi phút của Tổng giám đốc đáng giá bao nhiêu tiền không?” Lý Mạn đứng bên cạnh anh nói xen vào mấy câu, trước mặt bao nhiêu người khiến Quách Thiển Thiển đỏ bừng mặt.

“Em có thể trả ba mươi triệu để nói chuyện với anh nửa tiếng.” Cố gắng kiềm chế, cô nắm chặt vạt áo mình.

“Ba mươi triệu?” Lý Mạn kinh ngạc há hốc miệng, thấp giọng hỏi. “Chị nói đó là tiền yên Nhật hay tiền Peru?”

Ngay cả Cố Trạch Nặc cũng nhìn cô bằng ánh mắt không dám tin đó là sự thật. “Quách Thiển Thiển, cô nói ba mươi triệu?”

“Nếu không đủ thì ba mươi triệu năm trăm tám mươi lăm nghìn bảy đồng năm hào.” Cô lấy trong túi xách ra một tấm thẻ ngân hàng và toàn bộ tiền mặt, rồi ra sức lục túi. “À không đúng, là sáu hào.” Quách Thiển Thiển nhìn Cố Trạch Nặc không nói gì, nói tiếp: “Đây là toàn bộ gia sản của em rồi, lẽ nào còn cần viết giấy nợ nữa? Anh có thể đưa ra giá.”

“Quách Thiển Thiển, có chuyện gì cô nói đi, không cần làm tôi khó chịu trước mặt nhiều người như vậy đâu!” Sự kiên nhẫn của Cố Trạch Nặc đã hoàn toàn cạn kiệt, cuối cùng anh không chịu nổi bảo cô đi thẳng vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 7.5

Văn phòng của anh vẫn rộng rãi, sáng sủa như trước, Quách Thiển Thiển đứng bên cạnh chiếc bàn làm việc bằng gỗ lim to rộng, ngón tay cô chạm vào mặt bàn sạch sẽ. Sau đó, cô lấy trong túi xách ra một tấm thẻ ngân hàng đã chuẩn bị sẵn, giơ ra. “Số tiền này không phải là em tiêu mất, mà là vật về chủ cũ.”

“Cái này tôi đã đồng ý đưa cho cô thì chính là của cô.” Cố Trạch Nặc chẳng buồn nhìn tấm thẻ. “Thế này nhé, nói cho đúng thì số tiền này là tôi đã đồng ý trả cho chị gái cô. Cô ấy xử lý thế nào hoặc chuyển khoản cho cô là quyết định của cô ấy, tôi không muốn can thiệp vào. Nếu cô muốn vật về chủ cũ thì nên tìm chị cô là Lâm Thâm Thâm chứ không phải là tôi.”

“Vậy em hỏi anh nhé, là một người con, một số chuyện không thể nhờ người khác làm hộ, đúng không?” Quách Thiển Thiển đặt chiếc thẻ lên mặt bàn, cô thật sự muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này cho xong.

“Cô muốn nói gì thì nói thẳng ra đi!” Cố Trạch Nặc sờ tay lên mũi, nhắm mắt lại.

Quách Thiển Thiển gật đầu, giọng nói rõ ràng, dường như đang nói trúng tim đen ai đó: “Thực ra, anh Cố Trạch Nặc, anh chính là người luôn quan tâm đến mọi người, cũng để ý đến rất nhiều việc, nhưng lại giả vờ như không để ý, không quan tâm gì hết.”

“Cô nói cái gì cơ?” Anh nheo mắt nhìn cô, bật cười với vẻ khinh miệt. “Cứ coi như cô thích nói thế nào thì nói thế đi.”

“Mẹ anh muốn chị Lâm Thâm Thâm đặt bức ảnh này ở cạnh bác khi bác mất.” Cô lấy ra tấm ảnh đen trắng mà chị cô đã đưa cho cô rồi đẩy về phía anh. Cố Trạch Nặc đỡ nhìn cô, giơ tay ra đón lấy, sau đó rất muốn lập tức xé vụn nhưng lại nhanh chóng dừng tay, ném nó về phía Quách Thiển Thiển, nói với giọng tức tối: “Bà ấy muốn để đâu thì để, tôi tôn trọng, tôi không quan tâm.”

Tấm ảnh khế rơi xuống đất, ngay dưới chân của Quách Thiển Thiển. Cô nói: “Em nghĩ bác ấy vẫn hy vọng chính con trai của bác sẽ giúp bác ấy làm chuyện này.”

“Cô điên rồi à?” Anh gần như gầm lên, bước đến ghì chặt hai cánh tay của Quách Thiển Thiển vào thành bàn. “Tôi đã nhẫn nhịn đủ rồi, tôi cũng đã hiểu thuận đủ rồi, cô còn muốn tôi như thế nào nữa?”

Cô bình thản nhìn anh. “Em chỉ muốn anh coi bỏ khúc mắc trong lòng.”

“Tôi chẳng có khúc mắc nào hết.” Anh bức bối quay mặt đi, cảm giác như đang không thể thở được.

Quách Thiển Thiển ngồi xuống nhặt tấm ảnh lên, nhìn khuôn mặt trẻ trung của chàng trai trong tấm ảnh, rồi nhìn thân hình đang run lên của anh, nói tiếp: “Thật sự không có ư?”

“Cô thì biết cái gì?” Cố Trạch Nặc vẫn đứng quay lưng về phía cô.

“Vậy để em nói cho anh nghe.” Quách Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn, tấm lưng to rộng của anh.

“Tôi không muốn nghe” Anh bịt chặt hai tai mình.

“Không muốn nghe cũng phải nghe, thời giờ là do em bỏ tiền ra mua đấy!” Cô không nhìn anh nữa, mà tập trung sự chú ý của mình vào những đường vân tự nhiên trên chiếc bàn gỗ lim.

“Cô muốn nói gì thì nói nhanh lên!” Trong giọng nói của anh tràn đầy sự chán nản.

“Đúng vậy, anh rất đau lòng.” Cô lại ngược nhìn anh, anh đã quay người lại, anh muốn cho cô thấy cô đã nói sai, sự bất mãn của anh tất cả thể hiện trên khuôn mặt, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì, cứ để cho cô nói tiếp: “Anh buồn vì luôn cho rằng, cho dù người mẹ anh yêu nhất không phải là bố anh thì cũng phải là anh, thế nên tấm ảnh mà bà cất giữ, nâng niu phải là ảnh của anh mới đúng, nhưng anh có cảm thấy mình là con người rất ích kỷ không?”

“Tôi ích kỷ?” Anh giơ tay chỉ vào khuôn mặt mình.

“Đúng, anh rất ích kỷ, vì anh rất yêu mẹ anh, nhưng đã bao giờ anh đặt mình vào hoàn cảnh của bác để nghĩ cho bác chưa, và anh có biết tại sao bác lại làm như vậy không?” Ánh mắt Quách Thiên Thiên rất lạnh lùng.

“Vì bà ấy yêu người đàn ông đó hơn cả yêu con trai mình.” Anh vừa nói vừa nheo mắt lại.

Quách Thiên Thiên nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Anh sai rồi, không thể phủ nhận rằng bác ấy có tình cảm với người đàn ông đó, nhưng người bác ấy yêu hơn cả là con trai mình.”

Cố Trạch Nặc nhìn vào một góc phòng, tỏ vẻ khinh thường, “Cô đâu phải bà ấy.”

“Vì bác đã nói chuyện này với chị em, bác ấy vô cùng tiếc nuối người đàn ông kia, thế nên bác ấy mới muốn mang theo tấm ảnh của ông ấy bên mình, nhưng nếu ông trời cho bác ấy chọn lựa lần nữa, bác ấy vẫn từ bỏ người đàn ông đó và chọn anh, vì anh là giọt máu của bác ấy, bác ấy có thể hi sinh tất cả vì anh, bao gồm cả người đàn ông đó, cũng bao gồm tất cả những gì bác ấy có, thế nên bác ấy mới cảm thấy tiếc nuối, mới giấu tấm ảnh của ông ấy thật kỹ...”

“Tiếc nuối?” Cố Trạch Nặc hơi nheo mắt, giống như bỗng nghĩ thông điều gì đó, phải nói rằng hình như lời nói của Quách Thiên Thiên đã gọi lên trong lòng anh một sự thoải mái, dễ chịu không thể nói thành lời.

Quách Thiên Thiên nói tiếp: “Mẹ anh sẽ không bao giờ tiếc nuối vì anh, bác ấy đã cho anh tất cả những gì có thể, thế nên bác ấy không cần giữ ảnh của anh làm gì, vì như thế bác ấy sẽ thấy áy náy suốt cuộc đời.”

“Cô nói xong chưa, hình như đã hết thời gian rồi đấy!” Anh không muốn nghe cô nói tiếp nữa, vết thương trong lòng anh hình như đã được xoa dịu phần nào, tuy vẫn đau nhưng giờ đã có chút cảm động.

“Nhanh vậy sao?” Quách Thiên Thiên nhìn vào di động, thực ra mới chỉ vào phút trôi qua, có điều những gì cô muốn nói đều đã nói cả rồi. Cố Trạch Nặc cũng đã thất thần, đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Cô vỗ nhẹ vào cánh tay anh. “Ngoài ra, chị em, Lâm Thâm Thâm, chị ấy có yêu anh hay không thì anh tự nhìn nhận và phán đoán được, đúng không?” Rồi cô lấy từ túi xách ra một lá thư mà chị cô đã vô tình để lại, đặt lên bàn làm việc của anh.

“Quách Thiên Thiên!” Cố Trạch Nặc gọi cô, nhìn đôi mắt trong veo của cô, sau đó cúi đầu, nói: “Cô nên mang cái này đi thì hơn.”

Quách Thiên Thiên khẽ nhìn lướt qua mặt bàn, nơi ánh mắt anh đang hướng đến. Đó là tấm thẻ ngân hàng màu bạch kim, cô không nói gì, còn anh vội vàng nói thêm một câu mà cô không hiểu đó là lời giải thích hay là có ý gì khác, vì anh ấp a ấp úng: “Tôi... tôi phát hiện... hình như tôi chỉ có thể làm thế này.”

“Thực ra, điều anh có thể làm vẫn còn rất nhiều.” Cô cười khẽ, cuối cùng cô đã hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy anh, cô luôn cảm thấy đằng sau vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng kia là một nỗi cô đơn, lạc lõng, vì anh luôn để ý đến những việc và những người mà anh cứ giả vờ là không hề quan tâm.

Quách Thiên Thiên bước đến chỗ anh, vỗ vào vai anh. Anh bỗng hơi cúi xuống, dựa đầu vào vai cô, dường như lúc đó cô cảm nhận được sự tin cậy hoàn toàn của anh dành cho mình.

Quách Thiên Thiên biết, có rất nhiều việc họ đều lực bất tòng tâm, không thể nào chống đỡ nổi, cũng chẳng có cách nào tránh né. Thế nên, lúc quay người rời đi, không biết vì sao cô rất muốn khóc. Cô biết mình sắp thực sự rời xa Cố Trạch Nặc, nhưng sao cảm thấy khó đến thế! Cô cố gắng nhớ đến vẻ lạnh lùng của anh, những bài lên lớp, giáo huấn của anh, nhớ đến việc anh sai cô làm hết việc này đến việc kia, lúc cô mệt còn bắt cô rót nước pha trà, giặt quần áo, rửa bát cho anh... Lúc đó, cô nghĩ ở bên cạnh anh đúng là ác mộng, nhưng không hiểu vì sao bây giờ cô lại nhớ những kỷ niệm đó đến thế.

Lần cuối cùng, cô quay đầu lại nói với Cố Trạch Nặc: “Tạm biệt.”

Anh liền véo má cô, nói: “Tạm biệt, Thiên Thiên!” Nhưng bỗng nhiên anh ôm cô vào lòng, thờ dài, sau đó nói khẽ bên tai cô: “Cảm ơn em, Thiên Thiên!” Lúc bước ra khỏi văn phòng của anh, Lý Mạn tiễn cô một đoạn. Cô vội vàng xua tay nói không cần, nhưng Lý Mạn đã bước lên trước vài bước rồi giúp

cô ấn nút thang máy. “Đó là việc Tổng giám đốc dặn tôi làm, thưa chị Quách.”

Hai người im lặng đợi thang máy, lúc cánh cửa thang máy mở ra, Quách Thiên Thiên bước vào trong, lúc cô quay người lại, Lý Mạn vẫn chưa đi, cô ta nói rất khẽ: “Chị Quách Thiên Thiên, người mà anh ấy thích là chị gái chị, Lâm Thâm Thâm, không phải là chị.”

Quách Thiên Thiên bật cười, gật đầu với cô ta. “Không sai, anh ấy thích chị Lâm Thâm Thâm của tôi, anh ấy không thích tôi, nhưng ít nhất cũng không phải là cô.” Thời khắc cửa thang máy đóng lại, cuối cùng cô cũng không chịu đựng thêm được nữa, cứ để mặc nước mắt tuôn rơi.

Tôn Diễm nói rằng đây là lần cuối cùng cô gọi điện cho Sừ Khải, nhưng cô đã gọi tổng cộng mười mấy lần rồi và lần nào anh cũng không nghe máy, ngay cả một tin nhắn cũng không trả lời lại. Cô biết, dù cô có gọi bao nhiêu cuộc thì Sừ Khải cũng không nhận điện thoại của cô, có lẽ anh đang quần quít bên Vương Chuẩn.

Tôn Diễm đổ chai bia vào cổ họng, uống như uống nước lọc, cho dù Quách Thiên Thiên có ngăn cản thế nào cũng không được.

Quách Thiên Thiên cũng uống không ít, trong lúc mơ hồ, dường như cô nhìn thấy khuôn mặt của Cố Trạch Nặc. Uống rượu xong, cô nghĩ ngợi, có phải mình cũng hơi thích Cố Trạch Nặc không? Tôn Diễm rất thích Sừ Khải thì phải? Nếu không thì làm gì có đứa con gái nào lại uống đến mức như vậy? Họ thật sự có thể buông thả vậy sao?

Họ nằm trên giường, áp tay vào nơi trái tim đang đập rộn ràng, nghĩ ngợi vẩn vơ và thấy thật buồn, điều kiện của hai đứa đầu đến nỗi nào, sao lại phải chịu ảm ức như vậy chứ?

Tôn Diễm bắt đầu nói nhảm, cô nói rằng cô cảm thấy hai người Sừ Khải và Vương Chuẩn sẽ chẳng thể có kết cục lâu dài. Sau đó, cô đột nhiên nói, có lẽ cô đã không nhìn nhận đúng đắn mọi thứ, thật ngốc nghếch khi Sừ Khải chưa ở bên cô, cô đã nghĩ rằng nếu dụ dỗ Đường Minh Hồng lên giường với mình thì cuối cùng anh ấy sẽ thuộc về cô, nhưng trong cuộc đời này có bao nhiêu thăng trầm ông muốn chịu trách nhiệm chứ? Trong cuộc đời này, sao lại có một đứa mặt dày, vô liêm sỉ như cô chứ?

Cô vừa nói vừa khóc rống lên.

Lúc này đây, Vương Chuẩn mà Tôn Diễm hận đang thản nhiên nằm trên giường với Sừ Khải. Thực ra, ngay cả nằm mơ cô ta cũng thấy bạn gái cũ của Sừ Khải là Tôn Diễm đang truy sát mình. Cô ta vừa mới điều chỉnh điện thoại của Sừ Khải sang chế độ im lặng vì Tôn Diễm đã nhấn vô số tin đến hỏi Sừ Khải là thật sự không cần cô ấy ư, nhưng Sừ Khải không biết trả lời thế nào nên đã đưa điện thoại của mình cho cô ta.

Nhưng Vương Chuẩn cũng đang cảm thấy rất khó xử, cô ta không biết lần tiếp theo mình phản bội Sừ Khải và bị vật chất mê hoặc là lúc nào. Cô ta hy vọng đến lúc đó, Tôn Diễm vẫn còn thích Sừ Khải, để lúc cô ta chạy theo vật chất, Tôn Diễm sẽ thế vào vị trí cô ta, yêu thương, chăm sóc cho Sừ Khải.

Cô ta quay người lại, nằm úp trên tấm lưng nhẵn bóng của Sừ Khải, muốn hỏi anh, tại sao anh không phải là người có nhiều tiền, thật nhiều tiền? Hoặc cô ta muốn hỏi bản thân, tại sao cô ta lại là loại con gái đam mê vật chất như thế? Tại sao cô ta lại mặt dày, vô liêm sỉ, phóng đảng đến thế?

Vương Chuẩn nói khe khẽ vào tai Sừ Khải: “Em khổ quá!”

Còn anh vẫn nằm yên bất động, nói bằng giọng mơ hồ tựa như đang trong giấc mơ: “Nếu cảm thấy khổ quá thì cùng chết nhé!”

Đây không phải là lần đầu tiên Sừ Khải bộc lộ ý nghĩ muốn chết với Vương Chuẩn, có lần họ đã điên rồ cùng bước ra phố lớn, đứng giữa đường, dưới ánh đèn sáng rực rỡ, xe cộ qua lại không ngớt, có thể cướp đi tính mạng ai đó bất cứ lúc nào.

Lúc đó, Vương Chuẩn cảm thấy thực sự sợ hãi, bây giờ nghĩ lại mới thấy, nếu cô ta không kịp ngăn cản anh lại, liệu có phải họ đã trở thành cặp đôi tự tử vì tình không?

Nhưng ngay lúc này, cô ta lại nghĩ, có lẽ, được chết cùng anh cũng là một chuyện tốt.

Vương Chuẩn nghĩ như vậy rồi áp chặt người vào lưng Sừ Khải, nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi lúc nào chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 7.6

Lúc này, ở một nơi cách xa Quách Thiên Thiên, Cố Trạch Nặc, Tôn Diễm, Vương Chuẩn và Sừ Khải hơn hai nghìn kilômét, Lâm Thâm Thâm và Đường Minh Hồng đang ngồi trên chiếc xe du lịch. Đường Minh Hồng thực sự không chịu nổi sự trầm mặc này và anh thực sự rất lo cho sức khỏe của Lâm Thâm Thâm, thế nên hết lần này đến lần khác, anh đẩy vai cô hỏi: “Em chết rồi à?”

“Hả?” Cô nhắm mắt lại, trả lời.

Anh khẽ ho một tiếng. “Chưa chết, thế thì nói chuyện đi chứ!”

“Anh phiền chết đi được, em không hiểu tại sao Quách Thiên Thiên lại chịu được anh?” Lâm Thâm Thâm liếc Đường Minh Hồng một cái, sau đó ngoảnh đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Chiếc xe du lịch đã chạy suốt gần hai tiếng đồng hồ trên con đường đồi núi nhấp nhô. Cổ chịu đựng cảm giác buồn nôn đang dâng lên trong cổ họng. Đường Minh Hồng nheo mắt ngắm nhìn dãy núi xanh thẳm ngoài cửa sổ và dần cảm thấy hồi hận, dù có đóng kịch cũng không cần làm đến mức nghiêm túc như thế này chứ? Anh chỉ cần phối hợp các bước với Lâm Thâm Thâm, sau đó trốn về nhà là được mà, tại sao anh lại phải cùng đi với cô ấy đến nơi xa xôi hẻo lánh này?

Lâm Thâm Thâm cứ như con giun trong bụng anh, đoán được suy nghĩ của anh. “Sao thế? Hồi hận rồi à?”

Anh cố gắng lắc đầu phủ nhận. “Đương nhiên là không!”

“Không phải anh vẫn còn tình cảm với em đấy chứ?” Cuối cùng cô cũng quay đầu lại, sau đó mỉm cười, dịch lại gần anh.

“Đương nhiên là càng không.” Đường Minh Hồng gần như là bật dậy khỏi chỗ ngồi khiến những người khác đang ngồi trên xe chú ý. Anh bắt chước ánh mắt của họ, thấp giọng giải thích: “Em biết đấy, anh làm tất cả đều là muốn tốt cho Thiên Thiên. Em nói không sai, trong tim có gai thì sẽ chẳng cảm thấy thoải mái, anh tình nguyện gánh vác tất cả những điều không tốt đẹp để cô ấy bình thân... bình thân chia tay với anh để sống những ngày tháng đẹp đẽ sau này.”

“Anh ngồi yên có được không?” Lâm Thâm Thâm lại lườm anh. “Đừng kích động như thế chứ, em biết anh rất vĩ đại.”

Anh nghe lời cô, ngồi xuống. “Em đừng có chụp cái mũ to như thế cho anh, anh chỉ làm theo suy nghĩ của mình thôi.”

“Vậy có nghĩa anh cũng thương hại em nên mới đi cùng em, đưa em đến nơi mà em muốn đến?” Cô nheo mắt nhìn anh, hỏi.

“Ai bảo thế?” Đường Minh Hồng một mực không chịu thừa nhận. “Anh chỉ muốn đi du lịch, ngắm phong cảnh, đương nhiên anh cũng sợ, mặc dù Bắc Kinh rộng lớn thật đấy nhưng nếu vô tình gặp phải Quách Thiên Thiên thì chẳng phải là lợi bất cập hại sao?”

“Được rồi.” Lâm Thâm Thâm khoanh hai tay, gật gật đầu, nhắm mắt lại. “Nhưng dù sao em vẫn phải cảm ơn anh.”

Họ phải ngồi ô tô thêm bốn giờ nữa mới tới nơi, đó là một vùng núi thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Ở đó, họ bắt đầu sống những ngày tháng tĩnh lặng và bình yên. Thời gian trôi qua rất nhanh, gương mặt hồng hào của Lâm Thâm Thâm trước kia giờ đã trở nên mệp mòi, hốc hác. Gần đây, vào những đêm khuya, cơn đau bụng quặn quai đã giày vò khiến cô không thể nào ngủ được, nhưng khi nghe tiếng gió xào xạc ngoài cửa sổ, cô lại nhớ đến nụ cười của Quách Thiên Thiên, nhớ đến Cố Trạch Nặc, cảm thấy dường như cơn đau đã giảm đi rất nhiều và trái tim cô lại cảm thấy thanh thản hơn.

Cô quay ra cửa sổ, gọi to: “Thiên Thiên, em đang sống rất tốt phải không? Chị biết, anh Cố Trạch Nặc chắc chắn đối xử với em tốt hơn chị và sẽ làm cho em hạnh phúc hơn chị.” Cô cúi đầu, ngón tay bám vào gờ cửa sổ loang lổ. “Bây giờ mình rất muốn nói chuyện với hai người họ.”

Rồi cô nghĩ, mình có gì để nói với Quách Thiên Thiên đây? Cô từng nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, rồi phát hiện ra, những điều cô muốn nói không phải là rất nhiều, mà là rất, rất nhiều, nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách. Từ trước tới giờ, cô đã không làm tròn tư cách của một người chị, dù là những việc đơn giản nhất. Cô muốn chia sẻ với em cô những chuyện nhỏ trong cuộc sống, nhưng giờ thì không thể, cô sắp không còn thời gian nữa rồi.

Và điều băn khoăn nữa là Cố Trạch Nặc, liệu hai người họ có thể ở bên nhau không?

Lâm Thâm Thâm cảm thấy vai trò mối mai của mình có lẽ không thành công, mà cũng có thể thành công.

Có thể, có thể, có bao nhiêu phần trăm có thể, bản thân cô không thể nắm chắc được, nhưng ít nhất cô đã từng cố gắng, thử để Cố Trạch Nặc phát hiện ra Quách Thiên Thiên cũng tốt, Quách Thiên Thiên ở bên anh ấy không phải vì tiền, thế nên anh ấy có thể yên tâm đúng không?

Tất cả những oán hận, tất cả những nghi ngờ của anh chỉ nhằm vào một mình cô là đủ rồi.

Thực ra, Cố Trạch Nặc cũng là một người đàn ông tốt, thế nên gửi gắm Thiên Thiên cho anh, cô cảm thấy yên tâm phần nào. Hoá ra, con người thật ích kỷ, vì những việc bản thân không làm được đều hy vọng người khác giúp mình hoàn thành.

Có điều, cho dù sau đó họ không thể ở bên nhau cũng không sao, chỉ ít cô đã để lại một số tiền cho Thiên Thiên và hy vọng em ấy có thể sống tốt hơn. Chỉ tội cho Đường Minh Hồng, anh đã phải gánh cái hoạ chung với cô và ở bên cô. Có điều, anh cũng đã phạm lỗi, đã làm tổn thương đến Thiên Thiên, mà bất cứ ai cũng cần chịu trách nhiệm với lỗi lầm của mình. Đương nhiên, cô chẳng có tư cách để phán xét bất cứ chuyện gì nữa rồi.

Cái chết, có những lúc đúng là một sự giải thoát. Điều mà Lâm Thâm Thâm không ngờ đến là, cuối cùng bệnh tật lại không phải là hung thủ cướp đi sinh mạng cô. Khi mùa hạ sắp kết thúc, cơn mưa như trút ở cùng núi ấy khiến đất đá sạt lở, nuốt chửng cả mấy ngôi làng, trong đó có cả con người nhỏ bé là Lâm Thâm Thâm...

Vài ngày sau, thi thể của cô được tìm thấy, trong chiếc áo cô đang mặc có tấm ảnh của Cố Trạch Nặc, bàn tay phải đang nắm chặt chiếc điện thoại, trong đó có một tin nhắn mãi mãi không thể gửi đi. “Cố Trạch Nặc, em yêu anh. Em hy vọng từ sau khi chúng ta chia tay, anh vẫn sống tốt!”

May mắn là hai ngày trước đó, Đường Minh Hồng đã rời khỏi thôn núi này vì từ nửa tháng trước đó, ngày nào anh cũng lau bầu: “Nếu không vào thành phố mua thêm ít thuốc giảm đau thì em sẽ toi đấy!”

“Tôi ư?” Lâm Thâm Thâm cười nhẹ. “Cùng lắm thì chúng ta tạm biệt nhau chứ gì!”

“Tạm biệt?” Anh nhìn gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt sâu thẳm của cô.

“Kiếp sau gặp lại nhau nhé!” Cô quay lại nhìn gương mặt đang bất lực vì bị trêu chọc của anh. Một ngày trước khi Lâm Thâm Thâm bị đất đá vùi lấp, cô đã nhờ Đường Minh Hồng chụp cho cô một bức ảnh, hơn nữa cô còn bảo anh khi đi mua thuốc cũng mang theo cả bức ảnh đó. Trong bức ảnh là cảnh bầu trời xanh biếc, bóng cây xanh biếc, bức tường màu vàng gạch, căn phòng thấp nhỏ, gương mặt cô với nụ cười trong sáng, thanh thản, mái tóc đen dài đang tung bay trong gió, trong lòng cô là chú cún con đáng yêu, bên cạnh cô là gương mặt hớn hớn, vui tươi của những đứa trẻ xóm núi.

Sau bức ảnh có nét chữ thanh thoát của Lâm Thâm Thâm: Tình yêu của Thâm Thâm hãy để Thiên Thiên nói ra!

Lâm Tịch từng nói, Diệc Thư đã viết một câu chuyện đau thương là: Khi bạn ra đi, một phần cơ thể bạn cũng theo đó mà chết đi.

Còn Cố Trạch Nặc thì cho rằng, một phần đó chắc chắn không phải là trí nhớ, vì cho dù cô có đi xa thì kỷ niệm về cô vẫn mãi mãi nằm sâu trong lòng anh, như một tấm gỗ đang trôi, lúc chìm lúc nổi, bấp bênh trái tim anh.

Dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Thâm Thâm lúc cãi nhau với anh, vẻ mặt cô lúc tranh luận với anh, hình ảnh cô đứng dưới trời mưa gió ô lên che mưa cho anh, hay nụ cười lạnh lùng của cô trong vườn hoa khi đưa anh quả táo... Anh tưởng anh sẽ quên ngay những kỷ niệm đó, nhưng hoá ra anh vẫn nhớ rõ từng chi tiết nhỏ. Sau đó, anh không thể nào thoát khỏi những kỷ niệm ấy và càng không thể kiềm chế mình thôi nhớ đến Quách Thiên Thiên, một phần có lẽ là vì sự giống nhau quá đỗi của hai chị em họ, nhưng trên hết, anh nhớ đến tính cách rất riêng của Quách Thiên Thiên, cô không giống Lâm Thâm Thâm ở điểm hiểu thấu, quyết cường, cho dù giận dữ anh, cô cũng rất dịu dàng, ấm áp. Lúc ngủ, cô luôn cong môi lên và nằm rất thoải mái, tự nhiên, còn Lâm Thâm Thâm luôn nằm co rúm người lại, chân tay lạnh như băng.

Anh bị hai chị em họ làm cho bối rối, anh không biết bản thân mình rốt cuộc yêu ai hơn. Hay nói cách khác, bản thân anh thích Quách Thiên Thiên xuất phát từ Lâm Thâm Thâm, hay vì anh coi cô ấy là thể thân của Lâm Thâm Thâm. Thế nên dạo gần đây, ngoài bệnh viện và công ty, Cố Trạch Nặc thường đến đứng “điểm danh” dưới khu chung cư nhà Quách Thiên Thiên. Tuy nhiên, quá trình này thường rất bí mật, có lúc là đêm khuya vắng người vì anh không muốn cô biết. Anh không muốn tạo cho cô quá nhiều gánh nặng. Anh thấy mình chỉ nên đứng thật xa, ngắm từ xa ánh đèn bên trong ô cửa sổ phòng cô là đã cảm thấy ổn rồi.

Có lúc, anh cũng nhìn vào gương chiếu hậu, đưa hai tay lên véo má mình, ban ngày anh phải nở nụ cười với tất cả mọi người với tư cách là lãnh đạo trong công ty, còn những lúc thế này, anh rất vui vì không cần phải giả vờ làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Cố Trạch Nặc ngày càng cảm thấy trái tim trống rỗng. Có hôm, sau khi làm xong việc, cảm thấy khát khô cổ, anh liền mua một chai trà xanh mật ong, uống hết nửa chai mới phát hiện ra chẳng thấy vị ngọt gì hết. Anh giờ chai nước lên trước mặt để nhìn kỹ, không sai, đó là nhãn hiệu trà xanh mà Lâm Thâm Thâm hay uống, có thêm cả loại mật ong mà Quách Thiên Thiên thích. Giờ ăn cơm, Lý Mạn mang đồ ăn lên, anh đều không cảm nhận được mùi vị gì. Không cam tâm, anh ra khỏi công ty, đến một nhà hàng chuyên về những món ăn Hồ Nam, gọi liền mấy món, khi vị cay kích thích vị giác, nước mắt chảy ra giàn giụa, anh mới bật cười, rồi gật gật đầu tự nhủ: “Ha ha được lắm, cuối cùng cũng có thể chứng minh vị giác của mình không có vấn đề gì.”

Anh vừa uống nước ô mai đá vừa ăn món tôm chua cay, vừa dùng khăn lau mồ hôi mà nước mắt không ngừng nhỏ xuống. Một mình anh đã ăn hết bữa ăn dành cho năm người. Ra khỏi nhà hàng, anh bước liêu xiêu đến siêu thị gần chung cư của Quách Thiên Thiên và đi dạo hết một vòng, sau đó lại đi ra ngoài và bước dọc theo con đường, bất chợt bắt gặp cái bóng cao gầy, cô đơn của mình phản chiếu trong tủ kính của các cửa hàng.

Khi bước đến rạp chiếu phim, Cố Trạch Nặc bỗng dừng bước. Anh nhớ Lâm Thâm Thâm rất thích xem phim, còn Quách Thiên Thiên rất thích tìm thông tin về các bộ phim mới nhất trên mạng, ánh mắt anh dừng lại ở tấm áp phích rất to, rất lâu sau mới đi mua vé. Từ trước tới nay, anh chưa từng đưa bất cứ ai trong hai chị em họ đi xem phim. Mua vé xong, anh đứng đợi ở cửa, nhìn từng cặp tình nhân bước vào, cuối cùng lại không vào nữa, bởi anh phát hiện anh không có dũng khí vào xem phim một mình.

Lúc này, anh cảm thấy rất mệt mỏi sau ba tiếng đi bộ không mục đích. Bữa tối với nước lạnh và đồ cay đã bắt đầu tác động tiêu cực trong dạ dày của anh. Ngồi xuống chiếc ghế dài bên đường, cố nén cơn đau bụng âm ỉ, anh cứ ngây ra nhìn người đi đường qua lại trước mặt không biết bao lâu. Trong buổi tối giữa mùa hè nóng bức, mặc chiếc áo sơ mi dài tay mà anh cảm thấy rất lạnh, mỗi khi có cơn gió thổi qua, anh lại co rúm người lại. Rất lâu sau anh mới đứng dậy, lê từng bước chân đến bãi đỗ xe rồi lái xe đến khu chung cư nhà Quách Thiên Thiên. Lúc dựa cánh tay vào vô lăng, anh nhìn gương chiếu hậu cười khổ nào, với bộ dạng thế này, anh có được coi là đang thất tình không? Hóa ra, mùi vị thất tình là như vậy.

Thế nên, vào đêm khuya khoắt như hôm nay, anh vẫn ở dưới tầng nhà cô, nhìn lên cửa sổ phòng cô. Anh ngồi trong xe hút thuốc, bật đài phát thanh thật nhỏ tiếng để giọng nói của người dẫn chương trình và âm nhạc vang lên trong xe, như vậy anh mới không cảm thấy quá cô đơn. Cuối cùng, cô cũng tắt đèn, anh bước ra khỏi xe, nhìn chằm chằm lên ô cửa sổ, lòng thầm nói với cô: “Ngủ ngon nhé, mong em có những giấc mơ đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 7.7

Thời gian dần trôi, mùa hạ của một năm nữa sắp đến nhưng thời tiết rất nóng bức, ngột ngạt. Quách Thiển Thiển và Tôn Diễm đã bật quạt suốt đêm để bớt nóng, tuy nhiên cả hai vẫn cần thận đắp một cái chăn mỏng ngang bụng. Nhưng không may là chân của Tôn Diễm bị nhiễm lạnh nên phải đến bệnh viện điều trị bằng giác hơi và mát xa. Sau khi hoàn tất, trên chân cô xuất hiện chỉ chít những vết tròn màu tím trông rất buồn cười. Lúc cô bước đến trước gương soi thì Quách Thiển Thiển cũng vừa được bác sĩ cho phép vào phòng và thở dài thườn thượt khi nhìn thấy bộ dạng của bạn.

Tôn Diễm nhìn thấy bạn qua gương thì lờm một cái. “Cậu thở dài cái gì?”

Quách Thiển Thiển đứng sau lưng bạn, gật đầu đáp: “Chân cậu trông kinh quá!”

“Tớ không kêu thì thôi, cậu kêu cái gì?” Tôn Diễm nhìn bộ dạng “vui mừng trên nỗi đau của người khác” và vẻ mặt cố nhịn cười của bạn liền vội vàng giấu đôi chân sau tấm rèm cửa sổ. Còn Quách Thiển Thiển không thể nhịn cười nổi bật cười đáp lại: “Chính vì cậu không kêu nên tớ mới kêu giúp.”

Tôn Diễm liếc bạn một cái, kêu lên thăm thiết: “Tớ không muốn ra khỏi đây đâu.”

Quách Thiển Thiển liền dịu dàng phụ họa: “Được rồi, chúng ta sẽ đợi đến đêm không có ai rồi sẽ ra ngoài.”

Thế nên, hai người cùng ngồi yên lặng ở đại sảnh của bệnh viện từ chiều tối, nhìn sắc trời dần dần thay đổi. Bầu trời chiều nay không hiểu sao lại đẹp đến mức không còn chân thực, rắng chiều từ màu lam thẫm chuyển sang màu nhạt, tầng tầng lớp lớp đan xen. Tôn Diễm cứ nhìn mãi rồi bất giác ngủ thiếp trên đùi Quách Thiển Thiển, lúc tỉnh dậy thì cô đã thấy mình đang nằm trên giường của mình, điều đáng nói chính là Quách Thiển Thiển cũng có vẻ, thế mà cả đoạn đường cô không hề hay biết, có phải cô ấy đã tha thứ cho cô rồi không? Hóa ra, cô ấy cũng khỏe đấy chứ!

Đã có một thời gian rất dài, Tôn Diễm không dám chủ động nói chuyện với Quách Thiển Thiển, vì cô sợ nếu không cẩn thận sẽ nhắc đến cái tên không nên nhắc đến, ví dụ như Lâm Thâm Thâm hay Đường Minh Hồng. Thế nên, những lần nói chuyện giữa hai người đều chỉ ở mức độ giao tiếp đơn giản, cơ bản nhất. Quách Thiển Thiển hay hỏi cô là: “Đói không?”, “Ăn cơm chưa?”, “Còn đói không?”, “Ngủ ngon không?”, “Có cần nghỉ thêm một lát không?”... Thế nên bây giờ, việc đầu tiên cô muốn làm sau khi thức dậy là đi tìm Quách Thiển Thiển, cô đã từng rất có lỗi với cô ấy. Cô muốn hỏi cô ấy tối hôm qua có ngủ ngon không, bây giờ có đói không, muốn ăn gì, mặc dù cô không biết nấu, nhưng có thể đi ra ngoài mua.

Lúc Tôn Diễm đẩy cửa phòng Quách Thiển Thiển mới phát hiện chăn đệm đã được gấp gọn gàng nhưng cô lại không có ở đó. Cô đã đi đến bệnh viện nơi bà Trần Thực Dung đang nằm điều trị. Cô vốn nghĩ rằng mình sẽ không gặp lại mẹ anh và anh nữa, nhưng không ngờ bà Trần Thực Dung lại gọi điện cho cô, nói rằng muốn gặp cô. Bà nói có một vài chuyện muốn nói với cô, bà còn nói bà tin cô sẽ không từ chối yêu cầu của một bà già đang gần đất xa trời.

Lúc Quách Thiển Thiển gõ cửa phòng bệnh, người bước ra mở cửa cho cô là Cố Trạch Nặc. Đã rất lâu rồi họ không gặp nhau, anh nhìn thấy cô, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt. Cô phát hiện ra vẻ mặt bất ngờ và đầy nghi hoặc của anh khi nhìn thấy cô, nhưng anh vẫn cố tình tỏ ra như không có chuyện gì, nghiêng người cho cô vào. Sau khi cô bước vào phòng, bà Trần Thực Dung liền đặt tờ báo xuống, bà dặn Cố Trạch Nặc: “Trong phòng này chẳng có đồ uống gì, con đi mua cho Thiển Thiển một chai trà xanh và mua cho mẹ một chai trà Ô Long nhé!”

“Không, không, không, cháu không khát đâu ạ.” Quách Thiển Thiển vội vàng xua tay. “Cháu đến thăm bác một lát rồi đi ngay mà.”

“Cứ để Trạch Nặc đi đi, nó còn mua trà Ô Long cho bác nữa cơ mà.” Bà Trần Thực Dung day day huyết thái dương, còn anh đã bước ra ngoài, cho dù cô muốn ngăn cản cũng không ngăn được. Trong một thời gian dài, cô đã từng nghĩ mình sẽ không thể gặp lại Cố Trạch Nặc nữa, hôm nay nhìn thấy anh, trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác thân thiết, quen thuộc không thể nói thành lời.

“Bác biết là cháu đã nói mọi chuyện cho Cố Trạch Nặc biết.” Bà Trần Thực Dung phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong phòng.

Quách Thiển Thiển cúi đầu, ngón tay nắm chặt góc áo. “Cháu xin lỗi, cháu biết là không nên can thiệp vào việc riêng của bác.”

“Vậy bác sẽ không cảm ơn cháu nữa.” Bà Trần Thực Dung mỉm cười. Còn Quách Thiển Thiển thì cảm thấy thật sự bất ngờ vì bác ấy đã không trách mình. Cô lắp bắp hỏi: “Bác thật sự muốn cảm ơn cháu sao?”

“Vi bác đã không có dũng khí để nói với con trai bác sự thật, còn cháu thì đã giúp bác làm được việc đó.” Bà Trần Thực Dung bình thản gật đầu. “Thật sự là bác rất cảm ơn cháu.”

Cô cũng khẽ gật đầu. “Có thể giúp được bác, cháu cảm thấy rất vui ạ.”

“Cảm ơn cháu, thế nên bây giờ bác cần nói với cháu, thằng con trai ngốc nghếch của bác có thể sẽ chẳng bao giờ biết chủ động nói với cháu câu nó thích cháu đâu.” Vẻ mặt bà Trần Thực Dung rất nghiêm túc. “Có điều, cháu cũng cần suy nghĩ kỹ vì cái này xuất phát từ việc thằng bé yêu chị cháu là Lâm Thâm Thâm trước.”

Quách Thiển Thiển há hốc miệng, thốt lên một tiếng: “Dạ?”, sau đó chỉ biết nhìn bà Trần Thực Dung đang mỉm cười dịu dàng.

“Để cảm ơn cháu, bác muốn tặng cháu một món quà, đó là căn phòng thứ Ba ở tầng hai của nhà chúng ta.”

Cô lại “dạ?” một tiếng nữa rồi liên tục lắc đầu. “Thật sự không cần đâu ạ, không cần đâu ạ.”

”Thật không?” Bà Trần Thục Dung liếc nhìn cô. “Cháu cứ đi xem đi, dù muốn nhận hay không thì cũng nên đi xem đã chứ! Bác sẽ bảo Trạch Nặc đưa cháu đi, có điều cháu không nên nói cho nó biết chuyện món quà mà bác tặng cháu, sau khi về nhà, cháu cứ lên căn phòng ở tầng hai đó là được.”

Quách Thiên Thiên lại thốt lên từ “ạ?” lần thứ ba, thăm ngẫm: “Bác có cần phải bí mật như thế không ạ?”

Nhưng cuối cùng, cô vẫn vâng theo lời bà Trần Thục Dung. Trong một thời gian dài, cô đã nghĩ mình sẽ không trở lại nơi này nữa, chỗ rẽ nơi hành lang đó chính là căn phòng mà bà Trần Thục Dung nói. Khi cánh cửa được đẩy ra, trong phút chốc, cả thế giới chìm vào im lặng.

Cả một phòng chất đầy tranh, trên tường, dưới đất, trên giá, chỗ nào cũng là tranh chân dung. Người con gái trong tranh rất đẹp, đẹp đến nỗi Quách Thiên Thiên không thể không nghĩ ngờ rằng đó có phải là cô hay không. Đương nhiên, cô có thể xác nhận, những bức tranh này là về mình chứ không phải là cô tưởng tượng, vì người trong tranh đều mặc quần bò, áo phông hình mèo máy Doraemon chứ không phải bộ váy công sở như của chị Lâm Thâm Thâm.

Cố Trạch Nặc, rốt cuộc anh ấy đã vẽ những bức tranh này với tâm trạng như thế nào? Hơn nữa, chỉ trong thời gian một năm, sao anh ấy có thể vẽ được nhiều như vậy chứ?

”Thiên Thiên, sao tự nhiên em lại chạy đến phòng này? Không phải mẹ bảo em về lấy đồ của Lâm Thâm Thâm để lại sao?” Giọng nói của anh mang theo chút nghi ngờ vang lên sau lưng cô, và Cố Trạch Nặc đang từ từ bước lại gần.

Quách Thiên Thiên quay phắt người lại, nhìn thấy anh đang đứng ở hành lang, ánh mắt hơi mơ màng. Thời tiết nóng bức, thể mà anh vẫn mặc áo sơ mi dài tay, trông chẳng hợp chút nào.

Quách Thiên Thiên cảm thấy toàn thân run rẩy, cô bước nhanh về phía anh, chỉ cách anh hơn một mét thì dừng lại.

Anh bước lên một bước, phá vỡ khoảng cách ngắn ngủi ấy rồi ôm chặt lấy cô.

Nước mắt cứ thế lăn dài, cô cũng ôm lấy anh, vùi mặt vào ngực anh.

”Em làm như thế này liệu có sai không?” Cô khẽ hỏi.

”Anh cũng không biết liệu có sai hay không, điều anh sợ hơn hết là làm vậy hình như không công bằng với em.” Cố Trạch Nặc khẽ gật đầu, cảm giác yêu thương ngập tràn trong lòng, xen lẫn là sự khổ sở, xót xa và đáng thương.

Nếu là yêu và đã yêu đến mức không thể yêu, thì việc gì phải hỏi có nên hay không, có đáng hay không nữa?

Vào một ngày nào đó sau một năm Lâm Thâm Thâm rời bỏ thành phố này, chiếc xe của Cố Trạch Nặc ngày nào cũng dừng ở trước cổng chung cư nhà Quách Thiên Thiên, lại đỗ vị trí rất bất tiện. Có mấy lần, Quách Thiên Thiên ngồi ở ghế lái phụ nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Đường Minh Hồng không biết từ đâu đi ra, nhìn chằm chằm vào xe của họ, nheo mắt và tức tối rít mạnh điều khiển trên tay. Chẳng người con gái nào lại không có chút hư vinh, không mơ giấc mơ hoàng tử, công chúa, huống hồ Quách Thiên Thiên lại có cảm giác cô độc và bơ vơ sau sự ra đi của chị, một người sống cảm tính như cô thì có lúc lí trí cũng mách bảo cô rằng sự chăm sóc và đối xử dịu dàng của Cố Trạch Nặc với cô chẳng qua chỉ như hoa hồng nở theo mùa, nói là dựa dẫm cũng được, mà nói là toàn tâm toàn ý cũng được, những điều này không quan trọng nữa, dù sao cô cũng cảm thấy được an ủi, ít nhất cô cảm nhận được tình yêu chân thành, sự toàn tâm toàn ý rất vô tư của anh.

Bức ảnh chụp Lâm Thâm Thâm ở trên núi có lẽ do Đường Minh Hồng nhét vào hòm thư của cô, không có dấu bưu điện, cũng không có tem, chỉ là trên thư còn lưu lại chút hơi ấm, có lẽ anh ấy đã cầm lá thư trong tay quá lâu.

Quách Thiên Thiên xé phong thư, sau đó nhanh chóng cất đi, cô rút tờ giấy ăn trong túi hươu trước mặt, nhân lúc Cố Trạch Nặc không để ý, vội vàng lau những giọt nước mắt lăn ra khỏi khoé mắt.

Sau khi chiếc khăn giấy đã hoàn thành sứ mạng của mình liền bị cô vo tròn, bỗng nhiên cô muốn quay đầu lại, hình như cô nghe thấy ai đó đang gọi tên mình, hoặc có lẽ ở sau xe vẫn còn bóng dáng của Đường Minh Hồng. Nhưng lúc cô quay lại, má cô chỉ chạm vào lưng ghế mềm mềm, phong cảnh thành phố trước mặt và mọi thứ đang nhòe đi trước mắt cô.

Xe chạy với tốc độ bình thường, trong xe rất yên tĩnh, chỉ có cô và anh.

”Thiên Thiên, em sao thế?” Bàn tay Cố Trạch Nặc đang nắm chặt vô lăng, hỏi bằng giọng quan tâm.

”Không có gì đâu, hình như em nghe thấy có người gọi mình.” Cô nhanh chóng mỉm cười, lắc đầu. “Nhưng sao chúng ta lại đi trên đường cao tốc ạ?”

Cố Trạch Nặc nhìn mặt đường bằng phẳng rồi nheo mắt cười, khẽ giơ một tay ra nắm lấy tay cô. Bàn tay cô bỗng cứng đờ, nhưng lại nhanh chóng thả lỏng, để mặc anh nắm lấy. Anh bình thản nói: “Có lẽ, chúng mình sẽ nắm tay nhau cả đời như thế này.”

”Cả đời ư?” Quách Thiên Thiên cắn môi. “Cuộc đời con người là bao lâu đây?”

”Cũng không lâu, có lẽ chỉ vài chục năm thôi.” Cố Trạch Nặc thật thà nói, mắt nhìn thẳng. “Bảy mươi tuổi? Tám mươi tuổi? Chín mươi tuổi? Một trăm tuổi? Ô, không được, quá một trăm tuổi thì quá lâu, anh sợ anh sẽ chán ngấy mất.”

”Vậy thì tám mươi tuổi nhé! Con số này cũng rất may mắn.” Đầu cô ngả ra lưng ghế, bắt đầu nhắm mắt. “Tám mươi tuổi, còn cách mình năm mươi ba

năm, tám tháng, bảy ngày mười hai giờ, ba mươi ba phút, và mình chẳng thể tính được đến số giây.” Cô cúi đầu nhìn thời gian trên di động, màn hình chiếu sáng đến sau giây thứ ba mươi thì tắt, Quách Thiển Thiển nói khẽ: “Tám mươi tuổi cũng cách chị Lâm Thâm Thâm năm mươi ba năm, tám tháng, bảy ngày mười hai giờ, chỉ có điều chị ấy sinh ra sớm hơn em mười mấy phút, đúng rồi, chị ấy phải già hơn em chứ.”

”Lâm Thâm Thâm, Lâm Thâm Thâm!” Cố Trạch Nặc thì thầm nhắc lại cái tên ấy, bàn tay anh đang nắm tay cô càng chặt hơn, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước rất kiên định. “Thiển Thiển, em có để ý khi trong lòng anh vẫn có Lâm Thâm Thâm không? Lúc nào cũng có bóng dáng cô ấy...”

”Không đâu. “Quách Thiển Thiển cúi đầu nhìn chăm chú đường vân trên tờ giấy ăn bị vo tròn trong tay cô. “Em hy vọng chị ấy luôn ở trong lòng anh, em rất vui vì chị ấy ở giữa hai chúng ta, ở trong tim chúng ta.”

Cố Trạch Nặc lặng lẽ lái xe. Trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ hơi thở của hai người.

”Ừ.” Rất lâu, rất lâu sau, cô mới nghe thấy tiếng anh đáp khẽ.

Có rất nhiều thứ là như vậy, chỉ cần không chú ý đến đã trôi qua trong chớp mắt, giống như cảnh tạm biệt, chia tay ở bến xe, vừa mới đây thôi còn ôm nhau, mà chớp mắt mỗi người đã ở một chân trời cách biệt. Có nhiều lúc, bạn không hiểu, tôi không hiểu, tại sao nói mãi, nói mãi sẽ thay đổi nghe mãi, nghe mãi sẽ nhàm chán, nhìn mãi, nhìn mãi sẽ thấy mệt mỏi, đi mãi, đi mãi sẽ chậm lại, yêu mãi, yêu mãi sẽ có lúc phai nhạt, nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng có lúc buông xuôi, nhớ mãi, nhớ mãi sẽ có lúc lãng quên...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Treo Đau Thương Trước Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.